O IUBIRE NEAȘTEPTATĂ

Seria BEAUMONT, Volumul 2

LEDA EDGE

HEIDI McLAUGHLIN

HEIDI McLAUGHLIN

O IUBIRE NEAŞTEPTATĂ

Seria BEAUMONT
Volumul 2

Original: *My Unexpected Forever* (2013)

Traducere din limba engleză:
ADRIAN ŞIPOŞ

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2019 —

Pentru Yvette

Capitolul 1
HARRISON

Partitura asta nu are nicio noimă. Am revizuit totul de o sută de ori, poate şi mai mult, dar a rămas la fel de nedefinită. Am găsit versurile şi linia melodică, dar orice aştern pe hârtie iese o harababură. Liam se aşteaptă să-i prezint ceva la repetiţiile care vor începe într-o oră, iar eu nu voi avea ce. Numai la iubire şi plăcere îmi stă mintea şi nu am ce să-i fac. Îmi smulg căştile din urechi şi mă depărtez de calculator. Nu pot face asta, nu azi. Nu după întâlnirea cu ea din seara trecută. Urăsc faptul că nu-i pot spune ce simt. Urăsc faptul că mă încearcă un sentiment de furie criminală de fiecare dată când alt bărbat o priveşte. Vreau să fiu *singurul* care o priveşte.

Dacă eu cred că ea mă vrea, având în vedere braţele mele complet tatuate şi stilul de viaţă haotic al rockerilor, înseamnă că am înnebunit. Ştiu că-i pot oferi mai multe decât ceilalţi bărbaţi. Un cămin stabil, o viaţă fără griji financiare şi un bărbat care ar pupa pământul pe care ea calcă. Dar eu nu sunt genul pe care i-l poţi prezenta mamei sau care te poate însoţi la şedinţele cu părinţii fără ca lumea să se holbeze la tine. Ştiu că ea nu vrea asta. Sunt destui cei care se holbează deja la ea.

Scot o foaie nouă de hârtie şi încep să scriu mai multe versuri. Mai multe cuvinte siropoase pe care îmi doresc să i le pot spune ei. În schimb, mă afişez la ea aproape zilnic şi mă ofer să-i aduc cafea, mâncare sau să-i tund gazonul pe gratis, fiindcă nu pot, oricât aş încerca, să pricep că nu sunt altceva decât un simplu prieten pentru ea şi că aşa voi rămâne.

Apuc să scriu doar şase cuvinte înainte să rup hârtia. Înţeleg de ce m-a pus Liam să compun muzica pentru cântecele astea, dar sunt numai ale mele. Nu aveam de gând să le împart cu toată trupa. Cred că încearcă să se răzbune pe mine pentru toate comentariile la adresa

poveştii sale de dragoste, reîncepută atunci când s-a întors în oraş pentru funeraliile prietenului sau. Acum, că mi-a venit şi mie rândul, el se bucură de spectacol şi se prăpădeşte de râs. Ar trebui să scriu nişte chestii profunde. Chestii care te fac să dai din cap şi să strigi cât te ţin plămânii; cele la care mă gândesc eu uneori. În orice caz, avem nevoie de cântece noi şi toţi trebuie să contribuim cu ceva.

Dar nu, ăsta nu e stilul nostru. Noi ne-am afirmat pe piaţa muzicală cu baladele de suflet ale lui Liam şi poveştile impresionante de viaţă care le fac pe femei să se îndrăgostească de noi. Toate cred că suntem nişte suflete chinuite care caută companie. Ce nu ştiu ele e că Liam a scris versuri doar despre o singură femeie. La naiba, nici măcar eu nu am ştiut până când şi-a luat catrafusele şi a renunţat la Los Angeles pentru liniştita şi banala viaţă din Beaumont.

Nu pot să-l condamn. Şi eu am făcut acelaşi lucru. Asta e cel mai bun loc în care să-l cresc pe Quinn. Va merge la şcoală împreună cu Noah, iar atunci când eu şi Liam vom avea o cântare, Josie va avea grijă de el. I-a fost ca o mamă lui Quinn şi pentru asta îi voi fi veşnic recunoscător. Pentru asta, şi pentru că i-a oferit celui mai bun prieten al meu o viaţă nouă. De atunci, am avut o serie de hituri care ne-au propulsat din nou pe primele locuri în topuri.

Acum, de-aş putea s-o fac pe cea de care m-am îndrăgostit nebuneşte doar să privească în direcţia mea! Mi-e clar că sunt încadrat în categoria prietenilor şi nu ştiu cum să avansez de acolo. Mi-e frica să-i spun ce simt, deoarece privirea ei mă va distruge. Ştiu că nu mă vrea în sensul în care o vreau eu, aşa că mai bine să-i fiu prieten, decât să nu fie prezentă în viaţa mea deloc.

Îmi bag căştile înapoi în urechi şi mai încerc o dală. Îmi imaginez toate lucrurile pe care vreau să i le fac. Felul în care vreau s-o cuprind. Cum ar fi să fiu eu cel care o întâmpină atunci când se întoarce acasă în fiecare seară. Să fiu cel la care apelează când are nevoie de consolare în ziua în care comemorează moartea soţului ei. Vreau să fiu

eu cel care le apără pe gemene atunci când cineva îndrăzneşte să le frângă inima.

Să-mi imaginez o viaţă întreagă alături de ea e la fel de uşor ca respiratul pentru mine. Trebuie doar să-mi dau seama ce pot face pentru ca totul să devină realitate fără prea multe presiuni asupra ei. Sper că timpul e de partea mea şi că, într-o zi, va privi spre mine şi îşi va da seama că se poate baza pe mine să am grijă de ea. Va înţelege că eu nu le-aş răni niciodată, pe ea sau pe fete. Mă va vedea aşa cum sunt eu în realitate şi va şti că eu şi Quinn ne-am potrivi perfect în viaţa ei.

Îmi împing scaunul de la birou în direcţia tobelor, luând şi laptopul cu mine. Trebuie să îmi descarc nişte nervi şi frustrarea, şi poate voi crea ceva bun. Închid ochii şi las beţele să mă călăuzească. Bătaia începe în forţa şi se menţine constantă. Bat tobele din faţa mea şi mă eliberez de toată energia acumulată.

Chipul ei îmi apare în faţa ochilor şi îi aud vocea în gând. Mă calmez dintr-odată şi îmi găsesc ritmul. Apăs butonul de înregistrare al laptopului şi cânt toată bucata de melodic. E lentă, liniştită. Cu siguranţă mie şi lui Liam ne va fi de folos.

Jimmy şi Tyler bat în geam să mă anunţe că au sosit. Tyler e noul nostru maestru de la pupitrul tehnic. În ultima săptămână, şi-a petrecut timpul cu Jimmy la Los Angeles pentru a se cunoaşte mai bine. Opresc înregistrarea şi îmi scot căştile, apoi merg să le deschid uşa. Atunci o văd pe ea coborând scările şi vorbind la telefon. Ochii noştri se întâlnesc în treacăt. Nu sunt sigur dacă zâmbesc sau dacă faţa mea nu trădează nicio emoţie, dar în prezenţa ei mă fâstâcesc. În astfel de momente sunt recunoscător că ea lucrează pentru noi. Pot profita de orice pretext imaginabil să fiu lângă ea. E tare uşor să mă prefac că vreau să vorbim despre muzică despre următoarea noastră cântare sau termenele limită pe care trebuie să le onorăm. Faza e că ştiu toate astea, dar mă prefac că am uitat sau că nu-mi găsesc telefonul să pot verifica personal.

Jimmy, sau „JD” aşa cum îi place lui să-i spunem, fiindcă

el crede că se potriveşte cu stilul său de viaţă tipic starurilor rock, mă bate pe umăr când trece pe lângă mine. Chicoteşte şi mormăie ceva pentru sine. Liam îşi târâie picioarele pe treptele scărilor, înainte să închid eu uşa şi să aprind lumina pentru a le anunţa pe Katelyn şi Josie că ne apucăm de treabă.

Urăsc felul în care arată Liam dis-de dimineaţă. Nu, nu ar trebui să spun asta. Mă bucur pentru el. E împreună cu singura femeie pe care o iubeşte şi sunt fericiţi. Enervant de fericiţi; şi-a plătit toate datoriile faţă de viaţă şi merită asta. Mândria pe care o văd în ochii lui atunci când îşi priveşte fiul e identică cu a mea atunci când mă uit la Quinn. Ei sunt cca mai mare realizare a noastră, indiferent cât de mult o dăm în bară.

— JD, omul meu de bază, spune Liam, în timp ce se îmbrăţişează bărbăteşte. Nu am auzit când ai sosit.

— Linda m-a lăsat să intru. Ia spune mi, cât te-a costat s-o convingi să renunţe la serviciul ei confortabil de la hotel ca să vina aici şi să aibă grijă de fundul tău jalnic?

Liam râde. S-a decis s-o angajeze pe ea cu doar câteva luni înainte să înceapă să caute o menajeră. Nu a vrut s-o lase pe Josie să se ocupe singură de casă, aşa că i-a propus fostei sale menajere, Linda, să se mute în Beaumont. Chiar acum i se construieşte o căsuţa drăguţă în spatele casei lui şi i-a cumpărat o maşină.

— Hai să ne apucăm de treabă! Katelyn încearcă să rezerve câteva baruri noi despre care tocmai a aflat, aşa că trebuie să rezolvăm toate problemuţele.

Liam îşi ia chitara şi începe s-o acordeze.

— Am lucrat la asta înainte să veniţi voi.

Mă duc la laptop şi apăs butonul play, apoi îi privesc pe JD şi Liam ascultând melodia. Liam zâmbeşte şi se uită peste versurile la care am lucrat ultima dată. JD merge la clape şi apasă câteva taste, apoi adaug şi eu sunetul tobelor mele. Liam îi face semn lui Tyler să pornească înregistrarea. El cântă la chitară şi în microfon, iar JD şi cu mine îl acompaniem.

Ridic privirea şi o văd pe Katelyn. Se uită doar la mine,

nu şi la ceilalţi, înainte să se întoarcă cu spatele, apoi să dispară din raza mea vizuală. Preţ de o fracţiune de secundă, am o fărâmă de speranţă că s-ar putea să-mi împărtăşească sentimentele.

Capitolul 2
KATELYN

Pun receptorul jos şi mă iau cu mâinile de cap. Ştiu că pot s-o fac. Trebuie doar să mă conving că Liam nu a făcut o greşeală atunci când m-a angajat. Ce-a fost în capul meu când m-am băgat în seamă la petrecerea de Crăciun şi le-am spus că pot ocupa postul de impresar pentru ei? Mi-e teama că m-am întins mai mult decât mă ţine plapuma, dar Liam are încredere în mine, chiar dacă reuşesc să rezerv formaţiei 4225 West doar baruri micuţe.

Proprietarii barurilor râd de mine când îi sun să le propun un concert. Mă întreabă dacă glumesc, iar eu îi asigur că vorbesc serios. Le zic, în mod repetat, că formaţia încearcă ceva nou, un stil axat pe familie, şi că vor să-şi răsplătească fanii care i-au făcut celebri. Pot sesiza tonul amuzat din vocile lor chiar şi atunci când acceptă să-i angajeze şi să le plătească un mic onorariu. Ceea ce ei nu înţeleg este că vor ieşi pe plus la finalul serii, cu puţină publicitate. Formaţia 4225 West nu pretinde un comision foarte mare; ei vor doar să cânte fără reflectoare aţintite asupra lor.

Soneria telefonului meu mă ia prin surprindere. Aproape că îmi vărs cafeaua atunci când mă întind după receptor. Apuc paharul înainte să curgă peste tot. Nu ştiu ce e cu starea asta de agitaţie… bine, de fapt ştiu. Ştiu exact ce sau mai bine zis cine mă ţine pe jar. Dar prefer să ignor totul. Nu mă pot concentra pe fetele mele şi pe carieră cu toate distragerile astea zilnice. Trebuie să trec peste… nici măcar nu ştiu ce anume. El e şeful meu. Îmi tot repet asta, chiar dacă mă plăteşte el sau altcineva. Eu lucrez pentru el.

Ridic receptorul după ce sună a patra oară. Îmi dreg vocea şi inspir adânc înainte să zic „Alo?”

— Sunteţi cumva Katelyn Powell?

— Chiar ea, spun, trăgând carneţelul mai aproape de

mine să pot nota.

— Numele meu este Christa Johnson şi sunt reprezentanta unui artist cunoscut sub numele de scenă DeVon. E un artist care promite, iar noi tocmai am semnat cu el. Piesa lui de debut va fi lansată luna viitoare şi am vrea să-i facem puţină publicitate. Am sunat să vă întreb dacă formaţia 4225 West ar fi dispusă să plece într-un mic turneu alături de el.

— Care e genul lui muzical? Numele DeVon mă duce cu gândul la hip-hop.

Îi notez numele pe hârtie şi alăturat mâzgălesc cuvântul *documentare.* Eu una nu am auzit de el, dar asta nu înseamnă nimic. Când vine vorba despre muzică, recunosc că sunt cam ignorantă.

— Da, aşa pare, nu? De fapt, DeVon cântă blues cu influenţe rock. E foarte funky şi de impact. Având în vedere succesul trupei 4225 West, noi credem că DeVon îşi va găsi câţiva fani şi va învăţa de la experţi cum se organizează un turneu.

Experţi? Ştiu că eu nu sunt nicidecum o expertă când vine vorba despre turnee, dar băieţii cu siguranţă sunt. Eu? Eu sunt genul de persoană care stă la un birou şi încearcă să le găsească locaţii dispuse să-i plătească.

— Aveţi deja locaţii rezervate?

Asta e important. Câtă muncă va trebui să depun cu?

— Avem în jur de cincisprezece, dar am vrea treizeci.

Mă pot ocupa eu de restul locaţiilor. Aşa voi dobândi experienţă.

— Unde vreţi să cântaţi în turneu?

— În condiţii ideale, ne-ar plăcea să ajungem la mulţimile de tineri, deci Miami, New York şi Seattle.

— Şi când aţi vrea să începeţi?

— Noi sperăm că în august.

August? Cu o lună înaintea începerii anului şcolar. Nu că ar trebui să merg şi eu în turneu cu băieţii, chiar dacă Liam va vrea să fiu acolo. Sunt sigură că Josie şi Noah vor merge, iar Harrison cel mai probabil îl va lua şi pe Quinn cu el. Trupa va scoate în curând un nou CD şi acest turneu

cu siguranţă îi va ajuta foarte mult. Vor fi oare suficiente treizeci de opriri?

— August nu prea ne convine. Ce ziceţi de iulie şi vom prelungi turneul la patruzeci şi cinci de zile?

Am spus patruzeci şi cinci aşa, într-o doară, sperând că fac ceea ce trebuie. Liam mi-a dat undă verde să fac cum cred eu de cuviinţă, dar încă mă îndoiesc de orice. De cele mai multe ori, el doar îşi dă ochii peste cap sau îmi spune să-l întreb pe Harrison, iar asta nu o să se întâmple niciodată.

— Putem face asta.

— Minunat!

Christa şi cu mine ne petrecem următoarea oră la telefon lucrând la detalii. Eu iau multe notiţe, iar ea promite că îmi va trimite un email cu dalele locaţiilor deja rezervate. Ne punem de acord că voi coordona eu acest proiect, având în vedere că trupa 4225 West va fi cap de afiş.

Mă uit pe geam să văd dacă lumina roşie din studio e încă aprinsă. Nu e. Îmi iau carneţelul şi pixul şi mă duc acolo. Băieţii stau în jurul lui Tyler şi râd. Asta e de bine. Asta înseamnă că au înregistrat ceva ce le place şi sunt fericiţi. Îmi place să-i văd fericiţi.

Liam mă sărută pe obraz. Îşi trece braţul în jurul meu şi mă trage mai aproape de el. Aşa face de când s-a mutat înapoi aici. Nu mă plâng. Îl iubesc ca pe un frate, iar el a fost alături de noi şi ne-a ajutat mai mult decât aş putea eu să-i mulţumesc vreodată.

— Katelyn, ai făcut cunoştinţă cu Tyler? mă întreabă Liam, arătând spre Tyler care doar da din cap.

— Da, Jimmy l-a adus în birou să-şi comploteze actele. Aţi reuşit să înregistraţi ceva?

— Nu! spune brusc Harrison.

Mă uit la el şi, instantaneu, îmi doresc să n-o fi făcut. Se holbează la mine sau la mâna lui Liam, care încă e sprijinită pe umărul meu. Nu sunt sigură unde anume. În orice caz, ochii săi verzi şi pătrunzători mă privesc pe mine. Expresia feţei lui e stoică, aproape dură.

— Ei bine, ascultaţi! spun eu.

Liam îşi coboară braţele şi trece în faţa mea, lăsându-le celorlalţi băieţi suficient spaţiu cât să poată auzi ce am de spus. Acum, că vorbim despre afaceri, a devenit serios. Acest Liam mă sperie uneori.

— Tocmai am vorbit la telefon cu o tipă, manager, al cărei client va lansa un CD. Numele lui e DeVon...

— E cumva rapper? întreabă Harrison, întrerupându-mi discursul.

Nu ştiu de ce face asta, dar mie îmi vine să-i astup gura.

Scutur din cap şi continui să vorbesc.

— DeVon e un artist care cântă blues cu influenţe rock. Vor să-i găsească fani şi ne-au întrebat dacă am fi interesaţi de un turneu. Având în vedere că urmează să lansaţi un CD, m-am gândit că ne-ar prinde bine publicitatea, aşa că am programat un turneu în patruzeci şi cinci de oraşe, iar primul concert va fi în iulie. Vă veţi întoarce până la începerea anului şcolar.

— Vă veţi întoarce? mă întreabă Jimmy.

— Da. Voi, fiindcă eu rămân.

— Ba nu, tu vei veni cu noi, spune Liam.

— Închiriază un autocar pentru turneu. Harrison te poate ajuta. Cunoaşte el pe cineva care se ocupă cu asta şi ştie ce ne trebuie. Va fi foarte distractiv.

Harrison şi cu mine ne holbăm unul la altul. Căciula neagră pe care o poartă tot timpul parcă face mişto de mine ori de câte ori încerc să-mi imaginez cum arată părul lui. L-am văzut fără căciulă doar în poze. Eu cedez prima şi mă uit în altă parte, fiindcă nu suport felul intens în care se uită la mine. Sau poate că nu pot înţelege felul în care îl privesc eu pe el. Sau cât de tare îmi doresc să aflu mai multe despre el.

Liam mă sărută pe obraz înainte să meargă sus. Ne anunţă că e vremea prânzului, fără ca eu să am ocazia să mai spun ceva. Jimmy şi Tyler se mişcă mai repede decât i-am văzut eu vreodată şi mă lasă singură cu Harrison.

— Nu ar trebui să mergem în biroul tău?

Ridic imediat privirea şi mă aştept să-l văd zâmbind sau

cu o alta expresie pe chip, dar el mă priveşte în acelaşi fel. Îmi reamintesc că asta mi-e meseria şi că el deţine răspunsurile de care am eu nevoie să-mi fac datoria. Chiar dacă nu vreau să stau pe scaunul din birou, cu el aplecat peste mine, trebuie s-o fac şi pe asta.

Aprob din cap şi o iau înainte. Număr treptele până la biroul meu, apoi paşii până la masă: douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi. Îmi trage scaunul de sub masă. Iau loc şi fac greşeala să-l privesc. O uşoară curbare a buzei îmi spune că se bucură să fie aici. A ajuns mai repede decât mine în birou şi nu-mi explic cum. Chiar sunt atât de lentă?

El se reazemă uşor de scaunul meu şi se apleacă peste mine. Încerc să nu-i inspir mirosul parfumului. Nu vreau să ştiu ce foloseşte, dar miroase bine. Mă depărtez de el şi mă apropii de ecranul calculatorului, dar el se apleacă în faţă. Mă întreb dacă îşi dă seama ce-mi face. Nu ştie că încerc să-l evit? Că între noi nu va fi nimic, niciodată?

Harrison îmi spune ce site să accesez şi asta fac. Doar că degetele mele nu funcţionează şi trebuie să tastez adresa de mai multe ori. El îşi trece degetele peste ale mele. Eu mi le retrag imediat, fiindcă mi-e frică să-l las să mă atingă. Îmi ţin mâinile în poală.

— Scuze, încercam doar să te ajut.

Eu aprob din cap şi îmi dau seama cât de prosteşte mă comport. Putem fi prieteni, nu?

El accesează site-ul şi mă învaţă cum să închiriez un autocar personalizat. Spune că au mai apelat la serviciile acestei companii şi că ar trebui să-i sun şi să cer cu Larry; el se va asigura că vom primi ce ne trebuie la timp. Eu notez tot ce îmi spune, iar asta îl face să râdă. Mă întorc puţin spre el, dar mă răzgândesc imediat şi mă concentrez asupra foii.

— Cred că mă descurc de aici.

— Katelyn?

Sunetul vocii lui, felul în care îmi pronunţă numele – încet şi dulce, cu o tentă de mister, mă face să-mi ridic privirea spre el, pentru ca mai apoi să-mi pară rău că am

făcut-o.

— E vremea prânzului şi Lindei nu-i place să lase mâncarea pe masă prea mult timp.

Are dreptate. Îmi împing scaunul înapoi. El face un pas în spate, să am mai mult loc. Speram să urce el înainte şi eu să-l urmez, dar nu se mişcă de pe loc şi nici nu mă conduce. Pur şi simplu mă aşteaptă.

Mă simt aiurea că am astfel de sentimente, dar încă nu a trecut suficient timp de la accidentul lui Mason. De fapt, nu se va înfiripa nimic, niciodată, între mine şi Harrison. Ştiu ce simte el, dar, pur şi simplu, nu e posibil. Nu doar datorită iubirii mele pentru Mason, ci şi fiindcă nu e genul meu de bărbat. Nu aş ieşi niciodată cu un bărbat plin de tatuaje care poartă căciulă şi pantaloni scurţi tot timpul. El e un rocker adevărat şi nu se potriveşte cu viaţa mea.

Nu-mi pasă că felul în care mă priveşte mă face să mă simt iubită.

Nu-mi pasă că felul în care mă priveşte mă face să mă simt dorită.

Nu-mi pasă că mirosul lui mă face să-mi doresc să mă lipesc de pielea lui până când parfumul mă învăluie.

Nu-mi pasă, fiindcă el nu e Mason.

Capitolul 3
HARRISON

Îl ridic în braţe pe Quinn, care a adormit în camera pentru oaspeţi a lui Liam. L-am adus aici dis-de-dimineaţă, după ce am terminat de încărcat tot echipamentul în autocarul de turneu. Nu avea rost să-i trezesc, dacă urma să-l aduc înapoi după doar câteva ore. E obişnuit cu stilul acesta de viaţă: turnee dese, nopţi pierdute, mâncare de la hotel. A avut şi o doică, dar ea venea cu noi. Nu am vrut să mă despart de el mai mult de o zi.

Katelyn s-a oferit să rămână acasă, dar Liam a insistat să vină şi ea cu noi. A spus că trebuie să înveţe cum stă treaba. Iniţial ea s-a împotrivit, dar când Liam a început să vorbească despre vacanţe în familie şi Disney World, a acceptat. Acum nu-mi pot scoate din cap imaginea cu ea în bikini.

Chiar şi îmbrăcată în hainele ei de lucru îmi dă bătăi de cap. Literalmente. Obişnuieşte să poarte fuste de diferite lungimi, dar asta îţi sare în ochi doar dacă îi acorzi atenţie, şi eu asta fac. În permanenţă. Imaginaţia mea o ia razna şi trebuie să rezist tentaţiei de a întinde mâna, de a o atinge. Să simt măcar o părticică din pielea ei lipită de a mea. Mă bucur de atingerile pur întâmplătoare ale mâinilor noastre şi de momentele în care părul ei îmi gâdilă bărbia atunci când mă aplec spre ea. Mă bucur de fiecare moment pe care îl primesc şi mă agăţ de el până la următoarea ocazie.

Singura problemă e că nu am parte de prea multe momente. Ea mă evită cât de des poate. Chiar şi atunci când o surprind uitându-se la mine, ea îşi întoarce privirea în clipa în care ochii ni se întâlnesc. De ce face asta? Înţeleg că suferă şi acum după soţul ei. Nu sunt chiar atât de idiot încât să cred că a uitat de el, dar am observat felul în care mă priveşte. Felul în care se împiedică de cele mai neînsemnate lucruri atunci când sunt eu prin apropiere. Dacă nu mă place, nu ar trebui să am o astfel de influenţă

asupra ei.

Quinn se trezeşte de îndată ce îl pun în patul lui. Îmi zâmbeşte înainte să se întoarcă cu spatele la mine. Mă gândesc că e prea mare să-l mai car şi acum în braţe, dar eu îl văd tot ca pe un bebeluş. El doarme în patul de jos şi Noah în cel de deasupra. Noah abia aşteaptă să meargă în turneu, iar eu îl înţeleg pe deplin. Şi-a petrecut seara întrebându-l pe Quinn despre hoteluri, concerte şi ce face atunci când eu nu sunt pe scenă. Quinn a fost băiat de treabă şi i-a spus tot ce trebuia să ştie, inclusiv ce feluri de mâncare să nu consume în timpul călătoriei. Simt sigur că acest turneu va fi diferit de celelalte. În primul rând, toţi avem familii, cu excepţia lui JD şi a lui Tyler. Îmi imaginez că ne vom petrece majoritatea timpului liber la piscină, iar femeile vor face cumpărături.

Cobor din autocar exact în momentul în care Katelyn trage maşina pe alee. Nu ezit nicio clipă. Alerg spre maşina ei în timp ce ea deschide portiera din spate să o scoată pe una dintre gemene. Singurul mod în care le pot deosebi e după felul în care sunt îmbrăcate. Mă duc pe partea cealaltă a maşinii şi deschid uşa. Peyton doarme în scaunul pentru copii, cu mingea ei de fotbal sub braţ. Nu ştiu cât de confortabil e să dormi cu o minge de fotbal, dar a fost a tatălui ei, aşa că înţeleg de ce face asta.

Privesc spre Katelyn care se opreşte şi nu îi mai desface centura lui Elle atunci când îmi întind eu mâna spre centura lui Peyton. Îi zâmbesc pentru că, sincer să fiu, nu ştiu ce altceva să mai fac atunci când vine vorba de ea. Ea nu zâmbeşte şi rămâne impasibilă. Dacă aş spune că sunt confuz, ar fi o afirmaţie modestă. Dacă aş fi fost Liam, ea mi-ar fi zâmbit, mi-ar fi făcut cu ochiul şi probabil mi-ar fi trimis un afurisit de pupic în semn de mulţumire.

Dar cu mine nu se comportă la fel; la mine se uită cu privirea aia fixă. Iar eu am de gând să schimb situaţia.

Trag centura de siguranţă pe după capul lui Peyton şi o las să-mi cadă în braţe. Nu se trezeşte atunci când o ridic şi am grijă să nu-şi scape mingea de fotbal. Îmi amintesc cum reacţiona Quinn atunci când îşi pierdea păturica. A

trebuit să mă lupt cu Bau-Bau şi cu multe lacrimi, iar Peyton nu are nevoie de aşa ceva în acest moment. Şi nici Katelyn.

Cu Peyton în braţele mele, o aştept pe Katelyn până o ia pe Elle. Pot auzi cum icneşte când o ridică şi îmi doresc s-o fi dus pe Peyton la autocar şi să mă fi întors după Elle, dar am senzaţia că Katelyn s-a obişnuit deja să facă totul singură. Nu poate fi uşor pentru ea să aibă grijă singură de gemene, mai ales la vârsta asta când încă depind de ea.

Imediat ce o ia în braţe pe Elle, ne îndreptăm spre autocar. E întuneric, dar eu ştiu cum să mă descurc. Uşa de la separeul fetelor e deschisă. O aşez pe Peyton pe patul de jos şi mă dau la o parte să aibă loc Katelyn să o aducă şi pe Elle. Spaţiul e limitat în autocar şi folosesc asta în avantajul meu. În momentul în care Katelyn se atinge de mine, trebuie să fac tot posibilul să mă abţin, să nu o iau pe Elle din braţele ei doar ca să-i pot arăta camera mea.

Ratez ocazia, fiindcă ea face câţiva paşi mai încolo. Lasă capul în jos, apoi îşi întoarce faţa spre mine. Eu îmi retrag mâna, departe de a ei, şi ies afară din încăpere. Trebuie să cobor din autocar. În loc să fac asta, eu mă aşez şi îmi las capul pe spate, apoi închid ochii. Nu ştiu cum o să rezist să fiu în preajma ei atâta timp. O să fim în acelaşi loc, zi după zi şi noapte după noapte, cu excepţia cazurilor în care vom avea treburi diferite de făcut. Prietenii noştri sunt împreună şi asta ne uneşte. Uneori stau şi mă întreb de ce m-am mutat în Beaumont. Oare datorită acelei legături care s-a format între noi în noaptea în care ne-am întâlnit? Vreau să cred că nu ăsta a fost motivul. Îmi tot spun că am făcut-o pentru Quinn şi pentru formaţie, pentru o viaţă mai bună. Că prezenţa ei e doar un bonus.

În momentul în care o aud închizând uşa de la separeul fetelor, îmi trag căciula pe ochi. Ştiu că e lângă mine. M-am îmbufnat ca un copil răsfăţat; un nărav de-al lui Quinn. El are obiceiul să stea în fotoliu cu şapca trasă peste ochi şi să mă ignore până când cedez eu primul. Întotdeauna cedez eu primul. Nu vreau ca ea să vadă confuzia de pe

chipul meu. Cât sunt de disperat după ea. Nu vreau să ştie că m-a prins în mrejele ei şi că mă poate călca în picioare ca pe un covor.

Vreau să îmi ridic căciula, dar ea va pleca de îndată ce voi face asta, aşa că stau nemişcat şi mă prefac că dorm, doar ca să mai rămână puţin. Simt cum se mişca scaunul, de parcă s-ar apleca deasupra lui încercând să-şi dea seama dacă dorm sau nu. Respiră normal: inspiră, apoi expiră. Parfumul ei are un miros pregnant. Ştiu că s-a dat cu el înainte să vină aici. Dacă aş fi acum în spatele ei, aş inspira adânc doar ca să-i miros şamponul de cocos şi lime, o combinaţie pe care am ajuns s-o ador deoarece îmi aminteşte de ea.

— Ce faci?

E vocea lui Josie. Ştiu că ar trebui să le spun că sunt treaz, dar sunt curios despre ce vor vorbi. Am devenit oficial un jeg uman. Ar trebui să-mi fie ruşine. Dar nu-mi e. Sunt meschin şi disperat după o metodă prin care s-o cuceresc.

— Tocmai le-am pus pe fete în paturile lor.

— În momentul acesta, adică.

— Acum... eu... eu nu...

Încerc să îmi potolesc respiraţia, dar bâlbâielile lui Katelyn mă incită. Oare eu îi provoc astfel de trăiri?

— Ştii că e normal să ieşi cu cineva. Mason şi-ar dori să îţi vezi de viaţa ta.

Îmi vine să sar în sus şi s-o pup pe Josie în acest moment. Asta aş face. Chiar dacă asta ar însemna să încasez o mamă de bătaie de la Liam, ar merita pe deplin.

— E prea devreme.

— A trecut un an.

— Nu, nu a trecut. Au trecut doar zece luni. Mai sunt două luni până se împlineşte un an. Şi oricum, tu ai aşteptat trei ani după ce te-a părăsit Liam.

Josie pune jos ceva şi vine mai aproape. Cel puţin aşa cred eu.

— Liam m-a părăsit, Katelyn, nu a murit. Am aşteptat, fiindcă m-am rugat neîncetat să se întoarcă. E o diferenţă.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti.

Se aşterne tăcerea. Acum ar fi momentul ideal să le spun că sunt treaz, dar mi-e prea frică să pot face asta. Sunt curios dacă se holbează una la alta asemenea copiilor de grădiniţă. Ca la jocul acela unde primul care zâmbeşte pierde. Eu nu am pierdut niciodată. Asta pentru că nu m-a invitat nimeni niciodată să joc, dar i-am privit de la distanţă pe ceilalţi şi mereu m-am întrebat cum pot oamenii, şi mai ales copiii, să nu schiţeze nicio emoţie atâta timp.

— Hei, autocarul ăsta nu o să-şi împacheteze singur lucrurile!

Slavă Cerului că a venit Liam! El o să le urnească din loc pe fete, să pot şi eu să mă trezesc.

— Scuze, ne-am luat cu vorba.

Aud un sărut zgomotos. Liam e un afurisit tare norocos.

— Mai am de adus valizele şi apoi putem pleca.

La naiba! Am uitat de valiza ei. În loc s-o ajut, lâncezesc în scaunul lui Liam şi îmi plâng de milă. Ce naiba se întâmplă cu mine?

— Te poţi trezi, au ieşit.

M-a prins. Îmi ridic căciula şi mă uit la Liam. Dă din cap dezaprobator, cu un rânjet mare pe faţă. Uită că eu sunt mai mare decât el.

— Ce naiba faci? mă întreabă pe un ton şoptit.

— Îmi plâng de milă, nu e evident? spun, trecându-mi mâinile peste faţă.

Îmi aranjez căciula, apoi mă ridic în picioare.

— O să îşi vină ea în fire.

Scutur din cap.

— Sincer? Nu cred că o va face. Eu nu sunt genul ei.

— Am văzut cum se uită la tine şi, în plus, vorbeşte cu Josie despre tine. Dacă nu ar fi adevărat că i-ai picat cu tronc, nu ar intra în panică de fiecare dată când îi spun că trebuie să colaboreze cu tine.

— Faci tâmpeniile alea dinadins?

— Desigur. Amândoi sunteţi prietenii mei şi vreau să vă văd fericiţi. Eu cred că o s-o faci nespus de fericită.

Trebuie doar să deschidă ochii.

Liam mă bate pe spate şi coboară din autocar. Eu îl urmez şi o văd pe Katelyn lângă maşina ei, cu braţele pline de lucruri. Mă îndrept spre ea, cu mâinile în buzunare, şi mă opresc fix în faţa ei.

— Pot să te ajut?

Ea se uită la mine şi îşi arcuieşte puţin buzele. Mă mulţumesc şi cu atât. Îi iau bagajele din braţe şi le duc la autocar. Doar că, de data asta, mă voi comporta ca un cavaler. Îi las poşeta pe scaun şi pun în linişte valizele fetelor deasupra patului lor.

Când închid uşa, o găsesc pe ea de cealaltă parte, îndeajuns de aproape să o pot atinge. Îşi ridică privirea spre mine. Ochii ei îmi cercetează cu atenţie faţa, apoi braţele, apoi iar faţa. Nu-mi dau seama dacă ceea ce vede îi face plăcere sau nu.

Îşi ridică mâna. Eu îmi ţin respiraţia, nerăbdător să aflu ce are de gând să facă. Ochii ei îi întâlnesc întruna pe ai mei şi observ că sunt plini de îndoieli. Vreau să aprob din cap sau să-i spun că mă poate atinge, dar mi-e frică să vorbesc. Ea lasă mâna jos mai devreme decât mi-ar fi plăcut mie.

— Îţi mulţumesc, Harrison!

Felul în care îmi pronunţă numele mă face să înghit în sec.

— Cu plăcere, Katelyn!

Îi întorc spatele şi mă duc în mica mea cameră, apoi mă arunc pe pat şi încerc să scap de erecţia spontană.

O să fie un turneu enervant de lung.

Capitolul 4
KATELYN

— Mason, cum ajuns aici?

— La ce te referi? Am venit pe jos.

— Şi ai avut mult de umblat?

— Ce tot îndrugi acolo? Mereu vin pe jos acasă de la şcoală.

— Dar tu eşti...

— Ce sunt? Ce se petrece aici, Katelyn? De ce te îndepărtezi de mine?

Mă uit la distanţa dintre noi şi mă apropii de el. Îşi întinde braţul, pregătit să mă ia de mână. Reacţionez instinctiv, de parcă am mai făcut asta de un milion de ori. Chiar am făcut-o. De când mă ştiu, l-am tot ţinut de mână. Palma mea se lipeşte de a lui şi mă strânge tare. Mă uit la mâinile noastre împreunate şi observ că verighetele strălucesc în lumina soarelui.

Soare? Credeam că suntem înăuntru.

Arunc o privire în jurul meu. Suntem înconjuraţi de flori şi spice de grâu. Nu am mai fost aici până acum.

Mason mă cuprinde în braţe şi îşi lipeşte buzele de urechea mea. Rămânem aşa o perioadă, fiindcă mă tem de despărţire.

— A sosit timpul, Katelyn.

Nu îl întreb la ce se referă, deoarece mi-e frică de răspuns.

— Rămâi cu mine!

Mason se retrage şi zâmbeşte. Mi-a fost atât de dor de el! Fetele se vor bucura enorm când vor afla că s-a întors. Că s-a întors la noi şi că totul a fost doar un vis urât.

Îmi ia mâna şi o duce spre gură, apoi îmi sărută verigheta şi inelul de logodnă.

— Te voi iubi mereu, orice s-ar întâmpla!

Apoi dispare, pur şi simplu.

— Mason, întoarce-te! Te rog! Nu pot trăi fără tine!

Fug şi îl caut, oriunde s-ar fi dus. Mă uit în jos. Totul e întunecat. Sunt desculţă şi picioarele îmi sângerează.

— Katelyn?

Tresar când simt că îmi scutură braţul. Îl recunosc după voce. Îmi îndrept poziţia şi pun cartea pe care o citeam în poală. Dau la o parte părul încâlcit care mi s-a lipit de faţă. Nu-mi vine să cred că e la câţiva centimetri distanţă de mine şi mă priveşte fix. Arăt groaznic.

Îmi oferă un şerveţel. Eu îl privesc întrebătoare.

— Plângeai.

Iau şerveţelul din mâna lui şi îmi şterg ochii. Nu l-am mai visat pe Mason de luni bune şi niciodată ca acum. Visam întotdeauna momentul accidentului, aşa cum cred eu că s-a întâmplat. Visul ăsta... înseamnă altceva, dar întrebarea e ce anume?

— Mulţumesc, spun, după ce îmi dreg glasul.

El se ridică şi dă din cap, apoi se îndreaptă spre fotoliul pe care a stat până când m-a trezit. Suntem pe autostradă, mă uit pe geam la holdele care par să zboare pe lângă noi. Nu ştiu unde suntem, dar mai văd câte o fermă, ici-colo, din când în când.

Harrison îşi drege vocea. Primul meu gest e să mă uit în direcţia lui. Îşi trece mâna peste căciula neagră, care se trage un pic în sus şi-n jos. Eu urmăresc scena cu atenţie, sperând să-i pot vedea măcar o şuviţă din păr. Îmi doresc să-şi dea căciula aia jos, dar nu o face niciodată. Dacă aş fi mai curajoasă, i-aş smulge-o de pe cap şi aş fugi. Aş arde chestia aia într-o clipă de neatenţie din partea lui.

Căciula se mişcă doar câţiva centimetri şi nu lasă nimic la vedere. El aruncă o privire în direcţia mea şi mă prinde că mă holbez. Nu mă pot uita în altă parte, deşi ar trebui s-o fac. Caut pe cineva să mă scoată din încurcătura asta. Nu e nimeni. Suntem doar noi doi.

Îl ştiu pe bărbatul ăsta de luni bune. Am luat cina cu el. Lucrăm împreună aproape zilnic. Când nu avem nimic de făcut, ne petrecem timpul unul în compania celuilalt, deci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuie să mai fie o persoană lângă noi? Eu sunt o profesionistă. El e un

profesionist. Putem să ne comportam ca doi adulţi.

Nu-i aşa?

Mă întorc spre el şi îi întâlnesc privirea. El îşi scutură capul, se întoarce şi priveşte pe fereastră. Deschid gura să spun ceva... orice, dar nu-mi găsesc cuvintele. Nu înţeleg de ce nu pot să vorbesc cu el. Comportamentul meu faţă de el nu are nicio logică. Sunt sigură că e un om bun, chiar dacă are tatuaje pe ambele braţe. Şi-a făcut un tatuaj până şi pe picior. Are ceva desenat pe gambă, dar ar trebui să mă aplec sau să-l întreb direct pe el ca să aflu ce anume.

Aş putea „scăpa" un pix următoarea dată când voi sta lângă el, să mă pot uita mai bine. Oare cât timp îi ia unei persoane să ridice un pix şi să memoreze ceva? Probabil mai mult decât am eu la dispoziţie, fiindcă e mereu cu ochii pe mine. De parcă el ar fi un magnet şi cu metalul de care trebuie să se ataşeze. Doar că asta e o prostie, fiindcă magneţii atrag alţi magneţi şi eu nu sunt un magnet.

Când se ridică de pe fotoliu, eu tresar şi scap cartea pe care o aveam în poală. Îl urmăresc cu privirea cum se îndreaptă spre coridor. Intră în camera fetelor şi, înainte să apuc eu să mă ridic şi să-l întreb ce naiba caută acolo, îl văd ieşind cu Elle în braţe. Fetiţa stă agăţată de gâtul lui. Îşi îngroapă faţa în tricoul lui.

Vine cu ea la mine.

— Plângea.

Îmi mut privirea de la el la fiica mea, apoi spre coridor. El a auzit-o plângând şi eu nu? Ce fel de mamă sunt eu?

Mă întind s-o iau în braţe, dar ea încă se agaţă de el. Suspină uşor, şi mie mi se rupe sufletul. E supărată, dar preferă să o consoleze el în locul meu. Nu înţeleg de ce.

— O pot ţine în braţe până adoarme din nou, se oferă el.

Are o voce blândă şi tandră. Aprob din cap, chiar dacă mă doare să fac asta. Ea are nevoie de mama ei, nu de el. Eu sunt cea care are grijă de fete. Eu. Dar, cu toate acestea, ai zice că Harrison o ţine în braţe încă din ziua în care s-a născut.

Îl privesc cum se aşază cu ea în braţe, cât de încet şi atent se mişcă. Îşi rabatează fotoliul şi o culcă pe Elle

peste pieptul lui. Eu mă ridic şi îi acopăr pe amândoi cu pătura mea. El îmi zâmbeşte uşor, de parcă gestul meu a fost cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru el. Închide ochii şi îşi înfăşoară braţele în jurul puiului meu. Mă întreb dacă îşi dă seama că în mâinile lui ţine jumătate din viaţa mea.

Îi dau părul la o parte de pe faţă şi pun mâna pe fruntea ei să mă asigur că nu are febră. Poate că o afectează drumul ăsta lung, poate că îi face rău. Asta e prima lor excursie. Quinn a făcut asta de multe ori până acum, dar fetele nu au fost nicăieri altundeva.

— Eu zic că e bine, probabil a visat urât, spune Harrison fără să deschidă ochii.

Nu-mi face plăcere să recunosc asta, dar e clar că se pricepe la copii. Tot ce pot face acum e să mă dau la o parte şi să-l privesc cum o apără de coşmaruri.

— Crezi că ar trebui să-i trezim?

Voci de copii îmi răsună în urechi. Deschid încet ochii şi observ trei persoane care se holbează la mine. Una, în special, stă cu braţele încrucişate. Îi lipseşte mingea de fotbal şi mă întreb, preţ de o secundă, dacă îşi dă scama că nu o ţine în mână. Nu zic nimic, să nu-i atrag atenţia asupra acestui lucru. Poate că ea are nevoie de excursia asta mai mult decât noi, ceilalţi.

Mă întind şi constat imediat că dormitul într-un fotoliu e chinuitor. Apoi îmi amintesc de ce am rămas aici şi observ că Harrison şi Elle încă dorm buştean, acoperiţi cu pătura mea. Se pare că ea nu s-a mişcat deloc şi, judecând după poziţia braţelor lui, aş zice că o ţine destul de strâns.

— Ştii cumva dacă ne vom opri curând? întreabă Quinn.

Nu l-am prea văzut de când am pornit la drum. El şi Noah şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului în camera lui Liam şi a lui Josie, cu jocuri video.

— Eu...

Vocea mi-e răguşită şi asta îi face pe toţi să râdă.

— Nu ştiu, dar o să mă interesez. Sunt sigură că vă e foame. Gândiţi-vă că, după prima oprire, o să stăm mai

mult prin hoteluri.

— Da! spune Quinn, ridicându-şi mâinile. Prieteni, hotelurile sunt grozave şi vă aduc câtă mâncare vreţi. În plus, tatălui meu nu îi pasă dacă sar în pat.

— Ba îmi pasă, dar nu te-am prins niciodată făcând asta.

Quinn întoarce repede capul. Nu sunt sigură dacă a dat sau nu de belea. Harrison îi face cu ochiul, apoi Quinn zâmbeşte. Are câţiva dinţişori lipsă.

— Pe ea cum o trezim?

— Uite-aşa.

Înainte să pot spune eu ceva, Peyton o plesneşte pe Elle, iar ea începe să plângă. Harrison se ridică şi o îndepărtează pe Elle de mânia lui Peyton. Eu o trag deoparte pe Peyton.

— Ce te-a apucat?

Încerc să mă uit la Peyton, dar nu îmi pot lua ochii de la Harrison şi Elle. El o ţine în braţe şi îi masează spatele în zona în care a lovit-o sora ei.

Peyton îşi încrucişează braţele şi priveşte în altă parte.

— Ce se petrece aici? Aveţi impresia că suntem o grădină zoo ambulantă? spune Liam.

El şi Josie se alătură circului nostru matinal. Josie o ia pe Elle de la Harrison, care nu pare prea încântat. În timp ce Peyton se holbează la mine, Liam îi ciufuleşte pe Noah şi pe Quinn. Eu o iau de mână şi o duc în camera mea. Cine a spus că e uşor să trăieşti într-un autocar de turneu s-a înşelat amarnic. În camerele noastre abia încap paturi de două persoane şi doi bărbaţi în toată firea trebuie să împartă o cuşetă.

— Ce s-a întâmplat, Peyton? De ce ai lovit-o pe sora ta?

— Fiindcă aşa mi-a venit.

— Ăsta nu e un răspuns şi, în plus, ştii prea bine că nu e frumos să loveşti pe cineva.

— Şi Elle mă loveşte pe mine.

— Peyton…

— NU! Tu întotdeauna ţii cu ea! Ea mă loveşte mereu, dar tu nu zici nimic pentru că e preferata ta şi eu am fost preferata lui tati, dar el nu mai e şi eu sunt a nimănui!

Ţipă cât o ţin plămânii, suficient de tare ca să o poată auzi toţi din autocar. Îi curg lacrimi pe obraji. Întind braţele spre ea, dar mă plesneşte peste mână. Nu vrea s-o ating.

Uşa de la cameră se deschide. Liam stă în prag. Se uită la mine, apoi la Peyton. O ridică şi o ţine în braţe. Imediat aud cum se închide uşa camerei lui. Ies pe hol şi încerc să ascult ce îi spune, dar el vorbeşte în şoaptă. Aud cum plânge, dar nu am cum să o ajut. Nu-mi pot consola nici măcar una dintre fete.

Josie mă trage spre ea şi mă cuprinde în braţe.

— Ne vom opri curând să ne odihnim. Toţi stăm înghesuiţi aici şi nu suntem obişnuiţi cu spaţiile aglomerate. Ea va fi bine.

— Şi dacă nu va fi?

— Atunci vom găsi o soluţie. Poate că ar trebui să le consulte un psiholog după ce ne întoarcem. Să vorbească şi cu altcineva în afară de mama lor.

— Elle a avut un coşmar noaptea trecută. Eu nici măcar nu am auzit-o plângând, ci Harrison. A mers după ea şi a luat-o în braţe. Când am încercat să o iau eu, nu a vrut să se dezlipească de el. A adormit în fotoliu cu puiul meu în braţe şi a trebuit să privesc cum alt bărbat o îmbrăţişează pe fata lui Mason.

Josie se retrage şi mă priveşte, mângâindu-mi uşor obrajii.

— Mason ar fi de acord cu Harrison, Katelyn. Ar trebui să-i dai o şansă.

Ea pleacă şi nu aşteaptă să-i răspund, dar eu totuşi o fac.

— Nu pot.

Capitolul 5
HARRISON

Mi-am creat propria rutină pentru zilele în care trebuie să cântăm. Încep cu o alergare uşoară în cel mai apropiat parc, departe de hotel şi de tot răsfăţul ăla. Sam nu a fost niciodată de acord cu asta, dar pe mine mă ajută să-mi limpezesc gândurile. Îşi făcea mereu griji că o să mă întorc cu vreo admiratoare. După părerea mea, dacă reuşeau să se ţină de mine, meritau să vină la hotel şi să ne petrecem timpul împreună.

După alergare, caut o cafenea locală şi cumpăr o cafea pe care o beau în drum spre hotel. Acolo iau micul dejun şi fac un duş, înainte să plec la repetiţii. Dacă stau bine să mă gândesc, constat că am o rutină foarte banală.

Când mă trezesc în confortul acestui pat, înconjurat de aşternuturi din bumbac egiptean şi cu Quinn care sforăie lângă mine, îmi dau seama că nu trebuie să-mi schimb rutina. Pot să mă ridic din pat şi să fac tot ce făceam şi până acum, sau pot să schimb ceva. Întrebarea firească este următoarea: cât de mult trebuie să mă schimb pentru ca ea să vadă cum sunt eu cu adevărat? Am observat cum se uită la tatuajele mele. Evident că pe Liam nu îl priveşte aşa. Doar pe mine. Habar n-am de ce, dar vreau ca situaţia să se schimbe.

Aveam de gând să vorbesc cu ea noaptea trecută, după ce ne-am cazat la hotel. Mă gândeam la un motiv să o invit în jacuzzi, dar nu am găsit unul foarte plauzibil. La un moment dat, mă gândeam s-o implic şi pe Josie în planul meu diabolic, dar apoi mi-am dat seama că mi-o căutam cu lumânarea.

În schimb, am rămas pe coridor în faţa uşii mele şi am privit-o în timp ce o descuia pe a ei. S-a uitat spre mine o fracţiune de secundă, înainte ca uşa masivă să ne separe şi zgomotul sec al încuietorii să-mi pecetluiască din nou soarta.

Mă holbez la tavan şi mă întreb dacă am destul timp la dispoziţie să număr toate petele de pe el, înainte să se trezească Quinn şi să ceară micul dejun. Singura problemă e că mi se înceţoşează vederea după ce număr a cincea pată. Am mai înregistrat un eşec.

Trag păturile de pe mine şi mă duc direct către duş. Ar trebui să-mi reiau vechile obiceiuri. Josie poate avea grijă de Quinn sau, în cel mai rău caz, ar putea trece menajera pe aici să vadă de el. E destul de mare pentru a rămâne singur în cameră timp de o oră şi, în plus, are un telefon mobil. Cu siguranţă nu s-ar speria dacă i-aş trimite un mesaj să îi spun că am ieşit să alerg. Însă probabil s-ar speria dacă s-ar trezi şi nu m-ar găsi aici. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-l supăr pe el sau să afle Katelyn că l-am lăsat singur. Nu vreau ca ea să-şi facă o impresie greşită despre mine.

Intru la duş şi dau drumul la apă. E rece şi îmi biciuieşte pielea; eu rămân ferm pe poziţie şi încasez pedeapsa. Pentru ce, nu ştiu. Poate că asta merit, fiindcă tânjesc după o femeie care, în mod evident, nu mă vrea. Poate că acele indicii pe care eu cred că mi le dă sunt doar rezultatul imaginaţiei mele sadice. Probabil că mă săgetează din priviri ori de câte ori îi întorc spatele.

Stau sub jetul de apa, care s-a mai încălzit puţin. Iau săpunul, îl înmoi şi îmi frec corpul cu el. Constat că am un loc liber pe braţ şi mă gândesc să-mi fac o programare la salonul de tatuaje. Am o viziune. Katelyn îmi apare înaintea ochilor, complet goală, cu părul ei lung şi închis la culoare revărsat în valuri pe umeri. Stă în faţa mea cu mâinile în şolduri. Are un tatuaj, un desen subtil cu nişte crini care se întind de la şold până pe spate. Dacă simplul gând mă excită la culme, nu ştiu cum voi reacţiona în cazul în care chiar se va decide să-şi facă unul.

Aş leşina dacă mi-ar da voie să îl văd.

Aş muri dacă mi-ar da voie să îl ating.

Mă întorc în cameră şi îl găsesc treaz pe Quinn, butonând telecomanda. Îmi zâmbeşte, apoi îşi întoarce din nou privirea spre televizor. În curând va împlini opt ani şi

va merge în clasa a treia. Nu-mi vine să cred că obişnuiam să-l ţin în braţe şi să-l legăn până adormea. Creşte atât de repede şi eu nu pot ţine pasul cu el.

— Vrei să ne uităm la desene animate?

Quinn îmi face semn să mă aşez lângă el pe pat. Îmi face cu ochiul, apoi începe să râdă. Nu mă pot abţine să nu râd şi eu. Nu de el, ci împreună cu el. El îmi face viaţa mai frumoasă. Mă aşez lângă el şi îmi petrec braţul în jurul lui. Mi se lipeşte de piept. Îmi pun capul peste al lui şi ne uităm împreună la serialele matinale.

S-a adaptat foarte repede după mutarea noastră în Beaumont. Sunt sigur că-i este dor de meditatorul lui, dar îmi face plăcere să ştiu că ia autobuzul şcolar în fiecare dimineaţă şi că îşi petrece timpul într-o clasă plină de elevi. Eu nu ştiu să-i pregătesc pacheţelul cu mâncare sau să-l ajut să-şi facă ghiozdanul. Trebuie să relaţioneze cu ceilalţi copii de vârsta lui şi să nu mai apeleze la mine sau la televizor atunci când se plictiseşte. Îmi place ce fel de relaţie s-a format între el şi Noah, care a devenit un fel de frate mai mare pentru Quinn. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că totul este în regulă... Cu excepţia faptului că eu nu am noroc în dragoste. Se pare că tânjesc după cineva care nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Nişte ciocănituri mă trezesc brusc din somn. Îmi târăsc fundul penibil până la uşă. Nu sunt sigur cât e ceasul, dar soarele străluceşte prin fereastra camerei mele. Ar trebui să-mi amintesc să las roletele înainte să mă culc. Aud din nou ciocănituri, mai puternice de data asta. Îmi frec capul şi mă trag uşor de păr... Am nevoie de o tunsoare; deja e prea lung.

— Vin acum! strig în momentul în care persoana nerăbdătoare bate iar în uşă.

Trag zăvorul şi deschid încuietoarea. În Los Angeles nu poţi fi niciodată prea precaut. Deschid uşa şi descopăr în prag o gagică beton. E înaltă şi slăbuţă. Are părul prins în coadă de cal. Îmi cobor privirea şi observ că îşi ascunde ochii în spatele unor ochelari fumurii. S-a dat cu ruj într-o nuanţă de roşu intens şi mă întreb oare cât timp mi-ar lua

să îi dau jos de pe buze porcăria aia. Poartă un tricou negru, strâmt, cu sigla formaţiei 4225 West pe piept. Minunat, i-am deschis uşa unei admiratoare. Sam va avea de furcă cu fata asta. Continui s-o studiez din cap până-n picioare. Blugii strâmţi îi accentuează silueta.

Îşi pune mâna pe şold şi oftează.

— Asta e destul de greu. Poţi să mă laşi să intru?

Mă uit la cealaltă mână şi observ că are la ea o chestie mare, care face mult zgomot.

— Te cunosc de undeva?

— Sigur că mă cunoşti.

Vorbeşte cu atâta încredere, încât mă determină să deschid uşa larg şi s-o las să intre. Când trece pe lângă mine, observ că în acea chestie mare e un bebeluş. Puicuţa asta şi-a adus copilul la mine acasă. Sper că nu i-am promis că o să am eu grijă de el. Ştiu că am băut cam mult azi-noapte, dar sunt destul de sigur că mi-aş aminti dacă am promis cuiva că voi schimba scutece.

O urmez până în sufragerie. Ea se aşază pe canapea şi îşi lasă copilul pe podea, în chestia care arată ca o scoică. Eu stau în picioare, vizavi de ea, lipit de perete, încă nesigur dacă o cunosc sau nu pe această femeie.

— Îţi aminteşti de mine?

Clatin din cap că nu.

— Mda, probabil că nu. Te-ai îmbătat criţă.

— Eu nu mă îmbăt, îi răspund.

Mereu m-am mândrit cu asta, că nu beau niciodată până uit cine sunt. Oamenii iau decizii stupide la beţie.

— Ei bine, aşa ai fost în seara aia.

— Cum te cheamă?

Abia acum îmi dau seama că am făcut o greşeală atunci când am primit-o în casă.

— Alicia.

— Alicia şi mai cum?

Tucker. Alicia Tucker. Ne-am întâlnit acum vreo zece luni.

Nu sunt prost. Ştiu să calculez. Ştiu că durează nouă luni pentru ca un copil să-şi facă treaba.

— Văd că ai fost ocupată de când ne-am cunoscut.

Comentariul meu o face să-şi smulgă ochelarii de soare de la ochi. Dacă privirile ar putea ucide, eu aş cădea mort pe podea chiar acum şi eu mi-ar fura toţi banii.

— Ne-am întâlnit acum zece luni la unul dintre concertele voastre. Eu am fost în culise, apoi am ieşit împreună la un bar. Ţi-am făcut cinste cu o băutură şi tu m-ai adus înapoi aici.

— Bine.

Nu ştiu ce altceva să mai spun. Îmi pot imagina ce am făcut după ce ne-am întors aici şi îmi pare rău s-o spun, dar nu a fost ceva memorabil.

— În fine, ăsta...

Arată spre scoica de pe podea.

— E al tău.

Cele trei cuvinte capătă ecou. Am auzit-o tare şi clar. Nu e nevoie să repete. Mă uit la ea, apoi la scoică. Copilul e înfofolit peste tot în afară de zona feţei. Nu-mi dau seama dacă e băiat sau fată. Sincer, nici nu-mi pasă. Tipa asta a înnebunit. Eu întotdeauna folosesc mijloacele contraceptive.

— De ce eşti aşa de sigură că e copilul meu?

— Pentru că m-am culcat cu tine şi am rămas gravidă.

— Imposibil. Eu nu beau tocmai ca să evit situaţiile de genul asta. Întotdeauna folosesc ce trebuie ca să nu se întâmple ceva. Plodul tău nu e al meu.

— Ba e.

— Ai măcar habar dacă ai născut băiat sau fată?

Ea îşi dă ochii peste cap şi îşi pune mâinile în şolduri. O pironesc cu privirea, fiindcă nu sunt dispus să cedez în faţa ei. Îi sună telefonul. Îl scoate din buzunar şi se uită la ecran, apoi zâmbeşte. Cum poate să zâmbească într-un moment atât de important? Nu are niciun motiv să zâmbească. Ea dă vina pe mine pentru greşeala ei. Pune telefonul înapoi în buzunar şi mă priveşte.

— Ascultă. Mi-a plăcut de tine. Am venit la concertul tău, am intrat în culise şi te-am întâlnit. Ţi-am făcut cinste cu o băutură şi am ajuns înapoi aici. Sunt sigură că eşti

suficient de isteţ să îţi dai seama ce a urmat.

— Despre ce vorbeşti, tată?

Clipesc de câteva ori şi mă întreb de ce mi-am amintit tocmai ziua în care mi l-a adus.

— Nu mă băga în seamă, amice. Cred c-ar trebui să mergem.

El dă din cap şi coboară din pat. Îl privesc cu câtă lejeritate şi încredere se învârte prin cameră. S-a obişnuit deja cu stilul ăsta de viaţă şi într-un fel urăsc asta.

Ajungem la sala de spectacol exact la timp pentru proba de sunet. Solistul care cântă în deschiderea concertului nostru termină imediat ce ajungem noi. Puştiul ne strânge mâinile, ne laudă muzica şi vorbeşte întruna despre cât de recunoscător ne este. Îi las pe Liam şi pe Katelyn să vorbească cu el, cu toate că aş prefera ca ea să vină cu mine. Aş putea s-o învăţ să bată tobele, stând în poala mea. Mă enervează cum e îmbrăcată. Are o fustă mai scurtă ca de obicei şi poartă un tricou cu formaţia noastră. Vreau să-l sfâşii în bucăţele ca să aflu ce ascunde pe dedesubt, iar fusta vreau s-o văd pe podeaua camerei mele sau ridicată până la brâu.

Încep şi eu proba de sunet şi cânt câteva acorduri pentru ca Tyler să-şi dea seama ce are de făcut. Ăsta va fi primul său concert mare şi vreau să mă asigur că totul merge ca la carte.

Liam ni se alătură într-un final pe scenă şi începe să ne spună cum ar vrea el să procedăm. Cântă prima strofă din fiecare cântec pregătit pentru seara asta. În general, repetiţiile ne-au ieşit destul de bine. Tyler nu a fost prea mulţumit de calitatea unor cântece, dar am efectuat ajustări şi am terminat exact înainte să se deschidă uşile.

Ies pe uşa principală să văd cum se descurcă Luke la standul cu accesorii. Nu am avut ocazia până acum să văd ce a comandat Katelyn pentru concertele noastre. Avem tricouri cu poza noului nostru album, brelocuri, şnururi pentru ecusoane şi cinci modele diferite de postere cu mine, Liam şi JD. Asta e ceva nou. De obicei, doar Liam apărea pe postere, dar acum suntem toţi trei. Trebuie să

recunosc că mă bucur că ne-a inclus şi pe noi.

Îmi aud numele şi ridic privirea. Câteva fete vin spre mine, dar Katelyn e singura care mi-a captat atenţia. Mă caută.

În timp ce mă îndrept spre ea, nu mă pot abţine să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

Capitolul 6
KATELYN

Astăzi ar trebui să-mi facă cineva o perfuzie cu cafea. Nu ştiu dacă pot face asta. Liam a făcut totul să pară foarte uşor, dar mie îmi vine să sar de pe o stâncă, fiindcă nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece aici.

La început, când am deschis uşa cabinei de probă, am crezut că e ceva perfect normal. Să fie trandafiri roşii peste tot, adică. Pe fiecare suprafaţă din încăpere, doar trandafiri roşii. Am crezut că e un gest frumos din partea sălii de concerte. Unul exagerat – da –, dar oricum, extrem de frumos.

Până când am auzit strigătele şi zgomote de sticlă spartă, asta am crezut. La mine acasă nu au avut loc niciodată acte de violenţă. Tatăl meu o adoră pe mama, iar ea preferă să fie picurată cu ceară în loc să ridice vocea. În ceea ce-l priveşte pe Mason, el se răstea doar la televizor. Aşa că fiorul ăsta pe care îl simt acum pe şira spinării mă cam nelinişteşte şi, sinceră să fiu, mi-e frică să deschid uşa.

Inspir adânc şi încerc să mă concentrez. Dacă ar striga Peyton sau Elle de cealaltă parte a uşii, în general m-aş descurca, fiindcă ştiu care e motivul crizelor lor, dar Liam… pe el nu pot să-l înţeleg.

Înaintea ochilor mei văd doar o explozie nervoasă. Liam trânteşte de pereţi vază după vază şi înjură de fiecare dată când vreuna se sparge. Josie are mâinile ridicate şi îl imploră să se oprească. Iar eu… stau aici şi habar n-am ce trebuie să fac.

Jimmy fuge pe lângă mine, se aruncă în faţa lui Liam şi îl împinge înapoi pe scaun. Josie se năpusteşte asupra lui, plângând. Îl îmbrăţişează ca şi cum cineva i-ar fi făcut rău intenţionat.

— Katelyn, du-te şi caută-l pe Harrison, spune Jimmy, gâfâind.

Mă uit la Liam şi la Josie; niciunul nu mă bagă în seamă, apoi îl privesc din nou pe Jimmy care îmi face semn să plec. Le întorc spatele şi plec, cu mapa strânsă la piept, încercând să-mi dau seama unde naiba îl pot găsi eu pe Harrison.

Îl caut pe scenă. Îl întreb şi pe Tyler dacă l-a văzut cumva. Bat la uşa lui DeVon şi constat că nu e înăuntru. La baie nu e nimeni. Nu e în camera verde unde sunt copiii, dar Quinn zice că uneori vrea să afle ce cumpără fanii. Minunat. Îi urmez sfatul lui Quinn şi mă îndrept spre holul principal. Acolo îl văd imediat. Nu ai cum să ratezi căciula. Nu contează ce culoare are, aş recunoaşte-o oriunde.

— Harrison, spun eu, dar nu suficient de tare.

În sinea mea sper să nu mă audă, să mă pot întoarce la Jimmy şi să-i spun să-l găsească singur pe Harrison, dar el se întoarce, la fel ca şi femeile de lângă el. Probabil că a primit deja numerele lor de telefon.

Ţine capul plecat când vine spre mine. Pentru o clipă, vreau să-şi ridice privirea, să-i pot vedea ochii verzi. Sau or fi albaştri astăzi? Scutur din cap. Nu-mi vine să cred că ştiu chiar şi asta despre el. Mi-am depăşit limitele. Nu cred că voi fi pregătită vreodată să depăşesc cea mai importanta limită, mai ales cu el.

Harrison se opreşte în faţa mea, cu mâinile băgate în buzunarele bermudelor. Azi poartă bocanci negri, de armată. Umblă cu şireturile nelegate. Dacă ar fi Peyton, m-aş apleca imediat să i le leg. Tricoul negru banal îi scoate în evidenţă bicepşii bine definiţi. El nu are aceeaşi constituţie ca Mason. Mason a fost musculos. Se antrena tot timpul. N-avea nevoie să se încordeze ca să-şi arate muşchii, se vedeau cu ochiul liber. Mason nu şi-ar fi acoperit niciodată corpul cu tatuaje. Spre deosebire de Harrison. Oriunde mă uit, pe braţele lui văd doar tatuaje. Nu, Harrison nu seamănă deloc cu Mason.

În ultima clipă, îşi ridică privirea, dar eu îmi doresc să nu o fi făcut pentru că m-a lăsat fără cuvinte. Ochii săi sunt albaştri ca cerul, cu o tentă de verde astăzi, eclipsaţi de genele lungi. Nu pot să-l privesc; când o fac, nu pot gândi

lucid şi acum trebuie să-mi pun mintea la contribuţie.

Scutur din cap şi îmi masez tâmplele.

— Eşti bine? mă întreabă el.

Îmi doresc să nu o fi făcut. Nu vreau să-l las să vorbească, nu chiar acum.

— Jimmy m-a trimis după tine. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar Liam e foarte supărat şi dă cu vazele de toţi pereţii.

Harrison se uită de-a lungul coridorului, apoi îşi întoarce privirea spre mine. Ştiu că e curios, dar eu nu am răspunsuri la întrebările sale. Sinceră să fiu, nu l-am mai văzut niciodată pe Liam în halul ăsta, iar despre dive şi cabinele lor de probă am citit doar în reviste. Nu m-am aşteptat ca Liam să facă exact ca ele.

Harrison îmi face semn s-o iau înainte, dar eu scutur din cap. Nu-l vreau în spatele meu. Mă fâstâcesc prea mult în preajma lui şi nu ştiu de ce. Cu siguranţă nu vreau să mă împiedic şi să cad în nas. Îl voi urma eu îndeaproape pe el.

Acum, că sunt în spatele lui, aş vrea să nu fiu. Mă holbez. Nu mă pot abţine. Încă o dată, tatuajul de pe gamba lui parcă mă imploră să-l privesc. Mintea mea vrea să afle ce reprezintă, dar gura mea nu are de gând să-l întrebe. Aş aprecia dacă s-ar pune odată de acord.

Ajungem şi noi la cabina lor de probă. Harrison nu bate la uşă. Bănuiesc că nici nu trebuie, nu-i aşa? Deschide larg uşa şi întreabă:

— Ce dracu’ faceţi voi aici?

A vorbit mult prea tare pentru gustul meu.

Jimmy stă rezemat de zid şi îşi scutură capul. Liam stă pe un scaun şi Josie îi face masaj pe umeri. Eu nu cred că aş avea curaj să-l ating dacă aş fi în locul ei, dar ea asta face. E mereu alături de bărbatul ei.

— Ce caută toţi trandafirii ăştia aici?

Harrison se uită la mine de parcă aş şti eu răspunsul. Ridic din umeri şi mă uit la ceilalţi.

— De ce ai adăugat trandafiri pe lista de cerinţe? Nu ţi-am spus eu că nu vrem flori?

Acum vorbeşte Liam. Are atâta mânie în glas! Pentru prima dată de când am început eu să lucrez pentru el, se

comportă ca şeful meu şi nu ca prietenul cel bun. E nervos şi duşmănos. S-a înroşit tot şi venele îi pulsează pe tâmple. Înţeleg ce simte.

— C-ce? mă bâlbâi eu.

Jimmy îşi dă ochii peste cap. Harrison doar se uită la mine. Liam îşi ridică braţele şi sare din scaun, iar Josie se dezechilibrează puţin.

— Lista de cerinţe, Katelyn! De ce ai adăugat flori?

— Dar nu am adăugat.

— Dă-mi să vad!

Liam se apropie de mine cu paşi mari şi apăsaţi. Cel din faţa mea e alt Liam. Acum e Liam Page, cântăreţul, şi nu cred că îmi place prea tare de el în acest moment.

Arunc o privire în dosarul meu şi caut lista de cerinţe pe care am trimis-o prin fax înainte să pornim la drum. Scap dosarul şi împrăştii toate foile pe podea. Liam oftează şi începe să scoată pe gură nişte înjurături care îmi aduc lacrimi în ochi. Refuz să plâng în faţa lui. Am senzaţia că asta va deveni mantra mea.

Mă aplec şi încep să adun toate foile. Acum, că nu mai sunt puse în ordine, nu o să mai găsesc nimic. Mâinile îmi tremură foarte tare. Urăsc asta. De ce a devenit brusc un nemernic? Dacă Mason ar fi fost aici, i-ar fi tras o mamă de bătaie fiindcă a îndrăznit să ţipe la mine.

Mason îl lipeşte, pe Liam cu spatele de dulap. Josie începe să ţipe înainte să-mi dau eu seama ce se întâmplă. Încerc să-l prind de braţ pe Mason, dar fără folos. E prea puternic pentru mine. Liam nu opune rezistenţă. Îl lasă pe Mason să îl ţină în poziţia asta.

— Ce dracu' te-a apucat, omule? strigă Liam.

— Nu face pe sfântul cu mine, şobolan nenorocit ce eşti! Am văzut că ai ţipat, la ea!

— Fiindcă a meritat-o.

După asemenea răspuns, Mason îl izbeşte pe Liam de dulap încă o dată.

— Dragul meu, te rog, dă-i drumul! Nu e mare lucru, insist eu.

— A ţipat la tine?

— Da, dar...
— Niciun dar. Doar eu am voie să ţip la tine.
Îl împing pe Mason cât pot eu de tare şi îl fac să slăbească strânsoarea. Liam reuşeşte să evadeze.
— Ce naiba? Doar tu ai voie să ţipi la mine? Asta crezi tu, Mason Powell?
Îl împing, iar şi iar, apoi îl lovesc peste piept cu mâinile mele mici.
Mason se uită în direcţia lui Liam, care şi-a îngropat faţa în gâtul lui Josie. Ştiu că râde. Îmi dau seama după cum se mişcă.
— Nu am vrut să sune aşa, dragă. Haide, ştii prea bine că eu nu aş ţipa niciodată la tine.
— Nu îmi vine, să cred că ai fost în stare să-l baţi pe Liam...
— Hai să fim serioşi! M-a lipit el cu spatele de dulap, dar nu avea nicio şansă să mă bată.
Mason îl priveşte pe Liam şi scutură din cap. Eu una nu sunt preafericită în momentul ăsta. Mă întorc cu spatele şi mă duc la dulapul meu. Îl las pe păluga de Mason singur în mijlocul holului.
Mason pune mâna şi îmi blochează dulapul înainte să îl pot eu deschide.
— Haide, draga mea...
Îmi şopteşte la ureche, după care mă lipeşte uşor de uşa închisă. Nu-mi vine să cred cât l-a excitat cearta noastră. Îi simt tăria şi oricât de mult aş vrea să-l pot ignora, asta mă face să-l doresc şi mai mult.
— Îmi pare rău că ţi-am spus prostiile alea. O să mă revanşez faţă de tine.
— Cum?
— Mmm... tu cam cum crezi?
Atât mi-a trebuit. M-am gândit la Mason şi lacrimile au început să apară. Îmi şterg repede faţa să nu-mi arăt slăbiciunea în acest moment tensionat. Nu vreau că Liam să se simtă vinovat că eu nu îmi pot face meseria.
— Lasă-mă să te ajut.
Îmi trag mâna de sub cea a lui Harrison. Nu ştiu când s-

a aplecat să ridice hârtiile, dar acum se holbează la mine şi mă trec căldurile.

— Mă descurc.

— Nu, nu te descurci. Uite, Liam caută hârtia asta.

Dau din cap şi mă ridic, apoi îi întind lui Liam hârtia pe care mi-a cerut-o. El îşi scutură capul şi mototoleşte foaia. Îşi trosneşte gâtul şi umerii, înainte să mă privească.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine. E evident că vina aparţine administratorilor sălii.

Aruncă mingea de hârtie pe jos şi iese ca furtuna din cabina de probă. Mă uit mirată la Josie, care fuge după el. Jimmy îi urmează şi ne lasă singuri, pe Harrison şi pe mine, într-o cameră extrem de dezordonată.

— Ce-a fost asta?

Harrison îşi drege vocea.

— Liam nu vrea flori în cabina de probă. Sam i-a trimis câteva o singură dată, iar atunci şi-a ieşit din minţi. Îi amintesc de ea, bănuiesc. Nu prea ştiu, dar din cauza asta lista de cerinţe e atât de importantă.

— De ce? întreb eu.

Încă stau cu spatele la el. Mi-e mai uşor să vorbim aşa.

— Pentru că, dacă ai fi pus flori pe listă, te-ar fi concediat.

— Pentru atâta?

Harrison apare în faţa mea ca prin magie. Nici măcar nu am auzit când s-a mişcat. Cum poate cineva care poartă bocanci să nu facă niciun zgomot atunci când se mişcă? El ridică din umeri şi întinde mâna spre mine. De ce, habar nu am, poate că vrea să-mi dea deoparte părul răvăşit care mi-a intrat în ochi. În orice caz, mă retrag înainte ca el să mă atingă cu degetele. Îşi lasă mâna jos şi coboară privirea. Preferă să se uite la podea.

— Mi-ar plăcea să cred că nu te-ar concedia fiindcă te iubeşte, dar nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta până acum. Poate că l-a supărat altceva. Oricum, nu mai contează.

— Nu? Nu crezi că contează dacă mă concediază? întreb eu neîncrezătoare. Serviciul meu contează pentru mine.

Am doua fete de crescut şi o casă de întreţinut. Am nevoie de serviciul ăsta.

Harrison se apropie de mine. Suficient de mult cât să respirăm acelaşi aer. Atât de aproape, încât m-ar atinge dacă m-aş mişca oricât de puţin.

— N-o să-l las eu să te concedieze.

De data asta, când încearcă să mă atingă, nu mă mai retrag. Îmi aranjează parul în spatele urechilor şi simt fiori pe şira spinării. El oftează şi se îndepărtează de mine fără să mai spună altceva. Tresar puţin în momentul în care închide uşa. Mă lasă să mă lupt singură cu gândurile mele despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Capitolul 7
HARRISON

Am atins-o.

M-a lăsat s-o ating.

Apoi m-am oprit.

Oare de ce m-am oprit?

Habar n-am.

Mă îndepărtez de ea cu paşi grei. Îmi ţiuie urechile. Fiecare părticică din mine îmi spune să mă întorc. Să mă întorc în cameră şi s-o iau de mână. Ar fi suficient să-i mângâi degetele. Nu am pretenţii.

Deşi, recunosc că vreau mai mult.

Ea nu e pregătită.

Poate că nu va fi niciodată.

Oare pot trăi cu gândul ăsta? Probabil, nu sunt sigur. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva. Tot ce ştiu e că în momentul acela inimaginabil de scurt în care am atins-o, când părul ei mi-a mângâiat degetele şi i-am văzut sclipirea din ochi, m-am simţit capabil de orice fiindcă nu s-a îndepărtat de mine, nici măcar nu a privit în altă parte. A rămas pe loc şi mi-a permis să-i explorez o mică părticică a corpului, iar acum acel moment va rămâne întipărit în memoria mea până când voi avea ocazia să-l repet.

Îl găsesc pe Liam şi observ că patrulează prin încăpere.

— Ce naiba a fost asta? îl întreb eu.

Nu-mi place cum a vorbit cu Katelyn. Da, înţeleg că turneul e stresant, dar de data asta se presupune că facem totul de plăcere. Ar trebui să le arătăm membrilor familiei cum trăim noi departe de casă. Katelyn va fi dispusă să demisioneze, fiindcă el s-a purtat cu ea de parcă ar fi făcut ceva greşit, iar eu nu pot accepta asta.

Liam îmi aruncă o privire vinovată. Îşi scutură capul, îşi freacă faţa cu mâinile, iar apoi ţipă, cuprins de frustrare. Are noroc că DeVon cântă pe scenă şi nimeni nu îl poate auzi.

— Nu-mi vine să cred în ce hal am ţipat la Katelyn!

— Care-a fost faza?

— Sam, din nou.

— Mă gândeam eu, dar nu e vina lui Katelyn. Ea nu ştie ce obiceiuri avea Sam. Dac-ar şti, cu siguranţă nu ar acţiona fără să ne întrebe.

— Ştiu.

Liam se îndreaptă spre perete şi se reazemă de el.

— Îţi aminteşti primul nostru concert? Doamne, când am deschis uşa şi i-am văzut acolo, înghesuiţi ca sardelele.

— Îmi amintesc.

— Ce *sunt toate astea?*

Stau în spatele lui Liam şi al lui JD şi scrutez camera. Am ştiut că vom avea parte de tratament special atunci când am semnat cu casa de discuri Moreno Entertainment, dar cred că au cam exagerat.

— Am cerut noi asta?

Liam se întoarce şi ne priveşte. Amândoi scuturăm din cap. Eu sunt un tip simplu. Lucrurile banale mă distrează. Cu siguranţă nu am nevoie de o cameră plină cu trandafiri... atât de mulţi încât nu se mai vede mobila.

— Sam a crezut că ar fi o atenţie bine-venită, spune domnul Moreno.

E un om scund, plinuţ. Îmi aminteşte de un gangster, fiindcă poartă mereu o pălărie care îi acoperă chelia. Întotdeauna are o ţigară în gură, dar nu l-am văzut niciodată că o aprinde. Se uită la Liam şi îi face cu ochiul.

— Nu cred că ne place, spune Liam.

JD şi cu mine, dăm din cap. Eu nu prea le am cu florile. Adică îi trimit mereu mamei mele, dar nu vreau să-mi impută mie camera. Trandafirii roşii acoperă fiecare centimetru al camerei. Abia găsim un loc unde să ne aşezăm.

— Putem merge în altă parte, domnule Moreno? Ăsta nu e genul nostru, spun eu.

Domnul Moreno îşi freacă burta proeminenta.

— Dar Sam a mea a făcut asta pentru tine, Liam. A spus că ţi-ar plăcea.

Îl aud pe Liam cum oftează. Se prinde de nas şi îşi scutură capul.

— 4225 West nu le vrea şi nu are nevoie de ele. Poate curăţa cineva aici sau putem merge noi în altă cameră?

Domnul Moreno îl bate pe Liam peste spate. El nu ne bagă în seamă. Şi oricum, de ce ar face-o? Liam e capul de afiş al trupei. Eu sunt doar un toboşar amărât pe care l-a rugat să cânte, cu el atunci când a semnat, contractul cu casa de discuri, iar JD a văzut anunţul nostru în ziar. Pentru cei de la Moreno Entertainment, Liam e starul.

— Sam a mea a făcut asta special pentru tine, Liam. Cred că ar trebui să accepţi darul ei.

— Domnule Moreno, cu tot respectul pe care vi-l port dumneavoastră şi lui Sam, în camera asta ar trebui să ne relaxăm noi înainte să mergem pe scenă. Eu, unul, şi bănuiesc că Harrison şi JD au aceeaşi părere, vă spun că nu putem sta în camera asta, fiindcă mirosul florilor e pe cale să ne ucidă.

Domnul Moreno chicoteşte. Burta îi tresaltă când începe să râdă ameninţător. Liam se uită la noi şi amândoi ridicăm din umeri. Habar nu avem ce se întâmplă aici. Judecând însă după spusele domnului Moreno, nu o să apreciem prea tare rezultatul.

— Liam, tu eşti tânăr şi nou în breasla asta. Ar fi mai bine să mă laşi pe mine să decid ce îţi place şi ce nu. Sam vrea doar să îţi arate cât de mult te apreciază şi să te facă să te simţi bine. Îţi sugerez să o răsplăteşti cu bunătate.

Domnul Moreno pleacă şi ne lasă singuri în camera plină de flori. Nici măcar nu avem unde să ne aşezăm, darămite să ne punem lucrurile.

JD se plimbă prin cameră şi citeşte mesajele de pe fiecare buchet.

„Mult noroc, Liam! Cu dragoste, Sam.”

„Eşti cel mai bun, Liam! Cu dragoste, Sam.”

„Vei fi genial, Liam! Cu dragoste, Sam.”

— Omule, te-ai culcat cumva cu ea? întreb eu.

Liam îşi scutură capul.

— Nu, şi poate asta e problema. I-am refuzat avansurile.

Vreau să avem o relaţie profesională şi să ajungem în topuri.

— Mda, ei bine, cred că Sam îţi dă de înţeles că va trebui să treci prin patul ei ca să ajungi în topuri, spune JD, aruncând bileţelele pe jos.

Liam începe să adune vazele şi să le mute într-un colţ al camerei. Le pune una peste alta şi rupe florile din ele. JD şi cu mine îl ajutăm. La puţin timp după asta, avem în sfârşit loc să ne aşezăm.

— O să. Mă ocup eu de tot.

Asta spune Liam înainte să verificăm lista pieselor.

Am mai trecut prin asta o dată, la începutul carierei noastre, după ce am semnat cu Moreno Entertainment. Liam şi cu mine eram noi în industria asta şi nu ştiam la ce să ne aşteptăm. JD ne-a spus că şi tatăl său avea fiţe de divă când venea vorba despre cabina sa de probă, dar nu în halul ăsta.

Cine face aşa ceva? Aşa e, Sam face lucruri din astea, fiindcă e dusă cu pluta.

— Katelyn e prietena ta şi o cunoşti mai bine decât mine, dar ce s-a întâmplat acolo... Nu o poţi lăsa să te vadă atât de furios. Habar nu are cu ce a greşit. Învaţă şi ea totul din mers. Am angajat-o fără experienţă, aşa că...

— O să mă ocup eu de asta.

Ultima dată când a spus Liam asta, pe Sam a stârnit-o şi mai tare.

Îl pup pe Quinn pe frunte şi îi ciufulesc părul lui Noah. Elle mă priveşte cu ochii ei mari şi căprui, identici cu cei ai mamei sale, şi zâmbeşte. Din noaptea coşmarului, s-a tot ţinut după mine. Nu pot spune că mă plâng. Orice bărbat şi-ar dori să se ţină după el o brunetă superbă. Mi-aş dori să-i ia locul mama ei, dar nu sunt pretenţios. Nu ştiu ce să fac cu Elle. Nici nu se pune problema s-o pup pe frunte, iar ciufulitul părului e o chestie de băieţi. Judecând după expresia ei, se aşteaptă să fac ceva. Mă apropii şi îngenunchez în faţa ei.

— O să te uiţi la concert?

— Îhî, pe televizorul ăla mare.

Elle arată spre televizorul pe care se transmite repetiţia băieţilor. Sper ca Noah şi Quinn să oprească jocul şi să le lase pe fete să vadă concertul.

— Când o să-mi arunc beţele în aer, să ştii că mă gândesc la tine, bine? Nu vreau să-ţi stric pieptănătura asta frumoasă cum am făcut cu Noah.

— Nu vrei să-mi dai un pupic, aici?

Îşi atinge fruntea. Eu aprob din cap şi mă aplec să o pup unde a pus ea degetul. Ea începe să chicotească şi îmi creşte inima de bucurie.

— Şi eu? întreabă Peyton.

Îmi pun degetul arătător pe buza de sus şi mă prefac că mă gândesc la ceva.

— Când îmi lovesc beţele... înseamnă că mă gândesc la line.

— În fine, spune ea, ridicându-se.

Eu şi Elle o urmărim cum se aşază lângă Noah, care se apropie mai mult de ea. Are noroc cu Noah, fiindcă eu cred că el şi Liam sunt preferaţii ei.

— E aşa de rea! îmi şopteşte Elle.

— E doar supărată, draga mea. Îi trece ei.

Mă ridic şi părăsesc camera copiilor. Nu-mi fac griji pentru Quinn, dar ceilalţi nu sunt obişnuiţi să stea mai multe ore singuri într-o cameră. Ştiu că Josie, Katelyn şi agenţii de pază vor merge să vadă ce mai fac, dar eu unul îmi fac griji pentru Peyton. Dacă Noah nu o va băga în seamă, cine ştie dacă va rămâne cuminte acolo?

Publicul e gălăgios. Toţi strigă „West!” Liam şi JD mă aşteaptă pe scenă. Eu mereu ajung ultimul, fiindcă nu vreau să mă despart de Quinn decât dacă nu am încotro. Stau în spatele lor până ce echipa tehnică ne acordează instrumentele şi se asigură că totul funcţionează perfect. Acum urmează cea mai grozavă parte; aşteptarea. Publicul e în delir, fiindcă trebuie să începem concertul.

Găsesc o crăpătură în cortină şi arunc o privire. E o sală mică, o arenă veche păstrată pentru concerte mai mici, aşa ca al nostru.

Am crezut că mutarea lui Liam în Beaumont va schimba dinamica formaţiei şi, sincer să fiu, nu am vrut să se întâmple asta. Da, mi-am dorit şi eu o viaţă mai normală pentru Quinn, dar nu eram dispus să renunţ la pasiunea mea. Din fericire, Liam gândea la fel. Mă chinui pentru cariera asta. Am nevoie de ea.

Ea e în spatele meu. Îi simt prezenţa. Dacă mă las pe spate, corpurile noastre se pot atinge. Mă întreb dacă îşi dă seama cât de aproape e de mine. Sunt tentat să-mi las braţul în jos şi să-i caut degetele. Să-i fur o atingere care să-mi dea imboldul necesar să rezist pe toată durata concertului.

Luminile se sting şi ăsta e semnalul nostru. Eu trebuie să ies primul, dar nu mă grăbesc. Nu vreau să plec de lângă Katelyn. Liam lasă capul pe spate şi îşi trosneşte gâtul. E pregătit. E timpul să mă mişc.

— Baftă, Harrison! spune ea.

Nu ştiu cum de o pot auzi în toată gălăgia asta, dar o aud. Simt o mână pe spate. Mă întorc încet şi o privesc. Ea se uită în ochii mei o fracţiune de secundă, apoi îşi întoarce privirea. Asta mă încurajează să încep. Fug pe lângă JD şi Liam, iar ei mă bat pe spate. O iau la stânga şi îmi număr paşii. Un pas, doi, trei, patru, apoi o iau la dreapta. Încă cinci paşi şi am ajuns la tobele mele. Mă învârt cu scaunul, după care îmi scot beţele din buzunar.

Lovesc talgerele şi mulţimea ovaţionează. Chiar şi pe întuneric, îmi pot da seama că Liam şi JD au ajuns pe scenă şi aşteaptă să dau eu startul. Ridic mâinile deasupra capului şi îmi lovesc beţele de cinci ori. Beţele lovesc apoi cu putere tobele şi luminile se aprind. Fanii încep să ţipe când Liam şi JD cântă primele acorduri.

E magie pură!

Mi-au amorţit braţele. Am tricoul leoarcă de transpiraţie. Lovesc cu picioarele zecile de sticle de apă împrăştiate în jurul tobelor. Fanii continuă să scandeze, chiar şi după al treilea bis. Sunt ultimul care părăseşte scena. Eu nu bag în seamă publicul la fel ca Liam şi JD. Eu

mă strecor de pe scenă cât pot de discret. După câteva secunde, cade cortina şi luminile se aprind. Vuietul sălii este extraordinar, iar eu îmi încleştez pumnii de bucurie. Am reuşit şi fără ajutorul celor de la Moreno Entertainment.

Deschid uşa de la camera copiilor şi Quinn îmi sare în braţe. Când va fi prea mare să mai facă asta, o parte din mine va pieri. În clipa de faţă, îmi petrec braţele în jurul fiului meu şi îl strâng la piept cât pot de tare deoarece încă mai vrea asta.

— Ai fost genial, tată!

— Mersi, amice.

Îl pun jos, dar el nu se mişcă de lângă mine. E obosit. Îmi dau seama. O să-i ia ceva timp până se obişnuieşte cu programul ăsta. Mă bucur că am plecat în turneu pe timpul verii, fiindcă îmi doresc să se bucure de experienţa şcolii tradiţionale.

Simt două mâini reci care mi se agaţă de picior. Îmi cobor privirea şi observ că Elle se uită în sus la mine. Eu îi zâmbesc, iar ea mă răsplăteşte cu cel mai minunat zâmbet pe care l-am văzul vreodată. Cine a crezut că prietenia se poate lega după doar o noapte albă? Mă ghemuiesc să fiu la acelaşi nivel cu ea. Quinn rămâne în picioare, iar eu mă sprijin de el. Sunt prea obosit să-mi menţin echilibrul.

— Am văzut că ţi-ai aruncat beţele de multe ori.

— Chiar aşa? Şi ţi-ai amintit că am făcut-o pentru tine?

Elle dă din cap.

— Lui Peyton nu i-a păsat. Nici măcar nu s-a uitat la concert.

— E în regula. Poate se va uita la următorul.

Privesc spre Peyton, care sta în colţul camerei cu mâinile încrucişate la piept. Îşi ridică privirea aceea stoică în momentul în care se deschide iar uşa. Noah fuge spre Liam şi Josie, iar Elle îi face cu mâna mamei sale. Observ că niciuna dintre fete nu fuge în calea ei. Îi citesc dezamăgirea pe chip. Aş vrea s-o iau în braţe şi să o asigur că totul va fi bine, dar asta ar însemna să depăşesc multe limite şi îmi dau seama că ea nu e pregătită încă.

În schimb, vorbesc cu Elle, fiindcă la asta mă pricep puţin mai bine.

— Cred că mamei tale i-a fost dor de tine. Poate ar trebui să mergi la ea, îi şoptesc lui Elle la ureche.

Elle se uită la Katelyn şi mă întreabă:

— Crezi?

Eu aprob din cap.

— Da, aşa cred.

Elle fuge şi se aruncă în braţele lui Katelyn. Eu mă ridic şi îl iau de mână pe Quinn, apoi mă uit spre Katelyn şi mimez scuzele mele sincere. Vreau s-o ajut, dar nu sunt sigur că pot.

Capitolul 8
KATELYN

Când formaţia a terminat de cântat ultimul bis, am simţit că pot respira uşurată. Când băieţii părăseau scena, am vrut să-i aplaud ca un fan adevărat, dar m-am abţinut. Sunt atât de mândră de Liam, iar această latură a lui este atât de incredibilă! Cântă cu atâta siguranţă în propriile forţe; exact ca atunci când juca fotbal pe teren. Nu mă îndoiesc că ar fi avut succes în ambele domenii.

Liam şi Jimmy trec pe lângă mine de parcă aş fi o simplă angajată. Ştiu că asta sunt, dar mă doare. Nu pot să uit că eu depind de ei, nu ei de mine. Îl aştept pe Harrison şi urăsc faptul că tremur de nerăbdare până va fi iar lângă mine. Nu ar trebui să am astfel de sentimente. Trupul meu îi aparţine lui Mason. *Eu* sunt a lui Mason. Luminile se aprind, dar eu nu îl văd pe Harrison. Mă uit prin sală şi văd spectatori care se ridică de pe scaune. Inspir adânc şi urc pe scenă, pregătită să dau ochii cu el şi să mergem împreună în culise. Arunc o privire spre tobele lui. Nu e aici. A plecat deja. L-am ratat.

De ce mi-ar păsa că l-am ratat? Nu-mi pasă. Sau poate îmi pasă şi nu vreau să recunosc. Când suntem în aceeaşi încăpere, haosul din jur dispare. Când am văzut cum a îmbrăţişat-o pe Elle noaptea trecută m-a durut, dar mi-a dat speranţe că fetele mele se vor vindeca. Dacă eu nu pot să le ajut, altcineva poate şi e dispus s-o facă. Nu l-a obligat nimeni să o ţină în braţe toată noaptea şi să doarmă într-un fotoliu incomod, dar a făcut-o, iar eu nu am avut cuvinte să-i mulţumesc.

Deschid uşa de la camera copiilor şi rămân în prag. Noah e cu Liam şi Josie; vorbeşte întruna despre cântarea tatălui său. Quinn e cu Harrison, care stă ghemuit şi vorbeşte cu Elle. Peyton, fetiţa mea cea dulce şi nervoasă, stă sfidătoare într-un colţ al camerei. Şi nimeni nu îşi dă seama că sunt aici, cu excepţia lui Harrison.

Sclipirea din ochii lui mă face să cred că îşi aminteşte de atingerea mea de mai devreme. Nu asta a fost intenţia mea. Cel puţin aşa cred. Mi s-a părut firesc să-i pun mâna pe spate şi să-i urez mult noroc.

El se apleacă şi îi şopteşte ceva lui Elle, iar asta o face să vină în fugă la mine. Îmi deschid larg braţele înainte ca ea să sară pe mine. O strâng în braţe, dar mă simt goală pe dinăuntru. Mă uit spre Peyton şi îi fac semn să vină la mine, dar ea mă ignoră. Nu-şi dă oare seama că braţele mele sunt goale dacă nu-mi pot îmbrăţişa ambele fiice?

— Mami, ai văzut concertul?

Exuberanţa ei mă încântă. Vreau ca ele să se bucure de aventura asta, nu să-mi ceară să le duc acasă. În afară de răbufnirea lui Liam de mai devreme, îmi place slujba mea şi nu vreau să renunţ la ea, dar dacă ele nu sunt fericite, o voi face.

— L-am văzut. Dar tu?

— O, da, şi am simţit muzica prin pereţi. Mi-a bătut inima atât de tare!

— Şi mie!

O las jos şi o iau de mână. Ne îndreptăm amândouă spre Peyton, care se întoarce cu spatele la noi.

— Bună, Peyton! Eşti gala de plecare?

Ea ridică din umeri.

— Elle, du-te şi ia-ţi lucrurile până vorbesc eu cu Peyton.

O sărut pe obraz şi mă uit cum se îndepărtează. Aleargă în pas săltat, iar eu mă întreb dacă s-a obişnuit deja cu absenţa lui Mason sau dacă Peyton are dreptate. Elle e a mea, pe când Mason şi Peyton erau ca gemenii siamezi.

Întind braţul şi îi iau mâna lui Peyton într-a mea. Ea încearcă să se tragă, dar eu nu o las. Nu vreau să fiu prea severă cu ea, dar dacă voi fi nevoită, voi face tot ce-mi stă în putinţă să o conving că şi ea e a mea, cu sau fără Mason.

— L-ai văzut pe unchiul Liam pe scenă?

— Nu.

Îmi răspunde tăios.

— De ce nu?

— Fiindcă nu-mi pasă.
— Asta nu e adevărat.
Mă aplec şi încerc s-o privesc pe Peyton, dar ea refuză să se uite în ochii mei.
— Peyton, mie poţi să-mi spui tot ce gândeşti.
— Nu, nu pot, fiindcă te voi face să plângi.
Are dreptate, aşa o să fac. Nu este zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu plâng după Mason.
— O să încerc să nu plâng, dar vreau să ştii că şi mie îmi este dor de tatăl tău, la fel de tare ca ţie şi lui Elle. E greu, dar lucrurile se îmbunătăţesc. Suntem în excursie cu toţi prietenii noştri şi o să mergem la Disney World. Unchiul Liam ne ajută cum poate să ne vindecăm durerea, nu crezi că ar trebui măcar să încercăm şi noi?
Ea scutură din cap şi se întoarce cu spatele. Îşi ridică mâna şi se şterge pe faţă. Mă doare sufletul să o văd plângând şi să nu o pot ajuta.
Mă uit peste umăr şi îi ofer lui Liam un zâmbet care probabil seamănă mai mult cu o strâmbătură. Când mă ridic, el mă îmbrăţişează.
— Se va da ea pe brazdă, îmi şopteşte la ureche să nu-l audă nimeni.
Eu aprob şi îmi pun capul pe umărul lui. El mă sărută delicat pe obraz şi mă lasă singură să mă ocup de copila mea cu inima frântă.
Îmi trec degetele prin părul ei lung şaten şi îi răsucesc buclele atunci când ajung la capăt. Ador buclele ei. Ea şi Elle au fost binecuvântate cu un păr atât de frumos! Alte femei dau bani grei pentru ca părul lor să arate aşa.
— Haide, draga mea!
O ridic şi o ţin în braţe. Nu ştiu ce să mai fac, dar simt că am dat greş ca mamă.
Elle e pregătită şi ne aşteaptă lângă ceilalţi, ţinându-l pe Harrison de mână. Îmi vine să râd când văd diferenţa enormă dintre ele. În faţa mea văd un bărbat cu prea multe tatuaje pe braţe şi care se ţine de mână cu o mică viitoare majoretă. Fiul lui îl ţine de cealaltă mână. Când te uiţi la Quinn, îţi dai imediat seama că e fiu de toboşar după

felul în care e îmbrăcat. Poartă o haină din catifea roşie, cu gulerul ridicat şi pantaloni negri. E o versiune în miniatură a lui Harrison şi deja e foarte sigur pe sine. În schimb, Elle a mea e exact opusul, foarte feminină şi pedantă; poartă întotdeauna rochiţă şi mereu are părul aranjat. S-ar şi machia dacă aş lăsa-o. Diferenţele dintre cei trei sunt ca de la cer la pământ, iar eu îi privesc din exterior şi constat că fiica mea începe să se ataşeze de acest bărbat. Uneori îmi vine să urlu, iar alteori sunt recunoscătoare că e bine atunci când vorbeşte cu el sau cu altcineva, fiindcă eu pur şi simplu nu ştiu ce să-i spun în momentul de faţa. Nu am răspunsuri nici măcar pentru Peyton, care are cea mai mare nevoie de mine.

Harrison se uită peste umăr şi îmi zâmbeşte. Pentru prima dată, nu mai ezit şi îi zâmbesc şi eu. Poate reuşim să fim prieteni. Atât şi nimic mai mult. Nu e genul meu de bărbat, iar eu îmi iubesc soţul, indiferent dacă mă poate iubi şi el sau nu.

Îi urmez pe ceilalţi afară şi urc în autocar. Peyton nu s-a mişcat, mă ţine strâns de gât. Dacă îi dau drumul, o să atârne de mine ca un pui de maimuţă.

Sunt tentată să încerc, dar Mason le făcea asta fetelor. Le lăsa să se caţere pe el şi nu le spunea niciodată să se dea jos. Nu conta ce făcea în momentul respectiv. Chiar şi atunci când se uita la fotbal, era bârna de căţărat a fetelor.

— Fetelor, daţi-vă jos! Tatăl vostru încearcă să se uite la meci.

— E în regulă, dragă.

— Nu, nu e. Ai de lucru.

— Şi mă ocup de el, vezi?

Mason ridică pixul şi carneţelul şi arată cu degetul spre televizor, unde un meci de fotbal înregistrat se tot repetă.

Peyton şi Elle se caţără peste el şi atârnă de braţele lui. Pe el nu-l deranjează, dar pe mine, da. Nu vreau să se enerveze pe ele că îl bâzâie când are de lucru.

— Le iau cu mine la cumpărături.

— De ce?

— Pentru că te deranjează.

Mason pune jos carneţelul şi le ia de pe el. Se ridică în picioare, apoi vine la mine să mă îmbrăţişeze.

— Eşti geloasă pe fetele tale?

— Ce? Nu. De ce aş fi?

Mason ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am două brunete superbe care îmi acordă toată atenţia lor, iar soţia mea cea sexy încearcă să le facă să înceteze. Cred că vrei să atârni şi tu puţin de mine.

Îmi muşc buza să-mi opresc zâmbetul şi scutur din cap.

— Eşti teribil!

Mason începe să-mi sărute gâtul, apoi trece la ureche.

— Te iubesc, doamnă Powell, la fel de mult ca pe fetele noastre. Dacă simt că mă bâzâie, o să strig după ajutor. Îţi spun cu toată sinceritatea că mi-ar plăcea foarte mult să te aşezi între picioarele mele, şi să mă ajuţi să lucrez.

Îl împing uşor.

— Eşti irecuperabil!

— Dar mă iubeşti.

— Aşa e, mai mult decât orice pe lumea asta!

Îmi doresc să fi avut o cameră de filmat atunci, să înregistrez toate acele momente cu Mason şi fetele. Nu cred că mi-a trecut vreodată prin cap să le fac o poză când se căţărau pe el sau când stăteau la el în poală şi el urmărea meciul. Am pierdut atâtea amintiri şi nu am cum să le arăt fetelor cât de grozav a fost tatăl lor.

Mă bucur că mă lasă s-o ţin în braţe atâta timp. Nu vreau s-o pun jos pe Peyton. Vreau să ne strângem în braţe până când se va simţi în siguranţă şi îşi va deschide sufletul. Josie are dreptate. Fetele trebuie să povestească cuiva prin ce trec. Evident că eu nu sunt de prea mare ajutor şi trebuie să accept asta.

Mă aşez pe canapea şi imediat regret că am făcut-o. Ea sare din braţele mele şi nu îmi dă ocazia să o rog să mai rămână. Merge la Noah şi se aşază lângă el. El nu o bagă în seamă, dar Quinn o face. Nu aud despre ce vorbesc, dar Peyton zâmbeşte şi Noah îşi dă ochii peste cap.

Autocarul porneşte şi toţi copiii aplaudă. Ar trebui să doarmă la ora asta, dar viaţa de turneu le-a dat programul

peste cap. Mai avem de condus câteva ore până la hotel. Vom rămâne acolo câteva zile, apoi îi vom duce pe copii la Disney World. Va fi prima dată pentru Noah, Peyton şi Elle. Am vorbit cu Mason despre această excursie de foarte multe ori şi mi-e ciudă că nu e şi el aici să se bucure împreună cu noi.

Liam se aşază lângă mine şi îmi dă o sticlă cu apă.

— Îmi pară rău că am ţipat la tine mai devreme. Sunt cam stresat şi florile mă enervează.

— E în regulă.

— Nu, nu e, spune el, scuturând din cap.

Privesc cum dă pe gât o sticlă întreagă de apă. Mereu m-am întrebat cum pot el şi Mason să facă asta. Eu m-aş îneca dacă aş încerca.

— Ba e. Nu vreau să fiu concediată.

Liam începe să râdă.

— Nu te-aş putea concedia nici dacă aş vrea.

— O, da? De ce?

Priveşte în jur şi ochii îi cad pe Harrison care vorbeşte cu copiii la mai puţin de un metru depărtare.

— El m-ar omorî.

Scutur din cap. Ştiu că Liam şi Josie sunt de părere că ne-am potrivi de minune, dar eu nu cred asta. Nu avem nimic în comun.

— Trebuie să te opreşti.

— Din ce? mă întreabă el nonşalant.

— Nu mai încerca să ne faci lipeala. El nu e genul meu.

Liam se lasă pe spate şi îşi pune braţul pe spătarul canapelei. Zâmbeşte larg când o vede pe Josie venind pe culoar. O iubeşte cum mă iubea Mason pe mine. Îmi dau seama după felul în care o priveşte.

— Eu sunt genul lui Josie?

— Normal.

Liam mă priveşte întrebător.

— Serios? Uită-te cum arăt. Uită-te la tatuajele mele, motocicleta şi muzica pe care o cânt. Nu sunt acelaşi Liam de care s-a îndrăgostit ea în liceu. Acel Liam era jucător de fotbal. Se trezea în fiecare dimineaţă şi mânca o porcărie

scârboasă cu proteine. Se antrena în timpul şi după şcoală. Era definiţia fotbalului. Priveşte-l acum. E exact opusul celui de care s-a îndrăgostit ea.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să-ţi spun că te-ai îndrăgostit de Mason la cincisprezece ani. Doar pe el l-ai cunoscut. Cine ştie dacă nu s-ar fi tatuat în momentul în care ar fi intrat în liga profesionistă? L-ai fi iubit mai puţin? Probabil că nu, bănuiesc. Chestia e, Katelyn, că dragostea nu ştie cum arătăm. Dragostea ştie ce simţim în interior. Nu spun că trebuie să te îndrăgosteşti de Harrison sau de Joe Smith, dar nu vreau să ratezi ce e în faţa ta. Nu spun că trebuie să-l uiţi pe Mason. Vreau doar să deschizi puţin ochii şi să vezi ce găseşti. Eşti tânără şi frumoasă, iar un bărbat va fi foarte norocos să te aibă alături.

— Nu e aşa uşor.

— Ai dreptate, nu e. Zece ani am încercat eu s-o înlocuiesc pe Josie şi mereu am eşuat. Nu-l poţi înlocui pe Mason nici să vrei, dar poţi găsi fericire şi dragoste dacă îţi doreşti cu adevărat.

— Tu faci ca totul să pară simplu.

Liam râde.

— Eu nu-ţi spun să sari în patul cuiva. Eu doar îţi sugerez să arunci un ochi prin jurul tău şi să încerci să te împrieteneşti cu oameni noi. Tu eşti cea care ai spus că Harrison nu e genul tău de bărbat.

Îmi acopăr faţa cu mâinile, iar el râde lângă mine. Ce e în neregulă cu mine? Sunt căsătorită, chiar dacă soţul meu nu mai e. Nu pot s-o iau de la capăt cu alt bărbat. Nu aşa funcţionează viaţa.

— Ar trebui să ştii şi tu că Harrison nu a mai avut o prietenă de la naşterea lui Quinn. E la fel de timid ca tine.

Liam se ridică, iar eu îl privesc cum o ia pe sus pe Josie, apoi o aşază la el în poală. Sunt dezgustători de fericiţi şi mi se face greaţă, fiindcă am fost şi eu la fel cândva şi sufletul meu mă asigură că pot redeveni aşa. Doar că eu nu ştiu cum sau dacă mă voi mai ataşa vreodată de alt bărbat. Nu sunt sigură că aş putea scăpa de senzaţia că îl trădez

pe Mason.

Îmi privesc fetele şi zâmbesc. Le am pe ele. Nu am nevoie de un bărbat ca să mă simt o femeie împlinită. Mă ridic şi mă duc la ele. Elle îmi zâmbeşte şi Peyton se holbează la mine fiindcă bănuieşte că am venit să le trimit la culcare.

— Haideţi, felelor! E târziu şi trebuie să dormim.

Peyton pufneşte şi îşi dă ochii peste cap. Nu vreau să fiu rea cu ea, dar îmi testează limitele răbdării cu atitudinea asta.

— Şi tu la fel, Noah, spune Liam.

El ascultă şi pune jos maneta jocului video. Quinn face acelaşi lucru, apoi merge să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute tatăl. Mulţi băieţi nu fac asta, dar Quinn o face. Josie mă urmează spre camerele copiilor. Ea merge cu băieţii, iar eu cu fetele.

După ce îşi iau pijamalele, le învelesc bine. Rutina noastră de culcare s-a schimbat de când am plecat în turneu. E doar o aventură, îmi amintesc eu. Când ne vom întoarce acasă, totul va reveni cât de cât la normal. Le sărut pe amândouă şi le spun că le iubesc. Elle îmi spune şi ea, dar Peyton se întoarce cu faţa spre perete.

— Te iubesc, Peyton, repet cu.

— Bine.

Mă aşez lângă ea şi o strâng la piept. Îmi ţin mâna lângă obrazul ei. Observ că are perna udă. Nu o pot ajuta. Nu-i pot alina durerea.

— Îmi pare atât de rău, copila mea dragă!

Îi şoptesc la ureche şi o strâng mai tare. Nu-i ia mult până adoarme. Sforăitul ei uşor capătă ecou în acest spaţiu îngust. O pup încet pe obraz, apoi fac la fel cu Elle.

Inspir adânc şi plec din camera lor, nu înainte să mă rog ca demonii viselor s-o lase în pace pe Peyton măcar pentru o noapte.

Capitolul 9
HARRISON

Nu mi-am dorit niciodată să trag cu urechea până în seara asta, când l-am văzut pe Liam vorbind cu Katelyn. Am vrut să ştiu ce-i zicea. Am încercat să mă stăpânesc, să nu mă aplec în faţă ca să aud mai bine, dar tot am făcut-o de câteva ori. Când Josie s-a aşezat lângă mine şi a început să vorbească despre lucruri neimportante, am vrut s-o rog politicos să tacă din gură ca să-l pot auzi mai bine pe Liam.

Dar nu am făcut-o.

În autocar e linişte. Urăsc liniştea. Am nevoie de gălăgie ca să mă simt în largul meu. În afară de mine şi JD, toată lumea a plecat la culcare, dar în opinia mea aţipitul în fotoliu înseamnă de fapt acelaşi lucru. Îmi scot telefonul din buzunar şi apăs butonul pentru GPS. Mai durează doar câteva ore până când vom ajunge la hotel, deci nu prea contează dacă dorm acum sau mai târziu. Am de gând să trag un pui de somn la hotel înainte să mergem la parcul de distracţii.

Abia aştept să ajungem la Disney World, pentru că voi profita de orice ocazie pentru a mă apropia de Katelyn. Ştiu că se chinuie cu Peyton. Mi-am stors creierii şi m-am tot gândit cum să o ajut, dar am ajuns la concluzia că nu pot face nimic pentru ea. M-am gândit să vorbesc cu Quinn despre Peyton, dar el nu şi-a cunoscut niciodată mama, aşa că nu se poate raporta la situaţia asta.

O uşă se închide uşor în spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Katelyn venind pe coridor. Poartă un tricou supradimensionat şi pentru binele meu sper că nu a uitat să îşi ia şi pantaloni scurţi, fiindcă îi pot vedea picioarele în toată splendoarea. Mă simt nevoit să-mi muşc obrazul ca să nu rămân cu gura căscată.

Aş vrea să găsesc o modalitate să o fac să fie mai deschisă cu mine. De când m-am mutat în Beaumont, nu am avut ochi pentru alte femei. Când vine vorba despre

Katelyn, ea are parte de toată atenţia mea de fiecare dată când suntem în aceeaşi încăpere. Aş renunţa o zi întreagă la apă, dacă aş putea să mă uit încontinuu la ea.

Nu pot să-mi ridic privirea şi să mă uit în ochii ei, chiar dacă ştiu că asta ar trebui să fac. Îi urmăresc fiecare pas pe care îl face atunci când trece pe lângă mine. Mă întreb dacă e somnambulă sau dacă nu cumva visez eu. Poate că e doar un vis şi ea nu e cu adevărat aici, lângă mine, pe jumătate goală.

Înghit în sec când se aşază şi îşi bagă picioarele sub ea. Oare nu observă că sunt şi eu aici? Sigur că nu, doar sunt invizibil. Trebuie să o fac să mă vadă aşa cum sunt eu cu adevărat, nu bărbatul tatuat pe care îl vede ea atunci când mă priveşte. Observ cum se uită la braţele mele. Nu mă îndoiesc că se întreabă mereu de ce şi-ar mâzgăli o persoana braţele cu atâta cerneală. Trebuie doar să mă întrebe şi o să-i răspund. Sunt ca o carte deschisă, odată ce începi să mă cunoşti.

Îmi dreg vocea, dar nu reuşesc să-i atrag atenţia. Ce naiba?

— Bună! spun eu îndeajuns de tare încât îl fac pe JD să-şi schimbe poziţia în fotoliu.

Aş vrea să se trezească şi să plece, acum că ea e aici. Vreau să mă bucur de prezenţa ei fără alte persoane care stau gură cască.

— Bună.

Răspunsul ei e blând, încet. Îi este teamă că drujba de JD s-ar putea să se trezească? Privesc spre el şi scutur din cap.

— Scuze. De obicei nu se comportă aşa.

— E în regulă.

Măcar îmi răspunde. Înseamnă că ea e trează, dar nu sunt sigur dacă m-am trezit şi eu. O privesc şi observ că îşi freacă mâinile. Îi este frig. Mă ridic şi merg la dulap să iau o pătură. Iau loc din nou, o despăturesc şi o acopăr pe Katelyn.

— Mulţumesc.

Dau din cap.

— De ce te-ai trezit?

Ea îşi ridică ochii spre mine. Îmi aruncă o privire ascuţită.

— Vrei să plec?

Înghit în sec şi încerc să nu chiţăi un răspuns.

— Nu, deloc. Doar că e târziu, sau devreme, în funcţie de modul în care priveşti situaţia. Am crezut că sunt singurul care încă mai funcţionează.

— Nu am putut să dorm. Scuza ta care e?

De când am întâlnit-o, nu a mai vorbit atât de mult cu mine.

— Mi-e greu să mă relaxez după un concert, mai ales dacă ştiu că urmează să oprim în curând.

Katelyn se uită la mine, dar nu zice nimic. Nu obţin nici măcar o confirmare din partea ei. Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare. Nu înţeleg de ce, având în vedere că am atâtea să o întreb. Nu, de fapt, nu e adevărat. Ştiu care e culoarea ei preferată, ce îi place să mănânce şi cum vrea să fie cafeaua. În aceste câteva luni, i-am acordat atenţie şi am învăţat cum funcţionează şi ce gândeşte.

Nu ştiu ce să zic sau să mai fac. M-am împotmolit. În astfel de situaţii, m-am bazat mereu pe condiţia mea de toboşar. Majoritatea femeilor care ies cu mine nu dau doi bani pe gândurile mele sau preferinţele în materie de cafea. Nu caută o conversaţie inteligentă. Ele vor un singur lucru.

Nu vreau să se întâmple la fel şi cu Katelyn. La ea nu vreau să apelez doar atunci când am chef de distracţie, fiindcă simpla ei prezenţă mă stârneşte. Pe ea vreau s-o cunosc mai bine, şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Vreau să învăţ cum să o iubesc ca parteneră de viaţă.

Nu pot să mai pierd timpul degeaba, holbându-mă la ea sau doar uitându-mă în gol. Nu ştiu cum să fac primul pas. Nu vreau s-o oblig să îmi vorbească. Îmi iau cartea şi o deschid la pagina unde am rămas. Cuvintele se amestecă în mintea mea. Nu o să înţeleg nimic atâta timp cât ea stă lângă mine.

Katelyn se face mai comodă şi oftează profund. Eu

închid cartea şi o pun înapoi pe podea.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea îşi scutură capul.

— Nu ştiu cum reuşeşti.

— Să ce?

— Să-l creşti pe Quinn de unul singur.

Mă întorc spre ea, dar continui să mă uit pe geam.

— Uneori îmi doresc să nu-l fi crescut de unul singur. Ştiu că există lucruri pe care numai o mamă le poate face, dar eu încerc să fiu şi tată şi mamă pentru el. Am citit multe cărţi despre creşterea copiilor, dar e dificil. Sunt singurul părinte pe care el îl ştie cu adevărat. Situaţia noastră e diferită. El nu şi-a pierdut mama, aşa cum l-aţi pierdut voi, tu şi fetele, pe Mason.

— Unde e mama lui?

Ridic din umeri.

— Habar n-am.

— Cum poţi să nu ştii? Nu dă şi ea un telefon?

Scutur din cap. Încep să-mi ating buza cu degetul, în timp ce mă gândesc la întrebarea ei.

— Mama lui... a apărut la uşa mea într-o bună zi şi l-a lăsat pur şi simplu la mine în sufragerie. Avea doar trei zile.

— Uau! De ce nu te-ai căsătorit cu ea înainte să se întâmple toate astea?

Nu va conta ce fel de răspuns îi voi da la întrebarea asta. Orice aş spune, ea mă va privi tot ca pe un rocker tipic care se culcă cu cine apucă. Dar eu nu aş putea fi mai diferit de atât. Scutur din cap şi mormăi încet de frustrare. Îmi acopăr faţa cu mâinile şi îmi frec căciula de cap.

— Quinn e rezultatul unei aventuri de-o noapte...

— Deci...

Ea vrea să spună ceva, dar îmi ridic mâna şi îi cer să se oprească. Trebuie să-i povestesc totul, ca să nu existe neînţelegeri.

— Mama lui m-a drogat. După un concert, am mers împreună la un bar. Nu am fost niciodată mare amator de băuturi spirtoase, dar în acea noapte m-am făcut mangă.

Îmi amintesc că m-am trezit lângă ea în pat şi nimic altceva. Câteva luni mai târziu, ea îşi face apariţia la uşa mea cu o scoică pentru transportul copiilor şi vorbeşte despre el ca despre un obiect. În mod clar ea nu l-a dorit niciodată şi, sincer să fiu, nici eu.

— Şi ce ai făcut în acel moment?

— Am sunat-o pe mama şi i-am spus că am dat de belea.

— Bună, dragul meu!

— Mamă!

Rămân fără glas după ce o strig.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dat de necaz.

— Eşti acasă?

— Da.

— Vin imediat.

Ea închide telefonul, dar eu nu îndrăznesc să mă mişc. Rămân cu telefonul lipit de ureche şi ascult tăcerea de la celălalt capăt al firului. Bebeluşul... scânceşte. Mă uit la scoica în care e băgat şi număr secundele care trec până ajunge mama aici. Mi-e teamă că o să înceapă să plângă. Nu-mi plac plânsetele. Va trebui să plec din încăpere dacă o va face.

Uşa se deschide brusc şi loveşte măsuţa pe care mama a aşezat-o lângă ea. A spus că e mobilier decorativ şi că dă un plus de personalitate apartamentului. Se pare că acum e şi opritoare pentru uşă.

— Harrison, ce s-a întâmplat?

O iubesc pe mama. Ea şi sora mea sunt cele mai bune prietene ale mele, sfetnicele mele. Stă în faţa mea şi mă priveşte cu îngrijorare. Eu arăt cu degetul, iar ea aruncă o privire speriată în spatele ei înainte să se uite înapoi la mine. Îşi mijeşte ochii şi o expresie de confuzie apare pe chipul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai oferit să ai grijă de un copil?

Scutur din cap.

— Nu m-am oferit eu.

— Dar e un copil în scoica aia?

Eu confirm din cap.

— Mama copilului tocmai l-a lăsat aici.

— Copilului?

— Ea nu mi-a spus...

— O, Harrison!

Mama icneşte când ridică pătura care a acoperit până acum bebeluşul. Se apleacă şi face ceva cu mâinile, apoi ţine, bebeluşul, sprijinit pe umăr. Începe să-l legene şi să-l bată uşor pe spate.

— Cum îl cheamă?

Îl? Ridic din umeri.

— Nu ştiu.

— Cum să nu ştii?

Mă ridic şi încep să mă învârt prin cameră.

— Mama... mama lui tocmai l-a lăsat aici. L-a abandonat aici.

— Când se va întoarce?

Scutur din cap şi mă trag de cercelul din buza de jos. O privesc pe mama şi mă încrunt.

— A spus...

Arăt spre copil.

— Al meu.

— Al tău?

Dau din cap şi îmi muşc obrazul.

— Ai un fiu.

— Şi ce a făcut mama ta?

Mă las pe spate şi mă fac mai comod. Dacă pe Katelyn o interesează trecutul meu, o să-i spun tot. O să-i spun orice doar ca să continui discuţia cu ea. Ea îmi imită poziţia. Pătura alunecă şi îi lasă la vedere mai mult decât ar vrea ea. Încep să-mi imaginez cum mâna mea îi mângâie piciorul. Mă mănâncă degetele şi vreau să o ating. S-o simt pe pielea mea ar fi mană cerească. Mă apuc cu mâna de spătarul canapelei ca să rămân aşezat. Nu am încredere în mine că nu voi sări pe ea să o sărut.

— Harrison?

Îmi revin din starea visătoare atunci când îmi pronunţă numele şi îmi doresc să devină cândva realitate. Am nevoie

doar de un semn din partea ei, să-mi dea de înţeles că ar fi interesată cel puţin să mă cunoască cu adevărat.

— Da?

— Ce a făcut mama ta?

— S-a mutat cu mine şi m-a învăţat cum să am grijă de un copil. A locuit cu noi aproximativ un an până când am angajat o dădacă permanentă.

— Unde e dădaca lui Quinn acum?

— Am concediat-o când ne-am mutat în Beaumont.

— Oh! face ea.

Îşi sprijină capul pe spătarul canapelei. Pare obosită. Aş vrea să-i ofer un loc unde să doarmă, de exemplu pe pieptul meu. Aş putea s-o ţin în braţe. Să-i fac masaj pe spate până când adoarme. Nu i-aş mai da drumul. Nu le-aş mai permite coşmarurilor s-o bântuie. Pot să-i fac viaţa mai frumoasă. În momentul în care ea închide ochii, conştientizez că am terminat de vorbit. Îmi iau cartea şi reîncep să citesc. Trebuie să-mi ocup mâinile cu ceva ca să nu fac vreun gest necugetat pe care îl voi regreta mai târziu.

Văd cu coada ochiului cum începe să tremure. Aduc altă pătură şi o pun peste ea. Nu mă pot abţine. Mă aşez lângă ea. Am loc destul lângă picioarele ei îndoite. Îmi folosesc degetele ca să-i trag părul de pe faţă, cum am făcut mai devreme. Sunt sigur că imaginaţia nu îmi joacă feste atunci când ea se sprijină de mâna mea. Rămân nemişcat şi mă bucur de senzaţia obrazului ei lipit de palma mea.

Las mâna jos, fiindcă mă simt ca un pervers. Ea nu mă place aşa cum o plac eu. Nu ar trebui s-o ating când doarme. Dacă ar afla, m-ar urî. Îmi sprijin coatele pe picioare şi îmi pun capul în palme. Am dat-o în bară. O persoană cum este Katelyn nu s-ar uita niciodată la unul ca mine. Trebuie să fac cumva şi s-o uit, cât mai curând posibil, înainte ca ea să înceapă să iasă cu altcineva. Înainte ca durerea să devină de nesuportat.

Îmi cobor privirea atunci când simt o atingere pe coapsă. E mâna ei. Mă uit la ea şi îmi dau seama că visează. Cu siguranţă aşa e. Altfel nu m-ar atinge niciodată

în felul asta. Îi ridic mâna şi i-o pun uşor pe talie. Mâna mea zăboveşte mai mult decât e necesar, dar nu am ce-i face. Degetele noastre se înlănţuie. Nici nu mai respir. Aştept ca ea să se trezească şi să-şi iasă din minţi. Nu am de gând să-mi trag mâna, chiar dacă ştiu că fac ceva greşit. Probabil că îl visează pe soţul ei, nu pe mine.

Mă bucur că nu se trezeşte atunci când îmi scot mâna de sub a ei. Trebuie să mă îndepărtez de ea, cât mai repede. Oricât de mult mi-ar plăcea să profit de această frumoasă adormită, nu merită să risc şi să distrug orice şansă de a fi cu ea, dacă vreodată voi avea una.

Capitolul 10
KATELYN

Îmi vine s-o omor pe Josie. Bine, nici chiar aşa, dar cu siguranţă aş răni-o foarte, foarte tare. Nu cred că are intenţii prea bune. Cred că e rea şi fără inimă pentru că nu mă lasă să dorm. Nu cer prea mult. Se pare că nu am voie să lipsesc de la cină, deoarece ea are planificată o seară lungă şi dansantă. Eu nu vreau să dansez. Nici măcar nu am un partener de dans. Sper că nu-şi imaginează că o să mă bâţâi pe lângă vreun străin.

Îmi trec furioasă peria prin păr. E ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Eu aş prefera să-mi petrec noaptea dormind într-un pat tare de hotel în loc să ies undeva. M-am împotrivit la început, i-am spus că nu am cu cine lăsa fetele, dar evident că a găsit ea o bonă. Nu am cum să evit ieşirea asta, oricât de mult aş încerca.

Mă îmbrac cu rochia roşie de seară pe care mi-a trimis-o ea şi o asortez cu o pereche scumpă de pantofi decupaţi, primiţi în dar tot de la ea. Îmi vine s o strâng de gât. Ştie ce părere am eu despre cadouri, mai ales cele scumpe. Aş vrea să-i înapoiez totul şi să-i spun „nu, mulţumesc!”, dar nu vreau să par nerecunoscătoare. Ştiu că mi le dă pentru că mă iubeşte, iar Liam o încurajează. Din cauza lor o să încărunţesc prematur.

Astăzi trebuia să fie începutul unei aventuri de neuitat timp de trei zile. Când am ajuns la hotel, cei mici au fost atât de obosiţi, încât şi-au petrecut tot timpul pe marginea piscinei. Jimmy a acceptat bucuros să îi ducă el, dar apoi am aflat că s-a folosit de fetele mele ca să agaţe femei, spunându-le că e un tată singur. Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să-l ascult pe Harrison atunci când mi-a zis să nu le las pe fete să plece, dar cine se crede el să îmi spună ce să fac? Le-am trimis pe fete să stea cu Harrison care doar rânjea şi cu Liam care se prăpădea de râs. Doi nesimţiţi.

Acum fetele mele se relaxează în „camera copiilor” cum o numeşte Liam, supravegheate de o bonă foarte bine plătită şi extaziată că are ocazia să-l dădăcească pe fiul lui Liam Page. Sunt sigură că în acest moment postează pe toate reţelele de socializare în loc să aibă grija de copii.

Mă privesc în oglindă şi îmi retuşez machiajul. Trag de timp. Poate că tărăgănez ca ei să creadă că le-am tras clapa şi că îmi petrec seara fără copii citind o carte bună. Dar Josie nu va permite aşa ceva.

Inspir încet şi adânc, apoi mă îndrept spre ultimul etaj al clădirii. Cine ar fi crezut că Disney are o zonă pentru adulţi în hotelurile destinate copiilor? Decorul este sobru şi elegant. Probabil că mi-aş putea vedea propria reflexie dacă aş vrea să mă admir. Muzica bubuie în boxe, dar în zona restaurantului este dată mai încet. O chelneriţă mă conduce la masa noastră. Mie îmi vine să le pun tuturor otravă în mâncare până la finalul serii. Cotesc după un colţ şi îmi aţintesc ochii asupra lui. Îşi ţine braţul pe spătarul canapelei şi are un picior întins. Poartă blugi de culoare închisă şi un hanorac negru. Are capul acoperit, ca de obicei. De ce şi-l tot acoperă? Mă face să cred că are capul deformat sau o groază de cicatrici. În timpul concertului, nu a purtat căciulă. Am aflat asta după ce am văzut pozele apărute în presă. Am ratat ocazia să-l văd fără căciulă, dar o să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

Paşii mei par mai rapizi când mă îndrept spre masă, cu un zâmbet forţat pe chip. Oricât mi-aş dori să mă uit urât la Josie, ochii mei se aţintesc asupra lui Harrison. El se ridică încet. Ochii lui verzi, însufleţiţi de luminile ringului de dans, nu se dezlipesc nicio clipă de ai mei. Oare ce vede atunci când mă priveşte? Oare vede ce văd şi eu? O mamă singură cu două fete foarte mici; o femeie devastată de durere, fiindcă soţul i-a fost luat de lângă ea mult prea devreme? Nu, probabil că nu. Presupun că îşi vede următoarea iubită, dar eu una nu voi fi niciodată. Mă cutremur sub privirea lui pătrunzătoare. Încerc să mă uit în altă parte, dar ochii nu mă ascultă. Strânge din buze, încercând să nu zâmbească. Picături de transpiraţie mi se

formează pe gât, iar inima o ia la goană când mă urmăreşte cu privirea. Vreau să fug de aici mâncând pământul, dar sunt ţintuită la podea. Întind mâna şi mă ţin de colţul mesei ca să nu îmi pierd echilibrul. Cred că mă paşte o răceală.

— N-am crezut c-o să mai vii, spune Josie.

Acum, că mă pot uita la ea, observ că are un zâmbet malefic pe faţă. Liam încearcă să nu chicotească şi se întinde spre ea să o sărute pe obraz. Harrison se apleacă în faţă şi îşi acoperă gura cu mâinile. Nu-mi dau seama dacă ştia despre planul ei. În orice caz, nu mi se pare amuzant.

— Dacă n-aş fi venit, sunt sigură că m-ai fi adus cu forţa.

— Nu fi aşa dramatică, Katelyn. O să luăm cina într-o atmosferă plăcută, ca nişte adulţi, spune Josie, fluturându-şi mâna prin aer.

Oare sunt eu prea dramatică? Nu pot să nu mă gândesc că ei doi ne pun în situaţii incomode dinadins. Trebuie neapărat să ne petrecem tot timpul împreuna? Muncim împreună, iar acum că am venit şi eu în turneu cu formaţia, îl vad oriunde mă duc. Când nu e lângă mine, Liam şi Josie vorbesc tot timpul despre el.

— Sigur că da, spun eu şi mă aşez pe singurul loc liber, lângă Harrison.

Am de gând să stau pe margine, o soluţie simplă la problema asta, dar lucrurile nu ies aşa cum vreau eu. Când mă aşez, piciorul mi se atinge de al lui Harrison şi, oricât aş încerca, nu pot să-l trag. Dacă m-aş îndepărta acum, ar fi nepoliticos. Oricum, separeurile astea sunt cam mici.

Chelneriţa ne ia comanda. Pentru prima dată de când l-am pierdut pe Mason, comand o băutură alcoolică. Poate că mă va ajuta să mă relaxez şi să mă bucur de seara asta. Acum, că sunt aici, îmi surâde ideea de a petrece seara în compania unor adulţi.

— Mai târziu vom merge să dansăm, mă informează Josie, când vede că mă uit spre ringul de dans.

Eu scutur din cap.

— Nu am mai dansat de foarte mult timp.

— E ca mersul pe bicicletă, spune Harrison.

Mă întorc spre el şi observ că se uită la mine îndelung. Nu am mai văzut o privire asemănătoare de aproape un an. Când Mason mă privea aşa din capătul opus al camerei, ştiam la ce să mă aştept, dar nu e la fel cu Harrison.

Mă uit înapoi la Liam şi la Josie, care ne urmăresc cu ochi de vultur. Liam îşi scutură capul, apoi îi şopteşte ceva la ureche lui Josie. Orice i-ar fi spus, a făcut-o să radieze de fericire. Nu am văzut-o niciodată atât de fericită, cel puţin nu cât a fost cu Nick. Atunci era doar mulţumită şi se lăsa dusă de val, dar acum nu-şi mai poate stăpâni entuziasmul. Vreau şi eu să mă simt aşa.

— Ne-am adunat aici în seara asta, în afară de a ne simţi bine, pentru că Liam şi cu mine vrem să vă întrebăm ceva foarte important.

Ridic paharul de pe masă. Probabil că ar trebui să iau o înghiţitură, dar întâi trebuie să mă calmez. M-am săturat să mă simt mereu de parcă aş cădea de pe un bloc.

— Ce este? întreabă Harrison, ţinând sticla de bere în mână.

— Ei bine, am ales data! chiţăie Josie.

Eu rămân cu gura căscată, iar Harrison începe să râdă. Se întinde peste masă şi bate palma cu Liam. Eu mă ridic de la masă în grabă ca s-o pot îmbrăţişa pe Josie.

— Sunt atât de fericită pentru tine! îi spun eu la ureche şi o îmbrăţişez.

Aş vrea să fie şi Mason aici să vadă asta. El şi-a dorit mereu ca ea să fie fericită, chiar dacă asta ar fi însemnat să se căsătorească cu Nick. Îmi place să cred că se bucură să vadă că ea se mărită cu Liam, fiindcă sunt meniţi să fie împreună.

Ne aşezăm din nou la masă şi eu îmi şterg lacrimile de fericire. Abia aştept să-l văd pe Noah într-un smoching. Va arăta atât de frumos şi de elegant!

— Când va fi ziua cea mare?

— Vrem să ne căsătorim exact după Crăciun şi să fie o ceremonie restrânsă, îmi răspunde Liam fără să-şi ia ochii de la Josie.

— Ei bine, înseamnă că nu mai avem foarte mult timp la dispoziţie să planificăm totul, nu-i aşa? spun eu.

Chelneriţa ne aduce mâncarea. Liam şi Harrison încep deja să mănânce. Eu îmi scutur capul, apoi ridic furculiţa şi încep să răsucesc nişte spaghete.

— Vrei să fii doamna mea de onoare?

— Desigur! spun eu, apoi îmi acopăr gura să nu vorbesc cu ea plină de mâncare.

— Dar tu, omule, vrei să mă susţii? îl întreabă Liam pe Harrison.

— Da, omule! exclamă Harrison şi dă din cap.

De ce e totul atât de simplu pentru ei? Nici măcar nu s-au uitat unul la celălalt. Apoi îmi pică fisa. Dacă eu sunt doamna de onoare şi Harrison e cavalerul, asta înseamnă că vom merge împreună la altar. Va trebui să dansăm. Acesta este motivul pentru care ne-au adus aici în seara asta, să vadă dacă putem dansa împreună? Îmi ridic băutura şi o dau pe gât, apoi îi fac semn chelneriţei să îmi mai aducă una. Liam se uită în ochii mei. Eu ridic din umeri. Nu am nevoie de comentarii din partea specialiştilor în lipeală care nu se prind de lucruri evidente.

În timpul cinci, vorbim despre nuntă. Josie vrea să aibă loc undeva afară, iar Liam vrea o petrecere mare după. Amândoi s-au pus de acord ca formaţia 4225 West să nu cânte la petrecere. Liam spune că vrea să se bucure de mireasa lui, nu să-i distreze pe invitaţi.

Harrison îşi pune iar braţul pe spătarul canapelei. Eu îmi schimb poziţia. Corpul meu vrea să se aşeze sub braţul lui, iar eu nu sunt capabilă să înţeleg de ce. Nu mă simt atrasă de el. Suntem două firi complet diferite şi tatuajele alea… Nu pot. Încerc să mă îndepărtez, de el fără să atrag atenţia asupra mea, dar el observă. Îşi scutură capul şi îşi retrage braţul. Inima începe să îmi bată mai tare şi tensiunea îmi creşte în tot corpul. Nu ar trebui să-mi pese.

— Mă întorc imediat, spune el, aruncându-şi şerveţelul în farfuria pe jumătate plină.

— Unde pleacă? întreb eu.

Liam întoarce capul şi îl privim amândoi pe Harrison cum se îndepărtează de masă.

— Habar nu am, îmi răspunde, el, ridicând din umeri.

Îşi ridică berea de pe masa şi ia o înghiţitură, fără să-şi mute privirea de la Josie. Încerc să nu mă uit după Harrison, dar sunt curioasă. El se aşază la bar şi nu durează un minut până când o blondă înaltă şi focoasă vine lângă el. Harrison se întoarce şi se sprijină de tejgheaua barului. Femeia se apropie. Prea mult, după părerea mea. E evident că nu se cunosc. Ea se apleacă, iar el o face să râdă. Îl mângâie pe piept, dar lui nu pare să-i pese. El aruncă o privire spre masa noastră şi vede că mă holbez.

Harrison îşi ridică o sprânceană şi o prinde de mână. Îşi ia berea în cealaltă mână şi pornesc amândoi spre ringul de dans. Eu mă uit în altă parte. Nu-mi pasă că va dansa cu ea. Nu e treaba mea. El e un bărbat singur şi poate face ce vrea.

Îi fac din nou semn chelneriţei şi comand un rând de shoturi. Când le primim, doar Josie bea cu mine. Nu ştiu de ce am comandat patru. E clar că Harrison ne-a abandonat şi ne lasă să cădem în patima viciilor. Dau pe gât al doilea shot înainte să-l privesc pe ring. Femeia se agaţă de el în timpul dansului, îşi pune mâna pe fundul ei. O trage mai aproape de el şi, de fiecare dată când face asta, ea îşi lasă capul pe spate. Mâinile ei îi mângâie încontinuu pieptul. Rămân cu gura căscată în momentul în care ea îi dă jos gluga hanoracului şi îşi trece degetele prin părul lui negru, tuns scurt în părţi, dar lăsat mai lung deasupra. Nu prea lung, ci suficient pentru a fi apucat. Eu am aşteptat luni de zile. Ea îl ştie de treizeci de secunde şi deja îl atinge. El îi spune ceva şi ea da din cap. După care o ia de mână şi ies amândoi de pe ringul de dans.

— Unde pleacă? întreb eu din nou.

Liam râde. Eu mă întorc şi mă încrunt la el.

— Care e problema ta, Westbury?

— Tu, tu eşti problema mea, Powell. Bărbatul ăla te place şi tu îl ignori. Acum te crizezi pentru că a găsit pe cineva care îi acordă atenţie. Combinaţi-vă odată sau

rămâneţi prieteni, dar nu-l mai ţine ca pe jar, fiindcă nu e corect ce faci cu el.

— Nu-mi place de el.

— Atunci să nu-ţi placă. Nu te obligă nimeni, dar nu-i mai da speranţe. Nu vorbi cu el în toiul nopţii de parcă ai vrea să-l cunoşti mai bine.

— Ţi-a spus el asta?

— Da, mi-a spus.

Liam aruncă nişte bani pe masă.

— Eu am plecat. Vii şi tu?

Josie aprobă din cap şi îi dă mâna lui Liam.

— Pa, draga mea!

— Pa! mormăi eu, iar ei pleacă şi mă lasă singură la o masă goală.

Mă ridic încet, fiindcă îmi tremură picioarele. Sunt nevoită să mă ţin de colţul mesei. E clar că am băut prea mult. Îmi dau jos pantofii şi încerc să merg în linie dreaptă până la lift. Cabina liftului e plină ochi. Mă strecor şi eu în ea, apoi aştept să ajungă la etajul meu. Sunt sigură că familiile din lift se întreabă ce fel de pramatie mai sunt şi eu. Beată şi desculţă într-un hotel de lux, mă plimb cu liftul în toiul nopţii. Nu-mi pot scoate din cap imaginea cu Harrison şi femeia aia. Felul în care o ţinea în braţe, atât de dur şi de sexy. Ea i-a atins părul, cel pe care mueam de nerăbdare să-l văd. El a lăsat-o să facă ce a vrut, iar eu le-am privit preludiul în plină desfăşurare pe ringul de dans.

Cobor din lift şi mă holbez pe coridor. Încetinesc pasul când trec prin faţa uşii lui. Mă opresc şi ascult. Oare ar duce o femeie în camera lui, având în vedere că e şi Quinn acolo? Desigur că nu, dar Quinn nu e acolo, ci în apartamentul lui Liam, supravegheat de bonă.

Tresar în momentul în care se deschide uşa. Harrison stă în prag cu hanoracul pe el şi are capul acoperit din nou. E încheiat doar pe jumătate, aşa că se pot vedea mai multe tatuaje pe piept. Şi-a schimbat blugii cu o pereche de pantaloni scurţi kaki.

— Ce faci?

Eu ridic din umeri.

— Tu nu ar trebui să fii ocupat?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Nu ştiu de ce aş pune cuiva o întrebare atât de obraznică. Nu e treaba mea ce face el. Se pare că întrebarea mea l-a întristat, dar corpul meu răsuflă uşurat. Oare de ce?

— Cine vrea să ştie?

Îl privesc întrebătoare.

— Mă întrebi în calitate de impresar al meu?

Dau din cap că nu.

— Vrei să intri?

Nu. Nu-mi place de tine.

— Da.

O iau înainte şi trec pe lângă el. Poate, dacă-l rog, îşi va da jos hanoracul.

Harrison stă în spatele meu şi îi simt respiraţia pe ceafă. Nu mă atinge, dar e ca şi cum ar face-o. Mă furnică pielea şi încep să tremur. Trece pe lângă mine şi vine în faţa mea. În cameră se aude doar zgomotul de afară. Se uită în jos la mine şi mă studiază. Ridic mâna spre gluga lui. El se dă puţin înapoi. Bine, deci e interzis, nu am voie să-i văd părul. Fac un pas mai aproape, până când sânii mei îi ating hanoracul, apoi îi privesc ochii şi gura. Mă ridic pe vârfuri şi îmi lipesc corpul de al lui. Harrison îşi linge buzele şi mă încurajează să continui.

— Nu o face decât dacă eşti sigură.

Capitolul 11
HARRISON

Ce dracu' fac? Ea e aici, în camera mea, şi îşi lipeşte corpul de mine. E la doar câţiva centimetri distanţă de buzele mele. Trebuie doar să mă aplec puţin în faţă şi ne vom contopi. I-aş putea gusta buzele dulci şi ispititoare. Limba ei ar mângâia-o pe a mea, eu aş prinde-o de fund şi aş lipi-o de erecţia mea. Dar nu, a trebuit eu s-o întreb ca un prost dacă e sigură, fiindcă nu voi putea suporta un refuz din partea ei. Nu voi putea lucra împreună cu ea zi şi noapte ştiind că am avut o şansă, dar i-am permis să mă respingă.

Mâinile mele mă imploră să fac ceva. Ele vor s-o atingă la fel de mult ca şi mine. Ce s-a întâmplat noaptea trecută în camera verde a fost doar începutul a ceea ce vreau să-i fac. Până acum nu am fost nevoit să alerg după o femeie, iar seara asta e exemplul perfect. Puteam liniştit să o aduc aici pe tipa din restaurant – ea m-a recunoscut imediat –, dar în momentul în care am ieşit pe hol şi a început să mă sărute, nu am vrut să fac pasul următor.

Katelyn îşi ridică privirea şi se uită la mine; ochii ei căprui se îndoiesc de hotărârea mea. Îşi linge buzele şi mă ademeneşte mai mult. Nu vreau nimic altceva decât să-mi plimb mâinile pe trupul ei, pe formele ei seducătoare. Pot să-i cuprind ambele picioare şi s-o ridic în braţe, apoi ar fi exact unde trebuie. Rochia ei fragilă nu m-ar putea împiedica; şi-ar da seama imediat cât de tare o doresc.

O privesc şi caut un semn, orice mi-ar putea da de înţeles că mă vrea. Că vrea să facem asta. Acţionez cu mişcări lente şi bine gândite. Mă limitez la ce ştiu că îmi este permis să fac. Mă priveşte atent, iar eu îi ating părul. Aleg la întâmplare o şuviţă ondulată şi o ţin între degete, apoi i-o aşez după ureche. Le permit degetelor mele s-o atingă, să-i mângâie obrazul cu pielea fină. Îi ridic uşor bărbia şi mă aplec spre ea, atingându-mi uşor buzele de

ale ei. Nu opune rezistenţă.

În momentul în care ea geme, mă retrag. Privirile noastre se încrucişează. Mă uit în ochii ei, apoi la buze; limba ei mă tachinează. Îmi lipesc buzele de ale ei, o sărut scurt şi pasional. Mă prinde cu o mână de mijloc şi mă trage mai aproape de ea. O apuc de ceafă şi o apropii de mine, o sărut apăsat. Căldura care mă cuprinde atunci când limba ei o atinge pe a mea este fermecătoare. Buzele noastre au propria lor voinţă.

Katelyn se apropie şi mai tare de mine, apoi îşi pune mâna pe pieptul meu. Oftez în momentul în care îmi atinge faţa. Mă ţine lipit de ea, de parcă acolo ar trebui să fiu. Am aşteptat momentul acesta din ziua în care am întâlnit-o, iar acum, că este a mea, nu cred că voi putea să o mai las din braţe.

— Katelyn, spun cu vocea răguşită.

Ea se retrage brusc şi ne separăm. Mi-e frică să deschid ochii. Mă ridic şi inspir adânc. Când deschid ochii, observ că evită să mă privească. Întind mâna spre ea, dar se fereşte de mine. Las braţul jos şi îmi cobor privirea, apoi fac un pas în spate şi mă îndepărtez de ea. Gâtul mi s-a uscat. Aş vrea s-o întreb de ce, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Asta e o greşeală, spune ea.

— Nu, nu e!

Rostesc aceste cuvinte mai mult pentru mine, deoarece mă îndoiesc că le va crede. Încă nu e pregătită. Ar fi trebuit să ştiu asta. Mă uit la ea şi observ că îşi scutură capul. Îşi atinge buzele.

Aceleaşi pe care eu tocmai le-am sărutat cu atâta pasiune şi pe care doresc să le sărut din nou. Nu, m-am exprimat greşit. Pe care trebuie să le sărut din nou. Trebuie să fiu iar sub vraja ei doar ca să simt că trăiesc.

— Trebuie să plec.

— Nu pleca.

Katelyn îşi scutură capul. Se apleacă să ridice pantofii pe care eu nici măcar nu am observat că i-a scăpat din mână. Eu rămân pe loc, ţintuit la podea. Se îndreaptă spre uşa. Oare ce şanse am s-o deschidă, dar apoi să se întoarcă

la mine? Probabil niciuna. Nu mă vrea. Pentru ea sunt doar o diversiune. Eu nu sunt bărbatul de care ea crede că are nevoie să o ajute să şi crească fetele. Eu nu mă încadrez în profilul soţului perfect.

Îmi stă inima în loc atunci când se deschide uşa. Nu pot să o ţin aici cu forţa, să o opresc ca să nu se îndepărteze de un lucru bun pentru ea. Ştiu cum să mă port cu o femeie ca ea. Pe ea am aşteptat-o dintotdeauna.

— De ce ea? o aud întrebând.

Merg spre ea şi mă opresc doar atunci când pieptul meu se lipeşte de spatele ei. Îmi pun mâna pe tocul uşii. Asta mă ajută să o ţin aproape de mine.

— Ce vrei să spui?

Katelyn se întoarce spre mine şi mă atinge. Îmi muşc buza să nu explodez. Asta o va speria, dar trebuie să-şi dea seama ce simte un bărbat atunci când o femeie îl atinge cât timp are erecţie. Când sunt în preajma ei... la naiba, chiar şi atunci când nu sunt, eu tot timpul am erecţie. Mă excită până şi gândul că o voi vedea zâmbind în acea zi.

— Pe ea ai lăsat-o să te atingă, să-ţi dea jos gluga, dar când am încercat şi eu, tu te-ai tras înapoi.

Se uita la noi. Ar trebui să prind speranţă, dar nu o fac. Mă doare sufletul că m-a văzut cu acea femeie. Dacă asta s-ar fi întâmplat anul trecut, m-aş fi culcat cu ea, iar apoi aş fi uitat totul. Totul s-a schimbat în noaptea în care am cunoscut-o pe Katelyn. M-am uitat o singură dată la ea şi am ştiut că e aleasa.

— Deoarece vreau ca tu să mă cunoşti.

Răspunsul meu nu este de ajuns. Se întoarce şi iese pe coridor, apoi se îndreaptă spre camera ei. Ies după ea şi mă reazem de uşă, apoi o privesc. Se opreşte în faţa uşii. Îşi duce mâna la obraz, apoi îşi şterge ochii. Al naibii de minunat, am făcut-o să plângă. Nu se uită la mine înainte de a intra în cameră. Zgomotul încuietorii răsună pe coridor, punând capăt celor mai frumoase şi mai rele minute din viaţa mea.

Mă aşez pe canapea şi mă întind. Nu ştiu ce altceva mai pot face să-i atrag atenţia. Poate ar trebui să încetez. Ar

trebui să privesc refuzul ei ca pe un semn. Dar m-am implicat prea mult. Am ajuns prea departe ca să renunţ şi nu cred că pot să-i mai fiu doar un simplu prieten. Trebuie să se întâmple ceva.

Îmi frec obrazul cu palmele înainte să ţip de frustrare. Viaţa nu ar trebui să fie atât de dificilă. Am aşteptat-o ani de zile pe femeia potrivită, iar acum, că am găsit-o, constat că moartea soţului ei a afectat-o atât de tare, încât nu am practic nicio şansă.

Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

Ar fi trebuit...

Caut cu disperare o bucată de hârtie şi ceva de scris. Le găsesc în ghiozdanul lui Quinn. Mă aşez din nou şi golesc măsuţa de cafea, apoi mă apuc de scris.

~~*Ştiu că ar fi trebuit să ştiu mai bine, dar inima*~~
~~*mi-a învins mintea din ziua în care am întâlnit-o*~~
Ar fi trebuit să ştiu mai bine, dar inima mi-a
învins mintea din ziua în care am întâlnit-o
~~*Ştiam că ea suferă*~~
Ştiam că e genul care te face să suferi,
care îţi frânge inima, nu e nimic nou,
Ştiu şi eu cum este, am frânt şi eu inimi
la rândul meu.

Las pixul jos şi citesc ce am scris. Îmi place ce a ieşit, cât de mult mă inspiră.

~~*Beau ca să mă îmbăt, e ca un glonţ*~~
~~*Ea este ca o băutură de care am nevoie.*~~
~~*Aşa cum un pistol are nevoie de*~~

Mă ridic şi mă învârt prin cameră. Îmi ating buza, simt lipsa cercelului de acolo, dar Quinn, când era mic, sigur ar fi tras de el. Recitesc versurile pe care le-am compus deja. Scrisul meu de-abia e lizibil. Şcoala nu te pregăteşte întotdeauna pentru celebritate. Dacă m-aş fi silit mai tare la orele de caligrafie, nu mi-ar fi ruşine de fiecare dată când mi se cere un autograf. Mă opresc şi mimez că bat tobele, şi versuri noi îmi vin în minte. Mă grăbesc să ajung la canapea în momentul în care mă gândesc la următoarele versuri.

Ca o băutură pentru un băutor,
Ca un glonte într-un pistol,
Înc-un sărut şi am terminat...
Ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia după nişte ani,
Ar fi trebuit să-mi dau seama că, după atâtea patimi,
O fată ca asta aduce doar lacrimi.

Ţin foaia de hârtie în mână. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Primul meu cântec despre ceea ce simt s-a dovedit a fi o porcărie; Liam nici nu a vrut să-l cânte, dar ăsta... cu siguranţă va deveni un hit.

Adrenalina reuşitei mele dispare imediat. Nu am cu cine să împart această bucurie. Quinn doarme la Noah, iar Liam e cu Josie. Cine mai ştie pe unde umblă JD, şi cu cine? Iar eu? Sunt singur în această cameră. Mă agăţ de o bucată mâzgălită de hârtie, crezând că tocmai am compus o capodoperă. Dumnezeule, cât de prost sunt! Cântecul acesta nu e cu nimic mai bun decât primul. Liam zice că ar trebui să ne exprimăm creativitatea, dar hai să fim serioşi. Eu nu pot să o fac. Nu am fost niciodată bun la aşa ceva. De aceea stau mereu tăcut într-un colţ al încăperii. Sunt cel pe care nu îl observi atunci când intri într-o cameră. Eu nu sunt cel talentat.

Mototolesc versurile şi le arunc spre coşul de gunoi. Hârtia se opreşte în faţa lui. Perfect, nici măcar nu pot arunca la coş. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă uit la ceas, e ora două noaptea.

— E devreme.

— Sau târziu, depinde unde te afli.

— Da, e adevărat. Ce mai faci, Yvie?

— Nu prea multe.

Îi aud oftatul în telefon. În mod sigur se întâmplă ceva, pentru că altfel nu m-ar fi sunat.

— Minţi! Nu-mi place când mă minţi în faţă.

— Ştiu, spune ea încet.

— Mi-e dor de tine, şi asta nu e o minciună.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Mă aplec în faţă şi îmi pun coatele pe genunchi. Ar trebui să fiu deja în pat. Mergem la Disney World mâine-

dimineaţă. Probabil că l-aş putea convinge pe Quinn să mergem mai târziu, dar ceilalţi copii vor să meargă dis-de-dimineaţă şi el trebuie să rămână alături de prietenii săi.

— Deci, m-ai sunat fiindcă ţi-e dor de mine sau se întâmplă şi altceva?

— Am noutăţi.

— Chiar aşa, despre ce? întreb eu.

— O să joc în musicalul *Enchantment,* pe Broadway, spune Yvie emoţionată.

— Felicitări! Când pleci?

— Într-o săptămână.

— Asta e minunat, sunt foarte mândru de line, Yvie.

— Mulţumesc. Acum spune-mi de ce eşti treaz. Ştiu că nu ai avut concert în seara asta.

De data asta, eu sunt cel care oftează.

— Cum o cheamă?

— Ce te face să crezi că e vorba despre o femeie? o întreb eu, încercând să nu zâmbesc.

Katelyn şi stadiul relaţiei noastre nu îmi dau niciun motiv să fac asta.

— Quinn mi-a spus câte ceva atunci când l-am sunat.

— Trădătorul! spun şi îmi scutur capul.

Mă bucur că el şi Yvie au o relaţie foarte apropiată, chiar dacă locuim departe unii de alţii. E important ca el să aibă încredere în ea. I-a fost mereu ca o soră mai mare.

— Îmi place de cineva care nu poate sau nu vrea să-mi împărtăşească sentimentele.

— Quinn spune că şi-a pierdut soţul.

Aprob din cap, înainte să-mi dau seama că Yvie nu mă poate vedea.

— Aşa e, iar acum îşi creşte singură gemenele în vârstă de şase ani. Ce ţi-a mai spus fiul meu?

— Că te face să zâmbeşti şi că una dintre fetele ei te place foarte mult.

Quinn probabil i-a povestit despre Elle, fiindcă lui Peyton nu îi place de nimeni, cu excepţia lui Liam. Mă bucur că Elle s-a ataşat de mine. Nu aş vrea niciodată să-i iau locul tatălui dispărut, dar nu m-aş supăra dacă m-ar

primi şi pe mine în viaţa ei. În momentul de faţă, Elle e singura care mă acceptă.

— Mă face să zâmbesc, dar mă şi enervează foarte tare. Mi-e frică să-i arăt cum sunt eu cu adevărat, fiindcă ei nu-i plac tatuajele mele şi atâta respingere... Nu ştiu cât mai pot rezista.

De îndată ce îmi ies cuvintele astea pe gura, încep să le regret.

— Cât mai poţi rezista?

Inspir adânc şi îmi dau jos gluga de pe cap.

— În seara asta am sărutat-o.

— Asta e bine, nu?

Yvie pare mult prea fericită. Vreau să mă bucur şi eu exact ca ea într-o bună zi.

— A fost, înainte să se retragă. M-am cam grăbit şi probabil am speriat-o.

— Oh, frăţioare, sunt sigură că se va da pe brazdă. Odată ce ajunge să te cunoască, nu va fi capabilă să reziste farmecului tău. Ştiu sigur.

— De unde ştii? o întreb cu, încercând să nu râd de entuziasmul ei. Şi la ce te referi?

— Pentru că eşti cea mai minunată persoană pe care-o cunosc şi orice femeie ar fi norocoasă s-o iubeşti.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Te iubesc, Yvie!

— Şi eu te iubesc! Trebuie să plec. Te sun peste câteva zile.

— Să fii cuminte!

— Ha-ha, uite cine vorbeşte! Du-te şi pupă-ţi domniţa!

— Ce amuzanta eşti!

— Da, sunt!

Sora mea închide telefonul. Mă las pe spate şi mă holbez la tavan. A studiat foarte mult şi s-a chinuit să obţină rolul principal într-un musical pe Broadway, dar iată că a reuşit. Sunt extrem de mândru de ea. Acum, dacă aş putea să-mi fac ordine în viaţă, poate că toată familia James ar fi fericită. Singura mea problemă e că nu am aşteptat minimum un an după tragedia ei (perioada ideală, dacă e

să mă iau după revista *Cosmo),* iar acum sunt blocat pe un anumit făgaş al vieţii şi nu ştiu ce să mai fac ca să scap. Mi-e clar că puterea sărutului nu funcţionează la ea.

<u>Capitolul 12</u>
KATELYN

Stau rezemată de uşa închisă. Oricât de mult aş fi vrut s-o trântesc ca să-i dau de înţeles că nu mă interesează, nu am făcut-o. Dau cu capul de lemnul masiv din frustrare, nu pentru că m-a sărutat, nici pentru că nu m-am retras în momentul în care buzele lui moi le-au atins pe ale mele, ci pentru că mi-a plăcut şi am vrut mult mai mult.

Felul în care m-a luat în braţe, ca şi cum aş fi fost cel mai fragil lucru pe care l-a atins vreodată? Mason nu s-a comportat niciodată astfel. Felul în care m-a privit, ca şi cum aş fi fost cea mai fragilă fiinţă pe care a văzut-o vreodată? Nu-mi amintesc dacă şi Mason a făcut la fel. Poate că el nu a trebuit să înveţe cum să fie romantic, deoarece am ieşit împreună de tineri. Ştiu că Mason m-a iubit, nu m-am îndoit niciodată de asta şi chiar nu vreau să-i compar, dar nu mă pot abţine.

— La cine te uiţi tu acolo?

— La Mason Powell.

Îi răspund fără să-mi iau ochii de la el. Anul acesta i-a priit de minune. Este mai înalt şi mai musculos. Mi-e greu să cred că e doar un boboc, pare mai mare.

— De ce? întreabă Josie.

Ridic din umeri şi închid dulapul. Astăzi trebuie să dăm proba pentru echipa majoretelor. Eu nu am emoţii, dar ştiu că Josie are. Am aşteptat tot anul această zi. Am ratat selecţia de la începutul anului, deci acum va fi şansa noastră.

— Îţi place de el?

— Nu ştiu. Poate. E drăguţ, nu ţi se pare?

Îi urmăresc privirea lui Josie când se uită la el. Văd că nu zice nimic, îmi dau ochii peste, cap şi o trag de braţ, apoi ne îndepărtăm de grupul fotbaliştilor.

— Dacă îl placi, ar trebui să-l inviţi undeva.

— Nici gând! răspund eu intrând în sala de sport. Nu va

ieşi niciodată cu mine. Nu sunt genul lui.

— De ce spui asta? mă întreabă ea când ne începem încălzirea.

— Am observat cum se uită la Candy. Ea le oferă tuturor băieţilor singurul lucru pe care eu n-aş fi dispusă să-l ofer.

Josie ridică din umeri.

— Poate se va uita şi la tine în felul acela, într-o bună zi.

— Da, poate, dar eu nu vreau să mă expun prea mult, înţelegi? Dacă îşi bate joc de mine? El deja e un fotbalist de succes şi toată lumea spune că va ajunge departe. Nu are timp de întâlniri. Probabil e la fel ca tipii pe care îi vedem în filmuleţele alea idioate la care suntem obligaţi să ne uităm după ore. Se întâlneşte cu fata naivă şi îşi fac de cap în parcare. După nouă luni, au un copil, dar el nu vrea să ştie nimic de ea şi toţi o arată cu degetul.

— Eşti atât de dramatică, dragă Katelyn! Serios, dacă îţi place de el, dă-i de înţeles.

Josie face şpagatul şi se ridică imediat.

— Mi-a venit o idee! Scapă creionul în faţa lui şi apleacă-te. Asta cu siguranţă îi va atrage atenţia.

— Nu fac aşa ceva!

Josie ridică din umeri şi tace. Acum nu-mi iese din cap imaginea cu Mason holbându-se la fundul meu şi devin complexată. Dacă e prea mare sau am celulită? Va trebui să fac nişte genuflexiuni sau ceva, cum face şi mama ca să aibă un posterior mai bombat.

— Nu te uita în spate! spune Josie.

Evident că nu o ascult. Mă întorc şi îl surprind holbându-se la mine. Trebuie să privesc în altă parte de teamă că va râde de mine când va vedea cât de repede mă înroşesc.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

— Josie Preston, dacă îndrăzneşti să mă laşi singură, de azi nu mai suntem prietene!

Se ridică şi începe să râdă. Se îndepărtează de mine. Îmi ridic privirea. Şi simt o durere în ceafă atunci când văd în faţa mea două picioare musculoase. Se ghemuieşte ca să fie la nivelul ochilor mei.

Încerc să-mi ignor emoţiile, dar mă pierd în ochii lui

verzi ca smaraldul. Ar putea deveni talismanul meu norocos. Dumnezeule, Katelyn! Eşti o idioată!

— Bună, Katelyn!

— Bună!

Vocea mi-e slabă. Îmi muşc buza şi sper că va pleca.

— Mult noroc la evaluare! Abia aştept să mă încurajezi în toamna asta.

— Bine... Adică mulţumesc.

Mason ridică din umeri.

— Poate vom ieşi undeva în această vară.

— Da, sigur, treci pe la mine oricând vrei.

De îndată ce spun asta, îmi dau seama că nu va veni niciodată.

— Mersi. Ne mai vedem.

Dispare din faţa mea înainte să-mi pot da seama ce naiba s-a întâmplat. Tot ce ştiu e că simt furnicături pe piele fără ca el să mă fi atins.

Furnicături. Nu credeam că voi simţi ceva în momentul în care mă va atinge. Nici măcar nu ar trebui. Corpul meu nu ar trebui să reacţioneze la el, dar a făcut-o. Când Harrison m-a luat în braţe şi m-a prins uşor de ceafă cu mâna lui puternica (Mason nu a făcut niciodată asta), dorinţa de a fi cu el mi-a pus stăpânire pe tot corpul. El mi-a reaprins focul pasiunii pe care eu am încercat să mi-l înăbuş după accidentul lui Mason.

Mă îndepărtez de uşă cu un zâmbet larg pe faţă. Amintirea primei noastre convorbiri mă face fericită. La scurt timp după aceea, am devenit un cuplu. Ne-am petrecut aproape fiecare zi din vara acelui an împreună. Când nu era în cantonament, era la mine acasă. El şi Liam veneau la mine şi mă implorau să mergem în curte, să înotam în piscină. Îmi plăcea să înot cu ei, mai ales atunci când ni se alătura şi Josie, care lucra pe timp de vară. Mama spunea că el doar se folosea de mine şi că la începutul anului şcolar mă va arunca precum o măsea stricată.

Mi-a fost groază de ziua aceea, de teamă că ar putea avea dreptate. M-am pregătit sufleteşte ca situaţia să se

schimbe, dar nu a fost aşa. El a ignorat toate fetele care flirtau cu el şi m-a asigurat că are ochi doar pentru mine. Nu a durat mult până când m-am îndrăgostit de el. Era uşor de iubit.

Când mă uit în jur, văd doar o cameră de hotel întunecată şi tăcută. Acum îmi dau seama că am rămas singură, în adevăratul sens al cuvântului. Peyton nu vrea să-mi vorbească, iar Elle s-a ataşat fără probleme de Harrison. Simt că îmi pierd familia cea fericită.

Totul se schimbă în viaţa mea, iar eu mă simt legata de mâini şi de picioare.

Trec de porţile parcului şi mă opresc să admir peisajul. Peyton şi Elle mă ţin de mână. Le trag uşor spre mine. Ele nu conştientizează cât de norocoase suntem că ne aflăm aici. Mason ar fi trebuit să vină cu noi. Am avut totul planificat – cadoul perfect pentru aniversarea lor de şase ani –, am început să economisim fiecare bănuţ. Urma să mergem împreună. Acum sunt aici cu fetele noastre şi în faţa mea stă un bărbat care ar accepta fără ezitare să-şi asume rolul de tată, dacă i s-ar da ocazia.

Eu şi fetele înaintăm. Elle mă lasă şi fuge la Harrison. Încerc să par impasibilă atunci când ea îl prinde de mână. Dacă pe Quinn nu îl deranjează, de ce m-ar deranja pe mine? Peyton se îndepărtează şi ea de mine. Sunt pusă în situaţia jenantă de a rămâne singură la intrarea în Disney World. Josie mă împinge uşor când trece pe lângă mine. Îmi vine s-o bat. S-o pun la pământ, aşa cum am făcut în timpul anilor de grădiniţă. E un gest copilăresc, dar faţa ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Şi-a dat seama că Harrison se uită la mine. Sunt conştientă de asta, fiindcă îi simt privirea asupra mea, chiar şi atunci când poartă ochelari fumurii.

Harrison păşeşte înainte spre cel mai magic loc de pe planetă. Observ că Peyton se ţine strâns de mâna lui Liam, la fel ca Elle de a lui Harrison. El se uită spre mine şi se aşteaptă să-l urmez. Nu are nevoie de cuvinte, am învăţat deja să-l citesc.

Am venit însoţiţi de patru bodyguarzi. Dacă am fi doar noi, nu am avea nevoie de ei, dar am adus şi copiii, prin urmare protecţia este necesară. Chiar şi pentru a ţine fanii la distanţă. Băieţii nu vor să dea autografe azi, ceea ce e de înţeles. Jimmy vine din spate şi îşi pune braţul pe umerii mei. Observ că expresia sobră de pe chipul lui Harrison a devenit şi mai accentuată.

Mă bucur c-am ieşit toţi ca o mare familie. Oamenii care îi recunosc pe băieţi se holbează şi arată cu degetul, dar ei îi ignoră. Asta e ziua noastră; ocazia perfectă să lăsăm deoparte responsabilităţile jobului şi viaţa artistică, şi să le oferim copiilor o experienţă de neuitat.

Jimmy o ia înainte şi o ridică pe Peyton, apoi şi-o aşază pe umeri. Când o aud râzând, îmi dau lacrimile. Harrison încetineşte pasul şi vine lângă mine, iar Elle rămâne pe partea opusă. Ea nu se desprinde de el şi continuă să-i vorbească, iar Harrison e atent la fiecare cuvânt, chiar şi atunci când nu mă scapă din ochi.

Fetele îl îmbrăţişează pe Mickey Mouse, iar mie mi se descarcă în curând bateria camerei foto. Noah spune ca Mickey e doar pentru bebeluşi, iar Liam îi dă un bobârnac peste ureche.

— Du-te şi stai lângă fete, o să vă fac o poză.

Mâna lui caldă o acoperă pe a mea. Buzele îi sunt periculos de aproape de urechea mea. Rămân fără cuvinte, îi dau lui camera şi mă duc lângă fetele mele. Le iau pe amândouă în braţe şi le sărut pe obraji înainte să pozăm pentru ceea ce va fi cu siguranţă felicitarea noastră de Crăciun. Anul trecut nu am trimis niciuna, dar poate că de Crăciunul acesta o vom face.

— Mulţumesc! spun eu când Harrison îmi arată poza.

Stă lângă mine, cu pieptul lipit de umărul meu. Ar trebui să mă retrag şi să-i amintesc că noi nu vom fi nimic mai mult decât nişte colegi de lucru, dar nu vreau să par nepoliticoasă şi grosolană. El doar încearcă să fie drăguţ.

Am constatat că Jimmy e cel mai copilăros dintre toţi. Se ia la întrecere cu Peyton şi ceilalţi băieţi până la casele de bilete, chiar dacă alergatul este interzis în parc. Mie nu mi-

au plăcut niciodată maşinuţele, aşa că am acceptat cu mare plăcere să le fac lor poze.

Harrison mă ia prin surprindere atunci când îşi face apariţia. Aş fi putut să jur că e lângă Quinn. Preţ de o clipă îmi fac griji pentru Elle, dar apoi îmi amintesc că e cu Liam şi Josie, iar ei se vor asigura că nu va păţi nimic. Harrison se apropie şi se lipeşte de mine. Astăzi poartă o şapcă de baseball şi mă enervează la culme.

Încerc să mă retrag ca să nu ne mai atingem, dar tentativa mea nu prea reuşeşte şi contactul cu el îmi face pielea de găină. Dacă a observat ceva, a preferat să nu spună nimic şi pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Scutur din cap.

— A fost o greşeala.

Harrison oftează. Îşi lasă capul într-o parte şi întoarce uşor privirea spre mine.

— Mie nu mi s-a părut.

Nu ştiu ce să-i mai spun şi cred că asta îl supără. Mă uit la grădiniţa îngrijită din faţa mea ca să-i ocolesc privirea. Ochii încep să-mi lăcrimeze, dar pentru ce? Ştie prea bine că nu poate fi nimic între noi.

Trecem pe la fiecare atracţie în parte şi, chiar dacă eu nu mă dau în ele, obosesc doar ascultând poveştile lui Peyton şi Elle. Peyton se distrează de minune. Când îi văd zâmbetul, prind speranţă că îşi revine din tristeţe. Nu vreau s-o grăbesc, dar mi-e dor de fiica mea.

— Mami, am obosit!

Elle mă trage de tricou ca să-mi capteze atenţia. Suntem într-unul din multele magazine de cadouri şi ne uităm la suveniruri. De asemenea, e locul ideal în care ne putem răcori.

— Eşti pregătită să te întorci la hotel?

— Nu. Poţi să mă cari tu?

— Elle, nu am cum să te iau în braţe pentru că eşti prea mare.

Elle se reazemă de mine, apoi îşi îngroapă faţa în şoldul meu. Este comportamentul ei tipic – e genul de copil

căruia îi place să doarmă –, în schimb Peyton poate rezista o zi întreagă. Mă joc cu părul ei şi mă gândesc cum să procedez. Nu vreau să-i stric ziua, dar nici nu se pune problema să o car eu în braţe.

— Mă scuzaţi, de unde pot închiria un cărucior? îl întreb eu pe vânzătorul de la magazin.

— Pentru ce îţi trebuie un cărucior?

Mă întorc şi îl văd pe Harrison în spatele meu. Se uită lung la mine. Ochii lui sunt blajini şi iertători, pare că a uitat deja conversaţia noastră de mai devreme.

— Elle este obosită. Eu nu pot să o car în braţe, aşa că trebuie să o aşez într-un cărucior sau să ne întoarcem la hotel.

Harrison dă din cap. Se apleacă şi îi spune ceva lui Elle, înainte să o ridice şi să o pună pe umerii lui. Faţa îi radiază de fericire când se agaţă de el.

— Nu vom avea nevoie de cărucior, îi spune el vânzătorului care ridică din umeri.

Eu rămân înmărmurită, când văd că se apleacă şi iese din magazin cu fetiţa mea pe umeri.

— Hei, ăla e Harrison James?

— Nu, spun eu, ieşind pe uşă.

— Harrison?

Se opreşte şi se întoarce spre mine. Poartă din nou ochelarii de soare şi mă întreb dacă Elle e cea responsabilă de asta.

— Nu trebuie să o cari tu, poate să meargă şi singură.

Harrison o priveşte pe Elle, iar ea se uită în jos la el. Îşi zâmbesc de parcă ar avea un secret împreună.

— Prinţesă Elle, eu sunt slujitorul tău. Ce aţi vrea să fac?

Eu zâmbesc şi apoi râd când aud cum vorbeşte cu ea.

— Du-mă la castelul meu, iar eu te voi hrăni în seara asta.

Elle vorbeşte cu vocea ei de prinţesă. Dumnezeule, el îi face jocul!

— Ne descurcăm noi, regină Katelyn.

Harrison îmi face cu ochiul şi se îndepărtează de mine. El începe să galopeze, iar noi să râdem. O caut cu privirea

pe Peyton şi mă întreb dacă este geloasă. Dacă e, nu lasă să se vadă. Cred că nu îi pasă, pentru că s-a ataşat de Jimmy şi Liam.

— Se pare că am rămas singură, constat eu cu voce tare.

— Mă plimb eu cu tine.

Lângă mine e un Harrison în miniatură, dar puţin mai drăguţ.

— Mulţumesc, Quinn!

— E în regulă.

Îi ajungem din urmă pe slujitor şi a lui prinţesă, exact când trebuie să luăm masa.

— Harrison, eşti pregătit să luăm masa?

Mă opresc când îmi dau seama ce am spus. Încerc să-mi mut privirea, dar nu pot. El încearcă să nu zâmbească, dar nu se poate abţine. Nu are rost să ne prefacem că vorbim despre o banală ieşire la masă, a înţeles la ce m-am referit. Nu vreau să-şi facă iluzii că îi dau o şansă, fiindcă nu e aşa. Vom lua doar prânzul împreună. Nimic mai mult.

— Am văzut un restaurant de cealaltă parte a castelului. Putem merge acolo.

— Îi anunţ pe ceilalţi şi ne vedem acolo.

Harrison dă din cap şi îi spune lui Quinn să-l însoţească. Îl privesc cum se îndepărtează cu Elle pe umeri şi Quinn de mână, de parcă ar face asta în fiecare zi. Nu a ezitat deloc atunci când s-a oferit s-o ajute pe Elle şi asta mă sperie. Nu vreau ca ea să se ataşeze de cineva care nu va fi prin jur întotdeauna. Nu îi face bine nici ei, nici lui Peyton. Au nevoie de repere stabile în viaţă.

I-am anunţat pe toţi unde mergem, iar ei au fost de acord să ne întâlnim acolo. Peyton şi cu mine ne plimbăm prin castel ţinându-ne de mână, apoi ne îndreptăm spre restaurant.

— Te distrezi? o întreb eu sperând la un răspuns pozitiv.

— Da.

— Quinn a mai fost aici înainte. E bine să cunoşti pe cineva care ştie drumul, nu-i aşa?

— Mda. Putem să mai venim cândva?

— Desigur. Îmi place aici. E un loc magic.

Peyton râde şi scutură din cap.

— Eşti o nătăfleaţă, mamă!

Tocmai m-a insultat, dar mă bucur că am reuşit să o fac să râdă.

Intrăm în restaurant şi îi găsim pe ceilalţi aşezaţi la o masă de cinci persoane. Chiar dacă Peyton nu a stat prea mult cu noi astăzi, el s-a gândit să îi ţină şi ei un loc la masa noastră. Cine mai face aşa?

Luăm masa în linişte, apoi Quinn, Elle şi Peyton mă tachinează, fiindcă nu m-am dat în nicio atracţie din parc. Îi asigur din nou că nu mă deranjează să le fac tuturor poze, dar ei nu mă cred. Quinn spune că sunt doar o găină fricoasă, iar Peyton începe să cotcodăcească.

— Hai să ne dăm în ceva împreună! îmi sugerează Harrison.

Scutur tare din cap, să îi dau de înţeles că refuz propunerea lui. Prefer să rămân cu picioarele pe pământ.

— Ba da, ne vom da într-un carusel!

Harrison mă ia de mână. Cu cealaltă mână o ţine pe Elle, care i-a dat mâna lui Peyton, care se ţine de Quinn. Formăm un trenuleţ uman.

— Faci cumva mişto de mine? întreb eu, când ne oprim în faţa Casei Bântuite.

— Nici gând!

— E un carusel pentru copii, dar cu fantome dansatoare. Cel mai inofensiv din tot parcul.

— Nu găsesc pe cineva să stea cu copiii, răspund eu, eliberându-mi mâna.

Pun mâinile în şolduri ca să-i arăt că vorbesc serios. E poziţia tipică unei mame, iar asta îl amuză. Îmi dau ochii peste cap şi ridic mâinile în sus.

— Liam şi Josie sunt chiar acolo, la fel şi bodyguarzii. Hai să ne dăm o tură împreună!

Harrison face „bot de raţă” şi clipeşte din ochi. Credeam că numai femeile şi două gemene fac asta. Copiii sar în sus de bucurie, aplaudă şi mă imploră să intru.

— Nu e înfricoşătoare?

— Deloc. Quinn s-a dat în ea când avea patru ani.

— Tata are dreptate. Să fiu sincer, e o prostie.

— Bine.

Mă dau bătută şi stau la coadă în spatele lui Harrison. Mă bucur că e una scurtă şi nu avem mult de aşteptat. Odată ajunşi în trenuleţ, îmi regret decizia. Urăsc fantomele şi poveştile de groază.

— Nu pot face asta!

Încep să împing bara de protecţie care mă ţine în siguranţă în trenuleţ.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta, nu vreau să intru!

Trenuleţul se urneşte şi începe să înainteze, iar eu nu mai am cale de scăpare. Intrăm într-un tunel întunecat şi simt cum mă atinge ceva. Încep să ţip şi îl strâng pe Harrison de braţ până îi las urme pe piele. Cotind după un colţ, trenuleţul se opreşte şi avem ocazia să vedem nişte fantome care dansează pentru noi.

— Vrei să-ţi distrag atenţia?

— Cum, Doamne, ai de gând să faci asta?

Harrison ridică din umeri, apoi îşi întoarce şapca de baseball. Îşi lipeşte buzele de ale mele, înainte să am cu ocazia să respir. Trenuleţul îşi vede de drum, limba lui o mângâie pe a mea. Îi ating obrazul, îmi plimb degetele pe faţa lui, îi simt barba nerasă de câteva zile.

Îşi petrece braţul în jurul meu şi mă protejează de toate creaturile. întunericului. Se retrage puţin, cât să-mi muşte buza de jos, apoi se ocupă iar de gura mea. Buzele îmi tremură de dorinţă şi tânjesc după dragoste, chiar dacă asta nu ar trebui să se întâmple. Corpul meu se lipeşte perfect de al lui, de parcă a fost menit să se potrivească. Ar trebui să-mi fie frică, dar sunt captivată de mişcările buzelor noastre. Experimentez senzaţii despre care nici măcar nu ştiam că există. Gem uşor, ca să îl îndemn să continue. Mă apropii şi mai mult de el, să nu existe nicio distanţă între noi. Oamenii ţipă în jurul nostru, dar asta îl încurajează pe el să mă sărute şi mai pasional. Nu este un sărut apăsat, ci unul moale şi ispititor. Mi-aş putea petrece

zile întregi aşa, fără să trebuiască să respir sau să mă mişc.

Harrison mă sărută pe gât. Am scos un mic sunet, ca un chiţăit, ca să-i arăt că îmi displace că mi-a abandonat buzele. Ştiu că barba lui o să mi le irite, dar deocamdată nu-mi pasă. În timp ce-mi şopteşte numele, mă trage de buza superioară. Vocea lui plină de pasiune mă face să mă topesc de plăcere şi să vreau mai mult de la el. Îmi vine să mă ridic şi să-i cer mai mult, dar sunt prea copleşită de gânduri ca să fac asta. Îmi distrage atenţia, aşa cum mi-a promis.

Când se îndepărtează de mine, îmi vine să ţip. Stă aplecat în faţă şi mă ia de mână. Degetele noastre se înlănţuie şi ne aşezăm mâinile între noi, pe băncuţa trenuleţului. Nimeni nu poate vedea legătura pe care ne-o creăm în acest moment. Nici măcar eu nu o pot vedea, dar o pot simţi. Trupurile noastre sunt pe aceeaşi lungime de undă. Al meu tânjeşte după al lui, să-l simt lipit de mine în cel mai intim mod. Pielea parcă îmi ia foc la atingerea lui. Cum poate un simplu sărut să mă facă să mă simt astfel? Când trenuleţul se opreşte, îmi strânge uşor degetele, înainte să mă ajute să cobor.

Picioarele îmi tremură. El îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi mă ajută să-mi ţin echilibrul. Îşi lipeşte buzele de urechea mea. Simt că-mi ia foc pielea.

— Sper că ai avut parte de o experienţă plăcută.

Se dă la o parte şi aşteaptă să trec eu în faţă.

— Cum a fost? întreabă fetele mele în acelaşi timp.

— A fost minunat! spun eu şi chiar nu mint.

Ce am simţit înăuntru, ce simt încă de azi-dimineaţă... niciun bărbat nu ar trebui să-mi provoace astfel de sentimente. Ele sunt rezervate doar pentru Mason, indiferent dacă el este sau nu aici.

Capitolul 13
HARRISON

Când cobor pe rampa Casei Bântuite, încerc să-mi şterg zâmbetul tâmp de pe faţă. Totul a fost doar un şiretlic ca să o pot îmbrăţişa. Ascultând-o vorbind, mi-am dat seama că acest carusel îmi oferă oportunitatea perfectă. Am reuşit să o sărut de două ori în decurs de zece ore, şi această performanţă ocupă un loc fruntaş în topul realizărilor mele. După ce a ieşit în grabă din camera mea, în primele ore ale dimineţii, am crezut că va adopta o poziţie defensivă. Că se va închide în ea şi va sta împreună cu Josie toată ziua. Aşadar, când a acceptat să ne plimbăm împreună – când a pus mâna pe mine fără să realizeze ce face – mi-am dat seama că sentimentele ei ies la iveală.

Nu sunt sigur dacă a conştientizat ce făcea. M-a atins după ce i-a dat o sticlă de apă lui Elle, apoi m-a prins de tricou ca să îmi schimbe direcţia. Am savurat fiecare moment. Nu au fost simple gesturi de prietenie; cel puţin eu nu le-aş cataloga aşa. Şi totuşi, cel mai important dintre ele a fost felul în care m-a întrebat dacă mi-e foame, iar eu nu am putut să-mi stăpânesc reacţia. Şi-a dat seama că m-am prins de întrebarea subtilă, dar am încercat să fac pe prostul de dragul ei, chiar dacă în interiorul meu m-am bucurat enorm.

Am ales dinadins o masă cu cinci locuri. Am vrut să văd cum am arăta împreună şi mi-am dat seama că orice bărbat s-ar mândri cu aşa familie. Acum mi-o doresc şi mai mult.

Cotesc după colţ şi dau peste Liam, care ne aşteaptă la ieşire. Îmi îndrept privirea spre Katelyn şi observ că iar mă ignoră cu desăvârşire. Al naibii de perfect! Realizez că mi-am întors şapca de baseball abia în momentul în care vreau să-mi pun ochelarii de soare. Sunt norocos că nu i-am pierdut în carusel. Nu că ar fi contat prea mult; sărutul ei valorează mai mult decât preţul lor. Îmi întorc şapca şi

mă opresc lângă Liam. O priveşte pe Katelyn care se îndreaptă spre Josie şi copii.

— Ce-i cu ea?

— S-a speriat.

Liam râde.

— Nu-mi vine să cred că a intrat acolo. Mason nu a reuşit niciodată să o ducă într-un carusel de la bâlci. Chiar dacă a încercat de mai multe ori.

— Da, a fost distractiv, spun eu, frecându-mi şapca de cap.

Liam şi cu mine mergem în urma fetelor. Noah şi Quinn sunt la câţiva paşi înaintea lor. Josie o ţine de mână pe Elle, iar Katelyn pe Peyton. Îmi revine în minte imaginea de mai devreme, cea în care noi cinci ne ţinem de mâini ca o adevărată familie. Nu lipseşte nimeni. Nici măcar Peyton, chiar dacă iniţial am crezut că ar refuza să se comporte prosteşte. Mi-ar plăcea ca totul să devină realitate.

— Ai intenţii serioase cu ea?

Întrebarea lui Liam mă ia prin surprindere. Nu am mai vorbit despre femei până acum, cu excepţia purtătoarei lui Quinn, dar el ştie că sunt interesat de Katelyn. Nu mi-am ascuns niciodată sentimentele.

— Am! răspund eu sigur pe mine.

— Cât de serioase?

De data aceasta, mă opresc ca să-l pot privi în ochi. Ştiu că nu trebuie să-i dau lui explicaţii, ci părinţilor ei, dar e prietenul lui Katelyn şi e foarte protector cu cei pe care îi iubeşte.

— Astăzi, pentru un scurt moment, mi-am imaginat că suntem o familie şi asta nu m-a speriat. Dimpotrivă, m-a făcut fericit.

— Nu ai voie să-ţi baţi joc de ea. Nu este una dintre femeile pe care le poţi abandona după câteva luni de relaţie doar fiindcă te-ai plictisit.

— Ce naiba ţi-a venit? răbufnesc eu. Ţi-am spus din momentul în care am întâlnit-o că vreau să însemn ceva... orice pentru ea. Nu am mai ieşit cu nimeni din seara în

care am fost binecuvântat să mă aflu în prezenţa ei şi să-i strâng mâna.

Scutur din cap.

— La naiba, omule, chiar aşa? Tu crezi că o să i-o trag şi o să-mi iau tălpăşiţa? De ce? Pentru că are doi copii, sau fiindcă suferă şi acum după soţul ei? Sau pentru că-mi dă cu flit de fiecare dată când eu cred că ne apropiem unul de celălalt?

Îmi bag mâinile în buzunare şi dau cu piciorul într-o pietricică. Am crezut că intenţiile mele sunt destul de clare, dar se pare că nu. Plec de lângă Liam, înainte să spun ceva ce voi regreta mai târziu.

— Quinn! strig eu.

El se opreşte şi se întoarce spre mine. Este un băiat atât de fericit! Sunt norocos că am aşa un fiu.

— Eu mă întorc la hotel să ne fac bagajele. Rămâi aici sau vii cu mine?

— Vin cu tine.

Aprob din cap şi mă depărtez de grup fără să le spun ceva. Sunt tentat să mă uit înapoi spre Katelyn, dar nu vreau să-i văd faţa în momentul acesta. Dacă ar avea o expresie de uşurare, aş fi terminat. Ea e propriul meu montagne russe, iar acum mă simt cam rău de la atâta sus-jos.

Eu şi Quinn ne întoarcem la hotel în tăcere. Când ne strecurăm prin mulţime, el nu se dezlipeşte de mine. Aş vrea să-l duc înapoi la ceilalţi ca să stea mai mult cu Noah, dar mă bucur că a venit cu mine. Uneori vreau doar să îmi petrec timpul alături de băiatul meu. El mă calmează. Mă ţine cu picioarele pe pământ şi îmi dă motive ca să mă trezesc în fiecare dimineaţă. Fără el, nu ştiu sigur pe unde aş fi acum.

Când intrăm în camera de hotel, Quinn se aşază imediat pe canapea. Nu avem prea multe de împachetat – câteva obiecte indispensabile, dar atâta tot. Am vrut să mă îndepărtez de Katelyn care mă tratează cu indiferenţă şi de Liam care îmi ţine predici. Oare ce naiba l-a apucat? Nu am fost niciodată apropiat de el, cât a fost un mare

fustangiu, înainte să se împace cu Josie.

Mă aşez şi îl trag spre mine pe Quinn. Uneori vreau doar să-l ţin în braţe. Într-o zi, mă va respinge. Nu ştiu sigur cum voi reacţiona în acel moment, dar până atunci am de gând să mă bucur de fiecare clipă petrecută alături de el.

— I-ai spus mătuşii Yvie despre Katelyn, nu?

El ridică din umeri.

— Nu ai dat de bucluc.

— Bine.

Încerc să nu râd. Nu vreau să creadă vreodată că nu are voie să vorbească cu Yvie despre sentimentele sale, chiar dacă mă pârăşte.

— Îţi place de Katelyn?

Sunt curios ce simte el. Dacă nu o place, poate că nici n-ar trebui să am de-a face cu ea. Nu am adus niciodată o femeie la noi acasă şi nu aş aduce-o nici pe Katelyn, dar cu siguranţă el vede că e ceva între noi. Mereu l-am ţinut pe Quinn departe de viaţa mea amoroasă. Nu vreau să se ataşeze de o persoană care nu va rămâne cu noi. Liam are dreptate când spune că nu am stat cu cineva mai mult de câteva luni pentru că m-am plictisit, dar cu Katelyn situaţia e diferită. Din clipa în care i-am văzut ochii, am ştiut că ea e aleasa mea, cea care îmi va completa viaţa. Am făcut o schimbare în viaţa mea datorită ei. Nu mă văd în stare să o dau în bară cu ea.

Quinn se lipeşte şi mai tare de umărul meu. Îmi sprijin capul de al lui.

— Îmi place mult de ea.

— Da, şi mie, amice.

— Va fi mama mea?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere. Nu m-a întrebat niciodată despre mama lui, iar dacă le-a întrebat pe Yvie sau pe mama mea, ele nu mi-au spus nimic. Dacă o voi revedea pe mama lui, nu ştiu ce voi face. Ce fel de persoană droghează pe cineva ca să rămână gravidă, doar ca mai apoi să-şi abandoneze copilul aşa cum a făcut ea? Nu a ştiut absolut nimic despre mine, cum sunt ca om. L-a purtat în pântecele ei timp de nouă luni, apoi l-a lăsat în

sufrageria mea fără nimic. Fără haine, mâncare, chiar şi fără scutece. A trebuit să mă maturizez rapid, când a venit el.

— Vrei s-o cunoşti pe mama ta? Am să o găsesc dacă vrei să ştii cine e.

Quinn se retrage şi mă priveşte.

— Nu, dar Katelyn ar fi o mamă perfectă. Când tu lucrezi şi Josie nu e acasă, ea ne pregăteşte masa de prânz, mie şi lui Noah, şi mereu îmi taie marginile de la sandvici, chiar dacă nu o rog eu să facă asta.

Încep să râd şi îi ciufulesc puţin părul.

— Asta face o mamă bună? Dacă e malefică şi te pune să cureţi podeaua cu o periuţă de dinţi?

Quinn zâmbeşte.

— Nu prea cred, tată.

— Nu?

Scutură din cap,

— Eu cred că este o mamă bună. Noah o iubeşte şi spune lucruri drăguţe despre ea. Pe tine te face să zâmbeşti, chiar şi atunci când crezi că nu te vede nimeni. Eu te văd zâmbind şi îmi place asta.

Are dreptate. Chiar mă face să zâmbesc.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Da.

— Îmi place de Katelyn, mult, dar uneori simt că nu pot fi îndeajuns de bun pentru ea.

— De ce? Eu cred că eşti un tată grozav.

— Quinn, să-ţi fiu tată e cel mai uşor lucru din viaţa mea, dar nu despre asta este vorba. Nu cred că îi plac tatuajele mele şi sunt foarte diferit de soţul ei.

Quinn îşi dă ochii peste cap. E mult prea deştept pentru vârsta lui.

— Eu cred că tatuajele tale spun o poveste. Poate că ea ar trebui să înveţe cum să o citească.

Mă la pe spate şi-mi privesc fiul.

— Ai dreptate, poate reuşim să o învăţăm.

— Eu cred că are nevoie de un tatuaj ca să le aprecieze pe ale altora.

Quinn se ridică de pe canapea şi se îndreaptă spre pat ca să-şi împacheteze lucrurile, iar mie îmi revine în minte fantezia de a o vedea pe Katelyn cu un tatuaj. Mă excită gândul că aş putea vedea ceva delicat, într-un loc doar pentru ochii mei. Trebuie să alung asemenea gânduri. Nu vor deveni realitate, dacă nu reuşesc să o fac să-şi lase garda jos mai mult de două minute, cât durează să îi fur nişte sărutări când ne plimbăm prin Casa Bântuită.

În autocar se aşterne liniştea, gonim pe autostradă spre următoarea noastră destinaţie. Mai avem de susţinut câteva concerte şi vom termina acest turneu. Se pare că DeVon se distrează, chiar dacă l-a derutat faptul că nu poate călători împreună cu noi. În primul rând, nu avem loc şi, în al doilea rând, pentru noi turneul este o excursie de familie. Katelyn i-a spus clar celei care îi este manager că va merge pe cont propriu, dar mie îmi pare rău pentru băiat. E primul lui turneu şi ne vede doar în timpul probelor de sunet. În general, pare de treabă, dar cam pierdut. Bănuiesc că acest lucru se datorează faptului că managerul lui nu a fost alături de el în acest turneu, ceea ce mi se pare extrem de ciudat.

Încă o dată, voi avea o noapte albă. Am încercat să mă întind, dar mintea mea parcă e plecată undeva departe. De când ne-am întors la autocar, ea m-a evitat. Nu înţeleg motivul şi încep să mă simt frustrat. Ştiu că e normal să mă ţin după fusta ei şi că trebuie să am răbdare, dar oare e prea mult dacă cer un simplu zâmbet sau o scurtă mulţumire?

Scot versurile din buzunar şi desfac bucata de hârtie mâzgălită. Urăsc îngrozitor să compun cântece. Cuvintele mele nu rimează la fel de uşor ca ale lui Liam, iar situaţiile din viaţa mea nu mă inspiră suficient de mult încât să trebuiască să notez totul. Pot să adaug un ritm aproape oricărui cântec compus de el, dar nu şi versuri.

— Ce-i aia?

Îndoi repede hârtia, înainte ca Liam să vadă ce conţine. O strâng în pumn şi mă uit pe geam. Am mai avut neînţelegeri şi în trecut, ca de exemplu atunci când el a

fost împreună cu Sam. Relaţia aceea, chiar dacă a fost de scurtă durată, ne-a dat peste cap dinamica formaţiei. El a devenit mai retras, iar ea şi mai afurisită. Nu a durat mult până când JD şi cu mine l-am abandonat şi ne-am văzul de treaba noastră, iar la un moment dat am început să caut alt solist.

Dar acum situaţia este diferită. El ştie ce simt pentru Katelyn. Aşa că răbufnirea lui din parc este total nejustificată. Nu am avut niciodată intenţii mai clare decât am cu ea.

— Nu e nimic, răspund eu, punând hârtia în buzunarul hanoracului.

El se aşază lângă mine şi oftează.

— Regret cele întâmplate mai devreme.

— Bine.

— Nu, nu e bine. Am greşit. Am tot bătut-o la cap pe Katelyn să-ţi dea o şansă, dar apoi te-am acuzat pe nedrept că încerci să te foloseşti de ea. M-am înşelat.

Se întoarce cu faţa spre mine, dar eu privesc în continuare pe geam.

— Îmi fac griji pentru amândoi. De când o ştiu, ea a iubit doar o singură persoană, iar tu... tu ai ajuns să te fereşti de femei după cele întâmplate cu Quinn şi nu ştiu la ce să mă aştept. Dar observ felul în care o priveşti şi exact la fel mă uit eu la Josie. De parcă ştii sigur că ea ar trebui să fie în viaţa ta. Aproape că am implorat-o să-ţi dea o şansă – să te cunoască aşa cum te cunosc eu – dar nu sunt sigur că poate face asta.

— O să aştept.

— Cât timp?

— Atât cât va trebui, bănuiesc. Nu ştiu, Liam. Încerc s-o respect şi să-i ofer tot spaţiul de care are nevoie. În ultimele zile, s-a comportat de parcă ar vrea ca lucrurile să evolueze, dar apoi se închide în sine, iar eu trebuie să iau totul de la început.

Mă ridic şi încep să mă plimb de la un capăt la altul al autocarului. Urăsc să vorbesc despre sentimentele mele. Dacă aş sta de vorbă cu oricine altcineva, mi-aş ţine gura

închisă, dar ştiu că el ne vrea doar binele.

— Cu ea, vreau să fac totul aşa cum se cuvine, Liam, chiar îmi doresc asta. Dar, dacă nu mă vrea, nu voi continua să mă ţin după ea. O respect foarte mult şi nu vreau să intru cu forţa în viaţa ei, dacă nu e interesată de o relaţie.

— Ştie ce simţi pentru ea?

Îmi trec degetele prin păr şi dau jos gluga hanoracului.

— Habar n-am! Ea nu m-a întrebat, iar eu nu am de gând să-mi ofer sentimentele pe o tavă de argint. Respingerea este emoţia pe care nu vreau să o trăiesc.

Liam se ridică şi mă bate pe umăr.

— Dacă vrei să ştii, eu cred că te place, dar îi este teamă să-şi deschidă sufletul.

Mă uit cum Liam închide uşa în urma lui. Nu-şi dă seama cât de norocos e, fiindcă a existat mereu o fată pentru el. Vreau şi eu asta. Singura problemă e că fata pe care mi-o doresc aparţine altcuiva, iar eu nu pot face absolut nimic în privinţa asta.

Capitolul 14
KATELYN

Intru în camera verde, care în mod ironic nici măcar nu e verde, şi îl găsesc pe Harrison dormind pe canapea. De când am plecat în turneu, am observat că nu doarme prea mult în autocar. Habar nu am cum poate rezista dacă se odihneşte atât de puţin. Deşi, după ce am petrecut atât timp în autocar şi diferite hoteluri, a început să mă doară spatele şi cearcănele de sub ochi sunt tot mai greu de acoperit. Tânjesc după un somn odihnitor în propriul meu pat.

Mă întreb dacă nu ar trebui să-l trezesc, dar asta e ocazia perfectă să-l studiez îndeaproape. Mi-am spus de multe ori că nu-mi plac tatuajele lui, dar dacă nu asta e problema? Desenele de pe braţele lui sunt foarte detaliate şi atent lucrate, spre deosebire de ale lui Liam, care par făcute fără noimă. Tatuajele lui Harrison spun o poveste pe care eu nu o cunosc şi, oricât de mult mi-aş dori să-l întreb despre ele, mi-e teamă că asta i-ar da de înţeles că sunt interesată de el.

Îmi doresc un moment în care să-mi trec degetele peste ele, să le descopăr secretele şi să-mi dau seama dacă am o problemă cu prezenţa lor sau nu sunt eu pregătită să-mi refac viaţa. Vreau să fac totul fără ca el să ştie. Nu vreau să-i dau speranţe deşarte, dar nici să fiu doar o altă cucerire. Eu nu sunt ca femeia pe care a agăţat-o în bar. Dacă vrea să se culce cu cineva, eu una nu sunt dispusă. Nu pot fi. Zilele acelea fără griji au apus pentru mine atunci când m-am logodit cu Mason, la vârsta de cincisprezece ani. Până aseară, când m-a sărutat Harrison, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă culc cu un alt bărbat. Nu am mai simţit nicicând o astfel de atracţie faţa de o persoană.

În momentul în care mă apropii de el, covorul îmi înăbuşă paşii. Stă întins pe spate cu tricoul ridicat şi pot

vedea mai multe desene în zona toracelui. La cât noroc am eu, îi găsesc capul acoperit cu o bandana asemănătoare celor purtate de Mason în sala de forţă. Încep să cred că deţine acţiuni la o firmă producătoare de căciuli sau că are o malformaţie pe care încearcă să o ascundă, dar ştiu că nu este adevărat, fiindcă a lăsat-o pe femeia din bar să-l atingă şi să-i dea jos gluga hanoracului fără nicio reţinere. Când am încercat să fac acelaşi lucru, s-a dat la o parte şi mi-a spus că vrea să-l cunosc mai întâi.

Ce vrea să însemne asta?

Lovesc canapeaua cu picioarele. Îmi ţin respiraţia şi aştept să se mişte, să-şi deschidă ochii şi să vadă că mă holbez la el ca o obsedată. Îl analizez din cap până-n picioare. Barba nerasă de câteva zile mă tachinează, de parcă ar şti că este una dintre părţile mele preferate la un bărbat. Îndrăznesc să cobor privirea. Pe abdomen observ un păr negru care duce spre o zonă la care nu ar trebui să mă gândesc, deoarece el nu e soţul meu, dar nu mă pot abţine. Adevărul este că îmi stârneşte curiozitatea, chiar dacă nu sunt dispusă să recunosc. Pot să fac asta toată viaţa, să nu las alt bărbat să se apropie de mine? Oare asta ar vrea Mason? Josie şi Liam mă tot asigură că Mason l-ar accepta pe Harrison, dar de unde ştiu ei? Oare el şi Liam au vorbit despre asta înainte să fie luat de lângă noi? Mason şi cu mine nu am discutat niciodată dacă ar trebui să ne refacem vieţile lângă altcineva, în ipoteza în care unul dintre noi se duce mai devreme. Dacă o păţeam eu, oare Mason şi-ar fi văzut de viaţa lui la un an de la dispariţia mea din această lume?

Mi-aş fi dorit s-o facă. Fetele mele au nevoie de o mamă. De ce accept cu atâta uşurinţă ca Mason să-şi refacă viaţa, dar nu şi eu?

Harrison îşi schimbă poziţia corpului, iar eu nu am timp să mă trag înainte ca şoldul lui să-mi atingă piciorul. Îşi mijeşte puţin ochii, probabil se întreabă peste ce a dat. Fac un pas înapoi şi mă împiedic. El se întinde şi mă prinde de braţ, ca să nu cad în fund. Mâna îi alunecă pe braţul meu până când degetele noastre se împletesc. Mă trage înapoi,

genunchii mei ating acum canapeaua, dar tot suntem departe unul de celălalt.

Habar nu am ce fac. Simt că mi-am pierdut controlul asupra propriului meu corp, de parcă altcineva îmi conduce mişcările. Mă aplec spre el şi îmi trec degetele pe braţul lui, peste tatuaje. E prima dată când ating unul. Şi mă aşteptam ca pielea să aibă denivelări, dar este netedă şi fină. Harrison îmi priveşte fiecare mişcare fără să scoată vreun sunet. I se face pielea de găină, la fel cum este şi a mea, când îi mângâi braţul. Nici măcar nu mă atinge, dar eu mă simt tulburată. Când îl privesc, observ că are ochii fixaţi asupra mea. Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet, iar eu urăsc asta. Detest faptul că are atâta putere asupra mea, când nu ar trebui să fie aşa.

Se ridică şi îmi ia obrazul în palmă. Eu aplec capul ca din reflex. Mă mângâie uşor pe faţă cu degetul mare şi se joacă cu celelalte prin părul meu. Mă uit la el şi îmi dau seama ce urmează, dar sunt incapabilă să opresc totul. Chiar dacă inima mea nu vrea să-l sărute, corpul meu îl doreşte.

Îmi muşcă buza de jos şi mă apropie de gura lui. Eu gem, îndemnându-l să continue. Îi iau obrazul în palmă şi îmi strecor degetele sub bandană, până când îi simt părul tuns scurt sub buricele degetelor. Mă trage mai aproape. Inima îmi spune să mă opresc, că nu e bine ce fac, dar corpul meu îi dă de înţeles că asta îmi doresc.

Harrison îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi trupurile noastre se lipesc. Mă ghidează până când mă aşez în poala sa. Îi mângâi pieptul, apoi degetele mele îşi croiesc drum sub tricou. Când îl ating, are respiraţia întretăiată. Mă sărută de-a lungul maxilarului şi pe gât, mâna îmi hoinăreşte pe pieptul lui. Sărutările blânde şi muşcăturile obraznice mă înnebunesc de plăcere. Nu ar trebui să se întâmple asta. Nu ar trebui să mă simt aşa în braţele altui bărbat.

Dar asta simt şi nu pot să nu vreau mai mult. Să tânjesc după mai mult.

— Harrison, spun eu în şoaptă.

El se retrage şi îşi lipeşte fruntea de a mea. Respiraţiile noastre sunt îngreunate de dorinţă. Mi-ar fi atât de uşor să mă arunc în braţele lui şi să uit de toată durerea care mă macină, dar nu pot, cu bună ştiinţă, să am o relaţie cu el.

— Te rog nu-mi cere să mă opresc, Katelyn! Nu pot! Simt că şi tu vrei asta la fel de mult.

Scutur din cap fără să mă dezlipesc de el. De ce nu înţelege că eu nu pot fi nimic mai mult pentru el? Trebuie să îndrept situaţia asta. Să avem o relaţie strict profesională.

Soneria telefonului său mă face să mă retrag. Mă dau la o parte şi pun una dintre pernele canapelei între noi. El îşi scoate telefonul şi mă scapă din priviri doar cât timp se uită la ecran. Respinge apelul, apoi se uită din nou la mine.

— Trebuie să vorbim.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că nu se poate întâmpla nimic între noi.

Harrison îşi sprijină coatele pe genunchi şi oftează.

— Ai mai spus asta, dar tot tu eşti cea care mă priveşte când dorm, mă atinge şi mă încurajează să continui. Ai devenit geloasă când am plecat de la bar cu femeia aia, seara trecută. În parc te-ai purtat de parcă am fi fost un cuplu. Nu te înţeleg deloc.

Telefonul lui sună a doua oară, înainte să am ocazia să-i răspund. Îl opreşte.

— Eu *vreau* să te înţeleg, Katelyn. Vreau să ştiu ce-ţi trece prin cap şi să-ţi fiu alături atunci când ai nevoie de cineva. Eu pot fi acea persoană.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu asta.

El se ridică şi începe să se plimbe prin cameră, dar e oprit în loc de telefon, care sună din nou.

— Nu ar trebui să răspunzi? Probabil e ceva important.

— Nu, nu trebuie şi nu e nimic important. Tu eşti importantă. Doar tu contezi în acest moment, spune el, căzând în genunchi în faţa mea.

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— E vreo diferenţă? întreb eu.

— Dacă e „nu pot”, înseamnă că ceva de natură fizică te ţine departe de mine, dar ştiu că asta nu este adevărat. Simt cum mă săruţi şi cum m-ai atins adineaori, când mi-ai explorat trupul cu mâinile. „Nu vreau” înseamnă că nu vei ceda ispitei, dar amândoi ştim deja că asta nu este adevărat. M-ai lăsat să te sărut. M-ai lăsat să te lipesc de corpul meu. Aşa că nu ai niciun motiv întemeiat. Ştiu că ţi-ai pierdut soţul. Ştiu că în fiecare zi te lupţi cu dorul de el. Eu nu încerc să-i iau locul în inima ta sau a gemenelor. Eu vreau doar să-mi faci şi mie un loc în viaţa ta.

— Tu faci ca totul să sune atât de simplu şi uşor.

Harrison îmi ia mâna într-a lui.

— Pentru că aşa e, îmi răspunde el încrezător.

— Nu este.

— Doar fiindcă nu vrei tu să fie.

— Avem stiluri de viaţă complet diferite. Eu sunt mama a două fete şi trebuie să fiu acasă în permanenţă. Tu eşti toboşar într-o formaţie care pleacă mereu în turnee şi petrece luni în şir pe drum. Sunt atâtea femei care se dau la tine, iar eu nu aş putea să am o încredere oarbă în astfel de situaţii. Am văzut totul cu ochii mei. Nu ştiu cum reuşeşte Josie, dar eu una nu aş putea. Suntem prea diferiţi.

— Diferenţele unesc persoanele.

— Nu, diferenţele aduc necazuri. Există anumite aşteptări care trebuie respectate.

— Aşteptări? mă întreabă el, ridicând o sprânceană.

Harrison stă în faţa mea şi mă obligă să îmi ridic privirea spre el.

— Oamenii au aşteptări de la mine, spun eu încet.

Se apleacă peste mine şi se propteşte cu o mână de mânerul canapelei.

— Te interesează cumva ce cred oamenii despre tine?

Mi se pune un nod în gât, fiindcă urăsc faptul că îmi pasă de opinia oamenilor. Aprob din cap şi mă uit în altă parte, deoarece nu cred că pot suporta să-i văd privirea în acest moment.

— Asta-i o tâmpenie! Nu vrei să fii cu mine pentru că ţi-e teamă de ce vor crede oamenii? Dacă vor crede că ţi-ai găsit pe cineva să te iubească şi pe tine, şi pe fete? Sau asta nu este suficient pentru tine?

Mă uit la el în momentul în care pronunţă cuvântul „iubească”. Cred că glumeşte. Nimeni nu poate iubi o văduvă cu doi copii.

— Iubească? întreb eu, fiindcă vreau să aflu răspunsul lui.

— Da, iubească. Mă pot vedea îndrăgostit de tine şi, oricât de mult aş încerca să opun rezistenţă, nu funcţionează, răspunde el calm.

Se aşază lângă mine şi se reazemă de spătarul canapelei.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi mai spun. Nu ar trebui să mă milogesc în faţa ta. Ori îţi place de mine, ori nu. Chestia e că nu poţi să mă minţi. Ştiu că simţi ceva pentru mine, dar trebuie să te convingi că sunt suficient de bun să fac parte din viaţa ta.

Telefonul lui sună încă o dată, iar eu ridic mâinile.

— Serios, răspunde odată la telefonul ăla afurisit!

Îşi dă ochii peste cap şi răspunde.

— Alo? Da, îmi amintesc. Cum aţi făcut rost de numărul meu de telefon?

Harrison are o expresie confuză pe chip. Îşi muşcă buza de jos, ascultă cu atenţie.

— Bine... vă rog să nu mă mai sunaţi.

Închide şi îşi pune telefonul înapoi în buzunar.

— Cine a fost? întreb eu, chiar dacă nu e treaba mea.

El ridică din umeri.

— Vezi, ăsta este unul dintre, motive. Ştiu că a fost o femeie, i-am auzit vocea piţigăiată. Ea a fost cea care te-a sunat încontinuu în ultima oră?

— Nu contează cine a fost. Contează că tu nu vrei să fii cu mine, dar îţi pierzi timpul în camera asta în loc să-ţi faci datoria şi să aranjezi totul pentru concertul din seara asta. Eu am venit aici, fiindcă nu pot dormi în autocar. E numai a ta acum.

Tonul lui aspru mă ia prin surprindere, dar eu am vrut să fie aşa. Strâng din buze, fiindcă încerc să mă abţin şi să nu spun ceva stupid. Aprob din cap şi mă ridic. Îl privesc pe Harrison, dar el se uită la ecranul telefonului şi mă ignoră.

Uşa se deschide brusc şi Liam dă buzna în cameră, enervat la culme. Jimmy e în spatele lui. Mă uit de la Liam la Harrison, care nu-i bagă în seamă pe băieţi.

— Ce ai făcut? întreabă Liam pe un ton suspicios.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta!

Liam ridica o bucată de hârtie şi o scutură. Merg lângă el şi i-o smulg din mână. Este contractul încheiat cu sala de concerte. În timp ce citesc, parcă îmi cade ceva în cap.

— Eu... eu... nu...

— Ai dreptate, tu nu! Asta e o porcărie, Katelyn! Nu eşti atentă ce faci?

— Ba sunt, îi răspund cu vocea tremurândă.

— Ce este? întreabă Harrison.

— Se pare că draga noastră Katelyn, în calitate de impresar, ne-a programat concerte duble tot turneul. Mâine-seară ar trebui să fim în Colorado şi Seattle.

— Cum e posibil aşa ceva?

Harrison se ridică şi merge să ia foaia de la Liam. O citeşte în întregime, apoi se uită la mine şi aşteaptă răspunsuri pe care eu nu i le pot da. Nu am programat nimic în Colorado, deci nu ştiu de unde a apărut acest contract.

— Scrie că pierdem zece mii de dolari, dacă nu ne facem apariţia.

— Chiar asta scrie.

Simt nişte palpitaţii la inimă şi mă cuprinde un sentiment de groază. O aparentă neatenţie din partea mea îi costă pe băieţi zece mii de dolari.

Harrison se uită de la Liam la mine, şi îmi dau seama că de data asta nu va mai sări în apărarea mea. Mi-am distrus şansele de a-l avea de partea mea, în momentul în care i-am spus că nu pot fi cu el. Îmi dă contractul, apoi iese din

cameră urmat de Jimmy şi, în cele din urmă, de Liam. Tresar când aud cum trânteşte uşa în urma lui şi nu mă mai obosesc să-mi ascund lacrimile atunci când le simt pe obraz.

Capitolul 15
HARRISON

Stau întins pe pat, cu mâinile sub cap, şi-mi reamintesc ultimele câteva zile. Acum, că turneul s-a încheiat, chiar mai devreme decât a fost plănuit, realitatea îşi face simţită prezenţa şi mă anunţă că şcoala e pe cale să înceapă, iar eu trebuie să fiu un părinte responsabil. Prietenii mei cei mai buni, cei care m-au ajutat atât de mult timp, locuiesc în Los Angeles, în vreme ce Quinn şi cu mine trăim pe picior mare în oraşul Beaumont. N-ar trebui să fiu nevoit să-mi repet faptul că eu mi-am dorit asta. Doar că am crezut că lucrurile ar putea fi diferite.

La naiba, nici nu mai ştiu ce am crezut, dar cu siguranţă nu m-am gândit la asta. Sincer vorbind, vreau să-mi împart patul cu ea în fiecare noapte. Vreau să mă trezesc şi s-o găsesc în bucătărie, pregătind micul dejun pentru copiii noştri. Vreau să ajung seara acasă şi să ne strângem toţi în jurul mesei ca să luăm cina în familie. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Mi-a spus clar că nu mă vrea, deci nu are rost să tot încerc doar ca ea să aibă ocazii să mă respingă. Fiecare bărbat are o limită!

Mă uit la ceas şi oftez adânc. Anul acesta îl duc eu pe Quinn la cumpărături de rechizite. De obicei, îl duce mama sau Meghan, bona lui, dar acum e rândul meu. A venit timpul să mă maturizez şi eu, bănuiesc. Mă dau jos din pat, mă îmbrac şi îmi iau bocancii în picioare, apoi îmi evaluez ţinuta. Ştiu că lui Katelyn nu îi place felul în care arăt. Am văzut când a strâmbat din nas, dar e în regulă. Nu am de gând să mă schimb pentru ea sau pentru altcineva. Îmi plac tricourile mele, bermudele kaki, căciulile, bocancii şi adidaşii. La naiba, într-o perioada am purtat chiar şi bascheţi. Se spune că bărbaţii care îi poartă denotă stil şi bun gust sau ceva de genul acesta.

Bat la uşa lui Quinn şi o deschid, apoi îmi bag capul înăuntru. El stă pe fotoliul gonflabil şi se joacă pe Xbox-ul

lui.

— Vrei să mergem să cumpărăm rechizite?

— Sigur, spune el, închizând consola.

Ca tată, mă simt mândru de el atunci când nu protestează şi nu îşi dă ochii peste cap. Sunt conştient că vor urma şi astfel de zile, dar, sincer să fiu, nu ştiu cum voi reacţiona prima dată când îmi va întoarce vorbele. Îmbrăcat la fel ca mine, dar fără căciulă, Quinn merge în faţa mea. Lui îi place să-şi aranjeze părul, dar mie nu îmi păsa de asta când eram de vârsta lui.

Quinn nu seamănă deloc cu mine. E încrezător şi sigur de sine, iar asta îl ajută să se împrietenească uşor cu persoanele din jurul lui. Eu am fost timid şi cam stângaci, mereu singur, fiindcă nu m-am integrat niciodată într-un colectiv. Nu ştiu cum să le mulţumesc stelelor mele norocoase că el nu seamănă cu mine. Nu ştiu cum aş proceda, dacă ar avea parte de o copilărie ca a mea.

Ne îndreptăm spre maşina noastră; acea maşină banală, de familie, pe care am cumpărat-o atunci când ne-am mutat aici ca să nu atragem atenţia nedorită. Motocicleta mea încă este în garaj, dar nu am ieşit prea mult cu ea. Am făcut doar câteva plimbări alături de Liam. Mă străduiesc să trăiesc ca un om normal şi să evit pe cât posibil carnetul de cecuri. Vreau să-i ofer lui Quinn o viaţă liniştită şi din acest motiv am concediat-o pe Meghan, în loc să-i propun să se mute cu noi. El şi-a petrecut timpul cu ea din cauza serviciului meu, dar acum Liam îmi dă ocazia să stau mai mult acasă.

În drum spre oraş, nu pot să nu-l privesc cum admiră peisajul pe geamul maşinii. S-a adaptat bine şi se comportă de parcă nu îl deranjează nimic, iar eu vreau să cred că aşa este, dar uneori mă întreb dacă nu-i lipseşte ceva, în special o mamă. Nu că aş avea de gând să dau o fugă în oraş şi să mă însor, dar poate aş reuşi s-o aduc aici pe Meghan.

Trag maşina în parcarea mallului şi îi privesc pe toţi părinţii care şi-au adus copiii la cumpărături. Acum îmi amintesc de ce nu m-a deranjat niciodată faptul că mama a

fost cea care îl ducea pe Quinn la cumpărături. Locul acesta e o nebunie.

— Buni mi-a trimis o listă cu toate lucrurile pe care ţi le cumpără ea de obicei, dar nu m-a avertizat că aşa va fi la mall.

Quinn începe să râdă şi coboară din maşină. Îl urmez şi apăs butonul de închidere în urma noastră.

— Nu-i aşa de rău. Dar să ştii că ea mereu mi-a cumpărat îngheţată.

Îşi ridică privirea spre mine şi clipeşte din ochi. Eu scutur din cap.

— Normal că aşa a făcut, spun şi îl cuprind cu braţul.

Noi, bărbaţii din familia James, ne îndreptăm fix spre „bârlogul leului”, curajoşi… şi incredibil de proşti.

Quinn trece pe la fiecare magazin, iar eu mă ţin după el şi îi car sacoşele. N-am ştiut niciodată că fiul meu e mare amator de cumpărături; cu siguranţă s-a molipsit de la Yvie în această privinţă. Nu-mi amintesc ultima dată când am intrat eu într-un centru comercial. Mă îngrozesc oamenii care se holbează la mine. Reuşim să găsim toate produsele de pe lista mamei mele şi alte câteva în plus.

— Tată?

— Care-i treaba, amice?

— Tu şi Katelyn o să fiţi iubit şi iubită?

Pun bocancii înapoi pe raft şi încerc să mă gândesc la un răspuns. Exact din această cauză nu am adus eu pe cineva la noi acasă. Nu vreau ca el să se ataşeze de o persoană. Katelyn îşi petrece timpul cu noi, fiindcă lucrează pentru formaţie şi e prietenă cu Liam şi Josie, dar el ştie că o plac.

— Nu, nu prea cred.

Văd cum se întristează.

— Hai să mergem să mâncăm ceva şi să vorbim despre asta.

Îmi pun mâna pe umărul lui şi ne îndreptăm spre ieşirea din magazin. Îi fac semn cu capul casierului atunci când trecem pe lângă el, şi ne îndreptăm spre zona restaurantelor. Comandăm de la cel mai popular dintre toate, McDonald’s, şi ne aşezăm într-un loc în care ne

încap şi sacoşele. Mă bucur că lumea nu este suficient de atentă încât să mă recunoască. Nu am niciun chef să dau autografe astăzi.

— Ai vorbit vreodată cu Elle sau Peyton?

Quinn ridică din umeri.

— Nu chiar. Peyton stă mereu cu Noah, dar nu prea vorbeşte.

— Ştii că tatăl lor a murit anul trecut, nu-i aşa?

Mănâncă un cartof prăjit şi dă din cap.

— Mda, Noah vorbeşte despre Mason tot timpul. E trist că şi-au pierdut tatăl.

— Da, aşa este, şi uneori oamenii îşi revin mai greu după ce pierd o persoană dragă.

— Din cauza asta e Peyton mereu supărată?

Eu aprob din cap.

— Aşa cred. Din câte am înţeles de la Liam, Peyton şi tatăl ei au fost foarte apropiaţi, aşa că ea îşi revine mai greu.

Quinn se uită la oamenii din jurul nostru. Îşi atinge mâncarea, dar nu prea are chef s-o şi mănânce.

— Eşti bine?

El ridică din umeri.

— Eu am crezut că acum Katelyn va deveni mama mea. V-am tot văzut împreună şi mi-am dat seama că o placi. Nu ştiu… Noah povesteşte mereu cât de minunat e să ai doi părinţi, iar eu ştiu că tu o placi şi cred că te place şi ea. Am crezut…

Vocea lui păleşte şi continuă să se joace cu ambalajul paiului. Nu se uită în ochii mei, ci la mâinile lui.

— Dacă nu e al meu?

Continui să mă învârt prin cameră. Mi-am numărat paşii, dar am pierdut şirul după al cinci sutelea.

— Sigur că e al tău, Harrison, arată exact ca tine.

Îmi dau ochii peste cap şi mă trag de cercelul din buză.

— Arată ca bătrânul din vecini, asta nu înseamnă că e al meu.

Mama se ridică şi îl ţine pe Quinn aşa am decis să-i spun – lipit de umărul ei. Îl freacă pe spate şi îi cântă chiar dacă

nu plânge. Se pare că îi place asta.

— Dacă se va întoarce după el?

— Harrison...

Mama se apropie de mine şi îşi pune mâna pe braţul meu.

— Îmi aduc aminte că acum câteva luni nici măcar nu ai vrut să te uiţi spre scoica în care l-a adus, iar acum îţi faci griji că ea s-ar putea întoarce.

Ridic din umeri.

— El e viaţa mea şi îl iubesc.

Are lacrimi în ochi. Trebuie să mă uit în altă parte. Nu-mi place s-o văd plângând. Mi-a luat doar o zi, una mult prea lungă în opinia mea, până când mi-am găsit, curajul să-l iau în braţe. Nu am ştiut ce să fac. A început să plângă şi nu s-a oprit după ce l-am legănat, aşa că am decis să risc şi să-l iau în braţe. În momentul în care şi-a lipit obrazul de gâtul meu, m-a cucerit. Irevocabil şi în totalitate.

— E al tău, dragul meu.

Nu o cred. Dacă avocatul m-a sunat să mă invite în cabinetul lui, înseamnă că nu e de bine. Au trecut şase săptămâni de când am făcut testul. Cele mai lungi din viaţa mea, în care m-am tot întrebat dacă e copilul meu şi m-am uitat pe geam să văd dacă ea se întoarce.

— Domnule James!

Mă întorc când mi se strigă numele. Corpul parcă mi se transformă într-un cub de gheaţă. Inspir adânc şi mă uit înspre holul care duce la cabinetul avocatului. Văd un bărbat care ţine tot viitorul meu în mâinile, sale. Mama mă împinge de la spate. Înaintez cu paşi timizi, apoi îmi târăsc picioarele şi o urmez pe ea. Quinn, care a rămas sprijinit pe umărul ei, mă priveşte. Zâmbetul lui ştirb îmi accelerează puţin paşii. Luni întregi l-am ţinut în braţele mele şi am aşteptat acest moment. M-am rugat ca o simplă foaie de hârtie să-mi confirme ce simte inima mea, că e al meu.

Mama se aşază pe scaun. Eu decid să stau în picioare în spatele ei, lângă uşă, fiindcă am nevoie de o ieşire rapidă. Îmi transpiră palmele şi pulsul mi-o ia la goană. Cred că aş

prefera să-l aud plângând ore în şir, în loc să stau şi să aştept ca un om scund cu ochii ca mărgelele să-mi pecetluiască soarta. Mama se uită peste umărul ei şi îmi dă mâna, ca să mă asigure că totul va fi bine.

— Domnule James... spune avocatul, căutând nişte hârtii pe biroul său.

Nu ar trebui să fie pregătit? El m-a sunat şi m-a rugat să vin aici. Ar trebui să aibă totul în ordine.

— Sper că aveţi o zi frumoasă.

— E în regulă, spun eu.

— Bine, atunci vă anunţ că am primit rezultatul testului de paternitate şi că avem o problemă pe care trebuie s-o discutăm.

Îmi trosnesc gâtul şi încerc să mă relaxez. El ia teancul de hârtii şi le loveşte de biroul imens. Ştie că e plătit cu ora, de aceea trage de timp.

Se lasă pe spate în scaun şi ţine o foaie de hârtie în dreptul luminii ca să o văd mai bine, dar nu pot desluşi niciun cuvânt.

— Domnule James, ţin în mână rezultatul testului de paternitate pe care l-aţi cerut.

— Bine, îi răspund, încercând să-mi controlez tremurul picioarelor.

Îmi vine să mă întind peste birou şi să-i smulg hârtia din mână, ca să o pot citi. Quinn gângureşte şi îmi atrage atenţia. Îl mângâi pe creştetul capului şi părul lui fin rămâne ciufulit. Îşi bagă degetele dolofane în gură şi începe să le sugă.

— Copilul pe nume Quinn James este al dumneavoastră. Probabilitatea ca dumneavoastră să fiţi tatăl este de nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută.

Mă aplec şi respir uşurat. Mama îmi masează spatele, eu încerc să-mi înăbuş un suspin. Acum cinci luni, când a apărut în viaţa mea, nu l-am vrut, dar acum nu aş putea să renunţ la el. Este fiul meu.

— Mai am câteva veşti pentru dumneavoastră, spune avocatul.

Îmi îndrept spatele şi îi fac semn din cap să vorbească în

continuare.

— Am găsit-o pe doamna Tucker, spune el, întorcându-se spre biroul său.

Înlemnesc când aud singurul nume care poate da totul peste cap. Avocatul își împreunează degetele în fața lui, aproape la fel ca și consilierul din liceu atunci când i-a povestit mamei mele că nu am fost destul de sociabil.

Avocatul meu e foarte enervant, dar mi-a spus din start care sunt drepturile mele. Alicia poate oricând să se întoarcă și să-l ia pe Quinn de lângă mine. Tot ce trebuie să facă e să spună că a suferit de depresie, iar eu o să-mi pierd fiul. El spune că instanțele judecătorești dau crezare mamelor și apoi ascultă versiunea taților. Eu nu vreau să se întâmple asta.

— Și?

Îl încurajez să continue. Trebuie să știu. Trebuie să aud cum rostește fiecare cuvânt.

El îmi întinde o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? întreb cu.

— Doamna Tucker v-a cedat drepturile părintești. Quinn este al dumneavoastră și poate fi adoptat de viitoarea soție atunci când veți decide să vă însurați.

— Nu o să mă însor niciodată, îndrug eu.

Mă uit peste documentul care atestă că ea renunță la toate drepturile părintești.

— E al meu?

— E numai al tău, dragul meu, spune mama.

Ea plânge pe umărul meu, dar știu că sunt lacrimi de fericire fiindcă și ale mele sunt la fel.

— E numai al meu.

— Ți-e dor de Meghan? Dacă da, o pot suna s-o întreb dacă ar fi dispusă să se mute aici.

Poate că nu a fost o idee prea bună să-l separ de toate femeile din viața lui. Nu m-am gândit că s-ar putea să aibă nevoie de ele. Poate că eu nu știu ce îi trebuie unui copil de opt ani.

— Nu, e în regulă. Eu doar…

Ridică din nou din umeri. Întind brațul și îmi pun mâna

peste a lui. Mă priveşte. Eu îmi ridic sprânceana, ca să-i dau de înţeles că aştept un răspuns.

— Îmi place de Katelyn. Se poartă frumos cu mine.

Mă las pe spătarul scaunului şi îmi privesc fiul. Specialist în lipeală de mic, cine ar fi crezut? Îmi place... ba nu, ador faptul că ea se poartă frumos cu el şi nimic nu m-ar face mai fericit pe lumea asta decât să ne dea o şansă. Mă uit spre curte, la câţiva oameni, şi mă gândesc la unele chestii. Taţii, mamele şi copiii lor se pregătesc împreună pentru şcoală, doar eu trebuie să fac totul de unul singur pentru că mi-e frică să iubesc pe cineva, cu excepţia ei. Are ea ceva aparte, şi nu ştiu dacă este doar un singur lucru. Ador părul ei, ochii, poate zâmbetul acela pe care îl afişează de fiecare dată când e foarte fericită. Ea nu ştie că eu o privesc în felul ăsta. Că mă bucur de prezenţa ei ori de câte ori am ocazia.

Nu ştiu ce să-i răspund fiului meu. Pentru prima dată de când mă ştiu, o să tac din gură. Şi o să-mi ţin părerile doar pentru mine, de frică să nu spun ceva greşit.

— Haide, hai să mergem acasă la Noah. Tu te poţi juca, iar eu o să lucrez puţin.

Quinn strânge masa şi duce tava la coşul de gunoi. Merge puţin mai încet. Ori este obosit, ori crede că m-a supărat cu ceva. Îl înghiontesc uşor, iar el îmi zâmbeşte, la fel cum făcea atunci când era doar un bebeluş.

Nu-mi mai ies din cap vorbele lui Quinn. Nu scap de stres nici atunci când bat în tobe. De fiecare dată când închid ochii, o văd pe ea sub mine şi urăsc faptul că totul se petrece doar în mintea mea. Trebuie s-o uit, să-mi văd de viaţa mea şi să mi-o scot din cap.

Piesa la care am lucrat în timpul turneului e mereu în mintea mea. Scot versurile din buzunar şi caut un pix. Ştiu că Liam a compus nişte cântece despre Josie şi încă face asta. Spune că este unul dintre cele mai importante avantaje. El compune şi îi cântă, iar ea se dezbracă imediat pentru el. Nu că aş vrea să facă şi Katelyn la fel... instant, dar mi-ar plăcea să nu-şi schimbe tot timpul sentimentele.

Simt cum îi bate inima atunci când suntem împreună, ştiu cât de tare îşi doreşte, dar nu vrea să accepte faptul că putem fi ceva mai mult decât ceea ce suntem acum. Dacă nu vrea să vadă ce simt pentru ea, poate cuvintele mele o vor convinge. Poate dacă aude cuvinte spuse din inima mea şi doar pentru ea, o să se gândească măcar la posibilitatea de a forma un cuplu alături de mine.

— La ce lucrezi?

Mă întorc pe scaun şi-l văd pe Liam cum îşi ia chitara. Nu mai are rost să ascund versurile de el, nu dacă vreau ca ea să le audă. Îi dau bucata de hârtie, iar el începe să citească şi să dea din cap. Deja îşi imaginează cum le-ar cânta.

— Când le-ai scris?

— După ce am plecat de la bar.

— Sunt foarte bune. Vrei să încercăm să le cântăm?

— Nu ştiu ce să zic. Sunt despre...

Scutur din cap şi îmi ridic beţele.

— Îmi place de ea. Lui Quinn îi place de ea. Nu mai ştiu ce să fac.

— Se va da ea pe brazdă, iar dacă nu o va face, tu vezi-ţi de treaba ta. Ea pierde.

Zdrăngăne la chitară şi începe să cânte prima propoziţie. Îşi notează ceva, apoi o ia de la capăt, până când găseşte o melodie care să se potrivească cu ele.

— De ce ţi-ai schimbat părerea? îl întreb eu.

— Pe Katelyn o cunosc de mult, dar mi-am petrecut viaţa de adult lângă tine. Vreau să te vad fericit. Dacă vei fi alături de ea, minunat, iar dacă nu, la fel. Eu unul nu o să mă bag între voi. Doar o să vă încurajez. Apropo de asta, am vrut să vorbesc cu tine despre Katelyn.

Liam vorbeşte fără să îşi ia ochii de la foaie.

— Da? De ce?

— Crezi că se descurcă în poziţia de impresar sau nu?

Îmi învârt beţele între degete, cât mă gândesc la întrebarea lui. Sincer vorbind, nu, nu cred că se descurcă, dar noi am angajat-o, chiar dacă am ştiut că nu are experienţă.

— Eu cred că o să înveţe. I-am dat pe cap un turneu fără să aibă o minimă experienţă, dar chiar şi aşa, tu eşti convins că ea ne-a rezervat concerte duble?

Liam îşi ridică privirea şi se uită în ochii mei.

— Nu, dar nu cred că pot trece peste asta.

Aprob din cap.

— Mda, te înţeleg.

Nu ştiu ce vom face. Liam a concediat-o pe Sam şi am fost de acord cu decizia lui, dar nu vreau ca formaţia să aibă de suferit din lipsa unui impresar. Am plecat din Los Angeles, fiindcă am crezul că ne vom descurca şi aici, dar dacă nu putem? Poate că ar trebui să petrecem mai mult timp în Los Angeles, muncind. Formaţia e mult mai importantă şi nu ar trebui să o neglijam.

— Poate că lucrurile se vor îmbunătăţi.

Liam rânjeşte şi notează ceva. Poate că aşa sunt eu, un optimist incurabil, şi nu vreau să renunţ nici la cea mai mică speranţă că într-o zi va vedea cum sunt eu cu adevărat. Că nu sunt doar bărbatul pe care îl sărută înainte să plece.

Capitolul 16
KATELYN

Timp de o săptămână, am evitat casa familiei Westbury. Nu pentru că sunt nervoasă pe Josie sau supărată pe Liam că a ţipat la mine; am meritat mustrarea. Ci pentru că lucrez acolo, sau mai bine zis am lucrat, din punctul meu de vedere. Eu nu sunt făcută pentru meseria asta din industria muzicală sau oricare altă industrie, de fapt. Turneul acela a fost doar o glumă proastă, un mare dezastru care s-a sfârşit cu un apel telefonic din partea celei care îi este manager lui DeVon, care a ţipat la mine şi ne-a ameninţat că ne dă formaţia în judecată pentru fals în declaraţii. Mi-a ajuns până peste cap. Nu mai rezist. Aşa că o să-mi dau demisia înainte să mă concedieze Liam. Aşa o să-mi păstrez imaginea nepătată, iar prietenia noastră nu va fi afectată. Nu ar fi trebuit niciodată să accept să lucrez cu el, dar, ca de obicei, nu am fost în stare să-mi ţin gura, iar acum încercuiesc cu un pix roşu potenţialele locuri de muncă din ziar. Roşu, deoarece trebuie să-mi aduc aminte că viaţa mea este doar o spirală descendentă şi că pierd controlul; de fapt, l-am pierdut deja.

Îmi aşez capul pe pământul rece şi iarba îmi gâdilă obrazul. Mă abţin să nu plâng, şi nu doar atât, încerc să nu urlu de disperare pentru că viaţa e nedreaptă. Eu nu m-am înhămat la aşa ceva. Nu am crezut niciodată că la douăzeci şi nouă de ani îmi voi căuta cu disperare un loc de muncă. Acum un an şi jumătate, viaţa mea era mult mai uşoară. Cea mai mare grijă a mea era să mă gândesc ce să gătesc pentru cină. Nu am fost nici pe departe cei mai bogaţi, am trăit de la salariu la salariu, dar ne-am descurcat. Nu am fost nevoiţi să facem sacrificii sau să rupem de la gură ca să ne putem plăti facturile. Pur şi simplu, am trăit decent.

Mă rostogolesc în pat şi mă uit la ceas. E trecut de miezul nopţii şi Mason încă nu a ajuns acasă. Aud zgomote în sufragerie. Mă ridic încet şi realizez că nu m-am

schimbat de hainele de mai devreme. Meciul din seara asta s-a ţinut la o distanţă de circa două ore de mers cu maşina. O echipa care încearcă să se afirme ne-a întrebat dacă am vrea să jucăm împotriva lor. Mason, care nu refuză niciodată un meci de fotbal, a acceptat bucuros oferta, la fel ca şi restul echipei. Au încărcat tot echipamentul într-un autocar şi au închiriat încă două pentru fani, apoi au pornit la drum. Am fost şi eu cu fetele, dar am plecat mai devreme, fiindcă se făcuse frig.

Intru în sufragerie pe întuneric şi văd nişte lumini albastre care vin dinspre fereastră. Aud iar acel zgomot. Bate cineva la uşa din faţă. Probabil că Mason şi-a uitat cheia.

— Bărbat prostuţ, mormăi eu.

Deschid uşa şi dau de Paul Baker, şeful poliţiei locale.

— Paul, ce cauţi aici la ora asta?

— Bună, Katelyn!

Îşi ridică chipiul şi mă salută. Împing uşa cu plasă de ţânţari şi mă uit în faţa casei după camioneta lui Mason. Nu este acolo. Încerc să nu mă gândesc la ce e mai rău, dar am un sentiment de groază. S-a întâmplat ceva.

— Trebuie să te duc la spitalul din Beaumont.

— Pentru ce?

Nu-i dau ocazia lui Paul să-mi explice ce s-a întâmplat înainte să pun întrebări.

Paul îşi dă jos chipiul. Are ochii roşii. Îmi dau seama imediat că a plâns.

— Mason a avut un accident. Trebuie să vii cu mine la spital.

Mi se înmoaie picioarele. Paul mă prinde înainte să cad.

— Te ţin eu. Haide, Katelyn, spune el. Sun-o pe Josie, şi roag-o să vină să stea cu fetele. Vor fi bine până ajunge ea. O las pe Roberta în faţa casei. Noi trebuie să plecăm.

Aprob din cap şi mă îndrept cu paşi tremurânzi spre telefon. Abia după a patra încercare formez numărul corect. Telefonul sună, dar intră căsuţa vocală. Închid şi mai încerc o dată.

— Alo?

— Josie, trebuie să vii să ai grijă de fete. Mason... a avut un accident şi eu trebuie să plec. A venit Paul după mine.

— Bine, vin imediat.

Josie închide, dar eu rămân cu telefonul la ureche şi ascult tonul de ocupat. Mason a fost implicat într-un accident. Un accident. Aud încontinuu acel cuvânt în capul meu, dar nu înţeleg ce înseamnă. Ce fel de accident? Paul îşi pune o mână pe umărul meu, iar cu cealaltă îmi ia telefonul de la ureche. Îl pune jos cu atât de multă grijă, încât abia aud cum face contact.

— Hai, Katelyn, trebuie să plecăm.

— Mason mai trăieşte?

Paul mă conduce tăcut până la ieşirea din casă. Închide uşa în urma mea şi mă împinge spre maşina lui. Luminile albastre mă orbesc tot mai tare, pe măsură ce mă apropii de ele.

— Fetele...

— Vor fi bine. Roberta e chiar acolo, vezi?

Mă uit în direcţia indicată de el şi văd altă maşină de poliţie parcată în faţa casei. Vecinii s-au adunat pe peluza casei noastre, îmbrăcaţi cu halate de baie şi papuci de casă, şi se ţin de mâini. Nu vreau să ştiu ce gândesc atunci când văd că Paul mă ajută să mă aşez pe scaunul din faţă, apoi scoate maşina de pe alee.

Cutreierăm străzile, pustii şi chiar dacă el conduce cu viteză, cincisprezece minute parcă durează o oră. Mâinile îmi transpiră în poală. Mi se întoarce stomacul pe dos şi îmi vine să vărs chiar aici, pe podeaua maşinii. Paul intră în parcarea aproape, goală şi opreşte în faţa camerei de gardă. Privesc spre uşa glisantă din sticlă şi văd câteva persoane care se plimbă prin încăpere. Totul pare să fie în ordine, dar eu stau ca pe jar şi simt că iau foc.

Paul îmi deschide portiera şi mă ţine de mână până când ies din maşină. Parcă totul în jurul meu se mişcă cu încetinitorul. Ezit să deschid uşa, pentru că mi-e frică să trec pragul. Data trecută când am fost aici le-am născut pe gemene, dar ceva îmi spune că voi pleca de una singură. El mă sprijină, apoi îşi pune mâna pe spatele meu şi mă

ghidează prin holurile tăcute. O uşă se deschide şi noi ajungem la destinaţie.

— Doamnă Powell.

Mă uit la doctorul care stă în faţa mea. Halatul lui albastru pare curat, abia scos din uscătorie. Aprob din cap, fiindcă nu-mi găsesc cuvintele. Paul ne face semn să ne aşezăm. Nu mă pot mişca. Scutur din cap. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Unde este Mason?

Când doctorul mă priveşte, îmi dau seama imediat. Nu trebuie să spună nimic. Îmi acopăr gura cu mâna şi încep să-mi scutur capul. Paul îşi petrece un braţ în jurul meu şi mă ţine pe picioare.

— Doamnă Powell, dacă vreţi să-l vedeţi pe soţul dumneavoastră, vă pot duce la el. Nu mai are mult timp la dispoziţie, îmi pare rău. Noi l-am curăţat şi pare că doarme. Aparatele îl ajută să respire, fiindcă nu poate pe cont propriu, iar activitatea cerebrala este minimă.

— Trăieşte?

— Deocamdată, da.

Doctorul se întoarce şi eu îl urmez, cu Paul lângă mine. Se opreşte în faţa uşii care mă separă de soţul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Paul îşi drege vocea.

— Aştepta la semaforul de la poalele dealului şi un şofer de optsprezece ani a venit din spate. I-au cedat frânele camionetei în vârful dealului şi nu a mai putut să încetinească. Şoferul a declarat că semaforul şi-a schimbat culoarea, dar deja se apropiase prea mult şi l-a lovit pe Mason. El spune că a claxonat, dar amândoi ştim că Mason a condus mereu cu radioul dat la maxim, deci probabil nu l-a auzit.

Paul inspiră adânc.

— În momentul în care l-a lovit, Mason a pierdut controlul maşinii. A lovit peretele înainte să sară peste parapet, iar apoi a intrat într-un copac.

Nu-i mai bag în seama pe Paul sau pe doctor. Deschid uşa camerei. Îmi acopăr gura cu mâna şi sunt cuprinsă de

un tremur. Soţul meu... iubitul meu din liceu e întins în faţa mea, acoperit cu un cearşaf alb. Are mâinile pe lângă corp. Faţa lui... faţa lui superbă e învineţită şi plină de tăieturi. Nici măcar nu pot să-l recunosc. Mă îndrept cu paşi mici spre pat şi îl mângâi pe braţ. Mă aplec puţin ca să-i văd umărul şi, fiindcă nu mă pot controla, încep să plâng deasupra lui. Omul ăsta tot lovit este soţul meu şi e pe moarte.

— Mason!

Îl strig încontinuu şi aştept un semn sau vreun răspuns care să-mi demonstreze că doctorul s-a înşelat. Soţul meu este un bărbat puternic. Poate trece peste asta. Trebuie doar să ştie că eu sunt aici şi că îl iubesc. Îi iau faţa în mâini, mă aplec şi îi sărut buzele. Sunt reci şi neprimitoare. Îmi trec degetele prin părul lui. Îşi făcuse o programare la frizer pentru mâine-dimineaţă. Se tunde la fiecare şase săptămâni.

— Mason, iubitule, te rog, trezeşte-te! îl implor eu. Deschide-ţi ochişorii ăia frumoşi pentru mine.

Îmi pun capul pe pieptul lui ca să-i aud bătăile inimii, dar sunt foarte slabe.

— Katie?

Îmi ridic capul şi îl văd pe domnul Powell la capătul patului. Am uitat să-l sun. Mă priveşte cu atâta durere în ochi! Vine la mine şi mă cuprinde cu braţele de umeri. Mă ţine în braţe, iar eu plâng. Încep să ţip, dar nu-mi dau seama ce zic. Suferim împreună, durerea ne sfâşie inimile. Dragul nostru Mason ne părăseşte, iar noi nu putem face nimic ca să-l oprim.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun.

Scutur din cap.

— Nu, e puternic, o să treacă peste asta!

— Ştiu, Katie.

El oftează şi mă strânge mai tare în braţe. Aparatul începe să piuie. Ne despărţim. Eu îl ţin pe Mason de o mână, tatăl său îl ţine de cealaltă. Îi răsucesc verigheta pe deget, iar cu cealaltă mână îl mângâi pe obraz. Mă aplec şi îmi apropii buzele de urechea lui.

— Te iubesc, Mason Powell! Eşti cel mai bun soţ şi tată. Fetele noastre, te iubesc şi ele. Dacă mă auzi, luptă, iubitule! Luptă cât poţi tu de tare, fiindcă noi avem nevoie de tine! Eu am nevoie de tine! Nu ştiu cum să trăiesc fără tine!

Lacrimile mele îi cad pe faţă. Aud cum tatăl lui inspiră adânc. Nu-mi imaginez cum poate face asta.

Corpul lui Mason are convulsii. Piuitul se opreşte. Încerc să-mi înăbuş un suspin, dar nu reuşesc. Plâng, fiindcă mi-am pierdut soţul şi cel mai bun prieten.

Îmi şterg lacrimile care îmi curg pe faţă. O perioadă foarte lungă de timp nu m-am mai gândit la noaptea aceea. Coşmarurile sunt mai puţine şi mai rare. Acum visez că se întoarce după mine. Cu luni în urmă, asta mi-am şi dorit. Nu să mor, ci să-l strâng din nou în braţe, dar acum? Acum mă întreb dacă am şi eu pe cineva pus deoparte pentru mine. Oare Harrison e cel care îmi poate schimba viaţa şi poate deveni un tată pentru fete? Răspunsul este nu, am senzaţia că îmi voi răni socrul dacă îl voi înlocui pe Mason, şi nu am de gând să-i fac rău.

— Am nevoie de ajutor, Mason!

Vorbesc cu crucea lui chiar dacă ştiu că nu o să-mi răspundă, deşi eu mi-aş dori s-o facă.

— Sentimentele astea clocotesc în mine, aproape că dau pe dinafară, iau eu simt că o să explodez. Sunt agitată şi trăiesc pe muchie de cuţit. Trebuie să se schimbe ceva, dar nu ştiu ce. Urăsc faptul că am sentimente pentru alt bărbat, când te iubesc pe tine atât de mult. Nu ar trebui să simt asta. Inima mea... ar trebui să ştie ce vrea, Mason. Te rog, spune-mi ce să fac!

Desigur că nu-mi răspunde. Nu o să-mi mai răspundă niciodată. Nu va mai sta niciodată lângă mine ca să mă ajute să trec peste cea mai neînsemnată problemă. Nu mă va ţine de mână şi nu se va plimba cu mine pe cărarea pe care am pornit cu mulţi ani în urmă.

— Harrison o va face.

Mă ridic în picioare şi mă uit prin jur. Nu văd pe nimeni, dar nu cred că subconştientul meu mi-ar spune să-mi văd

de viaţa mea. Nu în felul ăsta. Nu în locul de odihnă al soţului meu.

Ştiu ce trebuie să fac, dar nu va fi uşor. Îmi scot telefonul şi caut în agendă până găsesc numele care aşteaptă acolo de când a plecat Mason. Apăs butonul de apel şi privesc cum ecranul mă anunţă că sun persoana pe care speram s-o evit, deoarece am crezut mereu că sunt suficient de puternică să trec peste asta şi singură.

— Alo? Sunt Katelyn Powell. Aş vrea să fac o programare la domnul doctor Brooks.

Aştept la telefon până când îmi confirmă programarea. Închid telefonul şi mă uit la ceilalţi oameni adunaţi aici, întrebându-mă dacă şi ei trec prin ce am trecut eu sau pur şi simplu îşi văd de vieţile lor. Văd două fetiţe; par să fie de-o vârstă cu gemenele mele. Ambele sunt îmbrăcate la fel. Mason a insistat să nu le facem asta fetelor noastre, dar până la urmă tot am făcut-o. Eu am făcut-o. El a râs şi a fost de acord cu asta, o dată.

Mă gândesc la Peyton şi Elle, la cât de mult îmi doresc ca ele să nu crească niciodată. Să rămână exact aşa cum sunt acum, ca să nu uit cum a fost să-l am pe tatăl lor alături de mine. Vreau ca Peyton să iubească întotdeauna fotbalul, să-i păstreze vie amintirea lui Mason în fiecare duminică, iar Elle să devină prinţesă, aşa cum i-a promis tatăl ei. Cred că acestea sunt singurele lucruri care mă vor menţine pe linia de plutire.

Capitolul 17
HARRISON

Urăsc să cumpăr mâncare! Încă o dată, mă întreb de te naiba m-am mutat atât de departe de mama sau nu am adus-o şi pe ea cu mine? Unde naiba mi-a fost capul? A, da, nu am gândit cu capul, ci cu altă parte a corpului meu; pentru că eu am crezut că i-aş putea câştiga afecţiunea celei mai frumoase femei pe care am văzut-o vreodată şi uite unde am ajuns. Sunt la supermarket şi mă uit la un milion de cutii diferite de cereale, lângă fiul meu care nu se poate hotărî pe care o vrea.

Quinn stă lângă mine, cu bărbia sprijinită în palmă, de parcă s-ar gândi serios ce fel de cereale i-ar face prima zi de şcoală mai frumoasă. Cine a ştiut că e atât de dificil să cumperi mâncare pentru micul dejun?

— De care vrei?

— Nu ştiu, spune el, ridicând din umeri.

— Cum să nu ştii?

Răspunsul lui mă derutează. Copilul ăsta mănâncă cereale în fiecare zi, dar nu ştie ce marcă vrea? Tocmai din cauza asta i-am dat mamei bani să-mi facă ea toate cumpărăturile.

— Buni spune că trebuie să mănânc sănătos pentru că mă voi trezi dis-de-dimineaţă şi micul dejun este cea mai importantă masă a zilei.

Mă uit la el şi îmi dau ochii peste cap, fiindcă exact asta mi-a scris mama seara trecută, după ce am rugat o să-mi trimită lista de cumpărături. Mama ne-a ajutat să ne acomodăm în Beaumont, dar s-a întors la Los Angeles când am plecat în turneu. Mare greşeală. Am uitat cât de bine e s-o am alături. Până m-am mutat, ea a fost asistenta mea personală.

— Domnule James?

Mă întorc când îmi aud numele şi văd o femeie înaltă cu păr lung şi blond, care împinge în spatele nostru un

cărucior plin cu mâncare.

— Da?

— Eu simt Monica Lowell... de la şcoala lui Quinn... învăţătoarea lui. Ne-am cunoscut la sfârşitul anului şcolar când aţi venit să-l înscrieţi.

Mă uit la ea pentru o clipă, înainte să-mi dau seama despre ce vorbeşte.

— A, da, bună!

Întind braţul şi dau mâna cu ea.

— Observ că vă pregătiţi serios de şcoală.

Mă uit la căruciorul nostru aproape gol şi îl compar cu al ei. Îmi trebuie mai multă mâncare.

— Da, abia ne-am întors din turneu şi trebuie să ne refacem proviziile.

— Quinn, eşti gata de şcoală?

El ridică din umeri, iar eu încep să cred că are un tic nervos.

— Sunt sigur că e pregătit.

Quinn îmi aruncă o privire, după care se întoarce la cereale. Poate că nu este pregătit să meargă la o şcoală de stat.

— Ei bine, mă bucur că m-am întâlnit cu voi. Ne vedem în câteva zile.

— Pa!

Mă uit după ea cum înaintează printre rafturi. Când se apleacă să ridice ceva, îmi înclin puţin capul.

— Ea te place.

— Ce tot spui acolo?

— Îmi dau seama. Se uită la tine cu privirea aia.

— Ce privire? îl întreb cu.

— La fel cum se uită Josie la Liam tot timpul. Noah o tachinează mereu. Spune că e privirea sexy.

— Voi doi vă uitaţi prea mult la televizor, spun eu, împingând căruciorul.

— Alege o cutie de cereale şi hai să mergem!

Merg la următorul raion şi mă întâlnesc iar cu învăţătoarea lui. Se uită la mine şi îmi zâmbeşte atunci când mă observă. Îi fac cu ochiul, chiar dacă nu

intenţionez asta, iar ea roşeşte imediat. Aproape că îşi scapă cutia din mână şi îmi dau seama că s-a ruşinat.

Încerc să nu râd şi mă întorc cu spatele la ea, ca să nu vadă rânjetul tâmp de pe faţa mea. Quinn are dreptate, poate că îi place de mine.

— O, vai!

Mă întorc şi o văd pe Monica stând aplecată şi masându-şi capul.

Mă îndrept spre ea.

— Eşti bine? o întreb.

— Sunt bine, răspunde ea cu o voce răguşită.

Aceeaşi voce o foloseşte şi Elle atunci când încearcă să nu plângă. Întind braţul spre ea şi îi iau mâna de la cap. Începe să i se formeze un cucui tare urât.

— Ce ai făcut?

— O prostie! Voi fi bine. Etajera s-a supărat pe mine.

— Nu arată prea bine. Ai nevoie de nişte gheaţă.

Îi dau la o parte părul de pe faţă şi îi examinez rana de parcă aş fi doctor. M-am apropiat mai mult decât aş vrea, dar mă simt responsabil pentru ce a păţit. Nu am de gând să flirtez cu ca, dar e plăcut să fii dorit, aşa că îi răspund la gest, fără vreo intenţie.

— Tată, uite cine...

Întorc imediat capul spre Quinn şi în spatele lui o văd pe Katelyn. Când mă uit la ea, îşi coboară imediat privirea spre pământ. Absolut minunat! Deja ies în pierdere, aşa că dă-o-ncolo de treabă.

— Chiar ar trebui să pui nişte gheaţă pe cucuiul ăla şi să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

— Aşa o să fac, mulţumesc!

Îi zâmbesc şi mă întorc la căruciorul meu. Katelyn încă e acolo, şi pe cuvântul meu că nu ştiu de ce. Mi-a spus foarte clar că noi doi nu o să avem niciodată o relaţie, atunci de ce pare atât de supărată?

— Învăţătoarea ta s-a lovit la cap, îi spun lui Quinn.

El se uită când la mine, când la Katelyn. Ştiu că o place, dar eu nu o pot obliga să fie cu mine. Expresia feţei lui îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Nu vrea ca eu să vorbesc cu

învăţătoarea lui.

— Haide, trebuie să terminăm cumpărăturile!

Îmi pun mâna pe umărul lui şi îl împing spre ieşirea din raion, fără să mă uit la Monica sau să-i spun ceva lui Katelyn.

Abia acum îmi dau seama de ce i-am dat mamei bani să-mi facă toate cumpărăturile. Supermarketul oferă gratuit dramă şi confuzie.

Pentru prima dată după multe luni, îmi pornesc motocicleta. Nu ştiu de ce nu ies cu ea mai des, mai ales că şi lui Quinn îi place. Cu excepţia plimbărilor, nu e deloc practică, şi nu am mai ieşit de ceva vreme. Merg la turnul de apă, locul unde îi place lui Liam să piardă vremea şi să se relaxeze, doar că în seara asta se sărbătoreşte ceva, iar el m-a invitat şi pe mine. Mă mir că oficialii oraşului Beaumont nu au desfiinţat scara şi nu au interzis consumul de băuturi alcoolice acolo, dar având în vedere că lucrătorii din cadrul poliţiei sunt toţi de-ai locului, bănuiesc că se fac că nu observă.

Când ajung eu, petrecerea e în toi. Parchez motocicleta departe de majoritatea camionetelor; ultimul lucru pe care îl vreau este ca o sticlă de bere să mi-o lovească. Îmi las casca pe şa, apoi mă uit după Liam sau Josie. Muzica bubuie dintr-o boxă, la fel ca în anii optzeci.

— Hei, James!

Mă uit în sus şi îmi feresc ochii cu mâna, de soarele care tocmai apune. Liam îşi mişcă braţul, încercând să-mi atragă atenţia.

— Ai de gând să urci?

Josie vine lângă mine, îmbrăcată cu un tricou pe care scrie „Bombonica lui Liam Page”. Ştiu că el l-a pus pe Luke să-l creeze special pentru ea. Dacă Katelyn ar fi fost a mea, i-aş scrie pe piept ceva de genul: „Fute un toboşar” sau „Toboşarii fut mai bine”. Mă gândesc la asta doar pentru un scurt moment, fiindcă ea nu va fi niciodată a mea.

— Da, probabil. Ce sunt toate astea?

Arăt spre mulţimea de oameni. Cred că s-au adunat în

jur de douăzeci, poate chiar treizeci de persoane aici.

— E vineri seara. Majoritatea vom merge la şcoală să vedem meciul, iar ceilalţi vor rămâne aici şi vor încinge grătarele. Este o veche tradiţie şi prima dată când Liam participă de când s-a mutat înapoi.

— Un fel de obicei al orăşelului, nu?

— Oh, nu ştiu ce să zic despre asta. Beaumont nu e chiar atât de mic.

Eu râd. Habar n-are ea. Dacă locuieşti în Los Angeles, nu te întâlneşti de două ori cu acelaşi străin.

— Mie îmi pare mic.

— Ei bine, oricum ar fi Beaumontul, ne bucurăm că eşti aici cu noi.

— Chiar aşa?

Josie dă din cap. Îl priveşte pe Liam, apoi se întoarce spre mine.

— Nu am ştiut cum vor evolua lucrurile între noi atunci când ne-am împăcat, dar nu mi-a păsat, fiindcă eu am vrut doar să fiu cu el. Mi-am spus că o să trec peste nopţile lungi şi călătoriile dese, atâta timp cât el se va întoarce la mine.

Josie îşi bagă degetele de la picioare în nisip, apoi inspiră adânc. Nu înţeleg ce vrea să spună cu asta, dar o ascult cu plăcere, dacă simte nevoia să-şi descarce sufletul.

— În fine, când ai hotărât să te muţi aici, el a luat aceeaşi decizie mai uşor. Aşa că îţi mulţumesc, Harrison. Datorită ţie, fiul meu petrece mai multe seri alături de tatăl său.

— Eu nu am făcut nimic. Îmi place aici.

Josie zâmbeşte şi se apleacă spre mine ca să mă îmbrăţişeze. Îmi petrec braţele în jurul ei şi ridic ochii spre Liam. El scutură din cap. Josie se retrage şi se uită în jur înainte să mă privească din nou.

— O să-ţi găseşti şi tu fericirea aici.

Ridic din umeri.

— Nu-mi fac griji.

Nu e chiar o minciună, dar, dacă mă gândesc prea mult

la asta, o să-mi afecteze productivitatea şi nu-mi permit asta. Mi-aş da şi o mână ca să nu dezamăgesc formaţia.

— Eu mă duc sus la Liam. Ne vedem mai târziu.

Mă aplec şi o pup pe obraz. Liam este un afurisit tare norocos.

Urc scara şi sunt întâmpinat cu o sticlă de bere care se îndreaptă spre capul meu. Liam chicoteşte. Mă chinui s-o prind şi aproape ratez. Băieţii de lângă el râd şi vorbesc între ei. Pe unii dintre ei i-am cunoscut, pe alţii nu. Mă aşez lângă Liam. Picioarele îmi atârnă peste marginea turnului. Mă uit în jos şi mă întreb dacă sunt întreg la cap şi cât de stabilă este pasarela. Dacă turnul ăsta e încă în folosinţă, cât de des fac reparaţii? Deschid capacul sticlei şi dau pe gât berea. Îmi surâde ideea să beau până când nu mai simt nimic, dar ziua de mâine va fi nasoală şi Quinn nu merită asta.

Îmi las sticla să cadă în remorca unei camionete, atunci când o văd pe Katelyn cum traversează câmpul spre Josie. S-a îmbrăcat cu acei pantalonaşi minusculi de blugi franjuraţi pe care îi adoră sora mea, şi chiar dacă e cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât mine, picioarele ei se întind la nesfârşit până când ajung să-i vad sandalele cu barete. Ce dracu' m-a apucat? Îmi scutur capul ca să îmi limpezesc vederea, dar nu rezolv nimic, deoarece acum văd un tip care se apropie de ea şi o îmbrăţişează. Mâna lui zăboveşte pe spatele ei mai mult decât ar trebui. Ea nu i-o îndepărtează şi nici nu se trage de lângă el. Stau acolo amândoi şi vorbesc cu Josie de parcă ar fi un cuplu.

Cu astfel de tip vrea ea să fie, unul care poartă pantaloni la dungă şi haină de stofă? Cât de plictisitor poate fi asta? Mă întind după altă bere, deschid capacul şi o dau pe gât la fel de repede ca şi pe prima. O arunc destul de tare, pentru că sper să-i atrag atenţia. Nu reuşesc şi asta mă scoate din sărite. Ar fi trebuit să ştiu că va fi aici în seara asta. Dacă este tradiţia lor, de ce ar sta ea acasă? Ăştia toţi sunt prietenii ei, nu ai mei.

Mă întind după a treia bere şi privirea mi se intersectează cu a lui Liam. Îşi ridică o sprânceană şi

rânjeşte. Îi urăsc rânjetul. De obicei înseamnă că s-a gândit el la ceva şi urmează să primesc nişte sfaturi tâmpite de la marele Liam Page.

— Ce?

— Nimic, omule! Doar că nu te-am mai văzut bând bere atât de repede de mult timp. Josie este şoferiţa mea personală în seara asta. Poţi rămâne la noi dacă vrei.

Deschid capacul şi îmi pun berea între picioare. În seara asta, ar fi trebuit să ne distrăm. Ultima petrecere înainte de sfârşitul verii, înainte ca adulţii să-şi concentreze toată atenţia asupra copiilor, dar eu vreau doar să mă îmbăt şi să fac scandal. De mult nu m-am simţit atât de terminat. Mă sprijin de balustradă şi mă uit la mulţimea de oameni. Mă străduiesc să nu o caut cu privirea pe Katelyn, dar ochii mei sunt atraşi de ea, oricât de mult aş încerca să mă holbez la celelalte femei sumar îmbrăcate. Aş putea să fiu din nou ca înainte de a mă muta aici să am o femeie la cheremul meu timp de câteva luni – fără comunicare, fără sentimente.

Dar nu asta îmi doresc.

Eu o vreau pe ea!

Ceva dinăuntrul meu îmi spune să renunţ, că nu am nevoie de ea, dar eu ştiu că am.

Am nevoie de ea ca de aer să pot respira.

— Deci…

Vocea lui Liam îmi întrerupe şirul gândurilor. Iau o gura mare de bere şi îl privesc.

— M-am gândit să mergem toţi patru la Los Angeles pentru petrecerea burlacilor şi burlăciţelor.

— Dai o petrecere?

De ce, Doamne, iartă-mă, ar vrea el să facă asta? Are femeia perfectă la braţul lui şi vrea s-o dea în bară cu o noapte în L.A., unde sunt toate admiratoarele.

— De ce nu?

— Nu ştiu, poate pentru că nu eşti singur?

— Nu, nu aşa stă treaba. Josie vrea să meargă la L.A. şi noi trebuie să apărem la o festivitate de premiere. Hai să le luăm şi pe fete.

Scutur din cap şi încep să dezlipesc eticheta de pe sticlă.

— Te porţi de parcă eu şi Katelyn am fi împreună, dar nu suntem. La naiba, momentan nici măcar nu vorbim unul cu celălalt.

— Nu, dar ea pentru Josie este... oricum s-ar numi şi tu eşti cavalerul meu de onoare. Este legea căsătoriei sau ceva de genul. Habar n-am. Eu vreau doar s-o fac pe ea fericită.

— În fine, omule! Los Angelesul şi festivitatea aia sunt o mare greşeală, mai ales că va fi şi Sam acolo.

Beau cât mi-a mai rămas din bere şi arunc sticla în remorca unei camionete.

— Dar, dacă asta vrei, fie!

Singura parte pozitivă în toată treaba asta este că voi avea ocazia să dorm în propriul meu pat. Yvie s-a mutat în apartamentul meu atunci când am plecat, dar ea va fi pe Broadway cu spectacolul ei.

— Eu mă retrag.

Spun asta şi mă ridic, apoi îl bat pe umăr.

— Cobor şi eu cu tine.

Liam şi cu mine coborâm scara şubredă unul după altul. Îi voi sugera să ne întâlnim în altă parte. Nu cred că această scară va rezista sub greutatea mai multor oameni. Sunt sigur că nu a fost nicio problemă pe vremea adolescenţei, dar unii dintre ei s-au mai îngrăşat de atunci.

Mergem... adică cu merg, Liam se îndreaptă ţanţoş spre Josie şi Katelyn. Dobitocul care a atins-o mai devreme nu s-a mişcat de lângă ea, doar s-a întors cu spatele. Nu o să înţeleg niciodată cum poate vreun bărbat să-i întoarcă spatele.

— Deci, scumpa mea... spune Liam, petrecându-şi braţele în jurul lui Josie.

Ea chicoteşte, şi chiar dacă asta mă îngreţoşa până acum, aş da orice s-o aud pe Katelyn chicotind în braţele mele.

— Vom ţine petrecerea dublă la L.A.!

— Dar dacă eu vreau să-mi angajez un stripper?

Rămân cu gura căscată. Katelyn îşi duce mâna la gură şi

râde în palmă. Liam se înroşeşte la faţă, deschide gura să zică ceva, dar apoi o închide. Josie stă în faţa lui cu sprânceana ridicată şi braţele încrucişate. Presimt că urmează ceva tare.

— Tu...

Liam îşi coboară privirea spre pământ şi inspiră adânc.

— Bine! spune el atunci când se uită din nou la Josie, care pare destul de stresată.

— Nu-l tachina, Josie!

Liam se uită când la Katelyn, când la Josie. Îşi mijeşte ochii.

— Îţi baţi joc de mine, Jojo?

— Poate.

Ea îi face cu ochiul.

— Nu mai pot cu voi...

— Sunt îndrăgostiţi, spune Katelyn zeflemitoare.

— Ah, da, şi tu te-ai îndrăgostit brusc de înţepatul ăla?

Arăt cu capul spre tipul din spatele ei. Păcat că el nu mă aude. Katelyn rămâne înmărmurită, iar eu mă simt imediat ca un măgar.

— Mda, eu am plecat de aici.

Mă întorc cu spatele şi mă îndepărtez de ei.

— Crezi că ar trebui să conduci? strigă Katelyn în spatele meu.

— Ţie ce-ţi pasă?

Cineva mă împinge pe la spate. Mă întorc şi observ că mărunţica de Katelyn se holbează la mine. Are faţa roşie şi maxilarul încleştat.

— Eşti un dobitoc!

Mă gândesc ce ar trebui să-i răspund, dar nu-mi vine nimic în minte. Îmi vine s-o iau pe sus, s-o duc între pomi şi să-i arăt cât de mare dobitoc pot fi. Scutur din cap şi mă îndrept spre motocicleta mea.

— Cu tine vorbesc!

— A, da? strig eu, apropiindu-mă tot mai mult de ea.

— Nu mi-am dat seama că vorbeşti iar cu mine.

Katelyn îşi încrucişează braţele peste piept, şi asta înrăutăţeşte lucrurile pentru mine.

— Eu... eu...
— Tu ce?
— Nu contează.
— Exact.

Merg spre motocicletă şi urc pe ea. Răsucesc acceleraţia mai mult decât este necesar şi turez motorul. Îmi pun casca peste bandană şi închei cureaua sub bărbie. Ambalez motorul încă o dată, înainte să-l las în repaus.

— Vrei să te plimb, Katelyn? Vrei să simţi cum este să te plimbi cu mine, să-ţi înfăşori picioarele în jurul taliei mele?

— Eşti un dobitoc, Harrison James!

— Ai mai zis asta, drăguţă!

Nu-i dau ocazia să-mi răspundă. Ies în viteză de pe câmp şi las doar praf în urmă mea. Femeia aia mă enervează la culme!

Capitolul 18

KATELYN

— Şi tu ce mai faci?

— Bine, răspund eu.

Îmi ţin mâinile în poală, într-o poziţie elegantă şi gleznele încrucişate, aşa cum m-a învăţat mama. Deşi, dacă ar afla că stau într-un fotoliu vechi sub privirea cercetătoare a unui psiholog, probabil s-ar îngrozi.

— Ce mai fac fetele?

— Bine, spun eu din nou, spre disperarea doctorului Fă-mă-bine, pe care îl cheamă de fapt Brooks, dar Liam l-a poreclit Fă-mă-bine în liceu, pentru că maică-sa s-a întors mai liniştită de la cabinetul lui.

Doctorul Brooks lasă jos pixul şi se balansează în scaunul lui.

— Katelyn, a treia oară vii la cabinetul meu şi, de fiecare dată când te întreb ceva, totul este *bine.*

El se apleacă şi îşi ţine mâinile împreunate în faţa lui. Întrerup contactul vizual. Covorul ăsta uzat ar trebui schimbat după atâţia ani de călcat încontinuu pe el. Eu ştiu asta cel mai bine, fiindcă am păşit pe el în prima zi.

— Totul este în regulă, spun eu şi ridic din umeri.

Ştiu că el vede adevărul, chiar dacă eu nu îl spun. Are experienţă cu porcăriile astea.

— Dacă ar fi adevărat, acum nu ai mai sta vizavi de mine şi nu ţi-ai irosi banii munciţi din greu.

Când îmi ridic privirea, ştie că mi-a descoperit minciuna. Îşi ia din nou pixul în mână şi zâmbeşte, la fel cum face mereu.

— De ce eşti aici, Katelyn?

Încep să zgândăr banda arămie care ţine tapiţeria lipită de fotoliu.

— Eu nu prea ştiu, sinceră să fiu. Eu ăăă... şi toată treaba cu...

Mă opresc şi inspir adânc. Mi-am spus că nu o să plâng,

că sunt puternică şi pot face asta. El e aici ca să mă ajute.

— Mă simt de parcă m-aş învârti mereu în cerc.

— Hai să începem cu fetele. Cum s-au adaptat?

Scutur din cap şi mă întind după un şerveţel.

— Elle se descurcă bine. Se pare că se adaptează destul de bine şi s-a ataşat într-un fel de Harrison, dar Peyton... ea reacţionează impulsiv şi nu ştiu ce pot face ca s-o ajut. Ştiu că îi este dor de Mason, toţi îi simţim lipsa, dar pe ea o afectează cel mai tare. Liam o ajută, dar...

— Nu e la fel?

— Nu, nu este.

— Acum, cine este acest Harrison?

Încep să mă fâţâi pe fotoliu.

— E toboşarul din formaţia lui Liam. Eu am început să lucrez pentru ei şi abia ne-am întors din turneu. El s-a înţeles bine cu Elle.

— Şi asta te face pe tine să te simţi prost?

— Nu, el se poartă frumos cu ea, iar ea îl place.

Ăsta este adevărul. Nu mă îndoiesc de asta. Nu mi-am dorit niciodată să-i văd împreună în Disney World, dar nu m-am putut abţine şi m-am holbat la ei. Felul în care s-a purtat cu ea, atent şi blând, mi-a arătat o altă latură a lui Harrison.

— Dar?

— Dar ce?

Nu încerc dinadins să par redusă mintal, dar refuz să-i dau răspunsuri care îmi solicita gândirea.

— Limbajul trupului tău îmi spune altceva.

Oare să-i spun cum mă face să mă simt? Acum este momentul să-mi vărs toate sentimentele pe masă pentru ca el să le analizeze şi să-mi spună ce trebuie să fac?

— Harrison şi cu mine...

Îmi scutur capul şi îmi muşc limba, ca să nu zic prea multe.

— Ne-am pus de acord să avem o relaţie profesională.

El dă din cap şi mai notează ceva. Mă întreb dacă, atunci când terminăm toate şedinţele, o să primesc şi eu o copie a notiţelor sale. Ca un fel de cadou la plecare.

— Harrison şi Elle se înţeleg bine?

Aprob din cap.

— Dar el şi Peyton? Este important ca lui să-i placă de ambele fete.

— Noi nu suntem împreună, îi răspund eu ca să îi corectez presupunerea.

— Bine, spune el şi mai notează ceva.

— El se poartă frumos şi cu Peyton, dar ea îl preferă pe Liam.

— Te-ai gândit s-o înscrii la un program după şcoală sau la vreo activitate de la Palatul Copiilor?

— Nu, nu m-am gândit. Asta ar ajuta-o?

În vocea mea se citeşte disperarea. El îmi aruncă o privire, înainte să se întoarcă la foaia lui.

— Ar putea, dar mi-ar plăcea să le văd şi pe fete, pe fiecare în parte, apoi pe voi toate trei împreună. Ne putem da seama ce va funcţiona şi vă puteţi consulta împreună.

— Bine.

— Acum vorbeşte-mi despre tine.

— Ce vreţi să ştiţi despre mine?

— A trecut un an, te-ai gândit să ieşi cu cineva?

Mă holbez la el. Cum a aflat că am cu cine să ies? Bârfele din oraşul ăsta o să-mi vină de hac într-o zi, jur.

— Un an trebuie aşteptat de obicei?

— Nu, dar ostilitatea ta îmi dă de înţeles că te interesează cineva.

— Ba nu!

Îmi mut privirea de la el şi mă uit la mâinile mele. Sunt încleştate şi unghiile îmi lasă urme în palme.

— Eu nu pot...

— De ce nu?

Îmi dau ochii peste cap.

— Oricum, nu ar funcţiona. El nu e genul meu.

— Dragostea nu are *gen,* Katelyn.

— Ba sigur că are. Eu îl iubesc pe Mason, şi bărbatul ăsta nu seamănă deloc cu Mason.

Doctorul Brooks se apleacă în faţa.

— Vrei să-l înlocuieşti pe Mason?

— Poftim? pufnesc eu. Nu, asta e absurd. Nimeni nu-l poate înlocui. De ce mă întrebaţi aşa ceva?

Îşi mişcă pixul deasupra hârtiei. Sună de parcă o pasăre ar traversa biroul. Eu mă îndrept şi încerc să-mi dau seama ce scrie, dar îşi acoperă hârtia cu braţul ca să nu mai văd nimic.

— Dacă îţi petreci timpul cu o persoană, nu înseamnă că trebuie să te îndrăgosteşti. Înseamnă că cineva îţi ţine companie. Cineva pe care te poţi baza, care înţelege şi acceptă situaţia prin care treci. Poate fi un prieten sau un iubit. Cel mai important lucru este să nu laşi plecarea lui Mason să te ţină departe de ce ai nevoie. Orice persoană are nevoie de cineva, Katelyn.

Îşi împinge scaunul şi vine la mine cu un şerveţel. Nici măcar nu mi-am dat seama că îmi curg lacrimile. Dacă are dreptate? Dacă pot accepta pe cineva şi să-l iubesc în continuare pe Mason?

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Îşi pune mâna pe umărul meu.

— Cu timpul va fi mai bine, dacă îi permiţi şi tu.

Inima mea începe să bată mai repede atunci când aud maşina de tuns iarba. Nu ştiu de ce este aici. După seara trecută – după felul în care s-a comportat – am crezut că o să mă lase cu ochii în soare. Închid albumul foto şi îl bag sub canapea. Nu ştiu de ce fac asta, doar nu am de gând să-l invit înăuntru. Nu am făcut-o niciodată. Nici nu cred că ar vrea să intre, după scara de ieri. Dar dacă ar dori, ipotetic vorbind, să meargă la toaletă, nu vreau să mă vadă cum stau şi sufăr după soţul meu care nu mai este.

Mă aplec puţin ca să mă pot uita pe uşa glisantă din sticlă, dar nu îl văd nicăieri. De fiecare dată începe dintr-un loc diferit. Mason începea mereu din spate. Tundea iarba în formă de pătrat şi muta întotdeauna jucăriile fetelor din drumul său. Acum, iarba din curtea mea nu mai este tunsă în formă de pătrat, ci în linii drepte. Ştiu asta, fiindcă l-am spionat, chiar dacă îmi spun mereu că ar trebui să încetez. Trebuie să mă concentrez asupra fetelor,

nu asupra bărbatului care îmi tunde iarba în locul soţului meu.

Norocul nu-mi surâde astăzi, deoarece a început cu partea din faţă, iar eu am draperiile trase. Dacă aş avea mai mult tupeu, le-aş deschide complet ca să văd ce poartă, nu că l-aş fi văzut îmbrăcat cu altceva în afară de bermude, tricou şi o căciulă idioată. Dacă aş avea un strop de curaj, i-aş smulge chestia aia de pe cap înainte să mă poată opri, ca să văd ce ascunde. Şi de ce, oare de ce se ascunde sub chestiile alea idioate?

— Dragostea nu are gen.

Cuvintele alea îmi răsună încontinuu în cap. Dacă doctorul Brooks are dreptate? Oare sunt destul de puternică să-l primesc pe Harrison în viaţa mea fără ezitare? Nu ştiu dacă sunt.

Mă îngrijorează ce ar crede domnul Powell. Ştiu că mama nu l-ar accepta niciodată pe Harrison. El nu corespunde tiparului ideal pentru fiica ei, dar tăticului meu nu i-ar păsa, atâta timp cât eu sunt fericită.

Ştiu că ar trebui să vorbesc cu el, poate chiar să-i ofer şi nişte bani pentru că îmi tunde iarba din curte de două ori pe săptămână, dar seara trecută m-am purtat urât şi probabil nu ar putea să-i pese mai puţin de atât dacă vom mai vorbi vreodată. Mi-e ciudă pe mine pentru că mă gândesc la sentimentele lui, dar o fac, chiar dacă nu pot recunoaşte asta. Oricât de mult aş vrea, nu pot schimba sentimentul pe care îl am atunci când el este pe aproape.

Peyton şi Elle vin în fugă spre casă. Peyton este plină de noroi. Elle arată ca şi scoasă din cutie. Asta le reprezintă perfect şi mă face să-mi fie dor de traiul zilnic într-un autocar de turneu. Peyton nu a avut grămezi de noroi sau iarbă prin care să se rostogolească şi să-şi păteze hainele. Elle mă îmbrăţişează, apoi îşi ia cartea şi se îndreaptă spre dormitorul lor ca să citească. Îi arunc lui Peyton o singură privire, iar ea ştie ce are de făcut. Merge la baie, tropăind şi mormăind tot drumul până acolo. Nu ştiu ce o să mă fac cu ea. De când ne-am întors, a devenit şi mai retrasă. Este dispusă să interacţioneze doar cu Noah şi Quinn. Am

sperat că se va linişti după începerea şcolii, dar acum mă tem că starea ei nu se va schimba şi nu ştiu ce să fac ca să o ajut, dacă nu mă pot ajuta nici măcar pe mine.

A trecut deja un an. Am sperat că oamenii vor uita, dar nu am eu atâta noroc. Multitudinea de flori pe care am primit-o de la curierul lui Josie demonstrează că lumea încă se gândeşte la noi. Nu prea ştiu ce ar trebui să fac. Nu există manual de instrucţiuni care să mă înveţe cum să procedez sau ce să simt, cu excepţia golului din suflet. Am mers la cimitir împreună cu domnul Powell şi m-am simţit ciudat. Nu am putut să fiu *eu* în preajma socrului meu. M-a invitat la cină, dar simt că ceva este greşit. Liam spune că Mason ar vrea să îl sărbătorim şi asta înseamnă o noapte de bufonerii puerile la turn, nu că aş avea ceva împotrivă, dar Harrison va fi acolo, iar eu nu ştiu cât mai pot suporta. M-am săturat ca Liam şi Josie să-mi tot spună că Mason ar vrea ca eu să-mi văd de viaţa mea împreună cu un bărbat care ţine la mine şi la fete. Nu îi cred.

Jenna mi-a sugerat să mă duc la un spiritist. Ea crede în soartă şi destin. Josie s-a oferit să vină cu mine, dar mi-e teamă de ce voi afla. Dacă este fericit? E posibil aşa ceva? Nu pot suporta gândul că pe Mason nu îl deranjează faptul că nu mai e aici cu noi. Josie crede că exagerez. Mă tem că are dreptate. Dacă spiritistul îmi spune lucruri despre care nu vreau să ştiu nimic?

Aud maşina de tuns iarba lângă uşa din spate şi sunt smulsă din starea mea visătoare. Îmi şterg obrazul cu mâna, dar se pare că e uscat. Am constatat că plâng tot mai puţin, pe măsură ce trece timpul de la ultimul sărut dat lui Mason. Acum ne sărutăm doar în vise şi amintiri, dar şi acestea sunt tot mai rare.

În sfârşit, îl văd şi pe Harrison. Astăzi poartă un maiou şi lasă la vedere mai multe tatuaje decât am văzut eu până acum. Aruncă o privire spre uşa glisantă din sticlă, atunci când trece pe lângă ea. E cald afară, dar el poartă căciula aia afurisită. Chiar şi aseară a avut ceva pe cap. Fac un pas spre uşă, apoi rămân cu mâna pe clanţă. Să mă duc afară şi să mă prefac că trebuie să curăţ ceva? Mă uit la

florile mele aproape abandonate şi observ că trebuie să le sap. Port pantaloni scurţi şi un tricou, numai bune pentru grădinărit.

Trag de uşă ca să o deschid şi ies din casă. Soarele dogoritor mă loveşte în plin. Avem nevoie disperată de ploaie. Ies de pe terasă direct pe iarba proaspăt cosită. Îmi vine să-mi scot pantofii, să simt răcoarea pământului. Îl privesc pe Harrison cum taie iarba în fâşii aproape egale. Latura asta a lui îl deosebeşte de starul rock pe care îl cunosc eu. Nu am mai spus nimănui, dar eu încă păstrez în dulap buchetul de flori pe care mi l-a dăruit Crăciunul trecut. Nu mă îndur să-l arunc.

De fiecare dată când trece pe lângă mine, Harrison se apropie tot mai tare. Şi-a schimbat traiectoria. Poate că a mai făcut asta şi până acum, dar nu am observat eu.

Acum îl privesc şi nu cred că voi putea să-mi iau ochii de la el. Ceva mă atrage şi, chiar dacă nu vreau să recunosc asta, îmi provoacă unele sentimente; nu la fel ca Mason, ci diferite.

Harrison opreşte maşina de tăiat iarba. Îşi ridică maioul, iar eu îi văd abdomenul tonifiat. Încerc să nu mă holbez la el, dar nu mă pot abţine. Este foarte frumos în felul său unic. Îmi dau seama de ce se calcă femeile în picioare ca să ajungă la el. Chiar arată bine. Îşi şterge sudoarea de pe frunte, apoi îşi bagă mâna sub căciula aia oribilă pe care o tot poartă. Încep să cred că face asta doar ca să mă enerveze pe mine. Dacă ăsta este planul lui, funcţionează de minune.

Se uită la mine şi aşteaptă să vadă dacă voi fugi din nou. Poate că ar trebui să-i ascult sfaturile doctorului Brooks şi să-mi caut un amic, dar nu sunt sigură că Harrison este potrivit pentru mine. Încă nu mi-am dat seama ce fel de sentimente am pentru el.

Fac un pas mai aproape. El face acelaşi lucru. Amândoi ne apropiem cu paşi mici, până când ajungem faţă în faţă. Sunt nevoită să-mi ridic privirea, fiindcă el este mult mai înalt decât mine.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută.

Nu m-am aşteptat la cuvintele astea din gura lui. Are vocea blândă. Îi pot simţi remuşcarea din glas.

— Şi mie, am întrecut măsura.

— Se mai întâmplă.

Harrison şi cu mine suntem îndeajuns de aproape să ne putem atinge. Ne uităm unul la altul. Nu spunem nimic, dar eu îi zâmbesc şi el îmi răspunde cu unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete pe care le-am văzut vreodată. Dacă nu sunt atentă, aş putea să mă pierd cu zilele în el.

— Mami!

Harrison îşi ridică privirea înainte să mă întorc eu. Peyton stă pe terasă, cu mâinile în şolduri. Din cauza soarelui, nu-i pot vedea faţa, dar îmi imaginez că nu este prea fericită.

— Bună, bebeluşa mea!

— Nu sunt bebeluş!

Oftez. Harrison îşi pune mâna pe spatele meu şi mă mângâie cu degetul mare. Mă surprinde să aflu că asta mă relaxează.

— Scuză-mă, Peyton!

— Mi-e foame!

— Chiar este ora mesei, spune Harrison în şoaptă.

Aprob din cap şi îmi dau seama că mica noastră interacţiune s-a sfârşit.

— Ce-ai zice să ieşim toţi la masă? Mai am de tuns bucăţica asta şi termin. Cinci minute maxim.

— Eşti sigur? întreb eu, întorcându-mă spre el.

— Normal! Termin aici şi ne întâlnim undeva, după ce îl iau şi pe Quinn.

Îmi întorc privirea spre Peyton care stă acolo sfidătoare. Poate că nu eu am nevoie de un bărbat în viaţa mea, ci ea. Harrison se descurcă de minune cu Elle; poate o s-o cucerească şi pe Peyton.

— Bine.

Mă uit încă o dată la Harrison, apoi merg spre Peyton. Când ajung lângă ea, refuză să mă privească. Îngenunchez şi îi trag părul de pe faţă. Ea se întoarce cu spatele la mine. De fiecare dată când face asta, mi se rupe inima.

— Vom lua cina în oraş împreună cu Harrison şi Quinn.
— Eu nu vreau!
Închid ochii. Iubire cu forţa, de asta are ea nevoie.
— Bine, cred că Jenna este acasă, aşa că o s-o sun să văd dacă poate sta cu tine.
Mă ridic şi plec, iar pe ea o las afară. Nu am de gând să cedez în faţa ei. Dacă ea vrea să-şi strice seara, n-are decât s-o facă. Închid ochii şi inspir adânc, înainte s-o caut pe Elle. Ştiu că ea va dori să meargă.
— Ce faci? întreabă Elle, aproape râzând.
— Încerc să mă calmez.
Deschid ochii şi o găsesc pe versiunea mea în miniatură în aceeaşi poziţie.
— Dar tu ce faci?
— La fel.
— De ce? Ce s-a întâmplat?
— Mi-e foame.
Nu mă pot abţine să nu râd.
— Ai vrea să luăm cina în oraş împreună cu Harrison şi Quinn?
Îşi deschide ochii plini de entuziasm şi mi se rupe inima, pentru că aş vrea să mă privească şi Peyton în felul acesta.
— Da!
— Bine, du-te şi schimbă-te.
Aştept câteva secunde, înainte să mă întorc şi să mă uit pe geamul uşii. Harrison vorbeşte cu Peyton şi, pentru prima dată de când ne-am întors de la Disney, văd un zâmbet pe faţa ei. Chiar dacă nu pot să-i spun asta, tocmai mi-a ciobit încă o părticică din inimă.
Se împlineşte un an de când l-am pierdut pe bărbatul pe care l-am iubit cu toţii, dar, dacă le pot dărui fetelor mele un motiv să zâmbească astăzi, mai contează că bărbatul responsabil pentru asta îmi face inima să tresară?

Capitolul 19
HARRISON

Aprind becurile în sediul formaţiei 4225 West. Liam a tras lozul cel mare atunci când a cumpărat casa asta. Subsolul, care a fost transformat în studio, este complet amenajat şi antifonat. Nu ştiu cât timp vom mai putea să-l numim acasă. Nu cred că Josie o să ne mai primească mult pe aici, mai ales în toiul nopţii când ea încearcă să doarmă. Chiar dacă nu ne poate auzi, cu siguranţă vrea să se bucure de casa ei.

De o lună, nu am mai lucrat la ceva. Cu toţii am avut nevoie de o pauză după incidentele din turneu, dar trebuie să mai şi muncim. Trebuie să compunem şi să înregistrăm melodii. Avem de lansat un CD, cu sau fără un turneu. Nu putem să ne dezamăgim fanii. Am făcut-o deja, când am fost nevoiţi să anulăm restul turneului. Gata cu asta! Formaţia 4225 West nu se lasă învinsă de toate prostiile! Mă bucur că sunt din nou în studio; să simt lemnul beţelor mele între degete, să lovesc până îmi descarc nervii şi creez magie. JD şi Tyler vor ajunge aici dintr-un moment într-altul ca să ne apucăm de treabă, dar nu ştiu sigur ce va face Katelyn.

Mă opresc în faţa biroului ei şi arunc o privire în camera întunecată. Nu am vorbit despre serviciu când am ieşit la cină, acum două săptămâni. Numai la asta nu mi-a stat mintea atunci când am văzut că se aşază vizavi de mine. M-am gândit mai mult cum aş fi putut să o ating. Mi-am imaginat unde aş fi vrut s-o sărut. Aş vrea să pot spune că am văzut-o în fiecare noapte de atunci până în prezent, dar nu pot. Când trec pe la ea să-i tund iarba, nu o găsesc acasă. Am ajuns la concluzia ca acea masă a fost doar o mulţumire, nu începutul relaţiei pe care mi-o doresc eu. Se va întâmpla şi asta. Aşa îmi spun în fiecare dimineaţă în timpul duşului. Quinn zice că trebuie să repet totul de o sută de ori şi va deveni realitate.

Ce ştie Quinn?

Mai multe decât mine, în orice caz.

Katelyn vrea să demisioneze. Trece astăzi pe aici să discute cu noi despre serviciul ei. Liam, chiar dacă s-a supărat pe ea, încearcă să nu amestece latura profesională şi cea personală. Nu ştiu cum va putea face asta, fiindcă eu unul nu pot. Vreau ca ea să fie mereu prin preajmă. Ea mă entuziasmează, mă face să mă simt de parcă urmează să sar cu paraşuta. Aş putea trăi doar cu adrenalina pe care mi-o provoacă ea, dar nu vreau s-o forţez să lucreze aici dacă nu se simte confortabil. Mi-e cam greu să cred că a putut s-o dea în bară atât de rău. Poate că ar fi trebuit să vorbim despre asta la cină, după ce copiii au plecat la joacă, în loc să stabilim cum îi vom duce la şcoală.

Mă aşez pe scaunul meu rotitor şi mă învârt o dată. Îmi iau beţele şi mângâi lemnul cu degetul, ca să verific dacă nu s-au fisurat. Deocamdată par în regulă, dar va trebui s-o rog pe Katelyn să mai comande câteva, dacă va mai lucra pentru noi. Dacă nu, voi fi nevoit să fac nişte treburi idioate de unul singur, iar asta înseamnă că nu le voi termina niciodată. Dumnezeule, am nevoie de ea în mai multe sensuri. Trebuie doar să găsesc un mod să-i spun asta, înainte să fie prea târziu.

Pipăi cu piciorul după pedalele tobelor. Închid ochii şi le apăs. O bubuitură. Încă una, şi tot aşa până când îmi încălzesc picioarele. Îndoi încheietura mâinii, înainte să lovesc beţele de tobe. O lovitură, apoi doua. Tot aşa, până când îmi găsesc ritmul. Îl cânt pe cel de la piesa scrisă pentru Katelyn şi îl repet încontinuu. Nu ştiu când îl vom înregistra, dar abia aştept să-l cânt live.

— Asta o să sune bine!

Mă opresc din cântat, când JD şi Liam intră în studio.

— Ce-a fost asta? întreabă JD.

— Omule, ce dracu' ai pe gât?

JD rânjeşte, apoi îşi acoperă gâtul cu mâna.

— *Aia* a fost Tracy, sau Tania... nu-mi amintesc. Oricum, ceva care începe cu T, cu siguranţă.

— Asta este atât de greşit!

Liam râde. Îmi scutur capul şi arunc unul dintre beţe spre ei. Ei se feresc, dar eu rămân cu gura căscată. Katelyn stă în pragul uşii, cu mâna la cap. Am lovit-o pe ea cu băţul meu! Sar de pe scaun, mă împiedic şi mă lovesc cu piciorul de tobe.

— Îmi pare rău, Katie!

— Cum mi-ai spus?

Mă opresc în faţa ei. Liam râde şi mai tare. Eu o privesc şi văd doar ură în ochii ei. Ridică din umeri şi respiră cu greutate, dar nu din cauza faptului că am folosit-o pe post de ţintă.

— Poftim?

— Nu am auzit, Harry, ce ai spus?

— Băga-mi-aş!

JD chicoteşte peste râsul lui Liam. Mă uit la el şi observ că are lacrimi în ochi. Îmi pun mâinile peste căciulă şi mi-o frec de păr.

— Mă cheamă Harrison, nu Harry! spun cât pot eu de încet.

În timpul şcolii, copiii m-au poreclit Harry şi am detestat asta, fiindcă au adăugat şi alte lucruri mai puţin plăcute.

Katelyn îşi pune mâinile în şolduri, dar ochii mei rămân aţintiţi pe zona mare şi roşie din mijlocul frunţii ei.

— Mă cheamă Katelyn. Adică K-A-T-E-L-Y-N. Un singur bărbat are voie să-mi spună Katie şi acela nu eşti tu… şi nu vei fi niciodată!

Îşi îngroapă degetul în pieptul meu, cu putere, apoi pleacă. Îmi masez locul şi privesc în urma ei cum îşi leagănă şoldurile.

Mă aplec şi dau cu capul de tocul uşii.

— Ce naiba a fost asta? întreb eu, intrând în camera de înregistrări.

— Asta, prietene, a fost Katelyn Cohen Powell şi tocmai te-a pus la punct.

— Mda, dar de ce?

— E clar că nu vrea să i se spună Katie, adaugă JD, în caz că nu am auzit prima dată.

Îmi dau ochii peste cap şi îi dau un ghiont în umăr, când

trec pe lângă el.

— Tare atent mai eşti, JD!

— Nu e vorba despre asta, spune Liam care îşi acordează chitara.

Eu mă aşez şi apăs pedala tobei ca să-i atrag atenţia. El mă priveşte. Arunc şi celălalt băţ spre el.

— Spune-mi şi mie, fraiere!

— Un singur bărbat are voie să-i spună Katie.

Îmi dau ochii peste cap. Nu am cum să concurez cu o fantomă. Deja e prea de tot.

— Minunat, deci am făcut-o să plângă, fiindcă i-am amintit de Mason? Un punct pentru James.

Lovesc toba de două ori şi talgerele o dată. Se pare că eu am picat de prost.

— Nici măcar lui Mason nu i-a permis să-i spună Katie, doar tatălui ei. Nu ştiu cum a început totul, cred că în copilărie, dar el mereu a numit-o Katie şi ea nu vrea să lase pe nimeni altcineva să folosească acel apelativ.

— Am luat la cunoştinţă.

— L-ai cunoscut pe domnul Powell?

Îl privesc întrebător pe Liam. Vorbeşte serios?

— Ăăă... vezi tu, nu cred că am ajuns până acolo cu relaţia asta. Întreabă-mă peste cinci ani, când o să ne scriem mesaje.

JD începe să râdă. Liam aruncă băţul înapoi spre mine. Eu mă feresc şi tresar când se loveşte de perete.

— El este salvarea ta, idiotule! Ea nu o să iasă cu nimeni, dacă nu o asigură el că e în regulă.

— Pe naiba, de unde ştii tu asta?

Liam ridică din umeri.

— Am auzit-o vorbind cu Josie în dimineaţa asta, înainte să plece la serviciu.

— Ticălosule! mormăi eu, iar el îmi face cu ochiul.

— În regulă, hai să facem asta! Trebuie să ne dăm seama cum s-o rezolvam pe Katelyn, spune Liam, închizând uşa.

— Mi-ai aflat deja părerea. Eu cred că are nevoie doar de puţină îndrumare. Să o aruncăm la rechini.

— Pariu că nu ghiciţi ce am auzit eu? se bagă şi JD.

— Nu, nu ghicesc JD... Deci, rahatule, ce ai auzit?

Liam îşi dă ochii peste cap. Îmi dau seama că o să avem o zi tare productivă la studio.

— Sam şi-a băgat nasul pe aici. Am văzut-o la *Roxy* seara trecută. A vrut să şi-o tragă cu cineva, dar eu nu mă mulţumesc cu resturile nimănui.

Liam se face roşu ca racul când aude de Sam. Ştiu ce gândeşte. Dacă ea dă târcoale şi vrea să şi-o pună cu JD, înseamnă că încearcă să ne facă probleme.

— Altceva? întreabă Liam.

— DeVon a cântat în acea seară şi cu siguranţă se cunosc.

— Drăcia dracului! spunem amândoi în acelaşi timp.

— Page, te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Liam dă din cap.

— Dacă ea a pus toată porcăria asta la cale, pe cuvântul meu că o omor!

— Eu o cred în stare. A încercat să mă convingă să intru într-o trupă nouă, dar i-am spus să se care şi să-şi ia şi fundul ăla balonat cu ea.

JD se pricepe aşa de bine la vorbe! Jur că ar putea fi un poet.

— Nu vreau să vorbesc despre Sam. Trebuie să mă gândesc, spune Liam.

Apoi aprinde becul care îl anunţă pe Tyler că putem să înregistrăm. Deşi nu ştiu la ce lucrăm.

— Cântecul ăla pe care l-ai scris tu, hai să lucrăm la el, ca să-l cântăm în seara asta la barul lui Ralph.

— La Ralph?

— Da, ştii tu, locul unde îi place lui Liam s-o ducă pe domniţă.

— Ştiu care este barul lui Ralph, JD.

Uneori cred că a rămas tot puştiul de nouăsprezece ani care ne-a întrebat dacă îl lăsăm şi pe el să cânte cu noi într-o zi. A venit la noi după un concert şi ne-a întrebat pur şi simplu. De atunci, nu a mai plecat.

— Avem o cântare în seara asta! spune Liam de parcă

am cânta în fiecare seară la Ralph.

La „Fantezii florale” da, dar nu la Ralph.

— Minunat, mersi că m-ai anunţat şi pe mine!

Îmi iau căştile şi mi le pun pe urechi. JD şi Liam fac la fel. Îmi vine să mă ascund, când Liam începe să-mi cânte versurile, dar piesa e bună şi cântată de el sună şi mai bine. Dacă vom cânta la Ralph în seara asta, am face bine să dăm tot ce avem mai bun. Ultimul lucru pe care-l vrem este ca un concert local să iasă prost.

Cinci minute.

Atât a durat până când mi s-a sculat, după ce m-am aşezat lângă ea şi i-am atins degetele. Doar degetele, pentru numele lui Dumnezeu! Cum interpretează creierul meu toate astea? Am comis-o şi atunci când am urcat scările în urma ei, dar în niciun caz nu i-aş fi arătat ce se petrecea în pantalonii mei. Ar fi oripilată dacă ar afla, iar eu probabil aş fugi din cameră mâncând pământul.

Când văd cum urcă scările e tortură. Felul în care i se mişcă fusta, cum i se lipeşte de fund la fiecare pas, îmi complică situaţia. În momentul acesta, nu pot lua cina cu nimeni. Partea cea mai rea este că băieţii îşi vor da seama, mai ales Liam. M-a lăsat dinadins să mă ocup eu de ea. Eu sunt cel care a trebuit să-i spună că avem o şedinţă a formaţiei în bucătăria lui şi că prezenţa ei este necesară. M-a lăsat pe mine să mă descurc cu faţa ei tristă, fiindcă ştie că voi face orice îmi stă în putinţă ca să zâmbească din nou. Ce am făcut? Am atins-o. Chiar dacă asta nu a făcut-o pe ea să zâmbească, m-a făcut pe mine, deoarece nu s-a retras. M-a lăsat s-o ţin de mână, înainte să se ridice şi să-şi îndrepte fusta aia strâmtă, apoi a ieşit din birou.

Normal că băieţii s-au instalat în bucătărie şi nu în sufragerie, unde există o masă mare în jurul căreia să ne adunăm. Nu, noi stăm în separeu, adunaţi în jurul unei măsuţe. Aici problema mea actuală devine şi mai vizibilă.

Ceva trebuie să se schimbe, dar nu ştiu sigur ce anume. Ori va trebui să fac duşuri reci mai des ori să mă dau la ea, fiindcă nu cred că mai pot rezista aşa pentru mult timp.

Atitudinea ei nu este nimic altceva decât o tachinare continuă. Te las să mă săruţi când sunt beată. Mă poţi ţine de mâna când eşti treaz. Ne putem săruta în Casa Bântuită, dar nu şi altundeva. Urăsc faptul că nu pot s-o ating. Îmi doresc *foarte tare* s-o ating.

Mă apucă groaza când văd ultimul scaun rămas liber. JD stă în colţ şi încearcă să nu râdă, iar Liam îşi umple gura cu mâncare, ca să nu fie nevoit să vorbească. Încerc să mi-o aranjez discret şi las farfuria mai jos, ca să nu vadă şi ea ce este evident. Îmi urăsc colegii de trupă!

Sunt nevoit să mă strecor pe lângă ea şi mă frec de umărul ei atunci când fac asta. Simt un şoc de plăcere în zona şliţului când o ating. Îmi muşc buza şi încerc să nu gem. Cine naiba geme într-o astfel de situaţie? Am nevoie de ajutor profesional.

— Băieţii şi cu mine ne-am tot gândit, începe Liam să spună.

Chiar am făcut-o? Vreau să întreb eu. Ţin minte că am început să vorbim azi-dimineaţă, dar el şi-a luat timp de gândire. Nu mi-am dat seama că am ajuns, în sfârşit, la o concluzie. Asta va fi interesant.

— Ai de gând să mă concediezi? Eu cred că aşa ar trebui.

Mă uit întrebător spre Katelyn. Ea doar ridică din umeri şi muşcă din salată. Când am ieşit la cină doar noi, a mâncat pizza ca nimeni alta. Nu am mai văzut până atunci o femeie care să mănânce în felul acela.

— Nu, nu te concediez. JD mi-a dat nişte informaţii pe care trebuie să le verific, aşa că îţi mai dăm o şansă.

Liam se uită la ceas şi dă din cap.

— Trebuie să fim la barul lui Ralph într-o oră pentru un concert. Linda o să aibă grijă de copii.

— Putem discuta despre asta?

Liam îşi împreunează mâinile, la fel ca un tată. Mie îmi vine să râd, dar ştiu că încearcă să se comporte ca un profesionist cu ea.

— E vineri seara, ai nevoie de o ieşire. Dezbatere încheiată.

Liam pleacă, urmat îndeaproape de JD. Băieţii şi-au lăsat cina pe jumătate nemâncată pe masă. Eu nu pot pleca, fiindcă sunt blocat în spatele ei, dar nu în felul în care mi-aş dori.

— O să te distrezi.

— Mă îndoiesc.

— Haide! spun eu.

Mă încumet să-i trag părul de pe umăr. Mă aplec apoi spre ea, disperat să-i simt gâtul cu buzele. Aş putea să mă pierd cu zilele în mirosul ei, dacă mi-ar permite.

— Îmi place de Katelyn cea beată.

După ce spun asta, mă ridic şi fac paşi mari până la uşa de la subsol. Trebuie să mă îndepărtez de ea, înainte să fac ceva stupid şi să mă plesnească, deşi probabil ar merita să încerc.

Cobor repede pe scări şi încep să-mi împachetez tobele. Asta îmi dă bătăi de cap, dar mi-am lăsat celălalt set în Los Angeles, fiindcă nu am crezut că eu şi Quinn o să ne acomodăm aici. Nu am vrut să mut totul deodată. Bănuiesc că aş putea închiria o camionetă să le aduc aici, atunci când ne vom întoarce pentru petrecerea burlacilor şi burlăciţelor. La naiba, dacă am noroc, poate Katelyn va fi dispusă să facă o mică excursie şi să ne oprim la câteva sute de kilometri, ca să „sfinţim” locurile.

Asta da excursie de plăcere!

Capitolul 20
KATELYN

Nu vreau să fiu aici, mai ales îmbrăcată aşa. Îmi vine să-l omor pe Liam. Am s-o omor pe Josie. Ar fi trebuit să plec în clipa în care Harrison a ieşit din bucătărie. Să evadez, dar nu, m-am simţit obligată să adun după ei. Dacă aş fi fost acasă la mine, nimeni nu s-ar fi gândit să mă caute. Aş fi putut să încui uşa şi să mă cuibăresc pe canapea cu o cutie de îngheţata „Ben and Jerry’s” în braţe. În schimb, stau în barul lui Ralph îmbrăcată cu nişte blugi strâmţi şi un maiou negru la fel de strâmt pe care scrie „Sunt cu Formaţia”. Serios? Am redevenit adolescenţi?

Uneori aş vrea să fiu din nou adolescentă. Să mă întorc în vremea în care am fost doar noi patru la turnul de apa sau cinematograful în aer liber. Ce ani frumoşi! M-am pregătit pentru balul bobocilor în baie şi Josie m a folosit ca acoperire să rămână la Liam peste noapte. Mă trec fiorii când mă gândesc că gemenele ar putea face jumătate din tâmpeniile pe care le-am făcut noi, dar ştiu că aşa va fi. Cele mai multe sunt tradiţii, un ritual de trecere. Iar Mason nu va fi prin preajmă să-i sperie pe băieţii care vin după ele.

Evident că nu am putut pleca după ce am intrat în bar, fiindcă Ralph ne-a întâmpinat la uşă. Nu am mai fost pe aici din seara în care formaţia 4225 West a dat un concert de caritate pentru mine, după aniversarea lui Mason, şi mă simt vinovată atunci când îi văd faţa lui Ralph.

Mă uit în jur şi îmi dau seama ce fel de fani au venit să-i vadă pe băieţi. Când am fost în turneu, am observat câte ceva pe ici, pe colo, dar acum, că am o privire de ansamblu, ochii mei văd foarte multa… piele. Nu ştiu cum poate Josie să nu fie geloasă. Eu nu sunt sigură că aş putea face asta. Felul în care vorbesc ei despre băieţi… mă face să mă înfior şi să-mi pară rău pentru ei.

Josie şi cu mine stăm la marginea ringului de dans, cu o

găleată de beri pe masă, şi îi aşteptăm pe băieţi. Ştiu că ea va merge în faţă după ce vor urca ei pe scenă, fiindcă este cea mai mare admiratoare a lor. Nu pot s-o condamn, având în vedere că l-a mai pierdut o dată pe Liam. Nu ar mai renunţa la el nici dacă s-ar despica pământul!

— Cum reuşeşti? o întreb, înainte să iau o sticlă de bere din găleata rece ca gheaţa şi să deschid capacul.

Îmi dau capul pe spate şi las lichidul rece de culoare arămie să-mi umple gura. Nu ar trebui să beau, dar Liam are dreptate – este vineri seara şi eu am o bonă -, ar trebui să profit de ocazie.

Josie ridică din umeri.

— Unele chestii mă deranjează, dar am încredere în el. Ştiu că, la finalul serii, se va întoarce acasă la mine şi nu ar atinge pe nimeni. Are prea multe de pierdut.

Mă minunez de forţa lui Josie. Eu nu cred că l-aş fi iertat, dacă aş fi fost în locul ei. Am stat lângă ea şi i-am ţinut părul când vărsa încontinuu, zi după zi. O lungă perioadă de timp, a fost doar un dezastru, dar acum străluceşte. Zâmbeşte în fiecare zi şi mă face să vreau să trăiesc viaţa ei. Mă omoară gândul că am avut şi eu una asemănătoare, dar am pierdut totul.

Se adună tot mai multă lume, pe măsură ce ne apropiem de începerea concertului. De la masa noastră nu o să-i vedem prea bine. Nu că ar trebui să-i supraveghez, dar acum am ocazia să-l analizez pe Harrison fără ca el să-şi dea seama. Da, recunosc, a început să-mi placă, dar nu suficient cât să-i cad în braţe. Este un bărbat interesant şi am senzaţia că nu e doar un simplu toboşar într-o formaţie rock. Nu cred că eu sunt persoana potrivită care să descopere cine este el cu adevărat. Nu am ce să-i ofer. Din păcate, eu nu sunt destul de bună pentru cineva ca el.

Luminile pălesc şi fanii încep să strige. Emoţia pluteşte în aer, o simt cum mă învăluie. Astăzi pot fi şi eu o simpla admiratoare, alături de ceilalţi fani, fără să trebuiască să mă asigur că băieţilor nu le lipseşte nimic. Ralph se va ocupa de toate în această seară.

Când Liam îşi face apariţia pe scenă, Josie se ridică în picioare pe scaun şi fluieră.

— Bună, iubito! spune el în microfon şi le înnebuneşte pe toate femeile.

Păcat că vorbeşte doar cu ea. Îmi scutur capul şi încep să râd. Ăştia doi parcă nu s-au despărţit niciodată.

Decid să mă ridic şi eu pe scaun, altfel nu voi putea vedea nimic. Mă rog să nu mă împingă nimeni. Asta mi-ar mai lipsi acum, să cad peste mese. Jimmy iese după Liam şi începe imediat să flirteze cu nişte femei din primul rând. Pe una o ţine de mâna şi se apleacă să-i spună ceva la ureche. Cine ştie ce-i spune, probabil că îi şopteşte numărul lui de telefon. Sinceră să fiu, mă mir că nu-mi dă cele mai mari bătăi de cap. Uneori se comporta ca un familist, iar alteori este gigoloul formaţiei.

Harrison intră ultimul pe scenă. A dat căciula pe o şapcă de baseball şi o poartă întoarsă. Îmi amintesc perfect ultima dată când i-am văzut şapca pusă aşa. Îmi ţin respiraţia când se uită prin mulţime. Oare pe mine mă caută? Jumătate din mine asta vrea, dar cealaltă jumătate speră să găsească pe cineva care poate să-i ofere ce îşi doreşte.

Harrison reglează ceva la tobe înainte să-şi rotească beţele între degete, apoi le loveşte şi numără până la patru. Mă uit la Josie, care dă din cap şi strigă la Liam.

Cântecul ăsta este nou, ceva ce nu am mai auzit până acum. Se pare că Josie ştie versurile, fiindcă ea cântă împreună cu ei. Mi se umple inima de iubire pentru Liam şi Josie. El are talent şi poate compune piese despre ea. Eu nu rezist o zi fără să mă gândesc cum a sunat vocea lui Mason şi cum nu o să-mi mai spună nimeni niciodată „Te iubesc”. Mă uit la prietena mea cea mai bună şi văd cum îi cântă de parcă ar fi ultimul lucru pe care-l face pentru ea.

Versurile cântecului sunt emoţionante, despre cum inima i-a învins mintea şi că ar fi trebuit să ştie mai bine. Mă mişc pe ritmul piesei, tot înainte şi înapoi. Îl privesc pe Harrison cum bate în tobe. Nu-mi dau seama dacă se uită spre mulţime sau nu. Aş vrea s-o facă, măcar pentru o

secundă. Poate că i-aş face cu mâna şi el mi-ar zâmbi. Liam cântă despre dragoste, că e lucru sigur, şi eu îmi doresc ca totul să fie atât de simplu!

Să-mi văd de viaţa mea ar trebui să fie destul de simplu. Să mă adun şi să las pe altcineva să intre în inima mea ar trebui să fie destul de uşor. Deci de ce nu este? De ce mă tot îndoiesc de toţi şi de toate? Mă aşez şi desfac încă o bere. Trebuie să-mi înec amarul sau măcar să-mi scot vocile din cap. Nu pot să iubesc alt bărbat. Pur şi simplu, nu pot!

După fiecare melodic cântată de băieţi, eu beau cel puţin două beri. Prea multă vorbărie despre inimi frânte, dragoste, sex şi viaţă. Ralph umple din nou găleata şi Josie mă priveşte. Nu ar fi trebuit să vin şi eu. Una este să-i ascult cântând, şi alta să lucrez din culise pentru ei. Ar trebui să lucrez – asta ar trebui să fac –, nu să stau aici şi să-mi plâng de milă.

Băieţii mai cânta nişte piese, înainte să facă o pauză. Mulţimea se împrăştie. Mă uit cum tipa de mai devreme îşi pune labele peste tot pe Jimmy. El se bucură de atenţie, deci bănuiesc că o să le încerce pe toate până o găseşte pe aleasa lui. Bărbaţii ăştia!

Josie se aşază lângă mine, roşie la faţă şi transpirată de la atâta dansat. Scoate o bere şi îşi lipeşte sticla de frunte. Mă sprijin de ea şi îmi pun capul pe umărul ei.

— Te iubesc!

Probabil am vorbit prea încet ca ea să mă audă.

— Eşti beată?

Număr capacele de bere aliniate pe masă şi aprob din cap.

— Eşti norocoasă, ştii asta.

— Ştiu, dar tu de ce crezi asta? mă întreabă, deschide o sticlă şi ia o înghiţitură.

— El compune piese despre tine. Cea nouă... nu ştiu de ce, dar m-a pus pe gânduri.

— Vorbeşti despre prima piesă pe care au cântat-o?

Îmi ridic capul puţin prea repede. Totul se învârte. Josie mă înghionteşte. Când mă uit la ea, observ că zâmbeşte cu

gura până la urechi.

— Nu Liam a scris acel cântec, spune ea râzând. E creaţia lui Harrison.

— De ce ar scrie el aşa un cântec? întreb eu confuză.

Josie îşi duce sticla la buze şi bea.

— Băiatul ăla s-a îndrăgostit.

— Serios? De cine?

Mă doare puţin inima când mă gândesc că a găsit pe cineva. Ştiu că eu l-am tot respins, dar nu mă aşteptam să renunţe atât de uşor şi să-şi vadă de viaţa lui.

— Katelyn, vorbeşti serios?

— Da! răspund eu arţăgoasă.

Nu vreau să plâng, dar îmi simt sentimentele rănite.

Înainte ca Josie să aibă ocazia să-mi răspundă, băieţii se aşază la masa noastră. De fapt, doar Liam şi Harrison fac asta.

— O să mai cântaţi?

— Nu, a fost un recital scurt în seara asta, spune Liam înainte să o tragă pe Josie mai aproape de el.

Ea îi spune ceva. El se uită la mine şi la Harrison, apoi începe să râdă. Acum e momentul meu. Nu am de gând să mă uit la ei când se comportă aşa, iar Harrison probabil va vrea să meargă la noua lui iubită.

— Ei bine, eu am plecat de aici, spun şi împing scaunul.

— E beată! zice repede Josie.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi scot telefonul. Harrison se lasă pe spătarul scaunului şi mă studiază de sus până jos.

— O să chem un taxi!

Îmi agit telefonul în faţa lor.

— De ce pleci? întreabă Liam. Încă e devreme.

Îmi flutur mâna spre el.

— Harrison nu vrea ca eu să fiu aici.

Harrison îmi aruncă o privire tăioasă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Ridic din umeri şi golesc sticla de bere din faţa mea. Le fac cu mâna şi mă întorc cu spatele la ei, apoi mă îndrept cu paşi precauţi spre uşă. Când ajung afară, mă lipesc de zid şi las aerul rece al nopţii să mă învăluie. Sunt o proastă

dacă am crezut că un bărbat ca Harrison ar fi interesat de cineva ca mine. Poate că sunt beată, dar îmi amintesc perfect cina la care am ieşit cu puţin timp în urmă. Mi-a plăcut să împart masa cu el şi copiii. Fără aşteptări, doar ca între prieteni. Când mă simt pregătită să fac un pas şi să-i dau o şansă, el îşi găseşte pe altcineva.

Îmi şterg cu furie lacrimile de pe obraji şi mă îndepărtez de perete. Trebuie să mă plimb. Trebuie să mă calmez şi să mă trezesc din beţie înainte să merg acasă. Aceasta este a doua oară când mă îmbăt din cauza lui şi a sentimentelor mele afurisite. Nu pot continua tot aşa.

— Unde pleci?

Mă trage de mână. Eu mă întorc şi cad peste el. El mă prinde şi îmi ia faţa în mâini. Mi-o ridică uşor spre el.

— De ce plângi?

Ridic din umeri şi mă uit în jos. Nu vreau să-mi vadă faţa înlăcrimată.

— Sunt o beţivă şleampătă.

Harrison chicoteşte.

— O, nu ştiu ce să spun în privinţa asta. Mie îmi place de Katelyn cea beată.

— E o proastă.

— E cinstită şi îşi arată sentimentele.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Nici eu, spune el.

Mă apucă de bărbie, îmi ridica uşor capul şi mă studiază.

— Ai nişte ochi tare frumoşi!

— Tu eşti foarte frumoasă!

Fac un pas în faţă şi îmi lipesc fruntea de pieptul lui. Îşi petrece braţul în jurul gâtului meu şi mă ţine lângă el.

— De ce ai spus că nu te-am vrut acolo? întreabă el.

Am sperat să uite asta, dar se pare că nu m-am ridicat de prea mult timp de la acea masă.

— Habar n-am. Josie mi-a spus că tu ai scris cântecul ăla...

— Aşa, şi?

— Am crezut că vrei să-ţi petreci timpul alături de ea,

şoptesc eu.

Mă trag de lângă el, ca să pot fugi mai uşor atunci când îmi va spune că vrea să iasă cu noua lui iubită.

— Chiar îmi petrec timpul alături de ea.

Ridic privirea imediat şi văd cum îmi zâmbeşte.

— Haide, o să te duc acasă!

Harrison mă conduce spre parcare. Nu spune nimic care să mă facă să mă simt jenata de toată situaţia asta. Nu ştiu ce să înţeleg din vorbele lui, dar ştiu că îl ascult cu mare atenţie. Piesa pe care a cântat-o Liam în seara asta este despre mine, şi Harrison a scris-o.

Până acum nu a mai scris nimeni o piesa despre mine, iar asta mă face să mă simt iubită şi emoţionată în acelaşi timp. Nu ştiu cum *ar trebui* să-i răspund, dar ştiu cum *o s-o fac.* Nu mai pot lupta cu sentimentele mele. Mă chinui prea tare să neg ce îmi spun inima şi trupul. Bărbatul acesta... cel care şi-a pus protector braţul în jurul meu, mi-a suportat prostiile şi reacţiile contradictorii, dar cel mai important este că îmi tratează fetele cu deosebit respect. Aş fi nebună să renunţ la o posibilă experienţă revelatoare.

Trebuie doar să mi găsesc cuvintele potrivite ca să-i spun şi lui asta.

<u>Capitolul 21</u>
HARRISON

Las apa caldă să-mi, curgă pe ceafă şi pe spate. Îmi mişc capul dintr-o parte în alta, în speranţa că asta îmi va relaxa muşchii. Cred că voi plăti pe cineva să-mi tundă iarba, fiindcă eu nu mai pot s-o tund în două curţi, de două ori pe săptămână, apoi să fac repetiţii cu formaţia. Ori asta, ori vârsta începe să-şi spună cuvântul. Nu pot să nu o tund pe cea din curtea lui Katelyn. Merită să fac asta doar s-o văd aplecată peste florile ei. Trebuie să recunosc că are cei mai frumoşi trandafiri din Beaumont. Nu că m-aş uita la alţi trandafiri, dar munca depusă de ea în ultimul timp a început să dea roade.

Încălzesc apa mai tare, apoi mă încordez. Poate că ar trebui să mă antrenez sau să bat mai des tobele. Categoric trebuie să-mi aduc şi celălalt set din Los Angeles, atunci când ne vom întoarce acolo. Vreau să o întreb pe Katelyn dacă i-ar plăcea să se întoarcă acasă cu maşina mea, dar încă nu am găsit momentul potrivit. Ăsta ar fi un pas important în orice direcţie şi, chiar dacă eu sunt pregătit, nu ştiu dacă şi ea este. Însă e pe drumul cel bun. Simt asta.

Seara trecută a fost interesantă. Până acum nu am mai fugit după o femeie, dar când am văzut că ea începe să plângă şi să pună la îndoială dacă eu o vreau acolo, asta m-a derutat şi aproape că am urcat pe scenă să-i mărturisesc iubirea mea necondiţionată. Josie mi-a spus că i-a povestit despre melodia pe care am cântat-o, dar mai insinuat, fiindcă nu a vrut să-i spună adevărul verde în faţă.

Când am găsit-o pe Katelyn în faţa barului, am vrut s-o ţin în braţe şi să-i arăt cât de mult înseamnă ea pentru mine. Seara trecută, am văzut ceva în ochii ei, în felul în care m-a privit. Sper că instinctul nu mă înşală,fiindcă, dacă e cum cred eu, am impresia că o să mă văd cu ea puţin mai des, mai ales departe de studio.

De data asta, o să-mi ascult intuiţia şi, când am s-o văd din nou, am să-i spun... nu ştiu încă ce, dar tot am să-i spun ceva. Poate că asta o să-i deschidă ochii. Am s-o primesc în lumea mea, dacă mă va lăsa să văd şi eu cum este a ei. E tot ce îmi doresc.

Apa se răceşte şi tehnica mea de masaj nu mai are niciun efect. Ar trebui să-mi fac o programare la un fizioterapeut sau la un cabinet de masaj. La naiba, poate că reuşesc s-o conving pe Katelyn să-şi pună ea mâinile peste tot pe corpul meu. Asta ar fi suficient să-mi relaxeze majoritatea muşchilor.

Închid apa şi trag perdeaua de duş. Ies din cadă pe covorul alb al lui Quinn, cel care devine roşu atunci când este ud. Îţi dă impresia că sângerezi. Lui îi place. Crede că e amuzant să sperie oamenii cu el. Îmi pun un prosop pe cap şi încep să-mi şterg părul cu el.

Când se deschide uşa, trag cu ochiul prin crăpătura din prosop. Katelyn se holbează la mine cu gura căscată. Privirea ei îmi admiră corpul ud şi foarte gol.

— Oh, la naiba! spune ea, acoperindu-şi gura, dar nu şi ochii.

Văd că mă studiază şi aş fi un idiot dacă aş spune că asta nu mă excită. Nu mă grăbesc când îmbrac pantalonii de trening fără elastic şi care îmi atârnă de talie. Da, îmi dau seama ce fac. E timpul să joc murdar.

— Ăăă...

Încep să râd.

— Îmi pare rău...

Katelyn îşi scutură capul şi nu se mai uită la mine.

— Mi-am vărsat cafeaua şi Quinn a spus că eşti la duş...

— Aşa că a trebuit să intri ca să te convingi că spune adevărul?

— Nu... ăăă... eu... sus pe scări.

Fac un pas în faţă şi o trag puţin, să închid uşa şi s-o încui. Dau volumul mai tare la MP3 player-ul meu, să nu audă copiii ce vorbim noi.

— Duşul meu este în renovare, aşa că a trebuit să-l folosesc pe al lui Quinn.

— Are logică ce spui.
— De ce nu ai fugit de aici când m-ai văzut? întreb eu destul de tare ca să mă audă.
— Nu ştiu, şopteşte ea, privindu-mă în ochi.
Nu mai rezist. Mă sprijin de lavoar şi o trag între picioarele mele. Mâinile ei îmi ating pieptul, iar degetele se apropie periculos de mult de cercelul din sfârcul meu. Nu mă voi stăpâni, dacă îl va atinge. Închid ochii şi mă bucur de faptul că ea mă atinge din propria voinţă. Mâinile îi hoinăresc pe gâtul meu şi îmi ating părul. Ştiu ce urmează să facă, dar de data asta nu am s-o opresc. Nu pot. Vreau ca ea să facă asta. Prosopul cade, iar ea îşi plimbă degetele prin părul meu.
— Aştept de foarte multă vreme să te văd în felul ăsta.
— Ştiu.
— De ce te tot acoperi când mă uit la tine?
Deschid ochii şi o găsesc incredibil de aproape de mine. Nu-mi va lua prea mult să-i ating buzele.
— Pentru că vreau să vezi cum sunt eu cu adevărat, nu doar exteriorul. Asta este garda mea.
— Încerc.
Acest cuvânt îmi ajunge. O prind de coapse şi o trag spre mine. Buzele noastre se ating şi acum nu are nicio ezitare.
Îşi doreşte asta la fel de mult ca mine. Mă trage de păr şi îmi dă de înţeles ce va face atunci când o voi descoperi pe deplin. Acum mă sărută pe gât şi ajunge la ureche. Se freacă de penisul meu şi mă face să gem de plăcere. Trebuie să preiau eu controlul, fiindcă în acest moment este la ea. Vreau s-o ridic şi ea să mă încolăcească cu picioarele ei frumoase. Am face-o rapid şi provocator, ar merita pe deplin să mă pierd în ea.
— Katelyn, spun eu cu vocea răguşită.
Ea se întoarce la buzele mele. Nu mă plâng de nimic. Am primit mai mult decât mi-aş fi imaginat, dar la naiba, dacă nu se opreşte va trebui să fac alt duş.
— Îmi pare rău, zice ea.
Încearcă să se retragă, dar eu nu o las. Nu vreau să se

mişte de lângă mine.

— Să nu îţi pară. Fiindcă mie nu îmi pare rău. Cu excepţia cazului în care tu o să-mi spui că asta a fost o greşeală.

Katelyn îşi coboară privirea. Mi se rupe inima. Nu-mi vine să cred. Închid ochii şi îmi vine să-mi trag una pentru că sunt atât de prost!

— Nu o să spun asta.

Deschid ochii şi văd că zâmbeşte. Îşi ţine o mână pe umărul meu, iar cu cealaltă încă mi se joacă prin par.

— Nu? Dar ce ai vrut să-mi zici?

— Că mă străduiesc, Harrison. Nu va fi uşor, şi cel mai probabil mă voi retrage sau mă voi îndepărta, dar după seara trecută... cântecul şi ce mi-ai spus în parcare? Mi-o datorez mie, dar şi ţie să încerc măcar. Vreau să încerc.

— Crezi că între noi poate fi ceva?

— Da, aşa cred. Nu ştiu ce, dar ce simt atunci când sunt lângă tine... Felul în care mă iei în braţe atunci când mă săruţi este diferit şi neaşteptat. Nu ştiu de ce, dar mă gândesc la tine tot timpul şi chiar dacă îmi interzic să fac asta, mi-e tot mai greu să stau departe de tine.

Îmi lipesc buzele de ale ei. Îi iau faţa în mâinile mele şi o ţin aşa, lângă mine. Dacă asta-i tot ce primesc deocamdată, o să mă mulţumesc cu atât. Limba mea se mişcă la unison cu a ei, într-un ritm lent. Mă prinde cu mâinile de talia pantalonilor. Dacă mă ridic, cu siguranţă nu vor cădea datorită erecţiei pe care o am în acest moment. Încerc s-o îndepărtez pe Katelyn, dar ea nu se mişcă. Simte cât de mult o doresc.

Nu mă grăbesc să pun capăt sărutului. Vreau să savurez fiecare moment, ca să o pot visa mai târziu. Eu mă retrag primul, fără tragere de inimă. Îmi lipesc fruntea de a ei şi o sărut pe nas.

— Vrei să mâncăm ceva după ce cureţi pata aia de cafea?

Ea îşi priveşte tricoul fără să se tragă de lângă mine. Tricoul ei alb are acum o pată maronie.

— Îţi împrumut eu un tricou! îi ofer entuziasmat.

Dacă o voi vedea îmbrăcată cu tricoul meu, voi îi extraordinar de încântat şi va trebui să mai fac un duş.

— Mergem înapoi la mine acasă să mă pot schimba?

— Desigur.

Acum, că m-a lăsat s-o sărut şi nu s-a tras sau răzgândit, vreau s-o fac mai des. Îmi asum un risc şi mă aplec spre ea. Ea zâmbeşte. Eu zâmbesc.

— Mami?

Zâmbetul îi dispare mult prea repede, dar înţeleg de ce. Mă trag de lângă ea, îmi iau tricoul şi mă îmbrac cu el. Ea nu mă scapă din priviri. Aş vrea să-i spun că m-a văzul gol şi cinstit ar fi s-o văd şi eu, dar am sentimentul că s-ar supăra şi m-ar ignora din nou. Aşa că o să-mi muşc limba şi o să aştept să revină Katelyn cea beată.

Ea răsuceşte yala şi deschide uşa. Peyton stă de cealaltă parte, furioasă, îmbrăcată cu un tricou de fotbal bleumarin şi cu mâinile în şolduri.

— Ce faceţi voi aici?

— Vorbim.

Cu buzele, vreau să adaug eu, dar mă abţin de la comentariul pueril. Copiii nu trebuie să afle ce am făcut noi în baie.

— Despre ce?

— Treburi de adulţi.

Peyton îşi ridică o sprânceană, iar eu nu mă gândesc decât la ce o aşteaptă pe Katelyn. Cu siguranţă Peyton domină în acest moment, şi asta nu e bine.

— Am vorbit despre ce vreţi tu, Elle şi Quinn de Crăciun, în caz că unul dintre noi se întâlneşte cu Moşul, să-i dăm lista potrivită.

Peyton rămâne cu gura căscată şi ochii i se luminează. Katelyn se uită la mine. Eu ridic din umeri. A funcţionat în cazul lui Quinn, atunci când s-a supărat.

— Elle, mami tace lista pentru Crăciun! strigă Peyton şi porneşte în fugă de-a lungul coridorului.

— Bine gândit!

— Orice funcţionează. Eu o să mă schimb.

Îi iau din nou faţa în mâini şi o ţin aşa câteva secunde.

Va trebui să-mi spună cât de departe pot să merg, fiindcă nu vreau să depăşesc limitele. Ştiu că nu am voie s-o ating în faţa copiilor, dar acum, că am petrecut minute bune împreună şi sunt destul de sigur că nu are de gând să fugă prea curând, nu cred că o să-mi pot ţine mâinile departe de ea.

Trebuie să găsesc o soluţie!

Mă plimb alături de Katelyn, cu mâinile în buzunare. Noi rămânem în urmă, iar copiii fug în faţa noastră. Ea îşi atinge braţul de al meu şi mă face să mă întreb dacă ar vrea să ne ţinem de mână. Oricât de mult mi-aş dori să fac asta, nu vreau să trebuiască să dea explicaţii. Trebuie să realizeze că nicio femeie din lumea asta nu se poate compara cu ea. Are toată atenţia mea şi chiar mai mult.

Când intrăm în parcul de distracţii, copiii sar în sus de bucurie. Locul acesta este paradisul gălăgiei şi risipei de bani. Quinn îl adoră. Îi place să se joace şi să adune bilete ca să-şi cumpere o jucărie ridicolă care rezistă doar câteva zile. Ambele fete par încântate şi mă gândesc că ieşirea asta este un prilej de relaxare pentru ele – să-şi petreacă timpul într-un mediu destinat copiilor şi lipsit de stres.

Când ne apropiem, vânzătoarea ne zâmbeşte larg. Simt cum Katelyn se lasă pe mine. Vreau să-mi petrec braţele în jurul ei, să o am aproape, dar nu fac asta. Dacă ea vrea să se apropie de mine, dacă are nevoie de susţinerea mea, este mai mult decât bine-venită să o facă. Stau în spatele ei şi citesc afişul cu meniuri.

— Ce fel de pizza vrei?

Ea se întoarce uşor şi mă priveşte peste umăr. Eu îi fac cu ochiul şi mă bucur de această interacţiune. Dumnezeule, cât de tare îmi doresc să o sărut în acest moment! Încep să simt durerea, mai ales acum, că am aflat că vrea să încerce.

— Îmi place aproape orice, dar fără ceapă.

— Chiar aşa? Ai de gând să săruţi pe cineva mai târziu?

Te rog spune „da” şi că numele lui este Harrison James.

Îşi dă ochii peste cap şi zâmbeşte.

— Vrei cu salam Pepperoni?

— E în regulă, nu mă deranjează. Fetele adoră brânza.

Aprob din cap.

— M-am gândit eu.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă vânzătoarea cu o voce puternică şi piţigăiată de adolescentă, atunci când ne vine rândul.

Presupun că trebuie să vorbească tare, dacă vrea să se facă auzită în locul acesta.

Vrem una mare cu brânză, una cu salam şi cinci sucuri.

— Jetoane câte doriţi?

Îmi dă o listă cu oferte. Când văd preţurile, aproape că îmi ies ochii din cap. Dacă îmi voi încheia vreodată cariera de toboşar, o să-mi deschid şi eu un local ca ăsta. Studiez lista şi mă hotărăsc să cumpăr cel mai scump pachet. Mă gândesc că aşa o să petrec mai multe clipe alături de Katelyn. Se joacă copiii sau ne putem juca şi noi. Din nu ştiu ce motiv, gândul că ne-am putea juca împreuna mi se pare foarte sexy.

— Vreau trei din astea, spun şi arăt spre pachetul cu trei mii de jetoane.

— Harrison!

Katelyn îmi pune mâna pe spate, atunci când se apropie de mine.

— Asta e prea mult.

Mă uit întâi la ea, apoi la cei şase ochi aţintiţi asupra mea. Toţi copiii îmi zâmbesc în acelaşi timp, fiecare cu dinţişori lipsă. Preţul nu mai contează.

Îi înmânez casieriţei cardul meu de credit, fără să-mi iau ochii de la Katelyn.

— Zâmbetele lor sunt nepreţuite.

I se luminează chipul. Închide ochii şi scutură din cap. Pentru scurt timp, îşi pune mâna la ochi, apoi mă priveşte din nou.

— Mulţumesc! îmi şopteşte.

Realizez în acest moment că voi face tot ce îmi stă în putinţă să le văd pe ele fericite, pentru că merită.

Capitolul 22
KATELYN

Îmi trag plapuma până la bărbie şi mă întorc spre partea lui Mason de pat. Alarma va suna în aproximativ treizeci de minute, dar eu sunt trează de o oră. M-am tot sucit, m-am tot învârtit şi am încercat cu disperare să-mi liniştesc mintea. De fiecare dată când închid ochii, revăd cu încetinitorul evenimentele de ieri-dimineaţa, toate acele momente pe care nu pot să le uit.

Ieri am văzut pentru prima dată un bărbat gol, cu excepţia lui Mason, şi nu m-am putut uita în altă parte. Nici măcar nu am încercat. Cred că am ştiut, în adâncul inimii, că el era înăuntru. În mod inconştient, mintea mea a auzit robinetul deschis şi s-a deconectat atunci când am apucat mânerul şi am deschis uşa. Nu ştiu dacă soarta a vrut să-l găsesc aşa, dar cu siguranţă n-aveam de gând să plec, nu de data asta.

În seara concertului, cântecul şi versurile m-au distrus. Am fost foarte geloasa pe Josie. L-am ascultat pe Liam cum cânta şi am fost sigură că acele cuvinte îi erau destinate ei. Le-am vrut pentru mine, chiar dacă nu le merit. Singurul lucru pe care-l merit este să-l văd pe Harrison la braţul unei pipiţe fanatice, fiindcă eu nu mă pot hotărî. Sunt atât de inconsecventă, dar el rămâne prin preajmă şi mă aşteaptă cu răbdare.

I-am spus lui Harrison că am să încerc şi asta fac. Fiecare zi va fi o nouă experienţă. Nu încerc să-l uit pe Mason sau să-l înlocuiesc, dar vreau să-mi fac loc în viaţă pentru ceva diferit, *cineva* diferit. Doctorul Brooks mi-a spus că e normal să ies la întâlniri, şi asta voi face, nu că aş şti foarte multe despre ele.

Şi totuşi am o teamă în suflet. Nu vreau ca fetele să se ataşeze de cineva. Deja îl plac pe Harrison şi se aşteaptă ca el să rămână prin preajmă, fiindcă locuieşte în Beaumont şi face parte din formaţie, dar dacă vom fi

împreună o vreme şi apoi ne vom despărţi? Ce se va întâmpla atunci? Ştiu că anticipez cam mult. Poate că se va plictisi de mine după o lună sau două şi voi reveni de unde am plecat.

Astăzi va trebui să trec peste un obstacol, unul la care nu m-am gândit prea mult, fiindcă nu am crezut că va fi necesar, dar este. Trebuie să-l anunţ pe domnul Powell că am decis să ies la întâlniri. Nu ştiu cum va reacţiona, având în vedere că a trecut doar un an de la moartea lui Mason. S-ar putea să nu fie destul timp pentru el. Nu ştiu dacă mă gândesc doar la mine, dar trebuie să mă conving că sentimentele mele pentru Harrison sunt reale şi nu doar recunoştinţă pentru toată atenţia pe care mi-o acordă. El mă face să simt unele lucruri care nici măcar nu ştiam că există.

Închid ochii şi fac un ultim efort să adorm. Harrison stă chiar în faţa mea. Este ud leoarcă. Stropi de apă se adună şi i se preling pe piept. Rămân cu gura căscată şi admir aproape toate lucrurile care mi-au stârnit curiozitatea. Numele lui Quinn este scris în zona inimii lui. Mai sunt câteva, dar pe acesta îl observ imediat, fiindcă ştiu cât de mult înseamnă el pentru Harrison. Nu ştiu unde să privesc. Dacă mă uit în jos, îl văd pe el, mai gol decât aş f crezut vreodată, dar, dacă mă uit la pieptul lui, nu e mare diferenţa. Cercelul argintiu din sfârc îmi dă fiori pe şira spinării. N-am văzul niciodată unul de aproape. Strâng pumnul ca să nu întind mâna şi să-l ating.

Totul în jur se mişcă cu încetinitorul. Temperatura corpului meu este în continuă creştere. Ştiu că ar trebui să plec, dar nu pot face asta. Nici dacă aş vrea nu aş putea, fiindcă nu mă ascultă corpul meu. Mă simt pironită în podea. Mă simt agitată, excitată. Trebuie să fac ceva, orice. El mă priveşte, cu ochii pe jumătate închişi. Ştie că mă holbez la el, că îl analizez.

Schimbăm câteva cuvinte. Eu sunt îngrozită. Nu-mi întorc capul, ci îl privesc cum îmbracă o pereche uzată de pantaloni, de trening gri. Vine spre mine. Arată periculos. Sexy. Îşi duce mâna în spatele meu şi închide uşa. Sunetul

zăvorului nu mă sperie.

Harrison se sprijină de lavoar şi mă trage spre el. E acum, ori niciodată. Vreau să-l ating. Trebuie să-i simt pielea sub degetele mele ca să-mi dau seama dacă totul e real sau nu. Stau între picioarele lui. Am genunchii lipiţi de dulap. Cedez tentaţiei şi-i ating pieptul cu mâinile. Evit dinadins cercelul din sfârc. Vreau să savurez momentul în care îl bag în gură. În cele din urmă, îi dau jos de pe cap prosopul enervant. El închide ochii, eu îmi trec degetele prin părul lui. Abia am aşteptat să îl văd fără căciulă şi acum, că l-am văzut, nu cred că mă voi sătura vreodată să-l privesc. Părul brunet este fin la atingere şi uşor ondulat. De fiecare dată când îmi trec degetele prin el, mă gândesc la o nouă întrebare. Oare cum ar arăta cu părul mai lung? Sau mai scurt? Îl tunde vreodată, sau îl menţine la lungimea asta? Şi cel mai important, oare mă va lăsa să-l ating de câte ori simt nevoia? Fiindcă în acest moment nu pot să mă satur de el. Am aşteptat prea mult ca să-l ating doar o singură dată. Îşi acoperă părul să se protejeze, de ce? De cine se fereşte? Vreau să mă primească în sufletul lui şi să mă înveţe cum să ne apăr pe amândoi. Tot ce ţine de bărbatul ăsta mă excită, chiar dacă nu am crezut că ar putea fi posibil. Acum, că sunt aici, lipită de el, îmi dau seama că trebuie să încerc, că mi-o datorez mie însămi să aflu dacă putem fi împreună.

Mă trezesc speriată. Mă uit la ceas şi realizez că e timpul să mă scol. Sunt cu nervii întinşi la maximum şi de-abia aştept să-l revăd. Nu ştiu dacă ar trebui să-l sun înainte sau pur şi simplu să apar la uşa lui. Nu am plănuit să ne întâlnim şi mi-e teamă să recunosc că asta mă sperie. Refuz să cred că are treburi în altă parte, dar adevărul este că habar n-am. În ultima vreme, mă îndoiesc de orice şi îmi dau seama că trebuie să încetez să mai fac asta.

Când intru în sufragerie, le găsesc pe gemene aşezate pe canapea, una lângă cealaltă. Împart un castron cu cereale fără lapte şi se uită la desene animate. Aşa le-a făcut Mason să aştepte până când mă trezeam eu, înainte să luăm micul dejun. La final de săptămână, se ia micul

dejun împreună cu familia – asta este o regulă de bază în familia Powell. Ştiind că ele sunt mulţumite, mă furişez la baie. Mă reazem de uşa închisă şi mă gândesc la Harrison. Îmi amintesc din nou tot ce s-a întâmplat ieri. Dacă bărbaţii îşi revin după un duş rece, femeile ce ar trebui să facă?

— Bunicule, bunicule! ţipă ambele fete de îndată ce ies din maşină.

Socrul meu, Michael Powell, iese pe veranda care înconjoară toată casa. Se apleacă şi le îmbrăţişează pe amândouă, apoi le scutură puţin. Doar ele i-au mai rămas de la Mason şi de la soţia lui, Susan. Eu nu pot fi pusă la socoteală. Eu am fost doar nora lui, dar fetele astea... ele sunt singura lui legătură cu cele mai importante persoane pentru el. Ştiu că mă iubeşte şi pe mine. S-a creat o legătură între noi din ziua în care am intrat în casa lui.

— Tată! strigă Mason prin casă.

Îşi lasă sacoşa cu echipamentul de fotbal pe podeaua sufrageriei şi se îndreaptă spre capătul holului. Eu rămân la intrare, cu spatele lipit de perete. Îmi îndrept fusta. Este lungă, până la genunchi, şi vaporoasă. Mă simt aiurea îmbrăcată aşa, dar mama a insistat. A spus că o domnişoară nu se prezintă în faţa unor părinţi îmbrăcată cu pantaloni scurţi sau blugi. Mă mir că m-a lăsat să intru în camioneta lui Mason şi să vin aici. Am văzut cm ne-a urmărit pe fereastră, atunci când am ieşit să înotăm şi el m-a sărutat. Îi spun mereu să nu mă sărute în piscină, dar el nu mă ascultă.

— Katelyn?

Îmi ridic privirea de la podea şi îi zâmbesc lui Mason. Este atât de drăguţ şi de sexy, cu siguranţă unul dintre cei mai frumoşi băieţi din şcoală. Îmi place că e de vârsta mea, dar mă sperie gândul că nu sunt prima lui iubită. Încerc să nu mă gândesc ce se va întâmpla după începerea anului şcolar. Ştiu că o să mă părăsească pentru altcineva. Eu sunt doar o iubire de-o vară pentru el, fiindcă am o piscină, asta crede mama mea.

Deocamdată, mă bucur de sărutările lui şi de faptul că mă încurajează să-l ating. Ieri i-am atins pectoralii şi mi-a plăcut. Însă nu ştiu dacă i-a plăcut şi lui, iar asta mă îngrijorează. Dacă nu procedez cum trebuie?

— Katelyn!

Mason vine spre mine şi îmi ia mâna într-a lui. Degetele noastre se împletesc şi mâna mea se pierde într-a lui.

— El este tatăl meu, Michael Powell. Tată.

Mason, mă priveşte şi zâmbetul lui se lărgeşte, aşa încât aş putea să-i număr dinţii dacă aş vrea.

— Ea este Katelyn a mea.

Mason mă strânge de mână. Încerc să par calmă, dar inima îmi bate atât de tare, încât cred că o să-mi sară din piept. A spus „Katelyn a mea".

Domnul Powell face un pas în faţă şi întinde mâna spre mine. Dau mâna cu el. Îi cunosc deja pe părinţii lui Mason. I-am spus şi lui asta, dar el a insistat că e cu totul altceva să le faci cunoştinţă părinţilor cu iubita ta.

— Mă bucur să te cunosc, Katie!

Urăsc apelativul ăla. Aşa îmi spune şi mama, dar eu o ignor intenţionat atunci când o face. Nu mă cheamă aşa, dar domnul Powell mi-a spus întotdeauna „Katie" şi eu sunt prea politicoasă ca să-l corectez în acest moment.

— Bună, domnule Powell! Situaţia asta este cam ciudată, nu credeţi?

— Este puţin cam ciudată, dar Mason spune că aşa trebuie să procedăm.

— Chiar aşa spune.

Eu îi dau un ghiont delicat în coaste, iar el îmi ia din nou mâna într-a lui.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi, eu trebuie să pregătesc cina.

Domnul Powell se scuză şi iese din sufragerie, iar pe noi ne lasă singuri. Mă simt cam ciudat şi nu prea ştiu ce să fac. Ne ţinem în continuare de mână, iar eu mă uit prin cameră, oriunde, numai la Mason nu.

— Vrei să-ţi fac un tur al casei?

Eu aprob din cap, fiindcă nu-mi găsesc vocea. Mă

conduce prin casă, apoi se opreşte să discute ceva cu tatăl său. Când ajungem la camera lui, mă trec frisoanele. Ştiu că nu am voie să intru în camera unui băiat, dar curiozitatea mă omoară. Trec pragul şi arunc o privire în jur. Camera lui este cam dezordonată, nu curată lună cum e a mea, dar pare confortabilă. Mă plimb prin ea, apoi îi ating trofeele din bibliotecă şi medaliile atârnate pe perete. Iau în mână o poză cu el şi Liam Westbury şi o studiez. A fost făcută în toamna asta, iar ei sunt îmbrăcaţi în echipamentul lor de fotbal. Josie şi cu mine am fost la câteva meciuri. Aş vrea să cred că voi merge şi la următoarele în calitate de iubită a lui Mason, dar nu-mi fac speranţe deşarte.

Scârţâitul patului îmi atrage atenţia. Mă întorc şi văd că Mason s-a aşezat pe margine. Mă priveşte tăcut, rezervat. Oare nu vrea ca eu să fiu aici? Celelalte fete mi-au spus o mulţime de lucruri despre el. Ştiu că are experienţă. Probabil că m-a adus aici ca să facem sex. Eu una nu sunt pregătită pentru asta.

— Vino aici!

Nu îmi face semn să mă aşez lângă el pe pat. Să mă aşez oricum? Îi zâmbesc discret şi merg spre el. Când mă apropii suficient de mult, îşi pune mâinile pe şoldurile mele. Chiar şi aşezat, tot e mai înalt decât mine. Mâinile lui hoinăresc pe şoldurile mele.

— Aş fi vrut să nu porţi fusta aia acum.

— De ce?

— Fiindcă îmi place să-mi pun mâinile pe picioarele tale.

Simt un nod în gât. Oare ar face sex chiar dacă tatăl lui este la parter?

— Mama spune că o domnişoară ar trebui să poarte o fustă atunci când întâlneşte părinţii pentru prima dată.

Închid ochii şi vreau să intru în pământ de ruşine. Chiar am spus eu asta?

— Dar tu l-ai cunoscut deja pe tatăl meu, Katelyn.

Ridic din umeri.

— Bănuiesc că acum e cu totul altceva.

— De ce, fiindcă eşti iubita mea?

Când el pronunţă cuvântul „iubita”, inima îmi stă în loc. Vreau să-i zâmbesc, dar mama m-a avertizat că băieţii spun orice numai să intre sub fusta fetelor.

— Iubita? chiţăi eu.

— Mda, dacă nu cumva vrei mai întâi să ieşim la întâlniri sau ceva de genul. Eu am crezut...

— Bine! spun eu repede.

— Bine! spune el.

Mă săruta uşor de câteva ori.

— Pot să încerc ceva?

— Cred că da.

Nu îmi spune ce vrea să încerce, doar mă sărută din nou. De data asta, îi simt limba pe buze. Eu mă retrag şi îl privesc.

— O să-ţi placă, promit.

Scutur din cap.

— Nu ştiu ce să zic, Mason. Eu nu sunt ca toate celelalte fete.

— Care fete? întreabă el.

Mâinile încep să-i hoinărească din nou.

— Am auzit zvonurile.

Mason se lasă pe spate un pic. Se uită la mine şi îşi scutură capul.

— Katelyn, îţi jur, n-am făcut nimic altceva decât să le sărut pe unele.

— Nu te-ai culcat cu ele?

— Nu.

El râde şi se apleacă înainte, apoi îşi pune mâinile din nou pe şoldurile mele.

— Acum lasă-mă să te sărut aşa cum se cuvine.

— La ce te gândeşti?

Domnul Powell mă scoate din starea visătoare. Trebuie să-mi scutur capul, să scap de păienjenişul trecutului. Atâtea s-au întâmplat în casa asta, atât de multe amintiri!

— M-am gândit la ziua în care ne-am cunoscut, în mod oficial.

— A trecut foarte mult timp de atunci.

Mă ia în braţe. Aş vrea să-i amintesc că nu a trecut prea

mult timp, că persoana care ne-a unit a fost luată prea devreme de lângă noi.

Urcăm treptele casei. El îşi petrece braţul în jurul meu şi deschide uşa pentru gemene. În afară de câteva diferenţe minore, estetice, nimic nu s-a schimbat de când am intrat prima dată în această casă.

Fetele urcă în fugă pe scări şi îşi pun lucrurile în vechea cameră a lui Mason. Nu am mai intrat acolo încă dinaintea accidentului şi nu am de gând să intru nici acum. Am prea multe amintiri cu noi doi în camera aia.

— Putem vorbi?

Îi fac semn să ne aşezăm. El mă urmează, apoi se aşază pe o pernă lângă mine. E ca un al doilea tata pentru mine. I-aş putea spune orice, fără să-mi fac griji că mă va judeca, dar în acest moment? Acum nu mai sunt aşa sigură.

— Ce s-a întâmplat, Katie?

Inspir adânc şi închid ochii. Când îi redeschid, observ că el nu mă priveşte. Se gândeşte la ceva. Ştiu că îi este dor de Susan şi Mason.

— Am întâlnit pe cineva.

Îşi muşcă buza şi îl simt distant faţă de mine.

— Vrei să le iei pe fete de lângă mine?

— Poftim? Nu! De ce m-aţi întrebat aşa ceva?

Îl trag de braţ şi îl oblig să mă privească. Când o face, mi se rupe inima pentru el. Ochii i s-au umezit. Eu scutur din cap şi încerc să nu plâng.

— Nu le aş lua niciodată de lângă dumneavoastră, în veci.

— Cum îl cheamă?

Eu înghit în sec.

— Harrison James.

— Prietenul lui Liam?

Aprob şi îmi muşc degetul. Durerea pe care o simt nu se compară cu durerea din inima mea.

— Eşti pregătită?

— Nu ştiu, dar aş vrea să încerc.

— A trecut doar un an.

Aprob din cap.

— Ştiu. Credeţi-mă că ştiu. Dar nu sunt sigură că există un interval de timp anume. Am fost la doctorul Brooks şi el crede că e în regulă să ies cu cineva, iar eu doar asta fac, ies la întâlniri. Nimic altceva.

— Fetele îl plac?

— Da, mai ales Elle. Se poartă foarte frumos cu ele. Peyton nu acceptă prea multe persoane în acest moment, în afară de Noah şi Liam, dar ea se poartă frumos cu Harrison şi fiul lui, Quinn.

— Are un fiu?

— Da, e doar cu câţiva ani mai mare decât fetele.

— Şi se înţeleg?

— Da. Merg la şcoală împreună.

— Pot să-i întâlnesc şi eu, pe el şi pe fiul lui?

— Sigur că puteţi.

Asta mă bucură. Dacă relaţia aceasta va fi una de lungă durată, mi-ar plăcea ca domnul Powell să-i accepte pe Harrison şi pe Quinn.

— Pot să te rog ceva?

— Orice doriţi dumneavoastră.

— Poţi, te rog, să nu-mi mai spui „domnul Powell”?

— Niciodată, zic şi mă aplec să-l pup pe obraz.

El râde, dar ştie că mereu am să-i spun domnul Powell. Mie îmi place şi ceva îmi spune că şi el simte la fel în sinea lui.

— Ne vedem mâine. Distracţie plăcută cu fetele!

Mă ridic de pe canapea şi mă îndrept spre scări.

— Katelyn?

Mă opresc să îl privesc.

— Mulţumesc! spune el.

Eu îi zâmbesc şi aprob din cap. Nu ştiu pentru ce îmi mulţumeşte, dar voi presupune că este recunoscător pentru prezenţa mea şi a fetelor, pentru că nu vom pleca nicăieri.

Casa mea este atât de tăcută! Prea tăcută după părerea mea, dar mă bucur de această pauză. Toată fiinţa mea îmi spune să-l sun pe Harrison, dar nu vreau să-l iau de lângă

Quinn sau să-l fac să creadă că îmi doresc să-l văd, deşi este adevărat. Mi-e greu să recunosc şi să-mi fac curaj să ridic receptorul.

Încă nu sunt pregătită. Sper să fiu, într-o bună zi. Nu sunt sigură cum anume o să ajung în punctul acela, dar sper că Harrison este insistent şi că îmi va arăta calea.

Mă plimb prin casă şi adun jucăriile şi ghiozdanele fetelor. Şcoala a început de o lună şi până acum totul e bine, dar îmi fac griji pentru Peyton. Cred că va avea nevoie de mai multe şedinţe la doctorul Brooks. Am impresia că am dat greş ca părinte. Fetele ar fi trebuit să fie identice. După ce şi-a ales fiecare părintele preferat, noi le-am permis să continue. Elle seamănă prea mult cu mine, iar Peyton toată e Mason. Niciunul dintre noi nu a crezut că ele vor creşte doar cu un singur părinte. Am fost doi naivi, iar acum Peyton suferă şi eu nu ştiu cum să o ajut. N-o pot trimite mereu la Liam.

Rămân plăcut surprinsă când intru în camera lor şi văd că este curată. Da, le-aş face curat în cameră de plictisită ce sunt. Mă hotărăsc să o sun pe Josie sau poate pe Jenna. Trebuie să facem planuri pentru nuntă şi mi-ar prinde bine o sticlă de vin.

Sunetul unui motor îmi atrage atenţia. Încerc să ajung în sufragerie mai repede decât o fac în mod normal. Înainte să văd cine face zgomot pe stradă, aud un ciocănit la uşă. Deschid uşa şi sunt luată prin surprindere de bărbatul din prag. Cel căruia nu i-am dat nicio şansă până acum. Când deschide uşa cu plasă de ţânţari şi intră în casă, zâmbesc. E îmbrăcat, ca de obicei, cu bermude şi bocanci.

Îmi vine să mă întind spre el şi să-l sărut, dar mă abţin să fac asta. Nu ştiu cum ar trebui să mă port cu el în acest moment.

— Bună!

Felul în care mă salută mă face să mi se înmoaie genunchii. Acum pot să recunosc asta.

— Eram prin zonă, adaugă el.

Îmi vine să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. În schimb, cu doar îmi muşc interiorul obrazului, ca să nu mă

fac de râs.

— Intră, spun eu prosteşte.

Deja e în casă. Acum nu mai pot să-l dau afară.

Îşi pune casca jos şi se dezbracă de hanorac. Observ că iar are părul acoperit. Îmi vine să-i smulg cârpa aia de pe cap şi să-mi trec degetele prin părul lui.

— Quinn unde este?

— Doarme la Liam în seara asta.

Mă prefac că nu îmi pasă, dar nu este aşa. Nu că aş vrea să-mi petrec noaptea cu Harrison, dar nu m-ar deranja să ne mai sărutăm puţin.

— Unde sunt fetele?

— La bunicul lor.

Harrison se apropie şi îşi pune mâinile pe şoldurile mele. Îşi strecoară apoi o mână sub tricoul meu. Degetele lui mă apasă, buzele i se lipesc de ale mele. Nu se grăbeşte atunci când mă sărută, ci trage de timp.

— Mă laşi să te duc undeva?

Nu pot gândi lucid în acest moment, aşa că aprob din cap şi ulterior îmi dau seama că nu ştiu ce am acceptat să fac.

Capitolul 23
HARRISON

Când îmi spune că este singură acasă, mă străduiesc din răsputeri să nu o iau în braţe şi să o duc în camera ei. Nu pot face asta, nu aici. Nu în casa în care a locuit împreună cu soţul ei. Nu aş vrea s-o pun într-o asemenea situaţie. Dacă şi când o s-o facem, vom merge la mine acasă, unde ea se va simţi confortabil.

Un lucru e sigur: nu îmi pot ţine mâinile departe de ea, acum, că a decis să încerce. Probabil că, la un moment dat, se va sătura de atingerile mele, dar trebuie să-i simt pielea, chiar şi numai sub palme. Buzele mele ard de nerăbdare să o sărute.

Aprobă din cap atunci când o întreb dacă îmi permite să o duc undeva. M-am plimbat toată ziua cu motocicleta şi de multe ori am vrut să-i fac o vizită neanunţată, dar nu am fost în stare. Am vrut să caut un pretext, de exemplu tunderea gazonului, dar abia mâine trebuie să fac asta.

Cu greu îmi dezlipesc buzele de ale ei, apoi îi iau mâna într-a mea. Mă bucur că am adus casca lui Quinn şi că i se potriveşte. Altfel nu aş putea să-i arat latura mea romantică. O conduc până la uşă, apoi o încui în urma ei. Dintr-odată îmi dau seama că s-ar putea să nu îşi găsească cheia şi nu ar fi rău să stea la mine peste noapte.

Când ajungem la motocicletă, îi dau casca. O ţine în mâini de parcă i-ar fi frică să nu o muşte.

— Ai mai mers cu motocicleta până acum?

— O singură dată cu a lui Liam şi am purtat casca lui Josie. Asta e a lui Quinn?

Mă priveşte cu o anume sclipire în ochi. Sper că este la fel de nerăbdătoare ca şi mine. Abia aştept să-i simt picioarele strânse în jurul meu. Am glumit prima dată când am întrebat-o dacă vrea să o duc undeva.

— Da, ar trebui să ţi se potrivească perfect.

Nu mă pot abţine, trebuie s-o ating. Oricât de mult mi-aş

dori să o sărut, nu vreau ca vecinii ei s-o bârfească. Îi dau părul după ureche şi o pup pe nas. Nu cred că exagerez. Iau casca şi i-o pun pe cap. Mă bucur că intră lejer. Închid catarama curelei sub bărbie şi ridic parasolarul ca să-i văd ochii ăia superbi.

— Te urci după mine, bine?

Ea aprobă.

Urc pe motocicletă şi îi dau mâna până când se aşază în spatele meu. Picioarele ei se potrivesc perfect în jurul taliei mele, exact cum mă aşteptam. Cu o apăsare de buton, motorul se trezeşte la viaţă. Mâinile ei mă strâng de brâu şi mă fac să îmi doresc să fi rămas în intimitatea casei. Trebuie să ieşim mai repede pe autostradă şi să ne îndepărtăm de privirile curioase din Beaumont.

Conduc pe străzi cu precauţie, până când văd în faţa ochilor drumul pe care mi-l doresc. Imediat ce am ieşit din oraş, măresc uşor acceleraţia şi Katelyn se agaţă mai tare de mine. O simt lipită de spatele meu, cum mă apucă de betelia pantalonilor şi se apropie periculos de mult de o zonă a corpului meu care tânjeşte după ea. Asta mă motivează să conduc mai repede până la destinaţia noastră.

Corpurile noastre se mişcă la unison atunci când virez. Mă simt bine când văd că e atât de relaxată, chiar dacă este ceva nou pentru ea. Plimbarea cu Liam nu se pune; ar putea fi doar chestia noastră. Sper să mai facem asta şi cu altă ocazie, să fugim de vieţile noastre. Dacă aşa putem evada din realitate pentru o scurtă perioadă de timp, sunt dispus să mă asigur că vom face asta ori de câte ori vom putea.

Când ajungem sus pe deal, trag motocicleta pe dreapta. Soarele va apune în curând şi din acest loc vom putea să-l admirăm. Opresc motorul şi pun picioarele jos, pe pământ. Îmi scot casca şi o las să atârne de ghidon. Mă uit peste umăr, văd că şi-o dă jos şi Katelyn.

— Cum a fost?

Ea respiră uşurată, dar fericită.

— A fost incredibil!

Se apleacă şi mă ţine de braţ, apoi pune casca pe pământ.

— Da? Ţi-a plăcut?

Nu pot să nu zâmbesc.

— Da, mi-a plăcut mult!

Mă ia prin surprindere în momentul în care se apleacă spre mine şi mă sărută. Se retrage mult prea repede, dar pentru mine e suficient. Simplul fapt că m-a sărutat din propria iniţiativă îmi dă speranţe mari.

— Locul ăsta este superb!

Eu aprob.

— Ai mai fost vreodată aici?

— Nu ştiu, poate în copilărie.

Trebuie să recunosc, mă bucură faptul că nu a venit aici cu Mason, că locul acesta este doar al nostru. Nu-mi place poziţia în care stăm acum. Mă uit la ea cum priveşte orizontul şi îmi dau seama că trebuie să mă apropii şi mai mult.

— Vino-ncoace, îi spun, după ce mă întorc spre ea.

Ea mă priveşte, ridică o sprânceană şi vine spre braţul meu întins. O trag spre mine şi o aşez în faţa mea. Îmi cuprinde talia cu picioarele, exact ca în fantezia mea. Doamne, ce n-aş da acum să mă pierd adânc în ea, sus pe motocicleta mea.

— Stai bine? o întreb şi mă rog să răspundă afirmativ.

— Foarte bine, spune ca.

Ridică mâna şi îmi smulge bandana de pe cap. Îmi aranjez părul, care sigur e ciufulit. Ea o aruncă pe jos, apoi îşi trece degetele prin părul meu. Mă aplec în faţă, închid ochii şi mă bucur de toată atenţia pe care mi-o acordă.

— Mi-aş dori să nu porţi o căciulă tot timpul.

— De ce, nu îţi plac căciulile?

Katelyn scutură din cap.

— Nu e vorba despre asta. Doar că mie îmi place să-ţi văd părul. L-ai ţinut ascuns atâta vreme şi este superb.

— Superb, zici? o tachinez eu.

— Ce? Şi bărbaţii pot avea păr frumos.

— Bine, dacă spui tu. O să încerc să nu mai port căciulă

atât de des, special pentru tine.

— Mulţumesc!

De mult timp mi-am dorit să fiu aşa aproape de ea. În acest moment, cea mai mare teamă a mea este să nu o dau în bară. Dacă ajunge la concluzia că nu asta îşi doreşte? Nu o pot face să se răzgândească, nici n-ar fi corect.

Pentru o clipă, deschid ochii atunci când buzele ei le ating pe ale mele. Am s-o las pe ea să preia iniţiativa, fiindcă eu am nevoie de încurajare în acest moment. Mă sărută uşor, cu timiditate. Îmi conturează buza inferioară cu limba. Deschid gura şi o las să facă ce doreşte. În momentul în care îi simt limba peste a mea, mă copleşeşte un sentiment de linişte sufletească. Nu durează mult până când o senzaţie de căldură mi se răspândeşte prin tot corpul. Abia mă stăpânesc să nu o trag peste mine, să nu-mi frec trupul de al ei. Nu mai rezist mult. Trebuie s-o ating, îi bag mâna sub tricou şi o trag mai aproape de mine.

Mă apucă şi ea de tricou cu ambele mâini, apoi mă încalecă.

— Oh, la naiba! spun şi mă îndepărtez de gura ei.

Se freacă de şliţul meu şi mă înnebuneşte. Mă apucă de ceafă şi îmi muşcă uşor lobul urechii. Gura lui Katelyn hoinăreşte pe gâtul meu, mă muşcă şi mă linge până ajunge înapoi la gura mea. Simt că nu mai rezist.

Îmi plimb mâna pe coapsa ei şi i-o mângâi. Am noroc că poartă o fustă lungă. Nici măcar nu i-am spus să se schimbe. Aşa o vreau îmbrăcată. Ştiu că îmi pun la încercare voinţa, dar am s-o testez şi pe a ei. Oare mă vrea la fel cum o vreau eu? Degetele îmi zăbovesc pe tivul chiloţilor ei.

O ating. Ea tresare uşor, apoi se trage de lângă mine. Eu refuz să-i dau drumul şi o mângâi în continuare. Coboară privirea şi îşi linge buzele. Când mă priveşte din nou, dorinţa din ochii ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu. O ţin în continuare lipită de mine. Îmi strecor degetele în chiloţii ei, dar o privesc în ochi tot timpul. Am să mă opresc imediat ce îmi va cere să fac asta. În momentul în care am

să văd frică în ochii ei, o să mă retrag.

— Spune-mi când doreşti să mă opresc şi o voi face.

Spun aceste cuvinte să mă asigur că fac ce îşi doreşte. Ea îşi linge buzele şi mă îndeamnă să continui. Mă frec de ea. Respiraţia îi devine neregulată, mă trage de păr. O mângâi din nou, de data asta cu mai multă forţă. Ea se împinge spre mâna mea, îi găsesc vulva cu degetul mare. Îi prind buzele într-o sărutare lungă şi vreau ca senzaţiile să se intensifice. O strâng tot mai tare.

Scot un geamăt, atunci când bag degetul în ea.

— La naiba! spun şi mă retrag.

Atâta vreme mi-am dorit asta şi acum am parte de tot. Eu vreau s-o iau încet şi să mă bucur de fiecare moment afurisit, dar ea are alte idei. Se apleacă în faţă şi îşi găseşte un ritm care să o satisfacă aşa cum vrea. Ştie ce vrea şi nu se sfieşte să-mi arate.

Mâinile îi ajung sub tricoul meu şi îmi explorează pieptul. Când mă trage uşor de cercelul din sfârc, eu gem de plăcere şi îi frec mai tare clitorisul excitat. Căldura mi se răspândeşte prin trup cu o intensitate incredibilă, despre care nu ştiam că poate exista. Adaug încă un deget şi mă sincronizez cu ritmul ei. Primesc mai mult decât mi-am imaginat, dar eu vreau şi mai mult. Katelyn menţine ritmul, se mişcă înainte şi înapoi cu picioarele în jurul taliei mele. Atingerea devine aproape de nesuportat. Îmi vine să-i rup fusta, să-mi dau jos pantalonii şi s-o simt în jurul mădularului meu.

— Harrison! îmi spune cu o voce răguşită, fără suflu.

— Da, iubito?

Îi strivesc buzele cu ale mele şi o reduc la tăcere. Nu-mi poate spune să mă opresc acum, nici vorbă.

Mă muşcă de buza inferioară şi mă trage iar de cercelul din sfârc. Simt o plăcere enormă şi o frec mai repede, cu mai multă forţă. Am aşteptat această clipă, să o simt în cel mai senzual mod. Îmi lipesc buzele de gâtul ei şi o muşc uşor. Simt cum se încleştează în jurul degetelor mele. Dacă ăsta e doar un indiciu pentru ce va urma, am să mă pun în genunchi în faţa ei şi am s-o implor să-mi dea voie s-o

venerez de câte ori am ocazia.

Katelyn încetineşte ritmul şi îşi revine după orgasm. Îşi pune capul pe pieptul meu, dar continuă să-mi mângâie cercelul. Aş vrea să-i arăt ce efect are asupra mea. Ştiu că simte ceva, dar euforia pe care o simt eu... senzaţia pe care o am – e ceva de nedescris.

O sărut pe creştetul capului şi îmi schimb poziţia ca să-i pot mângâia faţa cu buzele mele: ochii, obrajii, nasul şi, într-un final, buzele. Ea închide ochii şi lasă capul pe spate, apoi se bucură de atenţia pe care i-o acord. Îmi retrag mâna încetişor. Ea oftează şi mă face să mă simt al naibii de bine. I-am oferit acel ceva de care are nevoie orice femeie pentru a fi fericită.

— Harrison, şopteşte ea şi mă sărută.

Felul în care îmi pronunţă numele îmi dă frisoane pe şira spinării. Am aşteptat acest moment atâta timp! Nu vreau ca noaptea să se termine.

— Da?

Am vocea răguşită. O mai sărut o dată pe buze înainte să mă trag înapoi şi să vorbim.

Ea îşi trece degetele prin părul meu. Dacă aş fi ştiut că îi place să facă asta, probabil că aş fi lăsat-o s-o facă mai repede.

— Vrei să te ajut şi eu? mă întreabă cu o voce atât de blânda, încât am senzaţia că mica noastră aventură exhibiţionistă nu e tocmai pe gustul ei.

Nu că ar fi pe al meu, dar nu regret nimic din ce am făcut. S-a apropiat de mine într-un mod foarte intim şi m-a lăsat să fac ceva ce ştiu că doar unui singur bărbat i-a permis vreodată.

Îi zâmbesc, apoi o sărut pe frunte şi o îmbrăţişez.

— Nu, e-n regulă, o anunţ eu. Mă voi ocupa de asta mai târziu, în timpul unui duş cu apă rece.

— Duş cu apă rece, zici? Şi faci asta des?

Ridic din umeri şi mă uit în altă parte. Oare ar trebui să recunosc că o fac zilnic?

— Mie poţi să-mi spui, zice ea şi mă sărută uşor de-a lungul maxilarului.

La naiba, femeia asta o să mă omoare. Cum am ajuns în acest punct, când nu cu mult timp în urmă abia ne vorbeam? Nu mă plâng, în niciun caz, dar vreau să fie sigură pe sine, fiindcă eu nu sunt pregătit să am inima zdrobită.

— Presimt că ţie o să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Katelyn face un pas în spate şi mă trage iar de cercelul din sfârc. Sunt nevoit să-mi muşc interiorul obrazului ca să nu gem de plăcere. Sunt sigur că îmi dau ochii peste cap de fiecare dată când face asta.

— Te doare?

— Pe naiba! E atât de bine!

O face din nou, şi eu reacţionez la fel ca înainte.

— Pot să încerc ceva?

— Orice, răspund eu.

— Ridică braţele.

Fac precum îmi porunceşte.

Mâinile îi hoinăresc de pe talia mea în sus, pe laterale, şi îmi lasă în urma lor o febră intensă pe piele. Îmi ridică tricoul, apoi îl aruncă în spatele ei. Mă sărută pe umăr, apoi coboară pe piept. Îşi trece limba peste tatuajele mele. În momentul în care îmi atinge cercelul, o prind de şolduri şi o trag peste erecţia mea. Îi mângâi trupul şi îi cuprind sânii. O muşc de umăr, o frec de mine.

— La naiba! şoptesc eu când degetele ei încearcă să-mi descheie nasturele de la pantaloni.

Mâine-dimineaţă o să-mi pară rău, dar trebuie s-o opresc.

— Nu aici, iubito!

Îşi bagă mâna în pantalonii mei şi mă pipăie cu toată palma.

— Ba da, aici!

Capitolul 24
KATELYN

Mă strânge în braţe. Îmi ia faţa în mâna lui, apoi îmi mângâie obrazul cu degetul mare. Braţul lui îmi susţine spatele, ca să nu cad de pe motocicletă. Nu-mi dau scama cum o poate ţine în poziţie verticală, folosindu-şi doar picioarele. Îi întâlnesc privirea şi văd necesitatea... dorinţa din ochii lui, intensificată de ceea ce este pe cale să se întâmple. Se uită la mine în felul acesta încă din ziua în care ne-am cunoscut. Mi-am dat seama imediat, dar nu am vrut să accept faptul că trebuie să-mi văd de viaţa mea. Acum sunt dispusă să o fac, şi mai ales cu el.

Îmi trec mâna peste părul lui negru de pe abdomen. Îl mângâi uşor cu. Vârfurile degetelor, iar el închide ochii. Mă aplec un pic ca să îşi bage degetele în părul meu, apoi îl trag uşor de cercelul din sfârc. El geme şi mă strânge mai tare. L-am refuzat mereu în tot acest timp, şi pentru ce? Nici măcar nu am un răspuns. A făcut tot ce i-a stat în putinţă să-mi arate că are intenţii serioase şi că nu vrea să mă rănească. Vrea doar să mă iubească. Vreau să am o relaţie cu el.

— Katelyn?

— Ăăă, poftim?

Le privesc pe Jenna şi Josie. Ambele au sprâncenele ridicate şi zâmbete tâmpe pe faţă.

— Unde eşti cu gândul? mă întreabă Josie, luând o gură din cafea.

În sfârşit, ne-am făcut puţin timp să discutăm despre nuntă. Josie şi Liam au programat-o exact după Crăciun, să-l petreacă împreună, ca familie. Eu cred că vor mai multe cadouri. Mă gândesc la întrebarea ei şi îmi dau seama că trebuie să am grijă ce răspund. Nu vreau să le spun ce am făcut eu şi Harrison aseară.

— Visezi la cai verzi pe pereţi. Sau poate la bărbatul ăla mişto alături de care îţi petreci majoritatea timpului? mă

întreabă Jenna.

Îi arunc o privire şi mă întreb dacă e atrasă de el. Aş minţi dacă aş spune că pe mine nu m-a atras niciodată. E foarte arătos şi încrezător în dragostea lui pentru mine. Ştie să mă iubească aşa cum îmi doresc să fiu iubită. După ce am scăpat de ochelarii de cal, am văzut un bărbat plin de carismă şi sex appeal. Am ştiut că va fi doar o chestiune de timp până când îl voi lua în braţe. Până când îmi voi trece degetele prin părul lui brunet şi frumos. Înainte să-l simt... în întregime, m-a adus pe culmile extazului de mai multe ori, ca şi cum ar fi fost ultima noastră noapte împreună. Acel bărbat atât de încrezător când suntem în aceeaşi cameră şi cu ochii doar pe mine, indiferent cât de afurisită sunt.

— N-am nimic, răspund eu, cât mă chinui să-mi scot din cap imaginea cu noi pe motocicletă.

Nu că aş vrea s-o uit prea curând, dar acum nu e momentul să reacţionez la una din cele mai incredibile şi sexy nopţi din viaţa mea.

— Ai ales culorile? o întreb, în speranţa că nu am ratat momentul.

— Nu, încă nu, spune Josie, răsfoind una dintre revistele de pe masă.

Aş putea să jur că s-a abonat la toate.

— Mie îmi place roşul, iar lui Liam îi place negrul, dar nu ştiu ce să zic.

— Eu cred că ar trebui să porţi o pelerină roşie peste rochia de mireasa. Se potriveşte cu tematica de iarnă şi îţi va ţine de cald, spune Jenna.

— O, îmi place ideea asta! adaug eu.

Rochia lui Josie este superbă şi i se potriveşte de minune. Când ea va paşi spre altar, Liam nu va şti ce l-a lovit.

Josie aplaudă şi notează ceva. Nu o invidiez. Bine, poate doar puţin. Eu şi Mason am avut o nuntă modestă. Părinţii mei au spus că sunt prea tânără pentru a mă căsători şi nu au vrut să plătească prea mult, iar ai lui ne-au ajutat cât au putut. Nu a fost cine ştie ce, dar a fost nunta noastră, şi

asta e tot ce-a contat. Sinceră să fiu, nu mă văd mireasă pentru a doua oară.

Mă mângâie cu tandrele. Se poartă cu mine de parcă aş fi o păpuşă fragilă, chiar dacă nu sunt. N-am să mă sparg pe neaşteptate, cel puţin nu cred. Îşi mută mâna de pe spatele meu pe fundul meu şi mă trage spre el. Mă frec de el. Buzele îi coboară de pe gât pe pieptul meu şi mă sărută, menţinând ritmul corpurilor noastre.

Îi bag mâna în pantaloni. Nu există prea mult loc între corpurile noastre. Mi-ar fi mai uşor să fac asta pe jos sau într-un pat, dar aici... pe motocicleta lui... dorinţa de a fi cu el este prea puternică şi nu mă pot opri. Nu vreau. Am nevoie de acest moment cu el.

Îi trag fermoarul cu mare grijă, uitându-mă în ochii lui. Mărul lui Adam îi tresare de fiecare dată când înghite. Se ridică în picioare şi motocicleta se clatină, iar eu mă întreb dacă asta e o idee bună, la urma urmei. Harrison zâmbeşte şi mă sărută uşor, înainte să-şi scoată portofelul. Inima mi-o ia puţin la galop în momentul în care văd cunoscutul obiect în mâna lui.

— Nu aşa mi-am imaginat prima noastră noapte împreună, spune el.

Îşi trage pantalonii puţin mai jos, suficient cât să aibă loc. Eu icnesc. Mintea îmi spune s-o iau la fugă, dar inima ţipă să rămân şi să mă dăruiesc bărbatului din faţa mea.

— Ai venit pregătit.

El se aşază, apoi îmi ia faţa în mâini.

— După ziua de ieri, mi-am făcut speranţe, dar nu vreau să forţez lucrurile. Vreau ca tu să fii sigură.

— Sunt foarte sigură. Vreau s-o fac cu tine.

— Katelyn?

Cineva bate cu palma în masă şi mă face să tresar.

— Poftim?

— Te-am întrebat ceva, spune Josie.

— Scuze. Ce anume?

— Ce se întâmplă cu tine? întreabă ea.

Îmi mut privirea de la ca la Jenna şi scutur din cap.

— Nimic. Sunt obosită.

— Ai avut o noapte lungă? întreabă Jenna.
— Nu, nu chiar.
Noaptea mea nu a fost lungă, ci foarte excitantă. Am ieşit extenuată din casa lui Harrison, în această dimineaţă. Ieri, când şi-a făcut apariţia la uşa mea, nu mi am închipuit că vom trece la următorul nivel al relaţiei noastre. La naiba, nici măcar nu ştiu dacă avem o relaţie, fiindcă nu am vorbit niciodată despre asta. Tot ce ştiu e că o să mă călugăresc şi o să mă izolez, dacă el nu mă vrea.
— Ei bine, arăţi destul de obosită, spune Josie cu o voce îngrijorată.
Dacă ar şti de ce nu am prea dormit noaptea trecută, s-ar entuziasma şi ar începe să-mi planifice nunta. Ştiu că ea se aşteaptă să o anunţ că sunt împreună cu Harrison, dar, sinceră să fiu, dacă suntem împreună vreau să păstrez secretul pentru încă puţin timp, până le spun şi fetelor. Nu ştiu cum va reacţiona Peyton atunci când va afla că ies cu cineva. La naiba, nici măcar eu nu ştiu cum să reacţionez.
— Scuze, nu am dormit prea bine, adaug eu, în speranţa că nu va pune şi alte întrebări. Ce m-ai întrebat?
— Poftim? întreabă ea.
Jenna începe să râdă şi la fel fac şi eu. Lui Josie îi stă mintea doar la nuntă şi se lasă distrasă atât de uşor.
— Vrea să ştie dacă eşti pregătită pentru Los Angeles, spune Jenna, în locul lui Josie.
— Da, o să fie distractiv, răspund eu.
Sper să aflăm în această excursie care este stadiul relaţiei noastre. Avem câteva lucruri de făcut pentru formaţie – dacă mă mai vor ca impresar – şi vom fi departe de privirile curioase ale bârfiturilor din Beaumont. Am nevoie disperată de asta.
— Abia aştept!
— Fiindcă tu ai să-l însoţeşti pe frumosul ăla pe covorul roşu, spune Jenna, dându-şi ochii peste cap.
— Trebuie să ţi găsim şi ţie un bărbat, declară Josie.
Eu o lovesc uşor peste braţ.
— Ce te-a apucat? Mai întâi eu şi acum Jenna? Poate că nouă ne place să fim singure.

Josie începe să râdă.

— Ştiu cu certitudine că tu nu eşti singură, indiferent ce ai spune, şi Jenna... draga mea Jenna, au trecut patru ani. Lasă-mă să-ţi găsesc pe cineva.

Eu şi Jenna ne dăm ochii peste cap. Jenna nu a ieşit cu nimeni de când s-a mutat aici şi, având în vedere prin ce a trecut, cred că aş proceda la fel. Acum i-ar fi foarte greu cuiva să mai pună mâna pe ea. Liam şi Harrison o tratează ca pe o soră, şi cu siguranţă asta înseamnă ceva pentru ea.

— Nu am nevoie de un bărbat, Josie. Vă am pe voi, voi sunteţi familia mea.

— Dar cum rămâne cu sexul? chiţăie Josie.

Jenna se înroşeşte, iar eu îmi mut privirea. Dacă am fi fost în public, aş fi atât de stânjenită.

— Sexul nu e totul, răspunde Jenna.

Mie îmi vine să ţip că este, dar nu spun nimic.

— Bine, răspunde el, apoi desface ambalajul şi îşi pune prezervativul.

Mă apucă de şolduri şi mă trage peste el. Îmi aranjează fusta şi ne acoperă cu ea. Mă mângâie din nou cu degetul. Îmi dă la o parte chiloţii şi mă pătrunde. Când mă pătrunde, îmi bag unghiile în ceafa lui.

— La naiba, Katelyn! spune el, scrâşnind din dinţi.

Mă ţine strâns de şolduri şi mă mişcă în sus şi-n jos. Mereu am avut controlul când am stat deasupra cuiva, dar acum el domină şi stabileşte ritmul.

Îşi strecoară mâna sub tricoul meu şi mă ciupeşte de sfârc. Eu strig de plăcere, dar el îmi pune mâna la gura.

— Şşşt, iubito!

Nu vreau să tac. Vreau să urlu cât mă ţin plămânii, pentru că, în acest moment, doar aşa îmi pot exprima sentimentele. El mă pătrunde complet de fiecare dată când o bagă şi o scoate. Geme în momentul în care mă las pe el, apoi face acelaşi lucru. Ne legănam înainte şi-napoi. Chiloţii mi se freacă de clitoris şi mă excită şi mai tare.

— Oh, Doamne! spun cu gura lipită de a lui.

El măreşte viteza. Motocicleta se clatină puţin, dar noi nu cădem de pe ea, deşi merităm să ajungem la spital

pentru prostia noastră.

— Harrison...

— Sunt aici, iubito!

Râsul lui mă scoate din starea de visare. După ce îmi revin, îl găsesc rezemat de masa din bucătărie cu gleznele încrucişate. Are privirea aţintită asupra mea. Oare ştie la ce m-am gândit?

Se ţine după Liam şi Jimmy până în sufragerie. Liam o sărută pe Josie şi aş vrea ca Harrison să facă la fel. Dar nu o face. Se aşază vizavi de mine, dar am impresia că e la un kilometru depărtare având în vedere cât de apropiaţi am fost aseară. Încerc să mă abţin şi să nu sar în braţele lui.

Jimmy trage scaunul de lângă mine. Se aşază şi pune braţul pe spătarul scaunului meu. Îi arunc o privire lui Harrison. Îşi strânge buzele, care sunt pline şi cărnoase, apoi se încruntă. Mi se face pielea de găină când mă gândesc că e gelos pe Jimmy, dar mă şi incită un pic, trebuie să recunosc asta. Nu că aş avea de gând să-l fac gelos sau ceva de genul.

— Şi ce planuri avem în seara asta? întreabă Jimmy.

Mă bucur că petrece mai mult timp cu noi, dar îmi imaginez că haremul lui de fete abia aşteaptă să se întoarcă la ele.

— Eu am de gând să mă ghemuiesc în pat şi să citesc o carte bună, răspunde Jenna.

— Tu ar trebui să te ghemuieşti lângă un bărbat bun intervine Josie şi îi face pe băieţi să râdă.

Se pare că subtilitatea nu este punctul ei forte.

— Jenna dragă, eu sunt genul de bărbat care adoră giugiuleala ocazională, se bagă şi Jimmy în seamă.

Jenna se înroşeşte şi se încruntă la Josie, dar ea pare nepăsătoare. Ştiu că are intenţii bune, dar nu oricine va iubi la fel ca ea şi Liam. Eu scutur din cap spre Jimmy. Nu e atât de tare pe cât se crede.

— Dar tu, H-omule, ce faci în seara asta? întreabă Jimmy.

Harrison îşi scuipă apa din gură şi începe să tuşească. Mă ţin de scaun ca să nu merg la el şi să-l bat pe spate,

chiar dacă asta aş vrea să fac în acest moment.

Harrison pune sticla de apă pe masă, apoi se loveşte cu pumnul în piept. Liam şi Josie râd, deci presupun că lor li s-a părut amuzant, dar eu aştept răspunsul lui. Nu am făcut niciun plan şi fetele sunt acasă. Nu că asta ar schimba lucrurile. Am făcut multe lucruri împreună.

— Eu şi fiul meu am vrea să luăm cina împreună cu trei femei foarte frumoase.

În sufragerie se aşterne brusc liniştea şi toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Simt cum zece perechi se holbează la mine şi aşteaptă răspunsul meu.

Îmi îndrept poziţia spatelui şi îi întâlnesc privirea întrebătoare.

— Am fi onorate să cinăm împreună cu tine şi Quinn, spun eu cu mândrie.

Murmurele celor din jur îmi confirmă că, orice am fi noi doi, ei ne consideră iubiţi, iar eu nu am nimic împotrivă.

Capitolul 25
HARRISON

Familie. În acest moment sunt înconjurat de membrii familiei mele. În stânga mea stă Katelyn. În dreapta, Josie. Eu o ţin în braţe pe Elle, care tocmai a căzut şi a dat cu capul de o bancă din tribune. Quinn s-a dus lângă Liam. Şi Peyton. Toţi trei îl încurajează pe Noah de lângă gard. Eu nu sunt un fan al fotbalului, nu m-a pasionat niciodată. Sincer să fiu, dacă l-aş fi cunoscut pe Liam în liceu, nu m-aş fi împrietenit cu el, dar acum sunt aici şi mă uit la un meci pe care nu îl înţeleg şi strig ca toţi ceilalţi, pentru că asta fac membrii unei familii.

A trecut puţin peste o lună de când le-am invitat la cină pe Katelyn şi pe fete, iar de atunci încoace am mâncat împreună, ca o familie, aproape în fiecare seară. Nu a mai rămas la mine peste noapte, dar am avut destule momente în care să ne comportăm ca un cuplu. Cel puţin asta cred eu că suntem. Copiii nu au spus nimic, deşi am senzaţia că Quinn şi-a dat seama. A început să vină de la şcoală cu Peyton şi Elle, iar eu mă văd obligat să îl iau zilnic de la Katelyn.

Mi-au spus să nu mai bat la uşă, ci să intru direct prin spate. De fiecare dată când fac asta, sunt întâmpinat cu o îmbrăţişare de la Elle, jumătate de zâmbet de la Peyton, o încuviinţare din partea fiului meu şi o privire de la Katelyn. Genul acela de privire care îmi dă de înţeles că ar vrea să-mi sară în braţe şi să mă sărute de nu mă văd, dacă nu ar fi copiii de faţă.

Zilnic învăţ ceva nou pe aici şi de fiecare dată mă tem tot mai tare că încep să mă îndrăgostesc de ea. Simt ce nu am mai simţit niciodată şi nu prea ştiu cum să procedez. Pur şi simplu, continui să fac ce am făcut până acum şi o las pe ea să conducă. Dacă asta înseamnă că va trebui să îngheţ de frig în fiecare dimineaţă de sâmbătă doar ca să-l vedem pe Noah jucând fotbal, atunci aşa să fie.

— Bună, iubirea mea! spune Katelyn de lângă mine.

Aş vrea eu să vorbească cu mine în acest moment, dar, având în vedere că ţin în braţe jumătate din nepreţuitele sale comori, ştiu că nu e aşa. Elle îşi freacă faţa de hanoracul meu şi mă strânge cu degetele de ceafă. S-a lovit destul de tare şi, chiar dacă m-a durut inima s-o văd rănită, tot m-am bucurat atunci când a venit la mine s-o iau în braţe, nu la Katelyn. Nu ar trebui să mă laud, dar fiecare bărbat are nevoie de o mică frumuseţe în viaţa lui, şi Elle este prinţesa mea.

— Cum arată? întreb eu deasupra capului ei.

Katelyn pare neliniştită şi asta mă îngrijorează. N-am mai avut de-a face cu lovituri până acum, din moment ce Quinn a dus o viaţă destul de ferită de rele. Învăţământul la domiciliu şi timpul petrecut cu mama mea l-au ferit de incidente grave. Au fost des în parc şi el şi-a julit genunchiul de câteva ori, dar nimic mai grav.

— E un cucui învineţit. Are nevoie de gheaţă.

— Mă duc să-i aduc, mă ofer eu.

Încerc s-o las pe Elle jos din braţe, dar ea se vaită şi se agaţă mai tare de mine.

— Elle, draga mea, mă duc să-ţi aduc nişte gheaţă pentru cucui.

Ea scutură din cap.

— Să meargă mami.

— Nu vrei să te ţină mami în braţe? întreb eu, în speranţa că asta va schimba privirea tristă de pe chipul lui Katelyn.

Nici măcar sărutările mele nu cred că vor putea s-o înveselească. Elle se lipeşte şi mai tare de pieptul meu.

— Mă duc eu, spune Katelyn cu blândeţe.

Îi mângâie spatele lui Elle, apoi se ridică şi coboară din tribune. Mă uit după ea când se îndreaptă spre banca lui Noah şi cere o pungă cu gheaţă. Presupun că ăsta este locul ideal în care poţi să ai un astfel de accident.

— Cum merg lucrurile între voi? întreabă Josie după plecarea lui Katelyn.

— Totul merge bine.

— Am auzit că luaţi masa împreună.
Eu râd.
— Este doar o cină. Quinn se înţelege bine cu fetele şi Katelyn e o companie plăcută.
Nu vreau să afle Josie ce se întâmplă cu adevărat. Ştiu că a vorbit Katelyn cu ea, dar avem un motiv întemeiat să ne ascundem de copii. I-am propus să le spunem treptat fetelor ce este între noi. Nu vreau ca ele să creadă că încerc să-l înlocuiesc pe tatăl lor, fiindcă nu e adevărat. Vreau ca ele să ştie că se pot baza pe mine, atunci când au nevoie de ceva. Ştiu ce simte Quinn şi e doar o chestiune de timp până când îi voi spune totul.
— Mie îmi place de Quinn, adaugă Elle, ca să ştie Josie că este adevărat.
Eu îi zâmbesc şi mă uit din nou la Katelyn. Vorbeşte cu antrenorul lui Noah.
— Nu ar fi mai bine să-i antreneze el? o întreb, văzându-l pe Liam care ţipă la ei de lângă gard.
Antrenorul îl priveşte pe Liam, apoi le strigă ceva jucătorilor.
— Lui Noah nu-i place de antrenor.
— Cred că nici mie.
Josie râde. Mă uit la Liam şi observ că are o discuţie aprinsă cu Peyton. Ea îşi ţine mingea de fotbal sub un braţ, iar pe celălalt îl flutură în aer.
— Te descurci de minune cu fetele, Harrison. Katelyn vede asta.
— Peyton...
Mă uit la Elle şi închid gura. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să vorbesc despre sora ei într-un fel pe care ea l-ar putea considera jignitor. Vreau ca Peyton să mă placă, nu datorită mamei ei, ci fiindcă eu cred că e o fetiţă minunată şi vreau s-o cunosc mai bine. Dacă seamănă câtuşi de puţin cu sora ei, chiar dacă au firi opuse, îmi va cuceri inima şi ea. Trebuie doar să găsesc o cale să trec de zidul pe care îl ridică între noi.
— Se va da ea pe brazdă. A fost foarte apropiată de Mason. S-a ţinut mereu după el, până când s-a trezit că nu

mai are tătic... nu ştie cum să facă faţă situaţiei. Katelyn spune că doctorul Brooks o ajută.

— Într-o bună zi, spun eu încrezător.

Katelyn se întoarce cu o pungă cu gheaţă. I-a luat destul de mult timp antrenorului să i-o dea. Sunt pe cale să spun ceva extrem de stupid, dar ea îmi zâmbeşte când vine spre tribune şi mă face să uit orice ar fi fost. După ce se aşază, îi iau punga din mână. Îşi strecoară mâna rece sub hanoracul meu. Eu icnesc şi rămân nemişcat.

— Scuze, îmi şopteşte ea la ureche, după care mi-o sărută. Mi-a îngheţat mâna.

Nu pot să zic nimic, aşa că aprob din cap şi îi fac cu ochiul. O să mi-o plătească ea în Los Angeles.

— E rece, spune Elle şi îşi întoarce capul.

O îndepărtez de mine, chiar dacă nu vreau să fac asta, fiindcă trebuie să-i punem gheaţa pe frunte şi să reducem umflătura.

— Doar pentru puţin timp.

Katelyn o pune din nou pe cucui şi o ţine acolo. Vreau să-i ating coapsa şi să-i dau de înţeles că eu cred că este minunată, să nu se lase afectată de comportamentul lui Elle. O văd pe chipul ei, felul în care se întristează de fiecare dată când Elle o refuză sau se trage de lângă ea. Se străduieşte să le facă pe plac ambelor fete. Ştiu că vrea doar un pic de bucurie din partea lor.

Elle se ghemuieşte la pieptul meu, iar Katelyn îi ţine punga cu gheaţă pe frunte. Josie începe să aplaude. Elle se întoarce brusc şi aproape că o scap din braţe, iar punga cu gheaţă îl loveşte pe domnul din faţa noastră. Încerc să nu râd şi mă grăbesc să o ridic fără să o scap pe Elle. I-o înapoiez lui Katelyn, care pare îngrozită.

— Scuzaţi-mă, domnule, am scăpat-o din mână! spun eu, în speranţa că nu va face scandal.

Uneori mai uit că oamenii din Beaumont nu sunt ca cei din L.A. Cel puţin aceştia doar se uita urât.

— Cred că ar trebui să plecăm, îmi şopteşte ea la ureche.

Mă trec transpiraţiile când mă gândesc la toate

înţelesurile ascunse ale vorbelor sale. Mă excită la culme simpla exprimare că „noi ar trebui să plecăm”. Tot ce vreau în acest moment este să fim ca o familie. Restul e doar un bonus.

Aprob din cap şi o iau în braţe pe Elle, apoi o aştept pe Katelyn să-şi ia poşeta.

— Vezi că noi plecăm, o anunţă Katelyn pe Josie, care doar aprobă din cap, fiind foarte captivată de meci.

Eu sar peste bancă, cu Elle în braţe, şi văd că se pregăteşte şi ea s-o facă. Îi întind mâna să o ajut, iar ea mi-o apucă înainte să sară. Nu vreau să îi dau drumul şi nici ea nu o face. Ne îndreptăm spre Liam ţinându-ne de mână. El ridică o sprânceană atunci când ne vede. Scutur uşor din cap. Nu vreau să-mi facă o scenă sau vreo glumă proastă.

— Peyton, trebuie să plecăm.

Văd imediat furia din ochii ei. Sunt pregătit pentru ce va urma. Ea îşi muşcă buza de jos, apoi îşi strânge mai tare în braţe mingea de fotbal.

— Peyton? o strigă din nou Katelyn.

Liam priveşte toată scena, iar evenimentele încep să se precipite.

— Unchiule Liam, mă poţi duce tu acasă după meci?

Liam îşi mută privirea de la Peyton la Katelyn, care aprobă imediat.

— Desigur, dacă mama ta nu are nimic împotrivă, dar va trebui s-o întrebi tu.

Peyton oftează şi se uită la mama ei.

— Mami, mă laşi să stau cu unchiul Liam?

Katelyn îşi duce mâna la gură, dar eu nu-mi dau seama ce tocmai s-a întâmplat.

— Da, poţi rămâne.

Ea se apropie de Peyton şi o sărută pe frunte înainte să plece la maşină. Nu ne aşteaptă pe Elle şi pe mine.

— Ce nai...?

Liam ridică din umeri şi continuă să ţipe spre teren, la Noah.

— Auzi, omule, Quinn poate rămâne şi el dacă vrea.

— Vreau! răspunde Quinn imediat.
— Bine, atunci. Vin eu să te iau mai târziu.
— Bine, tată. Mulţumesc!
— Cu plăcere!

Mă îndepărtez de ei, încă derutat în legătură cu ce s-a întâmplat între Katelyn şi Peyton. Eu m-am pregătit sufleteşte pentru o luptă în toată regula, deoarece ştim cu toţii ce simte ea pentru fotbal, dar nu s-a întâmplat nimic.

Katelyn ne aşteaptă lângă maşină pe mine şi pe Elle. Portiera din spate e deschisă, aşa că o aşez direct pe scaunul pentru copii. Ea începe să-şi pună centura de siguranţă, imediat ce mă îndepărtez. Mi se pare ciudat că dintr-odată se simte mai bine, acum, că am plecat de la meci. Katelyn închide portiera, apoi se reazemă de ea. Vreau s-o iau în braţe şi să-i gust buzele ore în şir.

— Vrei să vii la mine?
— Dacă spun da, ai să crezi că sunt un bărbat disperat?
— Nu, am să cred că eşti un bărbat care vrea să îşi petreacă timpul cu mine, aşa cum eu sunt o femeie care vrea să îşi petreacă timpul cu tine.
— Trebuie să-ţi faci bagajele.

Katelyn ridică din umeri.

— Poate mă ajuţi tu, cât Elle se uită la un film.
— Hmm, poate.

O prind cu o mână de ceafă şi o trag spre mine. Oricât de mult aş vrea s-o sărut direct pe buze, acum o pup pe frunte.

— Ia-o tu înainte îi spun, nu vreau să-mi las maşina la stadion.
— Bine, răspunde ea şi dă din cap.

Până urcă în maşină, stau şi o privesc ca un amorez incurabil. După ce se aşază pe scaunul şoferului nu o mai pot vedea, deoarece e foarte scundă. Încerc să nu râd, dar numai când mă gândesc că urmează să-mi petrec timpul cu ea mă simt mai fericit.

Îmi mut privirea exact la ţanc ca să-l văd pe Quinn alergând spre mine. Fuge cât poate de repede şi mă strigă.

— Ce s-a întâmplat, amice?

Îl prind în braţe. Gâfâie şi respiră greu.

— Am uitat că pleci diseară.

— Da?

— Am vrut să te întreb ceva.

Îl pun jos şi îi dau la o parte părul din ochi. Are nevoie de o tunsoare. Va trebui să mă ocup de asta după ce mă întorc.

— Ce vrei să ştii?

— O iubeşti pe Katelyn?

Mă aplec până devin puţin mai scund decât el, apoi îi pun mâna pe umăr.

— Nu ştiu, poate. Nu prea ştiu cum este să fii îndrăgostit. Te iubesc pe tine, de asta sunt sigur, dar cred că iubirea mea pentru Katelyn este diferită.

— Le iubeşti pe Elle şi Peyton?

— Da. Eşti de acord cu asta?

— Da, sunt, şi o poţi iubi şi pe Katelyn dacă vrei. Eu nu o să mă supăr.

Îngenunchez pe pământul rece şi ud, apoi îmi strâng fiul în braţe. Nu ştiu cum de sunt atât de norocos, dar mă bucur că e al meu şi am să-l apreciez mereu.

— Te iubesc, Quinn! Vrei să vii cu mine acasă la Katelyn?

Aruncă o privire spre Liam şi Peyton, apoi dă din cap.

— Da, vreau! Îmi place acolo!

— Şi mie, amice, îi spun, ciufulindu-i părul.

Probabil că ea nu se aşteaptă să ne vadă pe amândoi ieşind din maşină, dar sunt ferm convins că nu se va supăra. Noi suntem o familie alcătuită din cinci membri şi ar fi incompletă fără copiii vreunuia dintre noi. Va trebui să petrecem mai mult timp în dormitorul meu din Los Angeles. Nu am de gând să ies de acolo decât pentru evenimentul de pe covorul roşu.

Capitolul 26
KATELYN

Alergăm ţinându-ne de mână prin Aeroportul Internaţional Los Angeles. Amândoi purtăm ochelari de soare cu lentile negre şi, chiar dacă a spus că nu va mai purta căciulă, astăzi are una pe cap, dar înţeleg motivul. Acum îmi dau seama de ce mi-a sugerat să luăm ultimul avion. Am fost doar noi şi nu ne-a deranjat nimeni, iar acum ceilalţi pasageri se grăbesc spre ieşirea din aeroport ca să ajungă mai repede la întâlnirile lor matinale. Asta înseamnă că nu se vor opri să ceară autografe.

Maşina pe care am comandat-o ne aşteaptă după colţ, exact cum am cerut. Respir uşurată şi mulţumesc oricărei divinităţi care ascultă. Ultimul lucru pe care îl vreau este s-o dau în bară. M-am gândit bine şi nu cred că eu sunt persoana potrivită să le fiu impresar, mai ales de când am trecut la următorul nivel al relaţiei noastre. Nu vreau să primesc tratament preferenţial şi nici nu mă aştept la aşa ceva. Liam face asta uneori şi mi-e teamă că se va supăra şi mai tare dacă o voi da în bară din nou. Nu vreau ca membrii formaţiei să fie nevoiţi să mă concedieze, dar să rămân prin preajmă. Poate că am să devin preşedinta fan clubului lor sau ceva la fel de insignifiant. Nu ştiu ce o să fac, dar am să mă descurc. Formaţia 4225 West este mult prea importantă pentru mine şi nu vreau să le pun beţe în roate.

Şoferul deschide uşa la semnalul lui Harrison. Eu intru prima, ghidată de mâna lui Harrison pe spatele meu. El se aşază lângă mine şi mă ia de mână. Nu şi-a mai luat mâna de pe mine de când ne-am îmbarcat în avion, seara trecută. Mă bucur, chiar dacă nu o să recunosc niciodată de faţă cu Josie, fiindcă ea şi Liam au luat alt avion. Eu şi Harrison am putut fi un cuplu fără ca ei doi să se maimuţărească sau să se holbeze la noi.

Felul în care mă îmbrăţişează, cum îmi mângâie obrazul

cu degetele... mă face să mă simt de parcă aş fi singura femeie pe care a văzut-o vreodată. Sărutările furate şi poziţiile incomode în care am adormit au transformat acest zbor într-o experienţă memorabilă, cel puţin pentru mine. Nu ştiu alături de câte femei a mai zburat până acum şi, sinceră să fiu, mi-e frică să aflu, dar mi-am promis că am să-i pun toate întrebările care nu-mi dau pace de ceva vreme. Harrison ştie mai multe despre mine decât ştiu eu despre el, aşa că trebuie să echilibrez situaţia. Dacă vrem ca relaţia aceasta să funcţioneze, trebuie să fim deschişi şi oneşti unul faţă de celălalt, despre orice.

Maşina se strecoară prin trafic. Harrison îmi arată diferite locaţii şi promite că o să mergem într-o drumeţie până la faimosul însemn al Hollywoodului.

— Tu nu locuieşti la Hollywood? îl întreb.

Ştiu că Liam acolo a stat şi am presupus că Harrison i-a fost vecin.

— Eu locuiesc în Beaumont, răspunde el şi mă ia prin surprindere. Am un apartament aici. Sora mea s-a mutat în el, dar acum e la New York.

Soră? Exact la asta m-am referit. Eu nu îl cunosc, dar vreau s-o fac. Care este culoarea lui preferată şi ce fel de mâncare îi place cel mai mult? Sâmbăta doarme până la prânz sau se trezeşte de dimineaţă să se uite împreună cu Quinn la desene animate?

— Dar tu nu locuieşti la Hollywood?

Harrison scutură din cap. Îmi ia faţa în mâini, apoi îşi lipeşte buzele de ale mele.

— Eu locuiesc în Beaumont, repetă el.

Înţeleg ce vrea să zică.

— Dar am o locuinţă în Hermosa Beach. Nu ştiu de ce, dar pe mine nu mă atrage viaţa la oraş.

— Cât de departe de ocean stai?

Au trecut ani buni de când am văzut ultima dată oceanul şi m-am jucat în nisip. Harrison îşi freacă şapca de cap şi oftează.

— Doamnă Powell, vă folosiţi de mine pentru o vacanţă la plajă?

Îl lovesc uşor, apoi mă reazem de el. În timp ce maşina goneşte pe autostradă spre apartamentul lui, mă ţine în braţe. Dintr-odată mă cuprinde o uşoară senzaţie de panică. Sper că îşi dă seama că nu mă folosesc de el. El nu este doar o consolare sau ceva de genul. Mie chiar îmi place compania lui şi ţin mult la relaţia pe care ne-o clădim.

— Nu mă folosesc de tine.

— Ştiu, şopteşte el, cu buzele lipite de fruntea mea.

— Dacă ieşi pe uşa glisantă din sticlă şi traversezi terasa, ajungi la nisip. Nu ştiu câţi paşi sunt până la ocean, dar aş putea să-i trimit un mesaj lui Quinn şi să-l întreb.

— Nu e nevoie, spun eu.

Mă joc cu şnururile hanoracului său şi mi-l imaginez pe jumătate dezbrăcat în ocean.

— Ne putem număra singuri paşii.

— Da, mi-ar plăcea asta, Katelyn.

Harrison începe să fredoneze linia melodică a piesei pe care a scris-o pentru mine. Când o aud, mă cuprinde o stare de fericire. Avem propria noastră lume şi niciunul din noi nu vrea s-o întineze cu întrebări despre viitorul acestei relaţii. Nu cred că pot afirma în acest moment că va fi ceva de lungă durată, nici măcar nu ştiu unde voi fi anul viitor, dar cert este că nu vreau o aventură şi nu vreau să-l prezint tuturor ca o persoană specială din viaţa mea, pentru ca mai apoi să mă abandoneze după câteva zile sau săptămâni. Nu spun că aşa va face, dar un sentiment neliniştitor îmi spune mereu că nu sunt ceea ce vrea el de la viaţa. Eu sunt o văduvă cu doi copii, iar el poate avea orice femeie îşi doreşte; de ce m-ar vrea pe mine, dacă vin la pachet cu două fiice?

— Uite, am ajuns! spune el.

Arată cu degetul, dar eu văd doar un imens complex de apartamente în faţa ochilor mei. Ştiu că sunt obosită, dar jur că a spus nisip şi ocean.

— Ăăă…

— E în spate. Haide.

Mă ia de mână şi coborâm din maşină. Harrison îi dă

şoferului un bacşiş, apoi ia toate bagajele de la el.

— Urmează-mă! spune el şi îmi face cu ochiul.

Pe mine nu mă deranjează să mă ţin după el, având în vedere că îmi place să mă holbez la fundul lui mai mult decât aş vrea să recunosc. Îmi place să mă holbez la el, în general. Nu m-am gândit niciodată că l-aş putea considera atrăgător cu toate tatuajele alea, dar acum aşa mi se pare. Acum mă excită şi, de fiecare dată când suntem împreună, aflu cate ceva despre unul dintre ele. El e ca o poveste care aşteaptă să fie spusă.

Harrison mă conduce pe o cărare pietruită, printre palmieri şi garduri înalte care creează o umbră deasă. Aranjamentele florale atârnă de-a lungul lor şi creează o oază de linişte. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să mă întorc de la cumpărături pe această cărare, înapoi la Harrison. M-aş vedea stând aici, dar nu-l pot abandona pe Mason. Ştiu că el a plecat dintre noi, dar în inima mea îl asociez cu oraşul Beaumont şi deocamdată nu sunt pregătită să renunţ la el.

Mă întorc la realitate prea târziu şi mă ciocnesc de spatele lui Harrison, care încearcă să deschidă uşa. Se întoarce spre mine şi scutură din cap.

— Stai, lasă-mă pe mine.

Iau cheia de la el şi descui. Apăs clanţa, apoi deschid larg uşa. Exclam surprinsă când văd imaginea din faţa ochilor. Harrison chicoteşte în spatele meu. Nu ştiu ce m-am aşteptat să găsesc, dar cu siguranţă nu asta. Totul este de un alb imaculat, cu mobilier roşu-negru. La fel şi accesoriile. Intru cu paşi şovăielnici, apoi mă uit prin jur. Acest bărbat mă surprinde mereu cu câte ceva, dar tocmai s-a întrecut pe sine. Pe peretele din spate – cel cu draperii albe care flutură în vânt văd două uşi mari deschise spre ocean. Sunetul valurilor care se sparg uşor la ţărm este atât de liniştitor! Îmi vine să mă târăsc până la canapeaua lui neagră şi să dorm zile în şir.

Harrison stă în spatele meu, înlănţuindu-mă cu braţele.

— Vrei să-ţi fac un tur al casei?

Eu aprob din cap, fiindcă în acest moment nu-mi găsesc cuvintele. Nu-mi vine să cred că frumuseţea din jurul meu se întinde pe toată suprafaţa proprietăţii.

Îmi ia mâna într-a lui, apoi îmi sărută palma şi încheietura. Privirea lui îmi dă de înţeles că ar vrea să facă mult mai multe, iar eu nu îl pot opri. Ne plimbăm prin casă, iar el îmi arată bucătăria şi baia cea mică. La capătul holului este camera lui Quinn, decorată în culori primare. Văd un set de tobe într-un colţ.

— Ştie să cânte la ele?

— Da, şi la chitară, spune Harrison cu mândrie, închizând uşa.

Îmi arată încă o baie, precizându-mi că este doar a lui Quinn şi el nu intră niciodată acolo. Urmează camera surorii sale, dar el nu deschide uşa. Apreciez că îi respectă intimitatea, atunci când ea nu este acasă. Ultima uşă este a lui. Îmi dau seama de asta înainte să-mi spună el.

O deschide larg, apoi se dă la o parte şi îmi permite să văd o altă latură a sa. Dormitorul lui din Beaumont nu se deosebeşte cu nimic de cel lăsat de Josie. Nu a văruit pereţii şi nu a rearanjat mobila pe care a avut-o ea. Camera asta, în schimb, îl defineşte perfect pe Harrison.

Pe trei pereţi se văd desene asemănătoare cu cele de pe braţele sale. Celălalt perete dă spre plajă. Are un pat mare decorat cu modele în tonuri de alb şi albastru; genul acela de modele la care trebuie să te holbezi ore în şir ca să-ţi dai seama ce reprezintă. Închid ochii şi îmi imaginez că sunt în pat, învelită în cuvertură, cu braţele lui Harrison petrecute în jurul meu. Prin geamurile deschise adie un vânt cu miros de sare de mare.

Intru în cameră şi îmi plimb degetele de-a lungul dulapului mare din stejar. În oglinda de pe el îmi văd reflexia obosită, dar şi patul. Îmi dau frâu liber imaginaţiei şi mă gândesc cum ar arăta Harrison, îmbrăcându-se în faţa mea, înainte să meargă la repetiţii. I-aş contura tatuajele până le-aş memora.

— Este minunat! spun eu, dar de fapt mă refer la gândurile mele.

— E gol.

El vine în spatele meu, dar nu mă atinge. Pielea mea aşteaptă mângâierea lui, tânjeşte după ea. O cere.

— De ce?

— Până acum nu am găsit pe cineva care să-l umple.

— Chiar aşa?

Rămân fără glas. Dacă până acum am fost curioasă să aflu ce gândeşte, acum nu mai sunt. Mă întorc spre el şi corpurile noastre se ating. Inspir adânc, apoi mă uit în ochii lui verzi. Şi-a dat jos şapca, iar eu mă bucur că a făcut-o. Îşi muşcă buza de jos, după care mă apucă de şolduri.

— Mi-am pregătit un întreg discurs pentru clipa asta, dar am uitat tot. Când te văd în camera mea, în casa în care am locuit alături de Quinn până ne-am mutat în Beaumont, habar nu ai cât înseamnă asta pentru mine, sau ce simt.

Mă lipesc de el şi îi zâmbesc.

— Ştiu ce simţi.

Îşi scutură capul, apoi îmi duce mâna la inima lui.

— Îmi doresc s-o împart cu tine şi cu fetele. Ştiu că tu crezi că e prea curând şi poate chiar este, dar nu mai vreau să existe limite între noi, Katelyn. Vreau să ştii ce simt. Ce simte şi Quinn.

— Eu nu mă pot muta.

Vorbele acestea îmi frâng inima, dar, dacă el se aşteaptă ca eu să părăsesc Beaumontul, trebuie să ştie că nu pot face asta.

— Nu-ţi cer să te muţi. Am putea veni aici vara. Să le lăsăm pe fete să alerge pe plajă până obosesc, până va trebui să le cărăm în braţe. Tu poţi citi pe verandă. Eu voi pregăti cina pe grătar. Viaţa e mai liniştită aici şi fără aşteptări.

— Dar Quinn? El ce va face?

— El le va arăta fetelor cum să clădească cel mai mare castel de nisip şi le va învăţa să facă surf. Tot ce avem noi aici vrem să împărţim cu tine şi cu fetele.

— Cum rămâne cu sora ta? Habar n-aveam că există.

Harrison îmi dă părul după ureche şi mă pupă pe nas.

— Nu ştim multe unul despre celălalt, dar putem învăţa. Yvie este balerină la New York. Ea locuieşte aici, fiindcă eu nu sunt acasă, dar ar pleca până ne-am întoarce noi.

Membrii familiei James sunt extrem de talentaţi şi sunt dispuşi să îmi primească familia obişnuită. Singurul meu talent este să stric până şi un banal concert. Ştiu că eu nu sunt făcută pentru o viaţă în lumina reflectoarelor, dar aş vrea să fac parte din a lui.

— Poţi să-mi laşi timp de gândire? Aş vrea să te prezint fetelor aşa cum se cuvine, dacă tot vom avea o relaţie serioasă...

Harrison mă întrerupe cu un sărut.

— Habar nu ai ce simt atunci când te aud spunând asta, iubito! îmi şopteşte şi se freacă de mine.

— Ei bine, cred că ar trebui să-mi arăţi.

— Cu plăcere!

Harrison mă ia în braţe şi mă aşază uşor pe pat. Stă deasupra mea şi, chiar dacă eu mă aştept la ceva sălbatic şi neînfrânat, el mă surprinde şi nu se grăbeşte deloc.

Capitolul 27
HARRISON

Mă trezesc brusc întind mâna după Katelyn. Partea ei de pat este goală şi aşternuturile sunt reci. În momentul în care simt briza mării pe faţa mea, îmi dau scama unde am s-o găsesc. Mă ridic în coate şi întorc privirea spre uşa deschisă. Soarele a apus deja. Mă uit la ceasul de pe noptieră şi îmi dau seama că am dormit cam mult. Nu aşa am plănuit să-mi petrec ziua, dar nu aş schimba nimic.

Mă ridic din pat şi o privesc. De fapt, îi privesc doar spatele. Mă întreb de câtă vreme stă pe nisip şi se uită la ocean. Oare s-o deranjez sau să-mi dau seama singur ce vom mânca la cină? Mă mustră conştiinţa, fiindcă m-am lăsat dus de val mai devreme. Am vrut să-i arăt împrejurimile, să-i fac un tur complet, dar mi s-a împlinit un vis atunci când a intrat în camera mea şi nu aş fi putut rata ocazia să o strâng în braţe. Am de gând să-mi împart patul cu ea din nou, de mai multe ori.

Îmi iau repede boxerii şi bermudele, apoi mă îndrept spre bucătărie. Sper că mama a aprovizionat-o bine. Bănuiesc că m-aş putea maturiza şi aş putea încerca să fac totul de unul singur, dar în astfel de momente ar trebui să comand mâncare să prefer să-mi petrec tot timpul alături de Katelyn înainte ca îndatoririle faţă de trupă să ne încurce.

Găsesc frigiderul exact cum mă aşteptam.

— Mulţumesc, mamă! spun cu voce tare, fiindcă m-a aprovizionat cu tot ce îmi trebuie şi mi-a dat o idee genială.

Scot ingredientele de care am nevoie şi încep să le pregătesc. Mă mişc repede prin bucătărie, de teamă că ea m-ar putea căuta. Sau poate din speranţă? Tot ce ştiu e că vreau să-i duc ceva de mâncare, fiindcă nu se aşteaptă la asta. Aşa cum eu nu m-am aşteptat niciodată ca ea să aibă un impact atât de puternic în viaţa mea.

Mă îndrept spre ea şi pot simţi nisipul cald sub tălpile goale. Când mă apropii, observ că poartă una dintre cămăşile mele. Nu mă deranjează că mi-a umblat prin dulap şi a luat-o. Arată extrem de sexy îmbrăcată în hainele mele.

Pun jos farfuria cu mâncare şi mă aşez în spatele ei. Ea se reazemă de mine şi îşi pune capul pe umărul meu. Aş putea trăi aşa, fericit tot restul vieţii. Doar copiii lipsesc, să alerge în faţa noastră. Ei ne completează.

Scot folia care acoperă farfuria, apoi iau o bucată de caşcaval şi una de măr.

— Ţi-am adus ceva, spun eu şi îmi petrec braţul în jurul ei.

Îi duc mâncarea la buze. Ea nu spune nimic. Pur şi simplu ia o muşcătură, apoi mestecă cu buzele lipite de gâtul meu. Am senzaţia că s-a întâmplat ceva, dar mi-e frică s-o întreb ce anume. Nu cred că aş vrea să aflu, dacă răspunsul ei ar fi că nu vrea să-şi petreacă vara aici sau că începe să se îndoiască de relaţia asta după spusele mele de mai devreme.

Iau câteva boabe de strugure de pe ciorchine şi ne hrănesc pe amândoi; o boabă ei, una mie. Văd câţiva surferi în apă, dar în mare parte plaja este pustie, ceea ce e şocant pentru mine. Dar nu mă plâng. Măcar avem noi mai multă intimitate.

— Tu nu eşti aşa cum am crezut eu, spune Katelyn, mângâindu-mi gâtul cu buzele.

În acest moment, sunt doar un bărbat la capătul răbdării. Încerc să mă abţin şi să nu o întorc spre mine ca să văd cum se tulbură atunci când o ating. Corpul ei este singura tobă la care nu pot cânta, dar n-am să renunţ niciodată să tot încerc. Încerc să nu mă gândesc prea mult la vorbele ei. Nu cred că vreau să ştiu ce a vrut să zică, dar, dacă nu o întreb, o să mă chinuie mai târziu.

— Adică? o întreb şi îi dau o căpşună.

Katelyn ridică din umeri.

— Tot ce am crezut despre tine s-a dovedit a fi neadevărat. Mi-am făcut o listă kilometrică doar cu motive

din cauza cărora relaţia noastră nu ar putea funcţiona. Mai întâi de toate, tatuajele tale. Mi-am imaginat ce e mai rău. Apoi femeia de la barul din Florida. Când am văzut ce se petrece între voi, am zis că nu aş putea avea încredere în cineva ca tine şi m-am întrebat cum reuşeşte Josie. Am fost atât de înţepată cu tine, dar ai continuat să-mi tunzi iarba de două ori pe săptămână, chiar dacă eu nu te-am rugat niciodată s-o faci. Mi-am spus mereu că noi doi nu vom putea fi împreună, iar acum, că suntem, nu găsesc niciun contraargument. Dimpotrivă, tu ar trebui să mă urăşti pentru că m-am purtat ca o afurisită. Ai renunţat la casa asta superbă şi ai preferat să locuieşti în Beaumont, iar eu nu pot înţelege de ce. Acum mă hrăneşti, iar eu nu m-am aşteptat niciodată la asta din partea ta. La naiba, până acum nu a mai făcut-o nimeni pentru mine. În această după-amiază, felul în care m-ai iubit...

Katelyn oftează şi scutură din cap. Se apleacă în faţă şi îşi acoperă ochii, se ascunde de mine. Nu ştiu cum ar trebui să reacţionez în acest moment. Tot ce am făcut până acum mi s-a părut natural şi firesc, dar în clipa asta nu-mi dau seama dacă ar fi mai bine să întind mâna şi s-o ating sau s-o las să se exprime. Acum eu mă simt pierdut şi confuz. Mai devreme totul părea în regulă, dar e clar că situaţia s-a schimbat.

Mi s-a pus un nod în gât. Îmi dreg vocea de câteva ori, dar tot nu-mi recapăt glasul. Mă tem să fac vreo mişcare. Dacă ea nu vrea asta? Stau ca o statuie şi mă lupt cu greutatea care îmi apasă pieptul. Nu mai rezist.

— Eu nu...

Trebuie să-mi dreg vocea din nou.

— Eu nu ştiu ce ar trebui să spun în acest moment, Katelyn.

Ea îşi scutură din nou capul, apoi se ridică în picioare. Cămaşa mea e destul de lungă şi îi acoperă fundul, dar ştiu că nu are nimic pe dedesubt. Se întoarce spre mine şi face doi paşi în faţă, apoi cade în genunchi în faţa mea. Mă tem s-o ating, chiar dacă ard de nerăbdare să o strâng în braţe.

— De ce te ascunzi de mine?

O privesc întrebător.

— La ce te referi?

— Cel care stă acum în faţa mea este adevăratul Harrison James?

Ei bine, asta pare o întrebare-capcană, şi există mai multe răspunsuri posibile.

— Ce vrei să ştii?

— Unde sunt părinţii tăi?

Îmi trec degetele prin păr şi oftez, dar zâmbetul îmi revine pe chip în momentul în care privesc plaja.

— Mama locuieşte cam la zece minute distanţă. Ţi-am spus deja că sora mea este la New York, iar tatăl meu... a murit când aveam eu patru ani. A fost ofiţer de poliţie, ucis la datorie de un membru al unei temute bande.

— Harrison, îmi şopteşte ea numele, cu o tristeţe imensă în glas.

Katelyn îmi ia faţa în mâinile sale, apoi îmi mângâie maxilarul şi se joacă cu barba mea.

— Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, Katelyn.

— Dar erai atât de mic!

Eram şi am suferit enorm, fiindcă nu am avut o figură paternă în viaţa mea, iar mama a fost nevoită să-şi ia două slujbe ca să ne descurcăm. O iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Mi-a fost mamă şi tată în acelaşi timp şi a încercat din răsputeri să ne asigure mie şi lui Yvie o viaţă decentă. Trebuie să schimb subiectul înainte să îi povestesc ororile copilăriei mele, care o vor face să fugă mâncând pământul.

— Dar tu? Cum a fost viaţa ta ca unic copil?

Katelyn ridică din umeri şi se joacă cu părul meu de la ceafă.

— Am avut-o pe Josie care mi-a fost ca o soră.

— Când aţi început să fiţi împreună, tu şi Mason?

Katelyn se retrage puţin şi mă priveşte. Îşi leagănă capul dintr-o parte în alta. Îşi muşcă buza. Eu întind mâna şi i-o eliberez dintre dinţi cu degetul mare, apoi i-o sărut.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

— Nu e vorba de asta. Chiar vrei să ştii?

Profit de ocazie şi o trag în braţele mele.

— El face parte din viaţa ta şi a fetelor. N-o să-ţi interzic niciodată să vorbeşti despre el în preajma mea. N-o să-ţi cer niciodată să nu-l mai iubeşti. Dacă ar fi aici, l-aş urî.

Scutur din cap, pentru că nu e adevărat.

— Ba nu, probabil că nici nu te-aş cunoaşte dacă el ar fi aici, şi pentru asta sunt plin de remuşcări, dar şi recunoscător, pentru că fiicele lui sunt cele mai uimitoare şi mai frumoase fete pe care le-am întâlnit eu vreodată. Îmi doresc să fiu corect faţă de ele, dar şi faţă de el.

Lacrimile încep să îi curgă pe obraji. I le şterg eu înainte s-o facă ea. Se uită la mine cu ochi umezi care-mi frâng inima. Nu am vrut s-o fac să plângă, dar numai aşa îi pot spune ce simt.

— Am început să ieşim în vara de după primul an de liceu. A fost cel mai popular şi mai drăguţ băiat. Mama mi-a spus că iese cu mine doar fiindcă am piscină, dar nu a fost aşa. Cu toţii ne-am maturizat în acea vară.

— Liam mi-a spus multe despre el. Uneori am impresia că îl cunosc, mai ales atunci când sunt cu tine şi fetele.

Katelyn îmi zâmbeşte, apoi se cuibăreşte în braţele mele.

— Toată lumea l-a iubit. A fost cel mai bun jucător al liceului, apoi a revenit ca antrenor. Ar fi trebuit să meargă la aceeaşi facultate ca şi Liam, dar s-a răzgândit şi a renunţat la bursa oferită de Universitatea din Texas ca să meargă la facultatea de stat alături de mine. Acum stau şi mă întreb dacă situaţia ar fi fost diferită, dacă el ar fi mers la facultate împreună cu Liam.

— Cum adică?

— Nu ştiu. Oare ar fi ajuns amândoi în Liga Naţională de Fotbal, staruri ale sportului pe care îl iubeau? Oare eu aş fi ca una dintre soţiile acelea pe care le vedem la televizor, cele care îşi bârfesc soţii şi sunt implicate în scandaluri conjugale? Nimic nu a decurs conform planului după ce am absolvit liceul.

— Acum eşti cu cineva care nici măcar nu e genul tău; stai pe plajă îmbrăcată doar în cămaşa mea şi urmează să

participi la primul eveniment important, cu covor roşu, din viaţa ta.

— Tu ai scris un cântec despre mine.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Asta am făcut, şi îl vom cânta mâine-seară la spectacolul de decernare a premiilor.

— Eu sunt partenera ta.

— Eşti şi, din câte am auzit, ai o rochie bestială pe care abia aştept să o rup de pe tine.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Pot să te întreb ceva despre serviciul meu?

Oftez. Am sperat să evit acest subiect.

— Sigur, răspund eu.

— Am făcut o treabă proastă. Am dezamăgit formaţia.

O înlănţui cu braţele şi îmi sprijin bărbia pe capul ei. Liam şi cu mine nu ne-am hotărât ce vom face. Am vrut să aşteptăm să treacă acest weekend ca să luăm o hotărâre.

— Eu cred că te-am pus să faci totul fără o pregătire corespunzătoare. E vina noastră.

— Cred că ar trebui să-mi dau demisia.

— De ce?

Vorbele ei mă iau prin surprindere.

— Fiindcă trebuie să stau departe de tine, acum că suntem oficial împreună.

— Poftim?

Rămân fără glas. Nu vreau ca ea să stea departe de mine, niciodată.

— Nu în felul acela. Ce vreau să zic este că îmi place să te întorci acasă la mine după o zi de muncă, dar, dacă ne vom petrece toată ziua împreună, serile nu vor mai avea acelaşi farmec.

Cred că o iubesc pe femeia asta. Îi las capul pe spate şi îi sărut buzele. Are dreptate. Gândul că o voi vedea după atâtea ore de muncă va merita aşteptarea.

— Deci ce ai de gând să faci?

— Să-mi dau demisia. O s-o ajut pe Josie la „Fantezii florale”.

— Dacă asta vrei tu...

Katelyn dă din cap. Cred că asta rezolvă situaţia. Pe mine nu mă afectează decizia ei. Am să-i duc dorul în timpul zilei, dar ştiu că mă va aştepta acasă în fiecare seară.

— Nu m-ai sărutat niciodată în prezenţa fetelor, spune ea, apoi se întoarce în braţele mele.

Simt cum colţurile gurii mi se arcuiesc într-un zâmbet. Ea mă plesneşte peste piept.

— Cu excepţia mamei şi a surorii mele, eu nu am mai sărutat pe nimeni de faţă cu Quinn. Nu m-a văzut niciodată cu o femeie.

— Vorbeşti serios? De ce?

Îmi cobor privirea. Dacă o să creadă că motivul meu este unul stupid? Când am aflat că el e copilul meu, mi-am schimbat stilul de viaţă. Da, am continuat să merg la petreceri şi să umblu după femei, dar pe el l-am ţinut departe de toate astea.

— Vreau ca el să respecte femeile şi, dacă mă vede pe mine cu mai multe, va crede că e ceva perfect normal, când de fapt nu este. Acum te întreb şi eu: de ce nu m-ai sărutat în prezenta fetelor?

O întreb acelaşi lucru, chiar dacă ştiu deja care este răspunsul. Katelyn îşi strânge buzele. Îmi dau seama că îşi muşcă interiorul obrazului.

— Nu ştiu cum vor reacţiona. Nu le-am spus despre noi, fiindcă nu ştiu ce ar trebui să zic. Sinceră să fiu, mă simt aiurea când încerc să cataloghez relaţia noastră.

— Deci n-o face.

— Să n-o fac?

Eu ridic din umeri.

— Mâine-seară, când mă vor întreba cine eşti, voi răspunde doar Katelyn. Nu trebuie să afle nimeni. Ce contează ce cred oamenii? Pentru noi contăm doar *noi,* şi eu nu am de gând să plec nicăieri prea curând. Tu?

— Nici eu! răspunde ea şi încearcă să nu zâmbească.

— Perfect!

Soarele apune. O ţin în braţe. Când începe să tremure, îmi dau seama că e timpul să ne întoarcem în casă. Ne

îndreptăm spre casă ţinându-ne de mână, iar eu îmi dau seama că aşa arată paradisul meu.

<u>Capitolul 28</u>
KATELYN

— Ai emoţii? mă întreabă el şi îmi sărută umărul gol.

Rochia pe care am ales-o pentru seara aceasta este de culoare roz-şampanie, cu două bretele subţiri pe umeri. M-am îndrăgostit de ea când am văzut forma bustului, dar spatele – cu decolteul adânc şi îndrăzneţ – m-a convins să o cumpăr.

Stăm amândoi în faţa oglinzii din dormitorul lui. Eu încerc să-mi pun cercelul, iar el să mă dezbrace. Dacă nu ne grăbim, vom întârzia. Ştiu că e la modă să întârzii la cele mai tari evenimente din Hollywood, dar drumul lung prin oraş şi aglomeraţia din trafic vor înrăutăţi situaţia. Eu i-am propus să plecăm mai devreme şi să ne îmbrăcăm la hotel, dar el a avut un alt plan. M-am dat bătută, după ce mi-a arătat despre ce era vorba.

— Harrison, şoptesc eu.

Vreau să arăt bine lângă el, dar nu mă lasă să mă pregătesc. Nu cred că îşi dă scama cât de importantă este această seară. El s-a obişnuit deja să apară pe covorul roşu. Pentru mine e prima dată, aşa că am emoţii şi o stare de anxietate extremă. Dacă mă împiedic sau cad în clipa în care sunt filmată?

Harrison oftează puternic şi îmi pune breteaua înapoi pe umăr. Face un pas în spate. Mă uit la el cu coada ochiului, în oglindă, şi observ că mă studiază din cap până-n picioare. Îmi vine să scutur din cap, dar mă bucur să aflu că îl excit.

— Mâna mea va rămâne aici toată noaptea, spune el, atingându-mi spatele şi încercând să-şi strecoare degetele sub material. Da, sunt convins că această rochie a fost creată special pentru mine.

— Eşti imposibil! murmur eu şi îi fac cu ochiul.

Mă sărută pe creştetul capului înainte să intre în garderobă. Mă uit după el până când nu îl mai văd deloc şi

în sinea mea sper că se va răzgândi şi se va întoarce să mă hipnotizeze încă o dată. Se pare că nu mă pot sătura de el şi o parte din mine se teme să se întoarcă în Beaumont, la vieţile noastre obişnuite. Într-o singură zi, am aflat atât de multe despre el şi despre noi; poate că ar fi trebuit să facem asta încă de la început.

Harrison se întoarce îmbrăcat la patru ace, într-un costum alb-negru. Sinceră să fiu, habar n-aveam ce va purta. Mereu l-am văzut îmbrăcat cu bermude şi tricouri clasice. Mi-a fost ruşine să-l întreb direct, dar m-am gândit că oricum nu va conta, fiindcă el este frumos şi i-ar sta bine în orice. Cu toate acestea, sunt plăcut surprinsă de faptul că nu poartă un smoching. Ştiu că va purta unul la nunta lui Liam cu Josie şi, oricât de stupid ar suna, vreau să fie prima dată când îl voi vedea îmbrăcat aşa.

Harrison vine lângă mine. Îl privesc cum îşi leagă cravata şi nu pot să mă abţin să nu mă gândesc la Mason şi la nenumăratele momente în care i-am legat-o eu. Nu a reuşit niciodată să facă un nod care să arate perfect. Pe mine nu m-a deranjat şi sper ca Harrison să nu se descurce ca să-l pot ajuta eu. Din păcate pentru mine, lui îi iese perfect din prima încercare.

Vin în faţa lui Harrison şi îi scutur câteva scame imaginare de pe umeri; fac orice să am ocazia să-i îndrept cravata deja dreaptă. Am devenit prea sentimentală, sunt conştientă de asta. Nu mă pot abţine. Îmi lipsesc clipele astea cu Mason. Harrison stă drept şi se holbează la mine când îi ciupesc mătasea costumului. Îmi trec mâna peste pieptul şi umerii lui, apoi ne împletim degetele.

— Aşa, acum arăţi perfect! şoptesc eu mai mult pentru mine.

El se apleacă, îmi striveşte buzele cu un sărut. Mâinile îi alunecă pe trupul meu, mă apucă de fund, apoi mă ia în braţe şi mă aşază pe bufet. Rochia mi se ridică, mă trage spre el până la marginea bufetului. Picioarele îmi sunt depărtate şi îl întâmpină. Se freacă de mine, în sus şi-n jos.

Mă tachinează.

Mă testează.

Ştie că decizia îmi aparţine. Lui nu i pasă de covorul roşu, dar mie îmi pasă de el şi de formaţie. Refuz să fiu Yoko Ono a formaţiei 4225 West.

— Maşina... curând.

De-abia pot scoate un cuvânt, nici vorbă de o propoziţie întreagă. Harrison zâmbeşte cu buzele lipite de ale mele şi se bucură de tortura pe care mi-o aplică. Încerc să-l împing, dar degetele mele nu mă ascultă şi se înfig în părul lui. Deja s-a dat cu un strat generos de gel, aşa că nu pot să-l stric.

Se freacă de mine, aşa că mi-e imposibil să-l refuz. Degetele mele îi caută nasturii vestei, apoi cei ai cămăşii. Încep să-i deschei pe cei de jos, apoi îi trag cravata peste umăr şi continui cu restul. Buzele mele îşi croiesc un drum peste pieptul lui. Îl trag tare de cercelul din sfârc atunci când îmi ridică rochia şi îmi rupe chiloţii, cei pe care i-am cumpărat special pentru noaptea asta.

— Voi fi rapid, spune el, lăsându-şi pantalonii în vine.

Mă pătrunde o singură dată, apoi şi-o scoate afară. Ochii lui verzi ard de dorinţă. Îmi petrec genunchii după şoldurile lui şi mă agăţ de el când o bagă din nou. Gem de plăcere atunci când intră complet. Mă apucă de fund şi loveşte sertarele bufetului cu genunchii. Mobila şuieră un mic cutremur şi îşi varsă conţinutul pe podea. Oglinda se izbeşte puternic de perete.

— Harrison...

Îi rostesc numele cu respiraţia greoaie, în timp ce el se mişcă cu atâta lejeritate. Îşi ia mâna de pe gâtul meu şi mă apucă de sub genunchi. Cealaltă mână îmi trage rochia şi mai sus. Mă uit la ochii lui care ne analizează fiecare mişcare. Îşi priveşte în oglinda mişcarea de du-te-vino şi se concentrează să ajungă la final.

— La naiba, iubito! şuieră el printre dinţi.

Lasă capul pe spate. Mişcările lui sunt mai rapide şi mai intense. Eu mă las pe spate şi îmi lipesc capul de perete, apoi scot un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum. Harrison se uită la mine şi îmi zâmbeşte, trăgându-mă spre pieptul lui. Îi întâmpin mişcările cu nerăbdare şi ne

bucurăm de orgasme simultane.

Mă sărută apăsat şi îmi ia faţa în mâini. Ador faptul că mă ţine lângă el atunci când mă sărută, de parcă i-ar fi teamă că am să dispar dacă nu mă simte în mâinile lui. Când aud soneria de la uşă, mă retrag imediat. Nu vreau să ştiu cum arăt în acest moment. Chiloţii sunt rupţi, rochia şifonată şi părul cu siguranţă îmi este răvăşit. Nu vreau să mă uit în oglindă, dar ştiu că voi avea nevoie de câteva minute bune să mă aranjez.

Mă sărută din nou înainte să se îndepărteze de mine. Îşi ridică pantalonii, dar nu-şi mai bate capul cu nasturii cămăşii înainte să iasă din cameră. Eu cobor de pe bufet cu precauţie. Picioarele îmi tremură şi genunchii sunt amorţiţi. Inspir adânc înainte să mă întorc cu faţa spre oglindă. Rămân cu gura căscată, apoi mă aplec să-mi analizez mai bine buzele umflate. Picăturile de sudoare mi-au prelins rimelul pe faţă. Când îmi văd părul îmi vine să plâng, dar, din fericire, îl pot repara. Fac un pas în spate să mă văd mai bine şi scutur din cap.

— Cred că acum înţeleg expresia „fututĂ bine”.

— Eu zic să rămânem acasă şi s-o facem din nou.

Privesc spre el şi vreau să urlu de supărare. Stă proptit de tocul uşii, cu o mână în buzunar. Încă are cămaşa descheiată, iar acum observ că şi-a dezlegat şi cravata. Arată delicios, numai bun de mâncat.

Trebuie să-mi mut privirea, să mă concentrez pe orice, dar nu pe el. El e o tentaţie. Un risc. E răsplata mea.

Trec pe lângă el fără să-l privesc. El chicoteşte şi, chiar dacă îi zâmbesc, mă enervează câtă putere are asupra mea. Când am permis să se întâmple asta? N-ar trebui să-mi pun la îndoială propria logică. M-am săturat să tot fac asta. Acum sunt unde vreau eu să fiu.

Într-un final, se deschide portiera maşinii. Urletele publicului sunt asurzitoare. Noi am parcat între maşina lui Liam şi cea a lui Jimmy. Înţeleg de ce nu am venit toţi cu aceeaşi maşină; totul ţine de o intrare bine gândită. Harrison mă sărută repede înainte să iasă. Stă lângă

portieră şi întinde mâna spre mine. Fanii le scandează numele; al lui, al lui Liam şi al lui Jimmy. Băieţii stau unul lângă altul şi vorbesc între ei, arătând cu degetul spre câţiva fani. Când fac asta, fanii încep să ţipe. Josie şi cu mine rămânem în spatele lor şi râdem împreună de partenera lui Jimmy. Ea pare plictisită şi doar pe jumătate îmbrăcată. Nu am nicio urmă de îndoială că ei au făcut în maşină ce am făcut eu şi Harrison înainte să plecăm de acasă.

Băieţii se îndreaptă spre fanii aflaţi în spatele unui gard de protecţie, apoi fac poze cu ei şi dau autografe. Semnează tot ce apucă şi pozează în cele mai neobişnuite poziţii, mereu cu zâmbete pe feţe.

— Ştii, mă surprinde că nu te-ai cazat şi tu la acelaşi hotel cu noi.

Josie se apropie de mine ca să putem vorbi, departe de însoţitoarea lui Jimmy. Chiar şi acum, când port tocuri de zece centimetri, tot trebuie să-mi ridic privirea când mă uit la ea.

— Harrison are o casă lângă plajă. Am rămas la el.

Josie dă din cap şi încearcă să-şi ascundă rânjetul. Priveşte spre băieţi, apoi din nou la mine.

— Lucrurile merg bine între voi?

— Lucrurile merg perfect.

Nu am crezut că am să spun vreodată asta despre viaţa mea, dar acum o pot face, mai ales datorită sentimentelor mele pentru Harrison. Dacă un strop de fericire îmi poate face viaţa mai frumoasă, atunci aşa să fie. Am să accept asta. Am să mă bucur de el şi am să-l împart cu fetele mele.

— Harrison pare foarte fericit, Katelyn. Şi doar datorită ţie.

Arunc o privire în direcţia lui şi zâmbesc când văd cum se apleacă să facă o poză cu o admiratoare. Dacă relaţia noastră nu ar fi evoluat, acum m-aş întreba pe care dintre ele ar duce-o la el în seara asta. Dar ştiu, după câte s-au petrecut între noi de când am ajuns în Los Angeles, că el are ochi doar pentru mine.

— Vom vedea. Încerc să nu-mi fac speranţe prea mari. Totul, în acest moment, pare prea frumos să fie adevărat.

Josie dă din cap.

— Şi eu am simţit la fel în ceea ce-l priveşte pe Liam, dar trebuie să-ţi asculţi inima şi s-o laşi să te ghideze. Nu spune nimeni că trebuie să fugiţi în Las Vegas şi să vă căsătoriţi. Încercaţi să fiţi fericiţi şi distraţi-vă!

— Apropo de asta... care e planul nostru?

Ochii lui Josie se luminează. Acum vom vorbi despre subiectul ei preferat.

În noaptea asta trebuie să mergem la o petrecere dată de mai-marii industriei muzicale, iar mâine-dimineaţă ne vom petrece timpul împreună şi vom vizita diferite locaţii, dar abia mâine-noapte va începe cu adevărat distracţia.

— Ce fel de distracţie? întreb eu, dar Josie nu mă bagă în seamă.

Se uită după băieţii care traversează strada şi se îndreaptă spre covorul roşu. Liam ne face semn cu mâna, dar nu şi Harrison. Încerc să nu mă simt lezată. Oricum nu putem să ne ţinem de mână sau ceva de genul ăsta. Copiii ne privesc la televizor.

Harrison se întoarce exact în momentul în care eu mă pregătesc s-o urmez pe Josie spre Liam. Nu-i pot citi expresia de pe faţă. Nu-mi dau seama dacă este sau nu fericit în acest moment, chiar dacă zâmbeşte cu gura până la urechi. Bănuiesc că se preface fericit, fiindcă el ar vrea să fie altundeva în acest moment şi chiar am să cred asta, pentru că aş da orice să-l pot lua de mână.

În momentul în care băieţii ajung în zona presei, sunt conduşi spre un pupitru. Microfoanele îi acaparează şi întrebările încep să curgă.

— Cum a fost în turneu, Liam?

Pe mine mă cuprinde o senzaţie de groază. Josie mă ia de mână şi mi-o strânge uşor. Mă apropii puţin mai mult ca să aud ce răspunde.

— Turneul a fost grozav. I-am luat pe copii cu noi şi l-am transformat într-o mică vacanţă.

Eu răsuflu uşurată. Mă bucur că nu i-a spus reporterului

ce dezastru imens a fost acest turneu.

— În ce stadiu se află noul album?

— Albumul este în stadiul ultimelor finisaje. Cred că îl vom lansa până la Crăciun.

— Am auzit că în seara asta veţi cânta o piesă nouă.

— Aşa este. Harrison a compus-o.

— Despre ce este, Harrison?

El se uită peste tot, mai puţin la mine. Îmi ţin respiraţia şi aştept cu nerăbdare să aud răspunsul lui. Îşi trece degetele prin păr de două ori înainte să deschidă gura şi să răspundă.

— Eu am întâlnit pe cineva şi ea înseamnă foarte mult pentru mine. Am scris-o pentru ea.

— Ei bine, noi toţi abia aşteptăm s-o auzim. Mulţumesc, băieţi!

Se pare că interviul s-a încheiat. Băieţii se îndepărtează de pupitru şi îşi croiesc drum prin mulţime. Bliţurile se aprind şi oamenii îi strigă pe nume. Totul este foarte derutant. Nu-mi dau seama cum ştiu ce trebuie să facă. Am senzaţia că asta ar fi fost treaba mea. Tocmai am găsit un alt motiv să nu accept postul de impresar. Habar nu am ce ar trebui să fac.

Josie şi cu mine stăm pe covorul roşu şi îi privim pe băieţi cum trec pe la fiecare fotograf. Ei pozează pentru fotografii individuale şi de grup. Noi ne mulţumim doar să mergem după ei şi să observăm totul de la distanţă.

Harrison trece pe lângă mine şi îmi aruncă o privire. Nu ştiu dacă ar trebui să-l urmez sau să rămân aici. El se apropie de o tipă, reporter, şi o sărută pe obraz. Acţionez din instinct şi mă apropii de ei ca să aud despre ce vorbesc. Ştiu că nu ar trebui să fac asta, dar nu mă pot abţine.

— Harrison, ce bine arăţi! spune ea pe un ton care nu-mi place.

Mi se pare că e mult prea apropiată, când de fapt ar trebui să se comporte într-o manieră profesionistă.

— Mulţumesc, Emily! Şi tu arăţi foarte bine!

Observ că se tutuiesc şi mă întreb cât de bine se cunosc.

Ştiu că nu am niciun drept să fiu geloasă, dar totuşi sunt. Toţi oamenii ăştia îl cunosc pe acest Harrison mai bine decât mine. Ea nu îi pune întrebări, dar el îi spune ceva şi o face să râdă. Eu îmi dau ochii peste cap, atunci când văd că ea lasă capul pe spate şi îşi pune mâna pe pieptul lui.

— Cine ţi-a cucerit în sfârşit inima?

Harrison se uită spre mine. Încerc să-i zâmbesc, dar nu reuşesc. El îşi îndreaptă privirea spre pământ şi îşi bagă mâinile în buzunare. Vreau să ştiu la ce se gândeşte, dar nu îndrăznesc să mă apropii şi să-l întreb.

— E o persoană specială.

Mă îndepărtez de ei cât pot de repede. Nu vreau să mai aud ce are de spus. Asta a fost o greşeală. Ar fi trebuit să rămân la hotel şi să-l las să-şi facă treaba în seara asta. Lumea asta nu e de mine şi nu-mi dau seama cum poate Josie să-i facă faţă.

Cu uşurinţă, realizez eu atunci când o văd. Ea stă lângă Liam şi dă un interviu, pe când eu stau lângă aventura de-o noapte a lui Jimmy.

Capitolul 29
HARRISON

În momentul în care vreau să mă uit spre ea, constat că nu e acolo. De fapt, am o vagă bănuială că ea nu vrea să fie aici şi nici cu mine. Ştiu că este doar vina mea, fiindcă sunt un idiot. M-am panicat după ce am ieşit din automobil şi nu mi-am revenit suficient de repede. Am uitat cum să mă comport în preajma ei. Lăsând la o parte sentimentele mele, ea este prietena mea şi nu am ştiut să o tratez ca atare.

— Eu trebuie să plec, o anunţ pe Emily, să ştie că tocmai a rămas fără interviul obişnuit.

Emily şi Yvie sunt prietene de ani buni şi eu întotdeauna i-am acordat un interviu, cu excepţia acestei seri. Îmi las capul în jos de ruşine, atunci când mă îndepărtez de reporterii care stau la coadă să-mi pună întrebări şi fug după Katelyn care bate în retragere. O găsesc la capătul covorului. Stă lângă Josie şi nu îşi dă seama că vin după ea.

— Vino cu mine! îi spun la ureche.

Nu-i dau ocazia să mă refuze. Îmi pun mâna pe spatele ei, în acelaşi loc ca mai devreme, şi o conduc prin mulţime.

Membrii presei şi fanii îmi strigă numele, fiecare încearcă să-mi atragă atenţia. Nu-mi place să ignor persoanele care mă strigă. Asta-i meseria mea şi o iubesc, dar în acest moment ea este mult mai importantă. S-a întâmplat ceva şi trebuie să aflu ce anume, ca să repar situaţia. Când i-am văzut faţa dezamăgită nu m-am simţit deloc bine.

După ce trecem de fani, îi iau mâna într-a mea. Trebuie să meargă un pic mai repede ca să ţină pasul cu mine, dar problema aceasta nu mai poate aştepta. Trebuie să aflu ce se petrece în mintea ei. La un moment dat, totul a fost în regulă, dar apoi... Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat adineauri.

O duc pe Katelyn în culise, singurul loc în care vom avea puţină intimitate. Nu am prea mult timp la dispoziţie, dar sper să-mi ajungă pentru că vreau să îndrept situaţia asta. Deschid câteva uşi până găsesc o cameră goală, apoi o trag şi pe ea înăuntru. Închid uşa şi o încui preventiv. Când mă întorc, observ că ea stă cu spatele la mine. Mă apropii de ea, până când mă lipesc de spatele ei. Îi mângâi braţele cu degetele, apoi mi le înlănţui cu ale ei. O trag spre mine, apoi o strâng în braţe. Îmi lipesc faţa de a ei.

— Ce s-a întâmplat?

Scutură din cap. Se clatină încet. Plânge în tăcere, lacrimile ei îmi umezesc obrazul.

— Vorbeşte cu mine, te rog! o implor eu.

— Nu pot! spune ea în şoaptă.

Se îndepărtează de mine şi, având în vedere cât de mult mi-am dorit să mă atingă încă din prima zi în care am cunoscut-o, pot spune că în acest moment mă simt pustiit, chiar dacă ea este lângă mine.

— Ştiu că exagerez, spune ea, apoi inspiră adânc şi îşi şterge lacrimile.

— În legătura cu ce?

Katelyn îşi ascunde faţa şi scutură din cap. Oftează profund înainte să mă privească.

— Am fost geloasă mai devreme. Tipa care te-a sărutat pe obraz... când te-a întrebat cine ţi-a furat inima, te-ai uitat într-un fel la mine... am avut impresia că ţi-a fost ruşine să te afişezi public alături de mine.

— Sper că glumeşti! strig eu şi mă apropii de ea. Eu vreau ca toată lumea să afle că tu eşti aleasa mea. Doamne Dumnezeule. Katelyn! M-am chinuit aproape un an ca să te fac să mă observi, iar acum, că în sfârşit ai făcut-o, chiar crezi că am s-o dau în bară?

Mă îndepărtez de ea şi încep să mă plimb prin cameră. Îmi duc mâna la cap şi mă trag de păr.

— Nu vrei să le spunem prima dată copiilor? La naiba, Quinn abia aşteaptă să-i spun. El ştie ce simt pentru tine, dar fetele... şi-au pierdut tatăl, iar eu nu vreau să mă urască, dar asta s-ar întâmpla dacă ar afla de la televizor

că noi am decis să dăm o şansă relaţiei noastre.

Mă întorc lângă ea şi îi iau faţa în mâinile mele.

— Vreau să te am la braţul meu. Vreau ca toată lumea să ştie că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine. Ţi-am aruncat privirea aceea, fiindcă abia m-am abţinut să nu-i spun lui Emily că tu eşti femeia care mi-a furat inima.

— Emily?

— Emily, tipa cu interviul! Am pupat-o pe obraz pentru că o cunosc de când avea trei ani sau mai puţin. E prietena lui Yvie. Eu nu te voi jigni niciodată.

— Mi-e teamă!

— Şi mie, Katelyn! Mi-e atât de teamă că am să fac ceva şi am s-o dau în bară, sau că tu îţi vei da scama că poţi găsi un bărbat mai bun decât mine. Până acum am avut răbdare, dar după ce ai fost a mea mi-am dat seama că nu vreau să te mai las să pleci. Nu pot să-ţi promit că nu voi face greşeli. Tu eşti prima femeie pe care am adus-o la vreun eveniment. Şi eu m-am speriat.

— Îmi pare rău. Ştiu că mă comport prosteşte. Ţi-am stricat seara pentru un moment neînsemnat, spune ea.

O strâng în braţe, o sărut şi mă bucur de fiecare părticică din ea.

— Iubito, atâta timp cât eşti cu mine, voi avea o seară perfectă!

Nu le-am spus fetelor că suntem nominalizaţi la categoria „Cea mai bună piesă” cu melodia „Painkillers”. După ce s-a aflat că Liam nu mai e disponibil, piesa a spart toate topurile. Când ne-au informat despre nominalizare, am hotărât să păstrăm secretul.

O iau de mâna pe Katelyn, de îndată ce prezentatorii îşi fac apariţia pe scenă. Pe ecran apare un montaj cu nominalizaţii, printre care şi formaţia 4225 West. Când îl văd, fetele încep să icnească. Katelyn se întoarce spre mine cu ochii plini de entuziasm. Îi fac cu ochiul şi încerc să rezist tentaţiei de a o săruta.

— Premiul pentru „Cea mai bună piesă” merge la... formaţia 4225 West!

Nu este primul nostru premiu, dar în acest moment e ca şi cum ar fi. Toată lumea aplaudă, dar eu mă concentrez doar pe Katelyn. Mă aplec spre ea şi nu o sărut doar o dată, ci de două ori. Ştiu că i-am zis adineauri că aş vrea să le spun mai întâi copiilor, dar bucuria momentului trebuie împărtăşită cu cineva. Şi nu vreau să se mai îndoiască de sentimentele mele.

Ne ridicăm şi ne îmbrăţişam bărbăteşte înainte să mergem spre scenă. Liam primeşte trofeul şi se îndreaptă spre microfon. Îl priveşte, apoi scutură din cap.

— Cine ar fi crezut că experienţa mea de tăntălău ne va ajuta să câştigăm premiul pentru „Cea mai bună piesă”? spune Liam, şi publicul îl răsplăteşte cu aplauze. Vreau să le mulţumesc unor persoane foarte importante din viaţa mea, doar două, pentru că m-au inspirat să compun melodia „Painkillers”, continuă el. Primul este amicul meu, Mason; dacă nu ne-ar fi părăsit atât de repede, eu n-aş mai fi astăzi aici, iar cealaltă este Josie. A trebuit să găsesc o cale de a-ţi arăta ce am simţit atunci când nu am fost împreună. Trebuie să le mulţumesc lui Harrison şi lui JD pentru că au ajutat la crearea unui hit.

Melodia de generic începe să se audă, iar noi toţi să râdem. Liam ridica trofeul şi spune:

— Dedicăm acest trofeu copiilor noştri: Noah, Quinn, Elle şi Peyton. Vă iubim şi vom ajunge acasă în curând!

Coborâm de pe scenă şi suntem conduşi în camera verde ca să ne pregătim pentru recital. Camera este aglomerată, dar relaxantă. Liam vorbeşte cu un reporter, dar e în regulă din partea mea. Cu ocazia asta îmi scot sacoul şi desfac nodul la cravată. Aş vrea să mă schimb, dar am uitat să-mi aduc şi alte haine. Evident că mintea mi-a stat în altă parte.

Aplauzele furtunoase îmi atrag atenţia. Mă întorc şi imediat mă copleşeşte un sentiment de groază, când o văd pe Sam venind spre noi. Mă întorc cu spatele la ea, hotărât s-o ignor, dar ea revine în faţa mea şi îşi freacă sânii de pieptul meu.

— Ce cauţi tu aici? întreabă Liam din spatele meu.

Îmi dau ochii peste cap şi mă trag de lângă ea. Eu nu am avut nimic cu ea, dar tot nu o suport.

— E un eveniment dedicat industriei muzicale, nu-i aşa?

Sam se apropie de Liam. El face un pas în spate şi păstrează distanţa dintre ei.

— Ce, nu mă saluţi cu un sărut?

— De ce dracu’ te-aş săruta cu pe tine? întreabă Liam.

Ceva îmi spune că lucrurile se vor înrăutăţi foarte repede.

— Pentru că ţi-ai dat seama că ai nevoie de mine.

Liam scutură din cap.

— N-am nevoie de nimic de la tine.

— Ei bine, amândoi ştim că nu este adevărat.

Ea îşi trece unghia lungă şi roşie ca un pumnal peste sacoul lui Liam. El îi loveşte mâna, dar asta nu o împiedică şi se apropie tot mai mult. Liam o ocoleşte, apoi vine lângă mine. Sper că nu-şi închipuie că am să-l apăr eu de ea. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, parcă nu m-ar deranja s-o plesnesc pe afurisita aia de câteva ori.

— Contractul formaţiei 4225 West cu Moreno Entertainment a fost reziliat, Sam. Tu nu mai lucrezi pentru noi.

— Putem repara asta destul de uşor. Formaţia are nevoie de mine, după cum aţi observat din turneul vostru eşuat. Şi-n plus, noi doi avem treburi neterminate.

Liam îşi freacă faţa cu mâinile, frustrat. Eu privesc spre JD, care îşi scutură capul.

— Cum ai aflat despre turneul nostru? întreb eu.

Sam ridică din umeri.

— Am eu sursele mele.

— Pe nume DeVon, adaugă JD, pe un ton acru.

Mă uit la ea şi încerc să-mi dau seama dacă ea a făcut rezervările duble, dar pare detaşată, chiar indiferentă, aş putea spune.

Liam se înroşeşte. Se îndreaptă spre ea, cu degetul spre faţa ei.

— Am să aflu eu dacă tu ai fost şi, pe cuvântul meu, ani să-ţi dau firma în judecată!

— Ai să faci asta înainte sau după ce îi vei spune soţioarei tale că m-ai lăsat gravidă? Sau ar trebui să-i spun eu?

Liam începe să ţipe şi-şi încleştează pumnii.

— Târfă nenorocită, o să...

— 4225 West, trebuie să mergeţi pe scenă!

Suntem strigaţi înainte ca Liam să aibă ocazia să-şi termine propoziţia, iar eu mă bucur că s-a întâmplat aşa. Ceva îmi spune că această conversaţie s-ar fi terminat cu o ameninţare, iar Sam ar fi făcut orice ca să se răzbune pe el. JD îl împinge pe Liam spre scenă, departe de Sam.

Liam e nervos şi agitat. Îl apuc de umeri şi încerc să-l calmez.

— Încearcă s-o ignori! Trebuie să cântăm!

— Am s-o omor!

Ştiu, aş vrea să-i răspund eu, dar nu zic nimic.

— Se agaţă de orice ca să nu te piardă. Acum ai două opţiuni: poţi să-i spui chiar tu lui Josie sau să aştepţi până o va face Sam. Eu îţi sugerez să-i spui, pentru că va înţelege mai bine de la tine decât de la ea.

— O să mă urască.

— De ce? În perioada aceea voi n-aţi fost împreună. De parcă ea nu şi-a făcut planuri de nuntă cu alt bărbat.

— Şi-n plus, tu i l-ai dăruit pe Noah, aşa că ar trebui să se bucure, fiindcă ea are de câştigat, adaugă JD.

Mă uit la el şi scutur din cap.

— Doamne, JD, de unde îţi vin toate prostiile astea?

Ridică din umeri şi dă pe gât o sticlă întreagă de apă, înainte să fim anunţaţi că putem urca pe scenă în timpul pauzei publicitare.

— Eşti bine?

Liam dă din cap, dar ştiu că nu este adevărat. Păşeşte încet spre scenă, apoi ia chitara în mână. Procedează ca de obicei, dar parcă ceva lipseşte. Dintr-odată a redevenit vechiul Liam Page.

— Hei, Page! strig eu de pe scaunul de lângă tobele mele.

Se întoarce spre mine şi mă priveşte.

— Te descurci sau nu? Pentru că iubita mea este în public, iar noi urmează să prezentăm lumii întregi acest cântec şi, dacă o dai în bară, voi fi foarte supărat.

Se uită la mine aproximativ un minut înainte să răspundă.

— Da, mă descurc.

Ar face bine să se descurce, pentru că altfel mă supăr rău de tot.

Suntem anunţaţi că am revenit din pauza publicitară şi că moderatorul tocmai ne-a prezentat. Îmi lovesc beţele de patru ori, o dată pentru fiecare copil care ne priveşte de acasă, apoi lovesc tobele şi încep să cânt piesa. De îndată ce lumina reflectoarelor este aţintită asupra noastră, Liam Page înnebuneşte publicul, aşa cum îi stă în obicei. Aş vrea s-o privesc pe Katelyn şi să-i văd chipul când Liam cântă despre ea, dar nu pot vedea nimic din cauza reflectoarelor.

JD cântă refrenul pentru ultima oară, spre deliciul publicului. Când se sting luminile, îmi revine vederea. Trebuie să clipesc de câteva ori ca să scap de petele negre pe care le văd în faţa mea, dar e plăcut să nu fii orb de-a binelea. Ne întoarcem în camera verde să bem ceva şi să ne răcorim. Trebuie să arătăm cât de cât decent atunci când vom apărea din nou în faţa camerelor de filmat.

— Eşti bine? îl întreb pe Liam.

— Mda, doar că sunt cam stresat şi Josie îşi va da seama că s-a întâmplat ceva.

Mă aşez lângă el şi dau la o parte câteva sticle cu apă. Nu-l invidiez în acest moment. Chiar dacă el şi Josie nu au fost împreună la acea vreme, pe ea a afectat-o foarte tare despărţirea lor şi nu-i va pica bine să afle că dragostea vieţii ei a lăsat o tipă însărcinată, mai ales când este vorba de Sam.

— Am să-i spun. Trebuie s-o fac. Dacă va afla de la Sam… nu ştiu cum va reacţiona.

— Tu adu-ţi aminte că a fost logodită, deci nu poate spune că ea nu şi-a văzut de viaţa ei.

Liam scutură din cap.

— Nu cred că este acelaşi lucru.

Probabil că are dreptate, dar ce ştiu eu? Îl anunţ că nu pot să mai stau departe de Katelyn. Îi las pe el şi pe JD să facă ce vor, iar eu mă întorc în sală. Îl ating pe umăr pe cel care mi-a ocupat locul şi îi fac semn să plece. Josie se uită la mine întrebătoare, aşa că dau din cap către scenă. Nu ştiu dacă a înţeles sau nu ce am vrut eu să zic, dar sper să nu trebuiască să-i explic. Nu vreau să mă bag în treburile lor.

Mă aşez, apoi îmi las mâna în poala lui Katelyn. Ea se uită la mine şi îmi zâmbeşte, înainte să-şi bage mâna sub a mea şi să ne înlănţuim degetele. În acest punct al relaţiei noastre, nu trebuie să-mi mai pese cine ne vede. Va trebui să le spunem totul copiilor, atunci când vom ajunge acasă. Simplu ca bună ziua!

Capitolul 30
KATELYN

Stau întinsă pe şezlong şi privesc cum o femeie blondă, într-un costum de baie minuscul, flirtează cu salvamarul. Încerc să-mi dau seama dacă funcţionează, dacă va răspunde avansurilor ei nu-prea-subtile sau o va respinge. Din când în când, ea intră în apă ca să se răcorească, iar el nu o scapă din priviri, chiar dacă ar trebui să păzească bazinul de femeile bete. Coboară de pe scaunul lui şi o ajută să iasă din apă.

Gust din Daiquiri prin pai şi mă uit la interacţiunea dintre cei doi. El trebuie să fie cu cel puţin zece ani mai tânăr decât ea, dar nu pare să-l deranjeze asta. Poate îi plac femeile mai în vârstă sau şi-a dat seama că are bani şi asta e ceea ce vrea. Ea îşi scutură părul umed, apoi îl flutură înainte şi înapoi, dar nu ca în reclamele pentru şampoane. Al ei este cleios şi foarte neatrăgător. Salvamarul îşi şterge picăturile de apă de pe piept cu mişcări foarte lente. Încerc să nu râd, dar nu prea mă pot abţine.

Suntem în mijlocul deşertului, înconjuraţi de dealuri. Aici este mult mai cald decât în Los Angeles, dar nu mă plâng. Avem propriul nostru separeu, un cont nelimitat şi două zile libere. Singurul lucru care lipseşte, cel puţin mie, este Harrison. Am renunţat la petrecerea de după eveniment ca să stau toată noaptea în braţele lui şi ultimul lucru pe care am vrut să-l lac a fost să plec.

Am rămas şocată când Liam şi Harrison ne-au dăruit un pachet all-inclusive la spa. La început, m-a durut asta pentru că am vrut să-mi petrec timpul cu Harrison, dar când mi-a spus că ei vor pleca în excursie cu copiii noştri, am fost de acord. Când a zis *ai noştri,* mi-am dat seama că vreau să-i dau ocazia să se ataşeze de fete, şi ele de el.

Josie şi cu mine ne-am luat rămas-bun de la băieţi la hotel şi imediat am fost preluate de o limuzină neagră,

plină cu fructe, brânză şi şampanie. Dacă la asta se gândeşte Liam atunci când aude de petrecerea burlăciţelor, trebuie să mai organizăm câteva.

Femeia se apleacă şi începe să cotrobăie prin geantă. Salvamarul se apleacă şi el, dar în mod clar cu alt scop. Îşi freacă bărbia cu degetul mare şi cel arătător, uitându-se fără pic de ruşine la fundul ei. Aş putea jura că ea vrea să-l provoace.

— Ce faci? mă întreabă Josie.

Mă uit scurt la ea, înainte să-mi întorc privirea spre panteră şi prada ei.

— Nu mă pot abţine, este ca un dezastru pe cale să se producă.

Josie râde şi aruncă cu o pernă spre mine. Era să-mi lovească paharul cu băutura, aşa că îi arunc o privire diabolică. Fără copii nu există responsabilităţi; o să mă relaxez şi o să mă distrez.

— Pun pariu că sunt multe pe aici.

— Ce anume? o întreb eu.

— Femei ca ea.

Josie dă din cap spre prădătoare.

— Probabil că e măritată cu vreun actor de mâna a doua sau cu vreun producător de la Hollywood şi se simte singură. Nu l-ar înşela cu băiatul care le curăţă piscina din curtea casei, dar cu siguranţă ar veni la un spa să se combine cu cineva.

— Ai inventat asta acum, sau ai citit într-una dintre cărţile tale?

Josie ridică din umeri.

— De fapt, m-am gândit mult timp la asta. Mă întreb cum aş fi eu acum, dacă Liam m-ar fi luat cu el atunci când a plecat?

— Porcăriile se întâmplă cu un motiv, Josie.

— Ştiu, dar mă gândesc la multe lucruri tot timpul. Mai ales acum, după bomba pe care mi-a spus-o seara trecută.

Mă ridic în şezut şi mă uit la ea. Îşi lasă privirea în jos, apoi învârte inelul de logodnă pe deget. Mă uit la mâna mea, acum goală, dar încă se mai vede o dungă vagă în

locul inelului, de la bronz. După ce m-a sărutat Harrison pentru prima dată, mi-am scos inelele. Nu am vrut s-o fac, dar am avut senzaţia că înşel iubirea mea pentru Mason sau ceva de genul ăsta, din cauza sentimentelor mele faţă de el. Mă întristează că trebuie să renunţ la inelele mele, dar Harrison nu trebuie să vadă mereu ceva ce nu este de la el.

— Ce ţi-a spus Liam?

Josie se joacă cu nodul de la costumul de baie. Mă uit peste umăr la prădătoare; se pare că mintea mea nu vrea să piardă nimic. Este ca o telenovela proastă care se derulează chiar în faţa noastră. Mă întorc spre Josie şi-mi ridic sprâncenele, ca să-şi dea seama că aştept un răspuns din partea ei.

— Nu pot fi supărată pe el, dar m-a durut.

— Josephine Preston, ce naiba tot îndrugi tu acolo?

— Liam şi Sam.

Scutur din cap, fiindcă nu înţeleg unde vrea să ajungă cu asta.

— Când au fost împreună, ea a rămas însărcinată.

Casc gura de uimire. Josie nu se uită la mine, ci priveşte spre piscină, apoi îşi pune mâinile în poală.

— Liam mi-a spus că nu are alţi copii în afară de Noah.

— Nu are, ea a pierdut sarcina.

— Uau! Sunt… nu ştiu ce să zic, îi răspund.

Mă las pe spate şi mă aşez în aceeaşi poziţie ca înainte. Paharul meu este pe jumătate plin. Îl iau în mână şi sorb o gură mare de cocktail cu ajutorul paiului.

— El o folosea doar pentru sex. A spus că nu a vrut niciodată copii cu altcineva în afară de mine. Când l-a anunţat că a rămas gravidă, el s-a speriat. Ea a vrut să se căsătorească şi a angajat imediat o dădacă. El a părăsit-o, apoi ea l-a sunat şi i-a zis că a pierdut sarcina.

— Eu zic că totul a fost doar o minciună. Ai văzut ce escroacă e Sam. Pun pariu că nici măcar nu a fost însărcinată. A încercat să-l ţină lângă ea.

— Nu contează, spune Josie cu un ton grav.

— Ai dreptate, nu contează, pentru că într-o lună tu o să

te căsătoreşti cu el şi, oricât de neînsemnat ar părea, tu i-ai dăruit un copil înaintea ei, aşa că tu câştigi.

Josie îşi ridică privirea şi zâmbeşte.

— Eu câştig.

— Da, Josie, tu câştigi.

Când chelnerul trece pe lângă noi, îi fac semn. Ne ia paharele goale şi ne promite că se va întoarce imediat cu alte băuturi fructate.

— S-a pus în mişcare.

Dau din cap spre prădătoarea noastră. Şi-a luat geanta şi merge în direcţia opusă salvamarului.

— Probabil că el este în pauza de masă.

— Sau trebuie s-o sune pe mama lui, spun şi încerc să nu râd.

— Noah ar putea ajunge exact ca el într-o zi. Îţi poţi imagina asta? Se comportă din ce în ce mai mult ca Liam şi asta mă sperie.

— Doar te testează, sunt sigură de asta.

— Sper că ai dreptate.

Oare am? Cine sunt eu ca să dau sfaturi părinteşti? Ştiu că ceva o deranjează pe Peyton, dar nu ştiu sigur dacă e tot Mason sau e altceva. De când a început şcoala, a devenit tot mai retrasă şi nu doreşte să se implice în nimic. Când nu-l priveşte pe Noah cum joacă fotbal, stă în camera ei cu faţa la perete şi uneori trebuie să o forţez să socializeze. Doctorul Brooks spune că-i va trece, dar nu ştiu cât timp ar trebui să aştept înainte să mă panichez, deoarece copilul meu se plimbă de colo-colo ca un zombi.

Când chelnerul ne aduce băuturile, o pierd din vedere pe prădătoarea noastră. Ţin paharul rece ca gheaţa în mână şi mă răcoresc cu el, căutând-o cu privirea. Nu ştiu de ce mă fascinează atât de tare, dar adevărul e că ea mă intrigă. Cum poate cineva să decidă pe moment când să flirteze cu salvamarul sau cu oricine altcineva? Eu am dat greş cu Harrison şi, dacă nu ar fi insistat el, acum aş fi singură.

— Bună!

Mă înec cu băutura când prădătoarea ne salută. Mă

lovesc peste piept, fiindcă încerc să-mi revin. O aud pe Josie, lângă mine, cum încearcă să-şi înăbuşe râsul.

— Bună! răspunde Josie pentru amândouă.

Îmi pun jos băutura şi îmi şterg discret gura cu prosopul. Sigur arăt ca o nebună.

— Va deranjează dacă stau şi eu cu voi?

Josie şi cu mine ne uităm una la alta şi amândouă ne întrebăm ce naiba se petrece aici. Vorbeşte serios? Suntem într-o zonă privată, dar ea vrea să ni se alăture. Cum rămâne cu toate şezlongurile goale de lângă piscină?

— Sigur că nu, spune Josie.

Îmi vine să-i dau o palmă peste ceafă.

Prădătoarea se aşază pe şezlongul meu, apoi îşi lasă geanta supradimensionată direct pe pământ. Acum că o văd mai bine, realizez că bănuiala mea de mai devreme cu privire la vârsta ei a fost foarte greşită. Femeia care stă pe marginea şezlongului meu este tânără; are cam douăzeci şi cinci de ani, presupun, dar arată consumată. Mama ar spune că a făcut „prea multe vizite la solar”.

— Deci, eu sunt Alicia.

Prima dată întinde mâna spre Josie, apoi spre mine. Ne dăm mâinile, iar eu îi zâmbesc cât pot de fals. Ar trebui să ne relaxăm, nu să o distrăm pe ea.

— Este o vreme atât de frumoasă astăzi, nu credeţi?

Trebuie să pălăvrăgim cu ea? Oare pot să-i pun întrebări despre viaţa ei personală, să mă prefac că scriu o carte ca să intru în mintea unei prădătoare şi să aflu cum poate cineva să se dea la un băiat care nici măcar nu arată de optsprezece ani?

— Da, este foarte frumoasă, spune Josie ca să-i facă pe plac tipei.

— Deci, Alicia, cu ce te ocupi? o întreb, fiindcă mi-a stârnit curiozitatea.

Îmi trec prin cap diferite scenarii legate de locuri de muncă. Eu nu o văd căsătorită cu un producător executiv, cum a zis Josie, fiindcă nu pare să se comporte ca o soţie înţepată.

— Ies la întâlniri, răspunde ea.

Îi arunc o privire lui Josie, care nu are nicio expresie pe chip. Ce vrea să însemne asta?

— Ieşi la întâlniri? o întreb.

Alicia îşi dă peste umăr părul vopsit în nuanţe de blond şi castaniu, înainte să-l lege într-un coc în vârful capului. Vine mai aproape, apoi îşi târăşte geanta după ea. Se aşază lângă mine şi se comportă de parcă am fi fost prietene de foarte mult timp.

Mă trag de lângă ea şi nu prea discret. Nu ştiu ce vrea, dar mă face să mă simt stânjenită.

— Ies la întâlniri, cu asta mă ocup. Am un bărbat care îmi satisface toate capriciile şi, ca răsplată, eu îl satisfac pe el.

Deci nu m-am înşelat prea tare în privinţa ei.

— Dar nu de asta sunt eu aici. Vedeţi voi, noi avem un prieten comun, sau chiar doi.

Râd în hohote şi sunt nevoită să-mi acopăr gura. Nu pot să cred că această femeie se învârte în aceleaşi cercuri sociale ca noi. Scotoceşte prin geantă şi scoate nişte hârtii pe care le ţine în poală.

— Cred că îl cunoaşteţi.

Îmi dă o fotografie şi arată spre bărbatul din ea. Bărbatul se întâmplă să fie chiar Harrison, iar fotografia a fost făcuta seara trecută. Mă uit la Josie şi observ că îşi strânge buzele. Nu ştiu ce ar trebui să cred despre asta.

— Am să trec direct la subiect. Tu ai ceva pe care îl vreau eu... ei bine, de fapt, îl deţin deja. Harrison şi cu mine avem un trecut, iar tu ne stai în cale.

— Poftim?

Limba mi-e amorţită şi am maxilarul încleştat.

— Cred că te înşeli, spune Josie.

Alicia... Alicia... Mă uit mai bine la ea. Îi studiez faţa, forma ochilor, a nasului şi a buzelor. Icnesc şi îmi acopăr gura cu mâna. Când pun lucrurile cap la cap, ochii îmi lăcrimează.

— Un trecut? chiţăi eu surprinsă.

Alicia îmi arată o mulţime de fotografii cu ea şi Harrison. Câteva par să fi fost făcute pe covorul roşu. Nu-mi

amintesc să o fi văzut acolo, dar l-am scăpat din ochi câteva minute. În altă fotografie sunt îmbrăţişaţi, în spatele scenei, presupun. El o atinge exact cum mă atinge şi pe mine. Văd multe imagini cu ei doi împreună, şi nu doar de seara trecută. Scutur din cap. El nu ar face asta. Ştiu că nu.

— Minţi! îi spun. Harrison nu s-ar apropia niciodată de tine.

Cuvintele mele nu par să o deranjeze deloc.

— Aşa ţi-a spus el?

— Printre altele.

— Drăguţă, ar trebui să ştii că nu poţi avea încredere într-un muzician; ei vor doar un singur lucru. În plus, chiar crezi că ai ceea ce-i trebuie lui?

Mă uit în altă parte, fiindcă nu vreau să vadă cât de mult mă afectează vorbele ei.

— Cred că ar trebui să pleci, spune Josie cu toată convingerea.

Alicia se ridică, dar îmi lasă fotografiile.

— Doamnelor, ne vedem în Beaumont. Harrison mă asigură că o să ador casa lui. Este aceeaşi casă în care ai locuit şi tu, nu-i aşa, Josie?

Nu avem ocazia să-i răspundem înainte ca ea să plece din separeul nostru şi să dispară. Josie vine lângă mine şi îşi înfăşoară braţele în jurul meu. Suspin pe umărul ei. Am ştiut ca relaţia noastră se va destrăma. Totul părea să se potrivească mult prea uşor pentru noi. A fost prea frumos ca să fie adevărat. Am avut dreptate când m-am îndoit de sentimentele mele pentru el. Ar fi trebuit să-mi ascult mintea atunci când ţipa la mine să stau departe de el, dar m-a asigurat că avem o relaţie stabilă.

A minţit.

Capitolul 31
HARRISON

Sunt plictisit.

Mă învârt pe scaunul de la tobe cum îl învârteam şi pe Quinn când era mic, şi aştept ca inspiraţia să mă lovească. Liam este la „serviciu”. Cu toată înţelepciunea lui infinită, a uitat că e nevoie de cel puţin doi oameni la magazinul lui Josie, aşa că lucrează împreună cu Jenna pentru următoarele două zile.

Iar eu stau aici, plictisit. Copiii sunt la şcoală. JD a rămas în L.A. Eu am venit la studio să-mi iau mintea de la Katelyn şi să uit că ea nu este aici, dar nu funcţionează. După ce m-am trezit alături de ea, mi-am dat seama ca singurătatea mă face să-mi doresc şi mai mult să fac parte din viaţa ei. Nu ştiu sigur care este următorul pas, după ce le spunem copiilor. După asta, ce urmează să facem? Ştiu că trebuie să o văd în fiecare zi ca să simt că trăiesc. Dar nu ştiu ce vrea ea sau de ce are nevoie. Însă am de gând să aflu.

Scot telefonul mobil care îmi sună în buzunar. Inima începe să-mi bată mai rapid la gândul că ar putea fi Katelyn. Mă uit la numărul necunoscut şi îmi pierd speranţa.

— Alo?

— Domnule James?

Mă simt de parcă inima a încetat brusc să-mi mai bată. Vocea de la celălalt capăt al firului nu este a lui Katelyn. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Ne dăruim deja unul celuilalt, dar încă nu am vorbit niciodată la telefon, şi am sperat că vom remedia acum această situaţie.

— Da?

— Sunt domnul Lumsden, directorul Şcolii Generale din Beaumont…

— Quinn e bine? întreb eu imediat, înainte ca el să poată să-mi spună de ce m-a sunat.

— Da şi nu. Vreau să veniţi aici şi să stăm de vorbă. Când puteţi ajunge?

— Vin imediat.

Închid telefonul şi îl bag înapoi în buzunar. Mă lovesc de tobe, mă ridic şi ies din spatele lor. Am ştiut că a fost o idee proastă să-l trimit la şcoala de stat, dar mama m-a asigurat că lui Quinn i-ar prinde bine şi că se va descurca.

Cobor pe scări, din două în două trepte, şi alerg până la maşină. Inspir adânc, după care pornesc motorul. Telefonul sună din nou. Răspund fără să mă uit cine mă caută.

— Ce faci în acest moment? mă întreabă Liam.

Ies de pe aleea lui şi mă îndrept spre şcoală.

— Mă duc la şcoală. Ceva e în neregulă cu Quinn.

— Oh, Doamne! spune Liam. Ascultă, tocmai m-a sunat directorul şi mi-a spus că Peyton trebuie să vină acasă. Josie şi cu mine suntem contactele de urgenţă atunci când domnul Powell nu poate să meargă după fete, iar el nu este acum acasă. Am să-i anunţ că vei merge tu după ea. Cred că te-a adăugat şi pe tine Katelyn pe lista persoanelor de încredere.

Inima începe să-mi bată din nou.

— Ar trebui s-o sunăm pe Katelyn.

— Nu, nu ar trebui. Are nevoie de această vacanţă, iar directorul nu a zis care-i problema, aşa că poate să fie o nimica toată. Doar du-te după ea şi du-o acasă.

Închide telefonul înainte să pot spune ceva. Încerc să nu mă gândesc ce ar fi putut să facă amândoi ca să-l determine pe director să ne sune, dar sunt pe cale să aflu. Trag maşina în parcare şi parchez în cel mai apropiat loc pe care-l găsesc. Nici nu sunt sigur dacă picioarele mele ating asfaltul când alerg către birou.

— Tată!

Mă întorc şi îi găsesc pe Quinn şi pe Peyton aşezaţi pe scaunele de lângă perete. Amândoi au ghiozdanele aşezate pe podea. Îi arunc lui Quinn o privire dură. El se ridică şi scutură din cap.

— Nu mă doare, spune şi se apropie de mine.

— Ai un ochi învineţit.
— Este vina mea, şopteşte Peyton.
— Nu, nu este! Peyton, încetează să mai spui asta! zice Quinn printre dinţi.
Peyton arată de parcă este gata să plângă, ceea ce îmi intensifică dorinţa de a fi acolo pentru ea. Îşi încrucişează braţele şi se uită în altă parte.
Îmi pun mâna pe umărul lui Quinn şi îl strâng uşor.
— Du-te şi aşază-te pe scaun. Eu voi afla ce se petrece, bine?
— O să fii supărat.
Oftez şi dau din cap.
— Mersi pentru avertizare, amice.
Mă duc să o anunţ pe secretară că am sosit.
— Puteţi intra acum în biroul domnului Lumsden.
Îmi aduc aminte de zilele petrecute în biroul directorului, aşteptând ca mama să vină să mă ia. Primele dăţi am intrat în belea şi am fost pedepsit. Dar asta s-a sfârşit repede, apoi ea a început să plângă de fiecare dată. Indiferent cât de tare am încercat, nu am putut să-i opresc lacrimile.
Bat o dată înainte să deschid uşa biroului. Sunt neliniştit şi tot ce vreau este să iau copiii de aici. Directorul se ridică şi îmi strânge mâna. Ne aşezăm amândoi. Îşi împreunează degetele şi se comportă de parcă se gândeşte ce trebuie să-mi spună.
— Domnule James, nu cunosc un mod delicat de a vă spune asta, dar fiul dumneavoastră a fost implicat într-o bătaie.
— Evident, răspund imediat.
— Aici, la Şcoala Generală din Beaumont, luăm în serios bătăile şi nu tolerăm violenţa.
— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?
Domnul Lumsden scutură din cap.
— Din păcate, copiii nu vor să spună. Tot ce am reuşit să aflu este că au existat nişte jigniri şi după aceea s-a lăsat cu bătaie.
— Este suspendat?

— Pentru trei zile.

Îmi muşc interiorul obrazului. Poate că directorul nu este în stare să afle ce s-a întâmplat, dar eu o voi face.

— Iar Peyton Powell?

Domnul Lumsden ridică o bucată de hârtie şi o studiază.

— Aici scrie că dumneavoastră o veţi duce acasă.

— Da, dar trebuie să ştiu ce să-i spun mamei ei.

— Ei bine, domnule James, fetiţa este foarte retrasă. Nu vorbeşte cu nimeni şi a cerut să meargă acasă cu Quinn. De obicei, noi nu facem ce vor elevii, dar ea este predispusă la izbucniri nervoase, şi credem că în această situaţie ar fi mai bine să o trimitem acasă astăzi.

— Am înţeles, mulţumesc, spun şi mă ridic de pe scaun.

Deschid uşa şi ambii copii tresar.

— Luaţi-vă lucrurile şi hai să mergem acasă! le ordon eu.

Amândoi se ridică, îşi pun ghiozdanele pe umeri şi mă urmează până la maşină.

Drumul până la casa lui Liam îl facem în linişte şi, de fiecare dată când privesc în oglinda retrovizoare, ei se uită unul la altul. Nu-mi pot imagina ce pun la cale, dar nu va merge. Coboară din maşină, tăcuţi, şi mă urmează în casă.

— Quinn, la subsol! îi ordon furios.

Quinn se uită la Peyton înainte ca ea să meargă în bucătărie. Pe cuvânt că nu înţeleg de ce ar vrea să rănească un alt copil. Ştie ce părere am eu despre violenţă. Aprind lumina în studio. El trece pe lângă mine şi se aşază pe scaunul lui Liam.

Trag scaunul lui JD şi mă aşez vizavi de el.

— Spune tot.

— Nu pot, fiindcă am făcut o promisiune, şi tu ai spus să-mi respect întotdeauna promisiunile.

Are dreptate, aşa am zis.

— Dar ţi-am zis şi că, în unele cazuri, poţi face o excepţie, iar acum e momentul s-o faci. Ce s-a întâmplat azi la şcoală?

Quinn se uită în altă parte şi oftează.

— Prietenul meu a fost agresat pe terenul de joacă, iar eu i-am cerut celuilalt... ştii tu, celui care a fost răutăcios,

să înceteze, dar nu a făcut-o. A continuat să spună multe lucruri răutăcioase, iar prietenul meu plângea. Băiatul mi-a atins prietenul, iar el a spus că îl doare, aşa că l-am lovit.

Quinn nu se uită la mine atunci când îmi povesteşte. Cred că îi este frică de expresia feţei mele sau de ce reacţie voi avea. Ceea ce el nu ştie este că sunt extrem de mândru şi de nervos în acelaşi timp. Violenţa nu este niciodată un lucru bun, dar să-ţi aperi prietenul este. Ştie prin ce am trecut eu şi l-am pus să-mi promită că întotdeauna îi va apăra pe cei care au nevoie de ajutor.

Îi ating piciorul să-i atrag atenţia. El se întoarce şi se uită la mine cu lacrimi pe faţă.

— Nu pot să fiu supărat pe tine. Sunt dezamăgit că ai recurs la violenţă, dar înţeleg de ce ai făcut-o. Nu ştiu care va fi pedeapsa ta până când nu mă voi gândi mai bine la toate astea.

Mă ridic şi îl trag în braţele mele, tot ce nu am fost eu în tinereţe se regăseşte acum în el şi asta mă face să fiu extrem de mândru că sunt tatăl lui. Mă aşez din nou şi îi trag părul din ochi.

— Peyton este rănită?

— De unde ai ştiut că a fost vorba despre ea? mă întreabă şocat.

— Am ghicit, îi răspund şi încerc să nu zâmbesc.

— Ea nu vrea să afle nimeni.

Dau din cap.

— Bine, spun eu.

Respect legătura dintre ei.

— Cu toate acestea, vreau să vorbesc cu ea. Poţi să-i spui să vină aici?

Quinn se ridică de pe scaun, cu tragere de inimă, şi se îndreaptă spre uşă.

— Îmi pare rău, tată.

— Ştiu, amice.

Iese afară din studio, dar lasă uşa deschisă. Profit de aceste momente şi mă gândesc cum aş putea să o ajut pe Peyton. Probabil nu cu mare lucru, dar noi doi ne asemănăm mult mai mult decât vrea ea să recunoască.

Nici nu ştiu cum să-i spun lui Katelyn fără ca ea să se sperie şi să vină acasă mai repede. Are nevoie de vacanţa asta, dar dacă fiica ei este hărţuită la şcoală, trebuie să afle şi ea ca să ştie cum să procedeze.

Peyton apare de nicăieri. Nici măcar nu am auzit când a coborât pe scări. Stă în pragul uşii, cu braţele încrucişate peste piept. Acum, că ştiu ce se întâmplă, această poziţie a ei are sens. Se protejează, şi asta îmi frânge inima.

— Vrei să intri?

Scutură din cap că nu.

— Bine, îi răspund.

Îmi mut scaunul mai aproape de ea şi mă aşez.

— Putem vorbi chiar aici.

Îşi coboară privirea spre podea. Ori mă urăşte foarte tare, ori este jenată. Am să cred că e puţin din ambele, doar ca să-mi protejez egoul.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat astăzi?

— Tu nu eşti tatăl meu!

— Nu, nu sunt, şi nici nu încerc să fiu, dar vreau să fiu prietenul tău, Peyton, dacă mă laşi.

— Îi am pe Noah şi pe Quinn.

— Da, aşa este.

Sunt de acord cu ea.

— Sunt nişte prieteni grozavi, nu-i aşa?

— Da.

— Pot să-ţi spun o poveste?

Peyton ridică din umeri şi evită în continuare să mă privească în ochi. Îmi încep povestea în speranţa că va înţelege că şi eu am trecut prin aceleaşi lucruri prin care trece şi ea acum.

— La vârsta de patru ani, mi-am pierdut tatăl. În ziua în care a murit, m-a sărutat de noapte bună şi s-a dus la serviciu. Când m-am trezit, mama plângea şi mi-a spus că el a plecat. Nu am ştiut ce însemna asta până când a avut loc înmormântarea. Am fost prea tânăr să înţeleg că viaţa mea tocmai s-a schimbat, că tot ceea ce am ştiut vreodată va dispărea. A trebuit să mă mut din casa mare plină cu jucării şi prieteni cu care m-am distrat în fiecare zi, într-un

apartament micuţ, şi mi s-a permis să aduc doar câteva lucruri. Un an mai târziu, când am început şcoala, am fost speriat pentru că nu cunoşteam pe nimeni. Toţi prietenii mei erau la altă şcoală. Mă simţeam singur şi unii copii au profitat de asta. M-au tras de păr şi s-au distrat pe seama hainelor mele. Au spus lucruri oribile despre tata şi au râs de mine când am început să plâng. Au făcut asta până când am terminal liceul. Atunci nu a mai trebuit să-i văd pe acei oameni. Dacă eşti hărţuită, eu te pot ajuta. Nu vreau să ştiu cine e pentru că nu are rost să vorbesc cu părinţii lui. În plus, tu eşti mult mai importantă pentru mine decât un puşti idiot care crede că este amuzant să te distrezi pe seama oamenilor. Oamenii ca el nu vor ajunge nicăieri în viaţă.

În sfârşit, Peyton se uită la mine. Nu ştiu ce am zis, dar orice ar fi fost, mă bucur că a funcţionat. Mă întind spre ea şi îi şterg lacrimile.

— Vrei să ştii ce am făcut când am fost tânăr ca să scap de toată mânia mea?

— Ce? mă întreabă cu o voce subţire şi tristă.

— Vino aici şi îţi voi arăta.

Mă ridic şi pun scaunul lui JD înapoi la locul lui, apoi mă duc la tobe. Peyton stă lângă mine. O trag mai aproape şi o aşez pe genunchii mei. Am fost sigur că se va trage şi va fugi, dar nu o face. Îi pun câte un băţ în fiecare mână. Ea se uită la mine întrebătoare.

— Ştii cum arată copilul ăla răutăcios?

— Îhî!

— Bine, acum imaginează-ţi faţa lui pe tobă şi loveşte-o.

Peyton face cum i-am zis, dar abia atinge toba.

— Nu aşa, Peyton! Vreau să loveşti cu putere! Descarcă-ţi nervii pe tobele mele. Nu poţi să le răneşti, aşa că nu-ţi face griji din cauza asta.

Peyton loveşte din nou toba, însă foarte uşor.

— Asta e tot ce poţi? o întreb.

Scot un alt set de beţe şi lovesc toba cu putere. Fac asta de nenumărate ori, enumerând toate lucrurile care mă enervează. Peyton încearcă din nou, de data aceasta cu

mai multă forţă. Batem toba pe rând, până când o loveşte tare cu ambele beţe. O ţin bine pe genunchii mei ca să nu cadă.

Când termină, pune beţele jos şi se întoarce spre mine. Are faţa roşie şi umflată din cauza lacrimilor. Mi se frânge inima când văd că trece prin atâta durere.

— Îmi parte atât de rău, Peyton, nimeni nu merită atâta durere.

— Tăticul tău s-a dus şi el în rai?

— Da.

— Ai plâns?

— Da. El a fost cel mai bun prieten al meu.

— Aşa a fost şi tati pentru mine.

— Ştiu.

O îmbrăţişez, iar ea mă strânge cât de tare poate. Nu ştiu dacă acesta este un moment de cotitură pentru noi sau nu, dar acum sunt dispus să ascult tot ce are de zis, fie că este de bine sau de rău.

— Poţi să vii aici oricând doreşti.

— Nu o să te superi?

Scutur din cap.

— Nu, deloc.

Se întoarce, ridică beţele şi mai loveşte toba de câteva ori. Atinge talgerele şi râde de zgomotele diferite pe care le produce.

— Harrison?

— Da, scumpo?

— Mă poţi învăţa să cânt la tobe?

Inima îmi este invadată de un sentiment de uşurare. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ce îmi cere, dar, dacă ăsta este un mod de a ne conecta, accept cu plăcere.

— Orice pentru tine, Peyton!

Capitolul 32
KATELYN

Îmi vărs tot prânzul. Josie mă ţine de păr, exact cum a făcut atunci când am avut greţurile matinale în perioada în care am fost însărcinată cu gemenele. De fiecare dată când îmi revine în minte vreo fotografie, vomit. Am fost atât de proastă să cred că lui Harrison chiar i-a plăcut de mine. A vrut să obţină doar un singur lucru, şi aparent, nu doar de la mine. Doar gândul că ei doi au fost împreună îmi provoacă o nouă rundă de vomă. Sunt goală pe dinăuntru, complet pustiită. Senzaţia de arsură din stomac şi din piept îmi reaminteşte de toată durerea cu care m-am confruntat de mai bine de un an. Într-o singură clipă, Harrison a adus-o înapoi şi m-a lovit ca un vârtej de apă, apoi m-a tras sub ea.

Îmi spăl gura şi mă şterg pe faţă. Nu vreau să mă uit la Josie. Nu vreau să-i văd tristeţea gravată pe faţă. Cunosc foarte bine acea privire, nu am nevoie de o reamintire. Ies din baie şi mă îndrept spre camera mea. Apartamentul cu două camere pe care l-a rezervat Liam este divin, mai ales că îmi oferă intimitate. Intimitate de care nu am crezut că vom avea nevoie.

Mă arunc pe pat şi îmi îngrop mâinile sub pernă. Suspin în ea şi mă bucur că înăbuşă sunetul. Sunt complet distrusă. Acum îmi dau seama că mi-am refăcut viaţa prea repede. Dacă aş fi aşteptat, aş fi văzut adevărata lui faţă. Nu ar fi trecut prea mult timp până când l-aş fi văzut pe *adevăratul* Harrison. Dar nu, am cedat. M-am ţinut după el, chiar dacă asta nu a fost niciodată intenţia mea. L-am lăsat să se apropie de mine. I-am permis să mă prostească cu gândul că putem forma o familie. S-a folosit de copiii mei să mă atragă în capcană. Am fost o proastă că am lăsat să se întâmple una ca asta.

El m-a rănit şi o să-i rănească şi pe copiii mei. Nu pot lăsa un asemenea om în preajma lor. Şi când mă gândesc

că a avut tupeul să-mi spună că nu s-a afişat niciodată cu femei în faţa lui Quinn – asta pentru că i-ar spune mamei sale.

Nu pot să cred că am fost atât de proastă să cad în mrejele lui!

Cineva bate la uşă. Mă ridic şi îmi trec mâinile peste faţa. Nu-mi pasă cum arăt. Vacanţa asta s-a terminat. Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai bine. Multe lucruri trebuie să se schimbe.

Josie dă buzna în cameră cu o sticlă de vin şi două pahare. Chiar dacă e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, să beau până uit totul pare o idee al naibii de bună în acest moment. Îmi dă paharul şi se aşază lângă mine. Îl duc la buze şi ezit doar pentru un moment, înainte să las capul pe spate şi să dau tot lichidul dulce pe gât.

Întind paharul spre ea şi îl umple din nou, fără să zică ceva. O fac din nou şi las vinul să-mi înece amarul. Josie nu a luat nicio înghiţitură de când stă lângă mine şi îmi reumple paharul.

— Vrei să mergi acasă?

Face mişto de mine? Ce fel de întrebare e asta? Trist este că nici măcar nu ştiu ce să-i răspund. Scutur din cap.

— Da şi nu. Nu ştiu ce vreau, cu excepţia faptului că vreau să mă întorc şi să uit că l-am cunoscut vreodată.

— Katelyn, şopteşte ea, dar simt mila din vocea ei.

— Să nu îndrăzneşti să-i iei apărarea, Josie! Să nu o faci! Nu ar fi trebuit să ascult niciodată de tine şi de Liam, iar acum uite în ce hal am ajuns. E un mincinos nenorocit şi un trişor. Nu am nevoie de el în viaţa mea.

— Katelyn, ascultă-mă un minut!

Se ridică, apoi îşi pune paharul şi sticla de vin pe noptieră, îngenunchează lângă mine şi îmi ia mâna liberă într-a ei.

— Eu nu iau apărarea nimănui, dar cred că trebuie să te gândeşti la situaţia asta cu mintea limpede.

— Asta şi fac! mă răstesc eu.

— Ba nu o faci! Ceva nu se leagă. Liam nu m-ar minţi, mi-a spus de multe ori că mama lui Quinn a ieşit din peisaj.

— Ei bine, este evident că Harrison îl minte şi pe Liam.

— Of, Katelyn! spune ea.

Se ridică şi îmi ia paharul cu vin.

— Am să sun la compania aeriană şi îi voi ruga să ne schimbe zborul.

Închide uşa în urma ei înainte să-i răspund. Nu aş fi crezut nici într-un milion de ani că prietena mea cea mai bună va fi de partea unui om care mi-a frânt inima.

Nimic din călătoria mea în California nu va avea vreun sens vreodată. Felul în care s-a purtat Harrison cu mine, felul în care m-a iubit, ca şi cum eu aş fi fost cea mai preţioasă persoană pentru el, şi felul în care mi a spus că vrea ca lumea să ştie că eu i-am furat inima – numai minciuni. El m-a jucat pe degete aşa cum îşi învârte şi beţele, perfect!

Ne întoarcem acasă cu o zi mai devreme şi îmi dau seama că vom avea parte de întrebări, dar nu sunt dispusă şi nici pregătită să răspund. Josie mă lasă pe aleea din faţa casei mele. Stau şi mă uit după ea până pleacă. Mă holbez la camioneta lui Mason, apoi la maşina mea. Jucăriile fetelor au fost strânse şi iarba cosită, probabil pentru ultima oară în această toamnă.

Trag valiza după mine şi bag cheia în yală. Răsucesc clanţa şi deschid uşa. Urăsc să intru într-o casă întunecoasă, dar nimeni nu ştie deocamdată că noi ne-am întors. Am rugat-o pe Josie să nu-i spună nimic lui Liam. Nu-l vreau pe Harrison în apropierea mea. Nu pentru că am nevoie de timp să mă gândesc. Vreau doar să-mi adun gândurile şi să-mi dau seama ce îi voi spune.

Apăs întrerupătorul. Buza inferioară începe să-mi tremure şi îmi acopăr gura cu mâna. Lacrimi fierbinţi îmi curg pe faţă. Un banner cu inscripţia „Bun venit acasă, mami!” este agăţat în sufragerie. Sunt flori peste tot şi un cadou pe masă. Îmi şterg faţa cu furie. De ce a făcut asta? Ating fiecare literă pictată manual. Fetele şi-au trecut numele în colţ. Sunt atât de tentată să o dau jos, dar nu pot face asta. Mâine, când ne vom întoarce acasă

împreună, li se vor frânge inimile dacă vor vedea că a dispărut.

Portiera unei maşini îmi anunţa prezenţa lui. Bineînţeles că a trecut pe la Liam. A fost o idee proastă să mă întorc acasă mai repede. Ar fi trebuit să rămân în Los Angeles de una singură şi să-mi dau seama cum să ies din tot rahatul ăsta.

Uşa este deschisă, iar el îşi face apariţia în prag înainte să o pot închide.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Vreau să urlu cât mă ţin plămânii că el este problema mea, dar nu fac asta. Ridic din umeri şi mă uit în altă parte.

— Katelyn?

Pot să-i simt mirosul parfumului cu cât se apropie mai mult. Este nesigur şi se mişcă cu prudenţă. Poate că l-a sunat Alicia şi i-a povestit despre mica noastră întâlnire. Mi se pare foarte amuzant că ea a ştiut unde să ne găsească.

— M-am întâlnit cu iubita ta la spa.

— Eu nu am o iubită, spune fără să mai vină spre mine. Adică pe nimeni alta în afară de tine.

— Eu nu sunt iubita ta.

— Ce se întâmplă, Katelyn? mă întreabă din nou.

De data aceasta vine în spatele meu şi îmi pune mâinile pe umeri.

— Nu mă atinge! răcnesc, mă întorc cu faţa spre el şi îl împing.

El se împiedică puţin înainte să-şi găsească echilibrul.

Harrison mă priveşte confuz. Doamne, ar trebui să primească un afurisit de Oscar pentru acest spectacol! Îmi vine să-i smulg căciula şi s-o arunc, dar nu vreau să-l ating. Nici măcar nu vreau să mă uit la el în acest moment.

Mă priveşte cu ochii umezi. Nu mă pot uita la el. Scutur din cap şi mă întorc.

— Trebuie să pleci!

— De ce? mă întreabă pe un ton nesigur.

— Pentru că aşa zic eu! Nu te mai vreau aici!

— Te rog, Katelyn, sunt speriat. Ai venit acasă mai devreme şi e clar că s-a întâmplat ceva.

— De parcă nu ştii deja. Ai plănuit asta încă de la început? Să o seduci pe biata mama singură care tocmai şi-a pierdut soţul? Acesta a fost planul tău? De ce nu-mi spui cum ar trebui să se termine, ca să ştiu la ce ar trebui să mă aştept?

Harrison îşi freacă faţa cu mâinile. Îşi dă jos căciula şi o aruncă pe canapea. Se ghemuieşte şi atinge panglica de la cadoul de pe masă. Este prea calm pentru mine. De ce nu se ceartă cu mine?

— Iubito...

— Nu sunt iubita ta! îi răspund printre dinţi.

Harrison se ridică şi vine spre mine, apoi mă lipeşte de perete.

— Nu ştiu ce naiba s-a schimbat în mintea ta, dar trebuie să-mi zici ce dracu' se întâmplă, Katelyn! Josie a apărut din senin, cu ochii în lacrimi, şi tu nu ai fost lângă ea. De fapt, acum ar trebui să fii la nenorocitul ăla de spa, să te răsfeţi şi tot rahatul, dar eşti aici şi ceva e în neregulă. Aşa că spune-mi, fir-ar să fie, ca să pot rezolva problema.

Vocea lui este blânda şi grijulie, dar ştiu că face asta dinadins. Aşa m-a ademenit în patul lui.

— M-am întâlnit cu Alicia.

Faţa lui Harrison se face palidă şi împietreşte. Se îndreaptă de spate şi se îndepărtează de mine. Acum că ştie că eu ştiu, nu mai are nimic, de zis. Stă acolo şi nu se uită la mine, ci la peretele din spatele meu

— De unde ai putea tu s-o recunoşti măcar?

Ridic din umeri.

— Nu am recunoscut-o, ea m-a găsit pe mine, îi răspund sarcastic.

— Cum?

— Nu ştiu, Harrison, presupun că i-ai plătit şi ei o zi la spa.

Harrison scutură din cap şi începe să se tragă de buză. Mă priveşte încruntat.

— Nu am mai vorbit cu Alicia din ziua în care a ieşit din apartamentul meu, ştii bine asta.

— Nu! strig şi fac un pas în faţă, cu degetul arătător îndreptat spre pieptul lui. Ştiu că minţi. Ştiu poveştile pe care mi le-ai spus doar ca să mă duci în pat şi să mă faci să am încredere în tine. Tăticul trist şi singur pe care l-a părăsit iubita şi l-a lăsat cu un copil pe cap.

— Ea nu a fost iubita mea, Katelyn. Ţi-am mai zis asta.

— Ai minţit!

— Despre ce? răcneşte el, ridicându-şi braţele în aer în semn de exasperare. De ce naiba ar trebui să mint despre tot rahatul ăla? Crezi că sunt mândru de faptul că am fost drogat şi violat de către o admiratoare şi că am conceput un fiu pe care nu l-am vrut? La ce mi-ar fi servit toate astea?

— Am văzut fotografii! strig şi mai tare. Ai sărutat-o pe covorul roşu!

Îmi ridic bărbia mai sus, în semn de sfidare.

— M-ai luat de proastă şi nu am să-ţi permit să mai faci asta!

— Sunt al dracului de confuz în acest moment, Katelyn. Te-am trimis la spa ca să fii răsfăţată, dar tu crezi că am trimis-o şi pe Alicia acolo? Că am o aventură fierbinte cu mama copilului meu, pe care nu am mai văzut-o de când s-a născut el? Şi ce… crezi că îl ţin pe Quinn aici, departe de ea?

— Oh, sunt sigură că Quinn se vede cu mama lui tot timpul! Acum înţeleg de ce nu vrei să mă săruţi de faţă cu el.

Harrison îşi trece mâinile peste faţă şi urlă. Scutură din cap şi se şterge la ochi. Din nu ştiu ce motiv, mi se frânge inima când văd că plânge, deşi nu ar trebui.

— Katelyn, nu ştiu ce s-a întâmplat la acel spa, dar pot să-ţi garantez că nu există fotografii cu mine şi Alicia, doar dacă sunt din noaptea în care l-am conceput pe Quinn.

— Am pozele, spun şi mă îndrept spre geanta mea.

Le scot din ea, dezgustată de faptul că trebuie să pun mâna pe ele. Le arunc la picioarele lui. Nu vreau ca el să

mă atingă, să mă tragă în braţele sale. Nu cred că pot suporta asta.

Se apleacă şi le ridică. Se uita la fiecare înainte să le arunce pe masă.

— Ştii...

Scutură din cap înainte să-şi bage mâinile în buzunare.

— Eu sunt îndrăgostit de tine, dar acum văd că asta nu va conta.

Îşi muşcă interiorul obrazului şi lasă o lacrimă să-i curgă pe obraz.

— Mai bine crezi nişte minciuni în loc să mă crezi pe mine, dar e în regulă. Ţi-am spus că eu cred că eşti naivă atunci când vine vorba despre această industrie, şi acest lucru dovedeşte că am avut dreptate. Dacă nu poţi să ai încredere în mine, relaţia asta nu va funcţiona niciodată. Mi-aş fi dorit să aflu mai devreme acest lucru.

Ia fotografiile şi mi le dă înapoi.

— Vreau să te uiţi la aceste imagini şi să-mi spui de ce poartă aceeaşi rochie pe care ai purtat-o şi tu? Şi explică-mi cum poate cineva care are un metru şi şaptezeci de centimetri, fără tocuri, să nu-mi ajungă nici măcar până la umeri?

Nu iau fotografiile de la el. Le lasă să cadă pe podea. Mă uit la ele cum se împrăştie peste tot. Normal că i-ar cumpăra aceeaşi rochie pe care am purtat-o şi eu doar ca să aibă o scuză.

— Nu ştiu cum te-a găsit, dar îmi pare al naibii de rău că a făcut-o. Tu nu meriţi asta şi, sincer să fiu, nici eu. Nu am mai fost cu altă femeie din noaptea în care te-am întâlnit acasă la Liam. Nu voi rămâne aici şi nu voi încerca să mă lupt pentru ceva în care tu nu crezi. Am senzaţia că ar fi o pierdere de timp.

Îmi asum riscul şi mă uit la el, dar îmi doresc să nu fi făcut asta. Nu se deranjează să-şi şteargă lacrimile. Urăsc să văd că plânge, dar merită asta pentru tot ce mi-a făcut.

Când se îndreaptă spre uşă, nu încerc să-l opresc. Nu o voi face. Trebuie să închid capitolul asta şi să-mi văd de viaţa mea. Uşa se deschide şi în cameră intră o rafală de

vânt.

— Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-l pe Quinn. El nu şi-a întâlnit niciodată mama, asta e tot ce îţi va spune.

Îşi bate joc de mine.

— Nu pot să cred că eşti în stare să îţi implici şi fiul în mizeria asta.

Harrison vine spre mine.

— Nu aş face-o, dar tu nu-mi laşi altă opţiune, Katelyn. Mai bine crezi minciunile ei nenorocite decât să mă crezi pe mine. Bărbatul căruia te-ai dăruit cu totul. Bărbatul alături de care ai spus că vei încerca să clădeşti o relaţie. Asta nu este o încercare. Este renunţare. Cauţi orice scuză ca să mă alungi, şi ai reuşit. Dacă tu vrei să ai încredere într-o persoană pe care nu o cunoşti, mult noroc cu asta. Trebuie să-ţi deschizi ochii şi să te uiţi cu atenţie la acele fotografii, iar apoi să-mi spui ce vezi.

— Trebuie să pleci.

Harrison scutură din cap, se îndepărtează de mine şi se îndreaptă către uşă.

— Ultima şansa, spune el.

Nu ştiu ce vrea să însemne asta şi nici nu-mi pasă.

— Pleacă! ţip eu.

Se întoarce cu spatele la mine şi iese afară, trântind uşa cu putere. Aceasta se deschide din nou, din cauza forţei. Ferestrele zornăie şi pozele fetelor cad de pe perete. Tresar în momentul în care geamul se sparge şi sticla atinge pământul.

Mă las pe podea, cu genunchii la piept şi oftez. Totul este distrus.

Capitolul 33
HARRISON

Am făcut greşeala de a mă opri la magazin înainte să mă duc acasă. Nu am suportat gândul că mă voi întoarce la o locuinţă goală. Dar asta fac acum: stau singur între patru pereţi, supărat şi beat. Cred că mi-am rupt mâna, dar nu ştiu sigur.

Îmi îndoi degetele, apoi le întind din nou. Simt o durere moderată, dar s-ar putea să fie de la cantitatea mare de bere pe care am consumat-o. Sticlele se aliniază perfect, în şir indian, pe măsuţa de cafea.

Nu ştiu de cat timp stau aici, dar soarele a răsărit deja. Ăsta nu poate fi un semn bun. Desfac încă o sticlă şi beau tot conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Aşez sticla lângă celelalte şi mă las pe spate. Fiecare dintre ele se uită la mine batjocoritor. De la prima până la ultima, toate râd de mine.

Cuvintele ei se repetă la nesfârşit în capul meu.

M-am întâlnit cu iubita ta.

M-am întâlnit cu iubita ta.

M-am întâlnit cu iubita ta.

Dacă aş şti cum să dau de Alicia, aş face-o. Acum că ştiu ce vreau să-i zic. Nu e ca şi cum noi doi am avea un trecut împreună. Nu ştiu nimic despre ea, cu excepţia faptului că e o curvă nenorocită care vrea să-mi facă viaţa un infern. Nu am fost un cuplu. Nu am fost îndrăgostiţi. Nu ne-am certat pentru ca mai apoi să o luăm pe căi diferite. Asta nu înţelege Katelyn. Nu am mai văzut-o din ziua în care mi l-a adus pe Quinn. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost spatele ei, când a şters-o din apartamentul meu.

Ea crede toate minciunile. Fiecare dintre ele. Jur că nu înţeleg de ce i-ar spune Alicia toate lucrurile alea. De ce s-a obosit să falsifice fotografiile ca să pară că suntem împreună. Totul ar avea sens dacă eu şi Alicia ne-am fi despărţit recent. O femeie nervoasă poate face tot felul de

rahaturi, dar asta nu are sens.

Desfac dopul altei beri şi observ că aproape le-am terminat pe toate, o adevărată tragedie pentru mine. Nu e ca şi cum aş putea merge până la magazin să mai iau câteva. Nu cred că pot ajunge nici măcar până la baie fără să cad.

Dau pe gal conţinutul sticlei, inima îmi aminteşte că am plâns de faţă cu ea. Am plâns ca un bebeluş afurisit. Şi cel mai rău este faptul că pe ea nici măcar nu a afectat-o. Nu i-a păsat. A vrut doar să ies afară din casa ei.

Aşa că am plecat.

Am plecat pentru că nu am putut suporta atâta respingere.

Mă las pe spate şi închid ochii. O văd în faţa mea. Îmi zâmbeşte pentru un minut, apoi mă alungă din casa şi din viaţa ei. Lacrimile îmi curg pe obraz. Urăsc asta. Mă urăsc pe mine pentru că plâng după ea. Trebuia să-mi dau seama.

Aud un sunet de sticle ciocnite şi mă trezesc. Mă întorc brusc în direcţia aceea.

Mare greşeală.

Gem de durere şi mă iau de cap, încercând să mă ridic. Am vederea înceţoşată şi ochii umflaţi de somn. Afară este întuneric, ceea ce înseamnă că am dormit toată ziua.

Liam apare în faţa mea. Are un coş de gunoi în mână şi îmi adună toate sticlele.

— Am să le adun, îi spun.

— Las' că mă descurc eu, răspunde el imediat.

Mă ridic, obosit după tot alcoolul pe care l-am consumat. Mă îndrept spre baie. Închid uşa şi mă sprijin de ea, epuizat. Mâna îmi pulsează şi e învineţită. Sunt nevoit să-mi reazem capul de perete cât timp mă uşurez. Abia mă pot ţine pe picioare, clar sunt încă beat sau mahmur.

Mă târăsc înapoi în sufragerie şi observ că acum este curată. Mă aşez lângă Liam, care frunzăreşte cel mai nou număr al revistei *DRUM!* Nu ştiu de ce a venit aici, poate s-a dus Katelyn la el şi i-a spus că am abandonat-o.

— Quinn vrea să ştie când poate veni acasă, spune Liam nonşalant.

Mă uit la el de parcă ar avea trei capete.

— Despre ce vorbeşti?

— Quinn e la noi de două zile. Cred că e puţin îngrijorat şi se întreabă ce s-a întâmplat cu tatăl lui.

— La dracu! strig.

Îmi zgârii faţa şi mă trag de păr. Eu nu l-am părăsit niciodată până acum, cel puţin nu intenţionat. Mereu a fost o prioritate pentru mine şi acum uite unde am ajuns. O tipă se desparte de mine, iar eu uit de fiul meu. Cred că nu voi fi desemnat tatăl anului prea curând.

— Mă duc să-l iau.

— Nu încă, spune Liam.

Pune revista pe masă, apoi se ridică în picioare.

— Prima dată trebuie să mergem la spital, să se uite un doctor la mâna ta.

Mă uit la ea şi scutur din cap.

— E bine. Mă duc după aceea. Vreau doar să-l iau pe Quinn.

Mă întorc spre fereastră şi mi-o imaginez pe Katelyn ieşind pe uşa.

— Cred că mă voi întoarce în L.A pentru o scurtă perioadă.

— Ei bine, Quinn poate rămâne la noi.

— Nu, omule, totul e în regulă.

Mă întorc spre el, îl privesc şi ridic din umeri. Liam face un pas în faţă.

— Nu face asta, Harrison!

— De ce nu? O să-mi spui că nu merită? Pentru că amândoi ştim că situaţia asta e de rahat, iar eu nu voi rămâne aici, unde nu sunt dorit.

Lovesc scaunul de lângă mine şi mă uit cum cade pe podea.

— O să înţeleagă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liam, nu e nimic de înţeles. Ea crede în cuvintele unei curve pe care nici măcar nu o cunoaşte, în loc să mă creadă pe mine. Am pierdut

atâta timp ca să-i arăt că poate avea încredere în mine şi pentru ce, ca o târfă de doi bani să-i zică contrariul?

Liam scutură din cap. Nu vreau să-mi vărs năduful pe el, dar a venit aici şi o va apăra pe una dintre cele mai vechi prietene ale sale. Nu vreau să rămân într-un loc unde nu sunt dorit. Nu trebuie să-mi zică a doua oară, a spus-o deja foarte clar.

— Ceva e în neregulă.

— Aşa crezi? răcnesc eu. O iubesc pe femeia aia, dar ea m-a respins ca pe un gunoi din cauza unor fotografii idioate. Normal că ceva e în neregulă, iar răspunsul e în L.A. Am s-o găsesc pe Alicia şi am să aflu ce vrea.

— Cred că Sam a fost.

— Poftim?

— Cred că Sam e în spatele acestei poveşti.

— În ceea ce priveşte turneul, da, sunt sigur că şi-a băgat coada, dar ea nu o cunoaşte pe Alicia.

— De unde ştii?

Mă gândesc la întrebarea lui pentru o clipă şi îmi dau seama că nu ştiu. Nu-mi amintesc nimic din noaptea în care am întâlnit-o pe Alicia.

— Băga-mi-aş! Vorbeşti serios?

— Vino aici, vreau să-ţi arat ceva.

Îl urmez până în bucătărie şi trag scaunul de lângă el. Pozele pe care mi le-a aruncat Katelyn în faţă, şi alte câteva, sunt întinse pe masă. Ridic o poză cu mine şi Katelyn, apoi scutur din cap.

— Cum poate să creadă că vreau pe altcineva în afară de ea?

Arunc poza din mână.

— Femeile sunt uşor de influenţat. Îţi aminteşti când ţi-am spus că Sam a trecut pe la magazin şi a vorbit cu Josie? Josie a înnebunit şi mi-a cerut să i-l înapoiez pe Noah. Când în cele din urmă mi-a zis ce s-a întâmplat, nu mi-a venit să cred că a ascultat-o pe Sam, dar înţeleg de ce a făcut-o.

— Da, dar de ce ar asculta-o Katelyn pe Alicia? A numit-o iubita mea şi mi-a spus că o înşel.

Îmi las capul în mâini şi imediat îmi doresc să nu o fi făcut.

— La dracu', cât de tare mă doare!

— Eu ţi-am zis.

Scutur din cap.

— Cum ai ştiut?

— Mi-am dat scama ce s-a întâmplat după ce am văzut gaura din perete.

— Perfect.

— Oricum, după ce a venit Katelyn la noi, ieri, am început să pun toate rahaturile cap la cap. Am căutat pozele vechi ale formaţiei, porcării pe care mi le-a adus Sam, şi am găsit una cu tine şi Alicia.

El îmi dă fotografia. Mă holbez la ea şi realizez că acum o văd pentru prima dată, după acea zi oribilă. Este o parte neclară din viaţa mea, dar acum am ce să-i arăt lui Quinn dacă mă va întreba vreodată despre ea.

— Sam le-a făcut pe astea.

Îmi dă o mulţime de poze cu Alicia şi cu mine din noaptea în care l-am conceput pe Quinn. A moştenit multe de la ea, zâmbetul ei şi felul în care nasul i se ridică atunci când râde. Dacă circumstanţele ar fi diferite, probabil că aş ieşi cu ea.

— Pe asta nu ştiu cine a făcut-o, dar pun pariu că Sam nu se aşteaptă ca eu să o am.

Liam îmi dă o fotografie. Nu trebuie să spună nimic, imaginea vorbeşte de la sine.

— Ăia sunt bani? îl întreb.

— Aşa arată.

— De ce i-ar da Sam bani Aliciei?

Liam ridică din umeri.

— Să te drogheze.

— Drăcia dracului!

Mă ridic în picioare şi încep să mă plimb prin bucătărie. Mă doare fiecare părticică din corp şi nu pot face nimic în legătură cu asta. Se pare că viaţa mea s-a transformat într-un haos din ziua în care am întâlnit-o pe Sam Moreno. Când nu discutam chestii legate de trupă, se lua de viaţa

mea personală de parcă aş fi fost proprietatea ei. Şi poate am fost, fiindcă nu m-am obosit să înţeleg contractul. Nu ştiu ce să cred, dar să droghezi pe cineva şi să provoci o sarcină este cel mai josnic lucru pe care o persoană îl poate face. Se pare că nu i-a fost de ajuns să distrugă doar viaţa lui Liam.

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Ştiu... oftează Liam. Dar cel puţin acum ştim de ce a făcut Alicia ce a făcut.

— Chiar ştim? Eu nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că Alicia a ştiut cum să o găsească pe Katelyn şi să-i dea o grămadă de poze trucate.

— Asta nu e tot.

Mă opresc din drum şi mă uit pe fereastră. Liam îşi drege vocea.

— Ce altceva mai e?

— Josie zice că Alicia i-a spus lui Katelyn că voi doi încă sunteţi împreună.

Dau din cap.

— Mi-am dat seama, din ce mi-a spus Katelyn. Liam, ideea este că Quinn nu o cunoaşte pe Alicia, aşa că, dacă aş fi într-o relaţie cu mama lui, nu crezi că ea ar fi prin preajmă?

Mă îndepărtez de lângă tejghea şi mă uit din nou la poze.

— Arată-mi dacă poţi fotografii din toţi anii în care noi am fost un cuplu. Nu ar fi trebuit să apărem în public, ca o familie?

Mă aplec peste masă, cu grijă să nu-mi forţez mâna.

— Ea crede asta, nu pe mine.

— Şi ce, ai de gând să pleci? O să-l iei pe Quinn de la şcoală şi o să vă întoarceţi în L.A.?

— Am venit aici pentru ea. Dar ea nu mă vrea. Alta ar fi situaţia dacă nu am fi fost împreună, dar sunt îndrăgostit de ea şi nu pot... nu voi rămâne aici să văd cum iese cu altcineva.

— O iubeşti?

— Ştii că da.

— Ştiu, dar este prima dată când recunoşti.

Liam oftează şi îmi dau seama că se gândeşte la viitorul trupei.

— Poţi măcar să-mi faci o favoare?

— Sigur.

— Aşteaptă până după nuntă. E doar la câteva săptămâni distanţă şi mi-ar fi de folos să-l am aici pe cel mai bun prieten al meu, mai ales după bomba pe care a aruncat-o Josie, noaptea trecută.

Dau din cap. Rămân până după nuntă, măcar atât pot face pentru el.

— Ce a zis?

— Nick s-a întors şi vom lua cina în seara aceasta cu el şi cu noua lui soţie.

Liam nu aşteaptă reacţia mea. Începe să strângă fotografiile. Lasă pe masa câteva cu Alicia şi cu mine. Nu ştiu dacă ar trebui să-i mulţumesc sau nu, dar presupun că vor fi utile atunci când mă va întreba Quinn despre ea. Cel puţin voi putea să-i arăt o poză cu amândoi, înainte ca noaptea să se transforme într-o ceaţă.

— În fine, el s-a întors, iar Josie vrea să fim prietenoşi. Vreau să-l urăsc pe tip, dar nu pot pentru că fiului meu îi place de el şi se tot plânge de faptul că antrenamentele la fotbal au devenit plictisitoare de când Nick nu mai e antrenorul lui.

— Şi ce o să faci?

— Voi merge la cină şi mă voi comporta frumos.

— Norocosul de tine, spun şi mă feresc înainte ca Liam să mă lovească cu cutia de fotografii.

Ajung acasă la Liam şi la Josie cu mâna înfăşurată într-un ghips negru. Lui Liam o să-i placă. Va trebui să cânt doar cu o singură mână sau să-mi dau seama cum să ţin băţul. Cred că o pauză iese din discuţie.

Quinn îmi sare în braţe de îndată ce intru pe uşă. Mă ţine strâns lipit de el şi îşi pune capul pe gâtul meu. Nu i-am făcut niciodată aşa ceva. A ştiut întotdeauna unde sunt şi când mă întorc acasă.

— Îmi pare rău, Quinn! Ar fi trebuit să sun.

— E în regulă, tată, dar m-am speriat.

— Ştiu, amice. Nu o să mai fac una ca asta. Promit.

Se uită la mine cu ochii umflaţi. Îmi dau seama că a plâns. În exterior pare un dur cu ochiul învineţit, dar în interior este doar un băieţel. Se apleacă şi îmi şopteşte:

— Peyton e jos şi te aşteaptă.

— Te superi dacă mă duc şi eu acolo?

El scutură din cap. Îl pun jos şi îi ciufulesc părul.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă şi se uită la ghipsul meu.

— Lucruri foarte stupide de adulţi, spun, ridicând din umeri.

O să vadă gaura din perete şi o să pună întrebări. Nu o să-l mint, dar nu prea am ce să-i spun. El habar n-avea că eu şi Katelyn am fost împreună. Nu am avut ocazia să-i spun.

— Mă întorc într-o clipă, sau vino şi tu jos când vrei.

Mă duc în studio şi o găsesc pe Peyton bătând la tobe. Poartă căşti prea mari pentru ea, dar pare că se distrează. Îmi zâmbeşte. Trebuie să mă chinui să-i zâmbesc şi eu, pentru că mă omoară gândul că nu voi mai face parte din viaţa ei.

— Ce faci? o întreb şi îmi trag un taburet lângă ea.

— Exersez.

— Ei bine, sună minunat!

Sunt răsplătit cu încă un zâmbet, ceva ce rar văd la ea.

— Harrison?

Ridic privirea şi îi văd pe Noah şi pe Quinn în pragul uşii.

— Care-i treaba?

— Ne-a venit o idee şi avem nevoie de ajutorul tău.

Noah şi Quinn intră în studio, apoi închid uşa. Noah îmi spune ideea lor, iar eu îi întreb pe Quinn şi Peyton dacă amândoi, dar şi Elle, sunt de acord cu asta. Ei dau din cap. Nu pot decât să zâmbesc când văd cât de entuziasmaţi sunt şi accept să-i ajut.

Capitolul 34
KATELYN

— De ce te-ai întors mai repede?

Domnul Powell îmi dă o ceaşcă de cafea. Am fost în Los Angeles doar câteva zile, dar diferenţa de temperatură este suficientă ca să-mi fie frig aici, chiar dacă iubesc Beaumontul în lunile de iarnă.

— Mi-a fost dor de fete.

Asta le spun tuturor. El nu trebuie să ştie detaliile urâte ale despărţirii mele de Harrison. Adevărul este că nu prea ştiu cum să-i explic. Tot ce ştiu este că inima mea se frânge din nou, dar mi-am promis că nu voi lăsa asta să mă afecteze. Trebuie să fiu puternică pentru fete. Această piedică… sau orice ar fi va trece.

— Ţi-au dus dorul, mai ales Elle.

— Şi Peyton nu?

Domnul Powell se apleacă şi îşi pune ceaşca pe masa.

— Peyton este rănită, Katie, şi va face tot ce poate ca să suferi şi tu din cauza asta. Şi-a petrecut majoritatea timpului în camera lui Mason, iar când am mers să văd ce face, m-a rugat să-i spun o poveste. Am petrecut o zi minunată, amintindu-mi de fiul meu alături de fiica lui.

Îmi şterg faţa. Când îl aud pe domnul Powell cum vorbeşte despre Mason şi Peyton, îmi doresc şi mai tare să-l mai văd încă o dată. Să-i spun cum mă simt şi cât de mult îl iubim.

— Elle vorbeşte foarte mult despre Harrison, adaugă el.

Inima mi se opreşte când îi aud numele. Au trecut două zile şi el nu a sunat. O parte din mine se aştepta ca el să apară în această dimineaţa şi să tundă peluza, dar cred că am distrus această relaţie când i-am spus să plece.

— Vă deranjează acest lucru?

Domnul Powell scutură din cap.

— Am crezut că mă va deranja, dar ea vorbeşte atât de frumos despre el, încât sunt mândru că ai găsit pe cineva

care să umple golul lăsat de Mason.

Am rămas fără cuvinte. Nu ştiu ce să-i răspund. Iau o gură de cafea şi mă gândesc cum aş putea să schimb subiectul. Nu pot să-i spun că m-am despărţit de Harrison, pur şi simplu, nu pot.

— Cred că tu şi fetele ar trebui să vă mutaţi aici.

— Poftim? spun şi mă înec cu cafeaua.

Această casă e prea mare pentru mine. Este o casă cu patru dormitoare şi nu pot să o întreţin, dar nici nu vreau să o vând, aşa că singura mea opţiune este ca tu şi fetele să vă mutaţi aici, iar atunci când vei face următorul pas cu Harrison, el şi fiul lui se vor acomoda bine aici. Această casă are nevoie de o familie, nu de un bătrân.

Cuvintele lui mă copleşesc. Nu am crezut niciodată că va accepta un alt bărbat atât de uşor şi faptul că mi-a sugerat să locuim toţi aici m-a lăsat fără cuvinte.

— Nu ştiu ce să zic.

El zâmbeşte, cu toate că zâmbetul nu i se oglindeşte în ochi.

— Spune „da”.

— Unde veţi merge?

Domnul Powell îşi freacă mâinile de pantaloni.

— M-am gândit să călătoresc puţin, sau aş putea locui în casa ta.

— Chiar suntem însărcinaţi!

— Foarte! spun şi îi arăt fotografia.

— De ce are copilul două capete?

Scutur din cap. Jur că, uneori, el este întruchiparea fotbalistului tipic şi foarte prost.

— Gemeni, îi şoptesc.

Nu ne putem permite să creştem nici un singur copil, darămite doi.

— Am făcut doi copii?

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, Mason, sperma ta supraomenească nu a creat doar unul, ci doi copii care s-au aşezat confortabil în corpul meu.

Mason îşi ridică pumnul în aer. Nu cred că înţelege

gravitatea situaţiei în care ne aflăm.

— Ştii că doi copii înseamnă dublu din tot.

— Ştiu, pot număra.

— Desigur că poţi.

Mă aşez pe canapea şi mă iau de cap. Nu ştiu cum ne vom descurca. Locuim într-un apartament cu două camere, împreună cu Josie şi Noah. E imposibil să mai adăugăm câte două exemplare din fiecare lucru.

— Trebuie să ne mutăm.

Mason se aşază lângă mine şi mă trage spre el.

— Am vorbit ieri cu tata. El şi mama au sugerat să ne mutăm la ei până economisim nişte bani, cât să plătim un avans pentru o casă doar a noastră. Spune că putem pune deoparte banii cheltuiţi pe chirie.

— Te-ai hotărât deja?

Nu prea-mi convine să ne mutăm la familia Powell, dar e mai bine să locuim cu ei decât cu părinţii mei. Mason ridică din umeri.

— Nu ştiu, gândeşte-te şi tu. Mama ne-ar putea ajuta cu bebeluşii. Ştii şi tu că vrea să facă asta.

Mă cuibăresc lângă el. Îmi mângâie abdomenul cu degetul mare.

— Nu vom mai avea timp pentru noi.

Mason se aşază mai comod, apoi mă trage în poala lui.

— Pe bune? Sunt destul de sigura că tu şi cu mine am petrecut destul de mult timp singuri în casa aia. Din câte ne dăm seama, aceşti copii au fost concepuţi acolo.

Îmi ridică bluza şi mă sărută pe burtă.

— Dacă tu crezi că ar trebui să ne mutăm în casa părinţilor tăi, atunci eu sunt de acord s-o facem.

— Chiar cred că e bine. Gândeşte-te cât de mult se vor distra acolo Mason Junior şi Mason Junior Junior.

— Dumnezeule, Mason, nu aşa o să ne botezăm copiii!

Îl lovesc uşor peste umăr, iar el mă îmbrăţişează. Mă agăţ de el de parcă ar fi ultima dată când vom sta îmbrăţişaţi în această poziţie.

— Ştii că nepoatele mele şi-au petrecut primul Crăciun în casa asta.

— Şi multe altele, adaug eu.

După ce a murit Mason, mi-am dat seama că nu mă voi descurca de una singură cu toate cheltuielile casei, şi Liam m-a ajutat. Mi-a spus că nu pot pierde casa care păstrează toate amintirile fetelor despre Mason, dar în această casă le-am adus când am ieşit din maternitate.

— Vă veţi muta aici?

Îi zâmbesc larg.

— Am fi onorate.

Stau în maşină şi mă holbez la casa lui. E întuneric peste tot şi maşina lui nu este pe alee. Cred că mă bucur că el nu este acasă, pentru că nu vreau să mă prindă că pândesc din umbră. Habar nu am ce caut aici sau ce am crezut că voi găsi.

Mă simt de parcă l-aş fi dezamăgit pe domnul Powell. Ar fi trebuit să-i spun că eu şi Harrison nu mai suntem împreună, dar nu am putut rosti cuvintele. În capul meu pare destul de uşor, dar nu pot să le spun cu voce tare pentru că, în acel moment, totul ar părea foarte real şi nu ştiu dacă pot face faţă acestei situaţii acum.

Când îmi trec prin cap toate lucrurile pe care el ar putea să le facă chiar acum, gândurile îmi scapă de sub control. Oare e la bar şi dansează cu o femeie al cărei nume nu intenţionează să-l afle? Mă urăşte pentru tot ce i-am făcut? Asta simt eu în această clipă. Am aşteptat să se întâmple ceva. Am căutat orice scuză ca să-l alung din viaţa mea şi exact asta am şi făcut.

— Ce facem aici, mami?

Mă uit la Elle în oglinda retrovizoare, apoi închid ochii şi încerc să-mi şterg din minte gândurile despre Harrison.

— Nimic, mami a trebuit să se oprească pentru un minut şi să se gândească, îi explic, apoi pornesc maşina şi mă îndrept spre casa lui Liam şi a lui Josie, ca s-o iau pe Peyton.

Deschid uşa casei lor şi mă întâmpină doar sunetul televizorului. De obicei, casa asta este mereu gălăgioasă, mai ales atunci când sunt toţi copiii aici. Elle fuge pe lângă

mine, intră în camera de zi şi ţipă.

— Ce faci?

— Colorez, îi răspunde Peyton.

Inima mi se opreşte şi stomacul mi se strânge. Închid ochii şi mă rog să nu fi făcut prea multe mâzgălituri pe peretele lui Josie.

Paşii mei sunt nesiguri. Mă tem de ceea ce voi găsi când voi intra în cameră. Ambele fete râd când păşesc înăuntru. Harrison îmi aruncă o privire scurtă, apoi întoarce capul. Rămân cu gura căscată din cauza şocului. Peyton stă în poala lui Harrison, cu un marker în mână, iar Elle lângă el.

Mă duc în faţa lor să văd mai bine ce se petrece. Ambele mele fete colorează pe Harrison, îi completează tatuajele şi le înfrumuseţează.

— Ce faceţi? întreb şocată.

Se pare că repet întrebarea lui Elle de mai devreme.

Peyton oftează.

— Colorăm.

— Văd asta, dar de ce?

— Pentru că Harrison este o carte de colorat umană.

Harrison râde, împreună cu Peyton. Râsetul ei este muzică pentru urechile mele. A găsit o metodă să o facă să râdă, iar eu nici măcar nu-i pot mulţumi.

Îl privesc pe Harrison, care nici măcar nu se uită la mine. Vreau doar să-i văd ochii aceia verzi, ca să ştiu că e de acord cu toate astea, dar el se concentrează pe fete. Mă ignoră, şi pe bună dreptate după ce i-am făcut.

Mă dau mai în spate şi mă uit la Peyton cum interacţionează cu Harrison. El se mişcă atunci când îi spune ea şi îi ţine markerele. Nu ştiu ce s-a întâmplat cât timp am fost plecată, dar ceva s-a schimbat între ei. Nu sunt sigură ce părere am despre asta, acum că el nu va mai fi prin preajmă, dar mă bucur că ea interacţionează şi cu altă persoană în afară de Liam.

Harrison pare relaxat şi mi-e evident faptul că se distrează când îi arată toate locurile pe care le-a ratat. Încerc să nu mă holbez, dar nu mă pot abţine. Ambele fete îi mănâncă din palme, de parcă ar fi fost menit să fie în

viaţa lor.

— Ce ai păţit la mână?

El se uită la mine, pentru prima dată de când am intrat aici. Buzele lui formează o linie subţire. Mă feresc de privirea lui şi parcă simt că mă fac mai mică. Sunt nevoită să-mi întorc privirea în altă parte, de teamă să nu încep să plâng sub ochii lui. Nu-mi răspunde, ci se concentrează din nou pe fete.

— Ai de gând să-mi răspunzi? întreb din nou.

Ştiu că tonul meu este agresiv, dar nu mă pot abţine.

— Nu face asta în faţa fetelor, şopteşte el.

Amândouă mă privesc confuze. Nu ştiu dacă încearcă să mă împace sau ceva de genul ăsta, dar nu funcţionează. Peyton se holbează la mine, înainte să se apuce iar de colorat.

— Mă întorc imediat, le anunţă el.

Ele mormăie şi pufăie, dar până la urmă îl lasă să se ridice. Mă uit după el când iese din cameră şi, chiar dacă ştiu că ar trebui să-l urmez, nu-mi pot face picioarele să mă asculte.

Ambele fete se holbează la mine, probabil se întreabă ce tocmai s-a întâmplat. Nu am nicio idee cum le voi spune că Harrison nu va mai fi prin preajmă. Într-un final, mă înduplec şi plec să îl caut. Îmi îndrept umerii când îl văd proptit de chiuveta din bucătărie. Stă cu spatele la mine. Îmi vine să întind mâna şi să-l ating. Să-mi trec degetele peste tatuajul cel nou făcut de fiicele mele pe braţul lui, dar nu pot face asta. Trebuie să las totul în urmă şi să-mi văd de viaţa mea. Nu suntem potriviţi unul pentru celălalt.

— Harrison, spun cu.

Îmi anunţ prezenţa. Văd cum spatele îi devine rigid şi mă întreb cum şi-a schimbat atât de repede atitudinea detaşată în cea de acum, ciudată. E atât de uşor să opreşti sentimentele?

Îşi trânteşte paharul cu putere. Tresar când aud cum se ciocneşte de tejghea. Se apleacă în faţă şi se îndepărtează şi mai mult de mine.

— Ce vrei, Katelyn?

Vreau să strig că el este bărbatul pe care îl doresc, dar nu pot face asta. Nu am de gând să fiu rezerva lui. Vreau să fiu totul pentru el. Vreau să contez.

— Ce ai păţit la mână? întreb din nou, mai mult din curiozitate decât pentru orice altceva.

El îşi ridica mâna băgată în ghipsul care a fost colorat cu markere aurii şi argintii, şi o flutură în aer. Nu se întoarce spre mine şi asta mă deranjează.

— Am lovit peretele şi am rupt-o în două locuri. Mai vrei să ştii şi altceva despre mine?

— Nnn... nu.

Vocea mi se pierde pe măsură ce cuvântul mi se blochează în gât. Se mişcă de lângă tejghea şi vine spre mine. Se opreşte doar atunci când suntem umăr la umăr. Nu există contact vizual, nici atingeri.

— Trebuia doar să ai încredere în mine.

Pleacă fără să se uite înapoi, fără să mă aştepte până îl ajung din urmă. Vorbeşte despre încredere, dar nu pot să am încredere în el, nu după ce mi s-a spus şi ce am văzut. Fotografiile nu mint, nu-i aşa?

Mă întorc în sufragerie, dar mă opresc în prag şi mă uit la Harrison cum interacţionează cu gemenele. Ele fac ce fac de obicei, se comportă ca nişte maimuţele, dar lui nici măcar nu-i pasă. Nu îl deranjează deloc. Le gâdilă, iar râsetele lor sunt ca muzica pentru urechile mele. Le face să râdă atât de mult.

De ce nu poate fi şi viaţa la fel de simplă ca râsul?

Capitolul 35
HARRISON

Au trecut trei săptămâni de când s-a întâmplat tot rahatul acela şi mi-a distrus viaţa. Douăzeci şi una de zile, de când o minciună răutăcioasă mi-a frânt inima şi mi-a distrus şansa la fericire. Nici măcar nu pot să număr orele, pentru că sunt prea multe. Tot ce ştiu este că urăsc senzaţia de goliciune pe care o simt în fiecare zi când mă trezesc şi singurătatea care mă macină noaptea. Nu a trecut o secundă în care să nu mă fi gândit la răzbunare. M-am aşteptat ca Alicia să sune sau să-şi facă apariţia, dar nu a făcut-o, iar astăzi o voi vedea în instanţă. Chiar vreau să o întreb de ce a făcut-o. De ce s-a chinuit să-mi distrugă viaţa dacă nu a avut de gând să vină aici, cum i-a spus lui Katelyn şi lui Josie?

Liam e hotărât s-o bată pe Sam cu propriile ei arme. O vrea departe de el înainte de nuntă. Nu îl învinovăţesc. Este o femeie periculoasă. Ar fi trebuit să ne dăm seama de asta cu mult timp în urmă, dar am fost tineri şi proşti, iar ea ne-a uşurat enorm munca. Liam a angajat un detectiv particular şi i-a dat toate dovezile pe care le-a descoperit de unul singur. Cam într-o săptămână, am avut destule probe să mergem la un judecător şi să-i cerem ajutorul. Aşa că acum stăm aici şi aşteptăm.

Aşteptarea este partea dificilă. Îmi provoacă o stare de nelinişte. Mă holbez la fiecare femeie care intră în tribunal şi mă întreb dacă e Alicia. În afară de pozele trucate, nu am mai văzut-o de opt ani de zile. Felul în care mi-a descris-o Josie nu se potriveşte cu amintirea mea din acea noapte fatidică. Am ascuns fotografiile cu noi în camera mea, până când mă va întreba Quinn despre ea. Vreau să-i pot arăta că am zâmbit amândoi la un moment dat al vieţii noastre. Nu ştiu cum, sau dacă îi voi povesti vreodată despre acea noapte. Mi-ar plăcea să ia singur decizii în ceea ce o priveşte pe mama lui, să nu fie influenţat de ceea

ce mi-a făcut. Oricum nu aş avea prea multe de zis, doar ce mi-a povestit ea. Când încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acea noapte, e ca şi cum aş căuta ceva în spaţiu, în beznă totală.

Îi voi solicita unui judecător să-mi elibereze un ordin de interdicţie împotriva Aliciei. Nu ne-a făcut niciun rău fizic mie sau lui Quinn, aşa că un ordin de restricţie iese din discuţie, dar în calitate de tutore legal, pot să cer să nu i se permită să îl contacteze pe Quinn până la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Avocatul meu crede că nu ar trebui să avem dificultăţi în obţinerea actelor necesare. Ea nu şi-a arătat interesul faţă de Quinn, ci doar pentru mine, aşa că nu e nevoie să se apropie de el, până când va fi suficient de mare pentru a lua o decizie de unul singur.

Liam stă lângă mine şi dă din picior. Are emoţii, îmi dau seama. Am subestimat-o pe Sam şi asta ne-a afectat trupa, dar şi vieţile personale. Am depus un ordin de restricţie împotriva lui Sam şi a companiei Moreno Entertainment. Sunt puţine şanse să fie aprobat, dar detectivul nostru particular a descoperit multe lucruri despre care noi nu am avut habar, şi aceasta este singura soluţie. Ne-am gândit să-i dăm în judecată, dar avocatul nostru ne-a sfătuit să încercăm mai întâi calea aceasta, cu speranţa ca domnul Moreno o va opri pe fiica sa.

Cineva îmi strigă numele, la fel şi pe cel al Aliciei. Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni să meargă spre uşă.

— Eu am să te aştept aici, spune Liam înainte să plec.

Este incredibil cum ne-au programat audierile, la aproximativ o oră diferenţă. Am crezut că vor trece luni de zile înainte să mă prezint în faţa unui judecător, nu doar câteva săptămâni.

Intru în biroul judecătorului, urmat de avocatul meu. Nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor; a rămas la fel de durduliu şi de chel. Stăm pe o parte a mesei şi aşteptăm.

— Oare o să apară?

— A fost înştiinţată, aşa că, dacă nu vine, el va semna ordinul.

— Vreau să o văd, spun brusc.

Nu ştiu de ce am spus asta, dar este adevărat. Vreau să mă uit la ea şi să-mi dau seama cum gândeşte.

Ne ridicăm în picioare atunci când judecătorul intră în birou. Executorul judecătoresc ne anunţă că putem să ne aşezăm.

— Unde este doamna Tucker?

— Nu este aici, onorată instanţă, spune avocatul meu.

Judecătorul se uită la ceas şi notează ceva.

— Dumneavoastră sunteţi tatăl lui Quinn James?

— Da, eu sunt, spun cu mândrie.

— Domnule James, aici scrie că doriţi un ordin de interdicţie împotriva doamnei Tucker.

— Aşa este.

— Iar doamna Tucker nu este aici pentru a contesta acest lucru?

— Nu, onorată instanţă. Potrivit datelor mele, ea a fost înştiinţată şi i-a fost acordat un avocat din oficiu, adaugă avocatul meu.

— Foarte bine! spune, mâzgălind ceva pe hârtie.

— Cererea este aprobată. Doamnei Tucker nu i se permite niciun fel de contact cu minorul în cauză, până la vârsta de optsprezece ani.

Judecătorul se ridică şi pleacă, şi astfel totul s-a terminat.

Ies din birou împreună cu avocatul meu şi îi strâng mâna. Îi spun că sper să nu-l mai văd niciodată, iar el râde. Nu cred că voi mai avea nevoie de el, cu excepţia cazului în care Alicia solicită ridicarea ordinului. Sper că, în cazul în care asta se va întâmpla vreodată, judecătorul îşi va da seama că minte.

Dau din cap în direcţia lui Liam, iar el îmi face semn să mă uit în stânga mea. Acolo o văd pe Sam, alături de tatăl ei şi avocatul lor. Tatăl ei bolboroseşte despre ceva, dar pe ea nu o interesează, se holbează la Liam. Scutur din cap şi mă pun în faţa lui Liam, ca să nu-l mai poată vedea.

— Alicia nu a apărut. Cu o târfă am terminat, a mai rămas una.

Liam râde, dar încearcă să disimuleze. Ştiu că afurisita

aia stă în spatele meu şi îmi aruncă priviri pline de ură, dar nu-mi pasă. Sincer să fiu, sunt surprins că şi-a făcut apariţia, având în vedere că clona ei nu a binevoit să se deplaseze până aici.

— Eşti fericit? mă întreabă Liam.

Dau din cap. Sunt, chiar dacă mi-am dorit să o văd, să vorbesc cu ea, sunt fericit că în următorii zece ani nu poate să-i facă nimic lui Quinn. Mie poate să-mi facă ce vrea, dar nu şi fiului meu.

JD intră pe uşă exact când avocatul nostru ne spune că putem intra în sala de judecată. Trecem pe lângă domnul Moreno, care nu ne zâmbeşte. Nu că mă aşteptam să facă asta, dar ar fi fost frumos din partea lui să ne arate puţină recunoştinţă. Noi i-am adus mulţi bani şi, ca răsplată, el ne-a pasat fiicei sale doar pentru că ea a făcut o pasiune pentru Liam. Sam a fost începutul a ceea ce ar fi putut deveni pierzania noastră.

Toţi trei ne aşezăm, iar avocatul stă la marginea mesei. Niciunul dintre noi nu întoarce privirea spre cei doi Moreno care intră în sală, apoi se aşază. Suntem conştienţi de prezenţa lor când o auzim pe Sam cum pufăie.

Ne ridicăm în picioare, cum ne îndeamnă executorul judecătoresc, şi aşteptăm ca onorata instanţă să se aşeze. Am nimerit o judecătoare şi mă întreb dacă acest lucru va fi în favoarea noastră.

— Bună ziua! începe ea să spună. M-am uitat peste dosarele depuse la cererea mea.

Îşi împreunează mâinile şi ne priveşte pe toţi.

— Am cerut să i se acorde o atenţie deosebită acestui caz, din cauza complexităţii lui. Nu am mai văzut un dosar atât de gros pentru ceva atât de banal ca un ordin de restricţie.

Judecătoarea dă la o parte nişte hârtii.

— Domnule Page, credeţi că domnişoara Moreno este un pericol pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră?

— Da, onorată instanţă!

— Domnule James, vă adresez aceeaşi întrebare.

— Da, onorată instanţă!

— Dumneavoastră, domnule Davis?

— Da, onorată instanţă!

— Domnule Moreno, sunteţi conştient de acţiunile fiicei dumneavoastră din ultimii zece ani?

Cred că toţi ne ţinem respiraţia, în aşteptarea răspunsului său. Toţi trei ne aplecăm şi ne uităm la el cum se întinde în faţa microfonului.

— Cu siguranţa, nu. Dacă ştiam, aş fi oprit-o.

Judecătoarea nu spune nimic, doar mută nişte hârtii dintr-o parte în alta.

— Într-un email trimis de dumneavoastră către Sam Moreno scrie, şi citez; „Mai bine s-o îndepărtăm de Liam pe iubita lui insistentă. Ce el nu ştie, nu-l va răni.” Închei citatul. Vă amintiţi să fi scris asta?

— Nu, onorată instanţă!

— Domnilor Page, James şi Davis, i-aţi cerut avocatului dumneavoastră să ceară un ordin de restricţie, dar el a mers mai departe şi a deschis un proces civil. Aici scrie că vreţi o despăgubire pentru banii pierduţi în timpul turneului, am înţeles bine?

— Da, onorată instanţă! răspunde avocatul nostru.

Nu am ştiut că cerem bani şi, după faţa lui Liam, nici el.

— Domnişoară Moreno, mă întristează faptul că aţi ţinut un copil departe de părintele său. În opinia mea, acesta este probabil cel mai josnic lucru pe care l-aţi fi putut face. Evenimentele petrecute în toţi anii de abuz prin care au trecut aceşti bărbaţi din cauza, dumneavoastră, inclusiv cele întâmplate în cel mai recent turneu, sunt regretabile. Ar trebui să vă fie ruşine, dar bănuiesc că nu vă este familiar acest sentiment. De aceea, acord un ordin de restricţie, ceea ce înseamnă, domnişoară Moreno, că dumneavoastră şi rudelor dumneavoastră nu vi se permite să comunicaţi sub nicio formă cu membrii trupei, cu familiile lor şi angajaţii acestora. De asemenea, trebuie să păstraţi o distanţă minimă de trei sute de metri faţă de aceştia. În plus, vă ordon să plătiţi două sute de mii de dolari pentru daunele suferite.

Judecătoarea loveşte cu ciocănelul, iar noi rămânem

uimiţi. Am vrut doar un ordin de restricţie, să ne vedem liniştiţi de vieţile noastre. Nu ne-am aşteptat la toate acestea. Ne ridicăm, iar judecătoarea iese din sală. Liam îi strânge mâna avocatului nostru, la fel facem şi noi, JD şi cu mine. Ieşim împreună afară din sală, bucuroşi de victoria noastră.

— Trebuie să plec, spune JD. Ne vedem peste câteva zile.

Nu mă obosesc să-i spun că eu şi Quinn ne vom muta înapoi în L.A.

— Ce naiba tocmai s-a întâmplat? întreabă Liam.

— Asta, prietene, a fost decizia unei judecătoare care nu-i suportă pe cei din familia Moreno. Când am aflat că ne-am ales cu ea, am riscat şi am modificat cererea.

— A fost o nebunie, spun eu, trecându-mi mâna prin păr.

— Hai să plecam de aici! spune Liam şi arată spre uşă.

Sunt total de acord cu el. Vreau să mă întorc în Beaumont şi să termin tot ce am de făcut. Cei de la firma de mutări vor fi aici a doua zi după nuntă, iar eu trebuie să încep să împachetez. Quinn va învăţa din nou acasă, cu mama. Nu voi mai primi niciun apel din partea directorului, să-mi spună că s-a bătut cu cineva.

Aud zarvă în spatele nostru. Ne întoarcem toţi aproape în acelaşi timp, când uşile sălii se deschid larg şi Sam iese pe hol valvârtej. Seamănă cu Elvira, stăpâna întunericului, într-o zi ploioasă. Machiajul i se prelinge pe faţă. Arată cu degetul în direcţia lui Liam, apoi se îndreaptă vijelioasă spre el. Îl iau de braţ şi îl trag afară. Nu trebuie să ascultăm ce are de spus.

— TU!

Rămânem amândoi pe loc.

— Liam, de ce mi-ai face una ca asta?

— Nu trebuie să-i răspunzi, îi spun eu.

Ea se pune în faţa noastră. Lacrimi îi curg pe obraji. Dacă aş avea un gram de respect faţă de ea, mi-ar pasa, dar nu am.

— Liam, cândva m-ai iubit, de ce mi-ai tăcut asta? Tocmai am pierdut totul.

Liam oftează şi se îndepărtează de ea.

— Nu te-am iubit niciodată, Sam. Ai fost doar o distracţie, ceva cu care să-mi pierd timpul. Ai fost o greşeală, şi regret tot ce s-a întâmplat între noi. M-ai ţinut departe de fiul meu şi de Josie, şi pentru asta te urăsc. Din cauza ta şi a tatălui tău, am pierdut zece ani pe care aş fi putut să-i petrec alături de familia mea.

Îi ating umărul lui Liam şi arăt cu degetul spre maşina care ne aşteaptă. Sam îl apucă de braţ şi îl trage spre ea. El se împiedică. Eu îl prind de mână ca să nu cadă.

— Eşti al meu, Liam!

Liam îşi smulge braţul din strânsoarea ei.

— Du-te acasă, Sam! Nu eşti dorită aici.

— Nu poţi să mă părăseşti, Liam. Mă iubeşti!

— Nu, nu te iubesc! răspunde el printre dinţi. Nu te-am iubit niciodată, Sam. Ascultă-mă cu atenţie. Nu însemni nimic pentru mine.

— Retrage-ţi cuvintele, şopteşte ea.

— Hei, ne ajută şi pe noi cineva? strig eu către ofiţerul de poliţie care stă la câţiva metri distanţă de noi.

Acesta se apropie, iar Sam îi dă drumul lui Liam.

— Avem un ordin de restricţie împotriva ei, adaug eu.

Ne uităm la el cum îşi scoate cătuşele. Sam se îndepărtează, scuturând din cap. Ofiţerul face un pas spre ea, dar nu este suficient de rapid. Sam coboară treptele în fugă, iar el se ţine după ea şi strigă să se oprească.

Sam se îndreaptă spre maşina noastră, se strecoară în scaunul şoferului şi demarează în trombă. Şoferul strigă, fluturându-şi braţele în aer. Ofiţerul cere întăriri. În doar câteva minute, maşinile de poliţie gonesc pe urmele lui Sam.

— Cred că asta va apărea la ştirile de seară!

Râd, cu toate că nu vreau să fac haz pe seama ei, dar sunt convins că toată întâmplarea asta va apărea pe prima pagină a ziarelor. Liam scutură din cap.

— Care-i problema ei?

Îmi pun braţul în jurul umerilor lui.

— Urăsc să-ţi spun asta, dar ea e nebună, iar tu ai făcut-

o să fie şi mai şi.

— Frate, mulţumesc!

— Oricând, cu plăcere!

Nu ajungem prea departe, înainte să trebuiască să dăm o declaraţie. Ofiţerul care a urmărit-o pe Sam se tot scarpină în cap. Nu-mi vine să cred că nu a putut să o reţină. Până şi Barney Fife[1] ar fi făcut o treabă mai bună.

— Haideţi, să mergem acasă! spune Liam şi opreşte un taxi.

Se îndepărtează de noi şi se îndreaptă spre maşina galbenă cu carouri negre. Cuvântul „acasă” mă loveşte în plin, dar ştiu că decizia mea este cea corectă. Nu pot rămâne aici să văd cum se va îndrăgosti de altcineva. Mă doare că ne-am despărţit din cauza unei minciuni.

Avem un zbor spre Beaumont programat pentru diseară. Când vom ateriza, va începe „distracţia”. Trebuie să termin proiectul cu copiii şi să-l ajut pe Liam să găsească un cadou pentru Josie. Am făcut deja cumpărăturile pentru Crăciun. Mai trebuie doar să-mi iau rămas-bun.

---

[1] Întreprinzător şerif-adjunct, personaj interpretat de actorul american Don Knotts (1960-2006), în sitcomul *The Andy Griffith Show,* foarte apreciat în anii 1960 (n. red.).

Capitolul 36
KATELYN

Josie şi cu mine terminăm ultimele cumpărături pentru nuntă, Crăciun şi pentru petrecerea ei de Anul Nou – trebuie să cumpărăm totul astăzi. Dar ştiu că voi reveni şi mâine aici, cu fetele. M-au implorat să le duc la cumpărături, ca să le cumpere ceva lui Harrison şi lui Quinn. De Crăciun ne vom petrece timpul împreună, pentru prima dată după despărţire. Am făcut orice ca să-l evit, şi nu a fost uşor.

Nu mi-am dat seama până acum cât de mult s-au împletit vieţile noastre şi au rămas aşa. Quinn încă vine la mine acasă după şcoală, dar Harrison nu mai intră înăuntru atunci când vine să-l ia. Ştiu că Elle îi duce dorul şi mereu mă întreabă dacă poate să meargă acasă la Liam, ca să-l vadă, iar acum s-a împrietenit şi cu Peyton – după ce ne-am despărţit –, iar ea petrece din ce în ce mai mult timp cu el. Aş vrea să-i spun că trebuie să stea departe de ele, dar el le face să râdă şi, în acest moment, asta este cel mai important.

De când m-am întors din Los Angeles, mi-am petrecut toate zilele ajutând-o pe Josie. Când nu lucrez în magazinul ei, sunt ocupată cu planurile de nuntă. A reuşit să ţină totul sub control, dar cum ziua cea mare se apropie, am devenit asistenta ei personală. Mă ajută să nu mă gândesc la unele lucruri. În timpul nopţii, după ce au adormit fetele, începe să mă doară sufletul.

În sfârşit, ne-am gândit şi noi să luăm o pauză. Pun toate pungile pe bancă şi intru în separeu. Corpul meu urlă de oboseală. Dacă va mai plănui vreun prieten de-al meu să se căsătorească la scurt timp după Crăciun, trebuie să-mi amintesc să-i spun că eu voi fi în concediu. Sunt epuizată fizic şi psihic, fiindcă încerc să le fac pe toate deodată.

— Ce părere ai despre Aubrey? o întreb şi arunc o privire peste meniu. Am avut plăcerea să lucrez cu ea de

câteva ori şi, chiar dacă urăsc să recunosc asta, îmi place de ea şi o pot vedea în gaşca noastră. Dar întrebarea cea mai importantă este: poate Liam să se comporte frumos cu Nick?

— Chiar îmi place de ea, spune Josie, ridicând privirea de pe meniu. Chiar îl completează pe Nick.

— Cum stau lucrurile între voi?

Josie lasă meniul jos chiar în momentul în care ospătarul ajunge la masa noastră. După ce ia comanda, mă uit la ea şi aştept să-mi răspundă.

— Stau bine. Noah se bucură că el s-a întors, şi asta e cel mai important. Liam se poartă frumos şi asta mă face fericită.

— Ce aţi făcut tu şi Liam pentru el este de admirat.

Josie îşi înclină capul.

— Da, dar cred că îl face pe Liam să se simtă stânjenit. Săptămâna trecută, când Noah s-a dus la Nick, Liam s-a închis în studio.

Întind braţul spre ea şi o iau de mână.

— Nu poate fi uşor pentru el, dar se străduieşte. Face ce este mai bine pentru fiul său.

— Da, ai dreptate.

Îi las mâna şi îmi iau ceaiul cu gheaţă.

— Ştii că Liam şi Harrison s-au dus la Los Angeles să ceară un ordin de restricţie împotriva Aliciei şi a lui Sam, mi-i aşa?

Încerc din răsputeri să nu oftez.

— Nu contează.

— De ce nu? mă întreabă Josie. Liam a conceput un copil cu acea femeie, dar eu am rămas cu el. Dacă ai ascultat ce ţi-a spus Harrison, şi ştiu că ai făcut-o pentru că mi-ai repetat toate vorbele lui, de ce nu vorbeşti cu el? Chiar şi Liam a spus că acele fotografii au fost trucate.

— Nu e atât de uşor, Josie. Toată aventura cu el a fost atât de intensă, încât m-am trezit că inventez orice pretext doar ca să-l văd. Nu pe el ar trebui să mă concentrez.

— Ai dreptate, Katelyn, nu pe el ar trebui, ci pe *tine,* iar el te-a făcut fericită. Ai zâmbit şi ai râs cât timp ai fost cu

el. Îmi pare rău, dar te anunţ că omul acela este perfect pentru tine şi pentru fete şi nu vei găsi pe altcineva mai bun decât el.

— Josie...

Josie oftează şi se apleacă înainte.

— Te iubesc ca pe o soră, dar cred că ai mintea cam în ceaţă în legătură cu asta. Cred cu toată inima că el v-a fost fidel, ţie şi fetelor. De ce s-ar mai fi mutat aici dacă era într-o relaţie cu Alicia? Gândeşte-te la asta, Katelyn, povestea ei nu se potriveşte cu ceea ce ştim noi. Îmi doresc să-i fi ascultat povestea cu mintea limpede, pentru că i-aş fi zis în faţă că minte, dar am fost şocată, la fel ca şi tine. Dar acum, că m-am gândit mai bine şi am aflat tot ce a făcut Sam, n-am nicio îndoială că a fost doar o înscenare ca să-l rănească pe Harrison, şi i-a reuşit. Doar să nu o laşi să vă mai rănească şi de-acum încolo!

Îmi iau şerveţelul şi mă şterg la ochi. Nu ştiu de ce plâng, poate pentru faptul că Josie strigă la mine. Cu siguranţă nu pentru că are dreptate sau pentru că îi simt lipsa lui Harrison. E imposibil

Mătur frunzele de pe mormântul lui Mason. Urmăresc cu degetele adânciturile numelui său gravat. Bradul pe care l-au adus fetele săptămâna trecută a rămas în poziţie verticală, în pofida vântului puternic. Îndrept câteva luminiţe înainte să-mi aştern pătura.

— Mi-e greu să vin aici, dar cred că. Ştii deja asta. Şi tatălui tău îi este din ce în ce mai greu să te viziteze, dar fetele îl obligă să vină. Pe mine nu mă întreabă dacă vreau să vin cu ei, şi nu ştiu cum ar trebui să mă simt în legătură cu asta. Îţi duc dorul atât de mult, Mason, la fel ca şi mine. Viciile noastre sunt atât de diferite faţă de acum un an şi jumătate.

Mă aşez şi mă uit la numele lui. Mama lui este îngropată lângă el, iar tatăl lui, când îi va veni timpul, va fi îngropat alături de ea. Mason şi cu mine nu am cumpărat locuri şi nici nu am făcut vreun testament, pentru că nu am crezut niciodată că ni s-ar putea întâmpla ceva. Cu toate acestea,

sunt pe cale să-mi întreb soţul mort ce ar trebui să fac.

— Am întâlnit pe cineva. Toată lumea îmi spune că tu ai vrea ca eu să-mi refac viaţa, dar mi-e atât de greu să cred asta! Îmi amintesc cât de gelos ai fost de fiecare dată când îndrăznea vreun bărbat să-mi vorbească şi mi-e atât de greu să-mi imaginez că ai fi de acord să iubesc pe altcineva. Am încercat să fiu cu Harrison. Aşa îl cheamă. Este un prieten de-al lui Liam, sunt în aceeaşi formaţie. Fetele îl iubesc, iar el se poartă foarte frumos cu ele, dar nu pot să nu mă gândesc că tu nu ai fi de acord cu asta. Cum aş putea să ştiu dacă tu ai accepta să primesc un alt bărbat în viaţa mea? În viaţa fetelor? Am nevoie de un semn, Mason. Am nevoie de ceva care să-mi arate că tu vrei să-mi văd de viaţa mea. Că eşti de acord să iubesc pe altcineva, pentru că în acest moment sunt dispusă să rămân singură toată viaţa, dacă asta te va face fericit.

Mă întind pe pătură şi mă uit la nori. Astăzi este foarte mohorât şi înnorat. Mă întorc pe o parte şi îmi plimb mâna pe iarba care-i acoperă mormântul.

— Spune mi ce să fac, Mason, şi o voi face. Inima mea îţi aparţine şi mi-e frică să o dau altcuiva fără aprobarea ta.

După ce termin de rostit cuvintele, începe să ningă. Mă întorc pe spate, închid ochii şi las zăpada să cadă încet pe mine. Fulgii de zăpadă îmi dansează pe piele şi mi se aşază pe gene. *Sărutări de zăpadă,* aşa le numea Mason. Oare acesta este semnul meu? Mi-e de ajuns ca să-mi deschid inima pentru altcineva, acum, că am aprobarea lui?

Bag seamă că sunt nebună pentru că am organizat petrecerea asta. Nu ştiu unde mi-a fost mintea, dar am vrut să-mi iau gândul de la unele lucruri şi ce mod mai bun de a face asta decât să-mi chem prietenele la o mini petrecere. Muzica e pornită, iar băutura este pe săturate. Fetele sunt la părinţii mei, iar noi dăm o petrecere în pijamale. Ştiu că pare copilăresc, dar e mai bine să facem asta, decât să conducă cineva sub influenţa alcoolului.

Car o tavă cu nachos până în sufragerie. Josie, Jenna şi Aubrey stau pe podea, înconjurate de perne. Toate purtăm

pijamale, este o petrecere ca în timpul liceului. Lipsesc doar băieţii curioşi, să se caţăre pe stativul cu flori. Cred că Liam ar fi în stare să facă acest lucru în seara asta.

— Bine, ar trebui să jucăm ceva, propune Aubrey, cu un zâmbet mare pe faţă.

Mă bucur că s-a hotărât să vină aici şi să stea cu noi în seara asta.

— Da, jocurile sunt amuzante! răspunde Jenna, întinzându-se după nachos.

— Josie, cocktailurile Margarita sunt foarte bune. Nu ştiu câte am băut până acum, dar de fiecare dată gustul e tot mai bun!

— Ce jucăm? întreabă Josie.

— Ce ziceţi de o variantă puţin mai diferită a jocului douăzeci de întrebări? sugerează Jenna. Ştim deja foarte multe lucruri una despre cealaltă, iar acum începem să o cunoaştem şi pe Aubrey, dar este seara fetelor, aşa că hai să încingem puţin atmosfera!

— Eu mă bag, spune Aubrey.

— Katelyn, îţi aminteşti ce s-a întâmplat la petrecerea lui Mason când am jucat „învârte sticla”?

— Oh, Doamne! exclam eu şi mă înec cu băutura, în momentul în care Josie aduce în discuţie acea seară. S-a supărat atât de tare că nu am avut ocazia să intrăm în dulapul de haine, şi nu am înţeles de ce, din moment ce noi deja... ştiţi voi.

— Nu, eu nu ştiu. Spune-ne!

Aubrey îmi face cu ochiul, iar Jenna începe să râdă. Îmi dau ochii peste cap.

— Ştii tu... spun, dând din cap.

Dar Aubrey nu e mulţumită de răspuns.

— Bine, deja făceam sex, aşa că nu am înţeles de ce a fost atât de important pentru el să intrăm în dulap. Mai târziu, mi-a spus că este un fel de ritual de iniţiere pe care trebuie să-l experimenteze toţi băieţii. La următoarea noastră întâlnire, m-a dus în afurisitul ăla de dulap!

Toate fetele încep să râdă. Nu mă pot abţine şi pufnesc atât de tare, încât ele se opresc un moment, apoi încep din

nou să râdă.

— Bine, bine, bine! spun şi ridic mâinile. Pe bune, soţul meu nu a fost întotdeauna cel mai romantic bărbat, dar...

Îmi pierd şirul gândurilor.

— Shoturi! strig, ca să detensionez atmosfera pe care tocmai am creat-o.

Josie aliniază shoturile de tequila pe măsuţa mea de cafea.

— Lingeţi, sorbiţi şi trântiţi, doamnelor, sunt aproape o femeie căsătorită!

— Oh, la naiba, îmi ia foc gâtul! spune Aubrey, după ce îşi dă paharul pe gât.

Sunt de acord, dar nu spun nimic.

— Încă o dată! sugerează ea, şi niciuna dintre noi nu se împotriveşte.

Josie toarnă şi le aliniază. Numărăm până la trei şi repetăm procesul, apoi izbucnim într-un râs nebun.

— Katelyn, crezi că Liam va încerca să se strecoare aici în seara asta?

— Da, cred. Probabil şi Nick, dar nu în acelaşi timp.

— Au fost vreodată prieteni? întreabă Aubrey.

— Nu chiar. Nick a făcut o pasiune pentru Josie, iar Liam este posesiv, îi răspund. Nick s-a mutat aici şi a încercat să se adapteze, dar Mason şi Liam au avut o relaţie solidă de prietenie, aşa că a fost greu pentru el.

— Acum se înţeleg destul de bine, adaugă Josie.

— Nick chiar îl iubeşte pe Noah, spune Aubrey cu un zâmbet.

Ştiu că are intenţii bune, dar acesta nu este momentul să discutăm despre relaţia lor ciudată de familie.

— Ştiu asta. Încercăm şi noi, Aubrey.

— Ştiu, iar el apreciază asta. Pot să te întreb ceva?

Ronţăi cât pot de încet un chips pe care am vrut iniţial să-l înfulec. Vreau să aud ce doreşte Aubrey să întrebe. Am nevoie de puţină distracţie în viaţa mea, chiar dacă e pe seama celei mai bune prietene ale mele.

— Sigur, acceptă Josie.

— Când Nick te-a întrebat despre nuntă, i-ai zis că încă

nu ai hotărât data. De ce?

Josie îşi scutură puţin capul înainte să se uite la Aubrey. Îi zâmbeşte sincer. Ştiu că o place şi se bucură că Nick şi-a găsit pe cineva.

— M-am simţit ciudat să vorbim despre nuntă la mai puţin de un an după ce noi ne-am despărţit. M-am panicat şi am zis primul lucru care mi-a venit în minte. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă şi chiar mă bucur că eşti aici în seara aceasta.

Încăperea devine brusc mai tăcută, cu excepţia ronţăitului de chipsuri şi a muzicii care se aude în fundal.

— Care este cel mai public loc în care aţi făcut sex? întreabă brusc Josie.

Voi avea nevoie de mai multă băutură dacă trecem la jocuri despre sex.

— În tribune, răspunde Jenna.

— Eu nu am făcut niciodată sex într-un spaţiu public. Nick a fost primul bărbat din viaţa mea şi este destul de frig aici.

Încercăm să nu râdem, dar nu ne putem abţine. Aubrey începe să râdă şi ea.

— Am să-i propun să încercăm.

— O, da, lui Nick o să-i placă! comentează Josie. În mijlocul terenului… noaptea trecută, continuă ea.

Ne uităm toate la ca, cu gurile deschise. Ea ridică din umeri şi gustă din Margarita ei.

— Nu-mi vine să cred.

— Poftim? De ce nu? Liam e sexy şi ieri a fost Liam Page, aşa că nu am putut rezista tentaţiei. Dar tu, Powell?

Simt că mi se urcă sângele la cap. Am făcut sex în aer liber doar o singură dată, şi s-a întâmplat cu Harrison.

— Eu, ăăă… într-un loc numit Punctul Observator, pe o motocicletă.

— Poftim? Mason nu a avut niciodată o… oh, Doamne!

Josie îşi duce mâna la gură. Simt cum încep să-mi ardă obrajii. Încerc să mă ridic, dar ea mă trage înapoi.

— Pe motocicleta lui?

Dau din cap şi ele încep să chicotească.

— Katelyn, asta este foarte sexy, mai ales cu Harrison. Şi eu aş face-o cu el.

Ridic privirea spre Jenna şi mă întreb de ce ar spune una ca asta.

— Oh, hai să ne jucăm „Sărut, căsătorie, sex”, continuă Jenna. Spun eu prima. Cu siguranţă l-aş săruta pe Matt Dillon, dar numai pe cel care a jucat în filmul *Proscrişii.* M-aş căsători cu Harrison şi aş face sex cu Jimmy.

— Ce? Vai, Jenna! Jimmy e ca un câine jegos, spune Josie, dar eu încă procesez ce a spus despre Harrison.

— De ce Harrison? o întreb.

— De ce nu Harrison? Un bărbat care se comportă frumos cu fiul său? E divin!

— Bine, e rândul meu. L-aş săruta pe vampirul Erik, m-aş căsători cu Will Smith şi aş face sex cu Ryan Gosling, spune Aubrey.

— Hei, fatăăă! exclamă Jenna.

Mă uit la ea confuză.

— Aşa spune el. L-am imitat, explică ea.

— Cred că este rândul meu. L-aş săruta pe McDreamy, m-aş căsători cu prinţul Harry şi aş face sex cu Ryan Stevenson.

— Ryan Stevenson? întreabă Josie.

Îmi dau seama că am făcut o greşeală.

— Este toboşar.

— Mai ştii şi alţi toboşari?

Oftez şi îmi acopăr faţa.

— Harrison mi-a arătat o poză cu el într-o seară.

Îmi torn încă un shot şi îl dau pe gât.

— De ce ai vrea un alt toboşar când ai deja bărbatul ăla grozav care se ţine după tine?

Mă uit întrebătoare la Jenna. Ea ridică din umeri.

— Harrison este o partidă bună.

— Ce?

— Nimic, să continuăm, spune Jenna cu entuziasm.

— Dar aţi sărit peste Josie, adaugă Aubrey.

Josie îşi flutură mâinile în aer.

— Liam, Liam şi Liam! Acestea sunt răspunsurile mele.

Îmi dau ochii peste cap.

— M-am gândit eu.

— Am eu una buna. L-aş săruta pe Nicholas Hoult, m-aş căsători cu Henry Cavill şi aş face sex cu David Beckham, declară Jenna cu puţin fler.

— Ce-i cu toţi britanicii? o întreb.

— Datorită accentului. Mă dă pe spate.

— Ah, deci de aceea vrei să te joci cu Jimmy, o tachinează Josie.

— E drăguţ, răspunde ea.

— Dar el nu va avea niciodată o relaţie stabilă. Îi plac femeile prea mult.

Josie ştie asta de la Liam. Sunt sigură. Harrison şi cu mine nu am vorbit niciodată despre Jimmy.

— Dar Harrison, pe de altă parte, pe el îl văd aşezat la casa lui.

Ridic o sprânceană către Josie. Nu ştiu ce joc face, dar nu-mi place. Beau încă un shot. Trebuie să mi-l scol din minte.

— Poate că ar trebui să-l invit la o întâlnire, spune Jenna.

— Ăăă. nu, poate că nu ar trebui.

— De ce nu? întreabă ea.

Josie se apropie de noi, cu o pernă în poală.

— Pentru că nu ai voie.

— Dar voi v-aţi despărţit! aruncă Josie cuvintele.

Mă aplec şi îmi acopăr faţa.

— Fetelor, cred că o faceţi să se simtă jenată.

Dacă aş putea să mă aplec şi să o sărut pe Aubrey, aş face-o.

— Am să-i scriu un mesaj lui Liam şi am să-i spun să vină aici. Josie schimbă brusc subiectul.

— Oh, spune-i să-l aducă şi pe Harrison, completează Jenna încântată.

— Nu, să nu faci asta! spun eu în grabă.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca Harrison să-şi facă apariţia, pentru ca situaţia să devină şi mai stânjenitoare.

Jenna le priveşte pe Josie şi pe Aubrey, înainte să continue.

— Ei bine, dacă băieţii nu vin aici, poate că ar trebui să mergem noi la ei. Josie, tu poţi să-i oferi lui Liam o partidă fără compromisuri, iar eu o să-l cunosc mai bine pe Harrison.

Nu ştiu dacă este din cauza băuturii sau a obsesiei sale pentru Harrison, dar ştiu că nu sunt de acord cu ideea ca ea să-l cunoască mai bine.

— Nu cred că e o idee prea bună, spun eu calm.

— De ce nu?

— Pentru că... nu cred.

— Dar de ce? El e singur, eu sunt singură, cred că e o idee minunată.

— Deoarece cred că sunt îndrăgostită de el! ţip eu fără să vreau.

În cameră se aşterne liniştea şi observ că Josie şi Jenna fac un schimb de priviri. Aubrey se apropie de mine şi îşi pune braţul în jurul meu.

— Ce ai să faci în legătură cu asta? întreabă Josie.

Scutur din cap.

— Nu ştiu. Nu pot...

Mă ridic şi încerc să fac câţiva paşi, dar sunt prea ameţită. Mă aşez din nou şi îmi duc genunchii la piept.

— Nu mai pot suporta alte dureri.

Josie îngenunchează în faţa mea şi mă ia de mâini.

— Harrison nu te va răni, Katelyn. Este îndrăgostit de tine şi le iubeşte şi pe Peyton şi Elle. Doar acordă-i o şansă.

Am făcut-o deja.

— Iar el nu a făcut nimic să-ţi distrugă încrederea. Ai fost păcălită, exact cum am fost şi eu anul trecut, de nenorocita aia de femeie. S-a ocupat el de ea. Dacă nu te-ar fi iubit, nu ar fi făcut asta.

Scutur din cap.

— Nu ştiu ce să fac.

Josie îmi dă părul în spatele urechii.

— Ştii, scumpo, trebuie doar să te uiţi la ce ai în faţa ta.

Dau din cap şi îmi înfăşor braţele în jurul ei. Nu ştiu ce voi face, dar poate că Harrison şi cu mine vom putea discuta şi vom clarifica lucrurile, după nuntă.

Capitolul 37HARRISON

— Crăciun fericit! ţipă Quinn.

Fuge în casă, încântat să-şi petreacă ultimele zile cu prietenii lui. Nu i-a spus lui Noah sau fetelor; a zis că nu vrea să-i vadă trişti în perioada Crăciunului sau a nunţii. Îi respect decizia.

Râsete răsună în toată casa. Quinn şi cu mine aducem cadourile noastre pentru toată lumea. Fetele sunt îmbrăcate în haine asortate. Mă uit la Peyton, care pare că va ţipa în orice moment, de atâta entuziasm. Îi zâmbesc şi sunt răsplătit cu unul dintre cele mai dulci zâmbete din câte mi-a oferit vreodată. Din ziua în care am avut acea discuţie, lucrurile au mers destul de bine între noi. Elle se învârte prin jur, ca o balerină, şi chicoteşte. Simt că-mi lipseşte ceva ce nu am avut niciodată, şi mă doare inima.

Katelyn stă pe fotoliu, lângă şemineu, cu picioarele sub ea. Îmi lipseşte, dar nu pot să-i arăt asta, mai ales astăzi. Acum un an, am intrat în casa asta şi am văzut cea mai frumoasă femeie din viaţa mea. Când am ţinut-o de mână, am ştiut că va fi o persoană specială pentru mine. Tot ce am tăcut de atunci a fost pentru că mi-am imaginat-o în viitorul meu.

Acum, ea face parte din trecutul meu şi, peste câteva zile, se va transforma dintr-o persoană pe care o cunosc şi o văd ocazional, în una pe care o voi vedea foarte rar, sau chiar deloc, iar asta mă face nefericit. Dar este alegerea mea.

Liam intră în cameră purtând o căciulă de Moş Crăciun pe cap, iar copiii încep să sară în sus de bucurie. Îngenunchez în faţa bradului şi aşez sub el cadourile pe care le-a împachetat Quinn. Am în mână cadoul pe care l-am cumpărat pentru Katelyn şi mă întreb dacă ar trebui să-l pun lângă celelalte sau să i-l las în cutia poştală atunci când vom pleca din oraş. Nu ar trebui să fie un cadou de despărţire, e ceva ce i-am luat înainte ca lucrurile să se ducă pe apa sâmbetei. M-am gândit să nu i-l dau, dar are o

semnificaţie şi nu mă lasă inima să-l returnez la magazin.

Încerc să nu o privesc, dar simt cum corpul meu gravitează spre ea. Îşi acoperă faţa cu părul când trec pe lângă ca. Trebuie să-mi bag mâna în buzunar ca să n-o mângâi pe obraz. Îmi ciupesc piciorul, să-mi amintesc că ea a renunţat la noi. Nu eu!

— E timpul să deschidem cadourile! anunţă Liam.

Copiii ţipă de fericire şi se adună în jurul bradului. Liam distribuie cadourile fiecărui copil şi îi lasă pe adulţi la urmă.

Încerc să-mi ţin gândurile în frâu. Nu ştiu dacă mutatul a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată, dar simt că asta trebuie să fac în acest moment. Mi-am pus sufletul pe tavă pentru ea şi i-am dăruit inima mea. Mă aşez şi mă uit la copii cum îşi desfac cadourile. Hârtia de împachetat zboară peste tot şi râsetele inundă camera. Josie aduce micul dejun, îmi dă o ceaşcă de cafea. Cunosc privirea de pe faţa ei. Îi pare rău pentru mine, dar nu ar trebui. Surâde, apoi îşi îndreaptă privirea spre Katelyn.

Nu vreau să mă uit la ea, dar nu mă pot abţine şi, la fel ca anul trecut, observ că se uită la fete şi probabil îşi aminteşte de soţul ei. Nu-mi imaginez cum pot fi sărbătorile fericite dacă cel pe care îl iubeşti nu poate să-ţi răspundă la sentimente. Ar trebui să mă obişnuiesc cu ideea.

— Tată, pot să le dau cadourile lui Peyton şi Elle?

Cu coada ochiului, o văd pe Katelyn cum ne priveşte. Mă întreb la ce se gândeşte.

— Mi-ar plăcea să văd cum le deschid. Poţi să le aduci aici? îi spun lui Quinn.

El dă din cap şi se întoarce la fete. Ia cadourile şi le arată. Cei trei, care au devenit foarte apropiaţi în acest an, vin lângă mine şi se aşază în faţa mea.

— Din partea mea şi a tatălui meu, spune şi îi oferă fiecăreia câte o cutie.

Quinn a ales hârtia de împachetat de culoare roşie şi funda albastră. Fetele rup ambalajul şi îşi deschid cutiile.

— Mami, uite, am primit un lănţişor!

Elle fuge la mama ei şi i-l arată. Mă uit la Peyton, care îşi ţine lănţişorul în mâini.

— Ce este în pandantiv?

Mă aşez pe podea, lângă ea. Iau micul flacon şi îl învârt. Ochii i se măresc de uimire pe măsura ce gelul se mişcă în interior.

— În interior sunt două nume, al tău, şi al tatălui tău.

Îi iau lănţişorul din mână şi i-l pun la gât.

— În acest fel, tatăl tău este mereu cu tine.

— Şi al meu este la fel, Harrison?

Elle se târăşte în genunchi până la mine şi îmi dă cutia. Scot lănţişorul şi ridic pandantivul spre razele soarelui.

— Străluceşte!

Elle chiţăie şi bate din palme. Îl învârt, apoi îl ţin în mână ca să vadă ce e în interior.

— Aici scrie Elle, şi acolo Mason.

— Poţi să mi-l pui la gât?

Elle se întoarce cu spatele la mine şi îşi ridică părul ca o adevărată prinţesă. Îi închei lănţişorul şi mă aşez înapoi. Fetele se joacă cu ele, fascinate de faptul că gelul şi numele lor se mişcă, de fiecare dată când micile flacoane se înclină. Am ales un şnur de piele în loc de lanţ, ca să nu se rupă.

— Acesta este de la tata, spune Quinn şi îi înmânează cadoul lui Katelyn.

Nici nu am ştiut că l-a adus şi pe al ei. Sincer să fiu, am crezut că l-am ascuns bine în spatele pomului. Am sperat că Liam îl va găsi abia după ce voi pleca eu. Nu vreau să trec prin tot rahatul ăsta în acest moment.

— Mulţumesc, Quinn!

Katelyn ia cadoul de la el şi trage de panglică. Bucata de satin îi cade în poală, apoi rupe hârtia. Mă uit la Liam, care se concentrează asupra lui Josie şi Noah. Ei nu-şi dau seama ce se petrece.

Când văd că începe să ridice capacul cutiei, inima mi-o ia la goană, Trebuie să ies de aici. Mă ridic exact în momentul în care i se taie răsuflarea. Cobor privirea spre pământ. Nu pot să mă uit la ea în acest moment. Aud

clinchetul talismanelor când scoate brăţara din cutie. Când am cumpărat-o, am crezut că e o idee bună. Acum, mă întreb de ce i-am dat-o.

— Harrison?

Închid ochii când aud cum îmi pronunţă numele. Scutur din cap şi ies din cameră. Nu vreau să-mi spună că îi place sau că îmi mulţumeşte. Am ales-o pentru că am vrut să înţeleagă că noi toţi, inclusiv Mason, putem avea o viaţă împreună. Dar asta nu e ceea ce vrea ea.

Nu vreau să-l las singur pe Quinn, dar durerea pe care o simt este insuportabilă. Studioul este rece şi mult prea întunecat pentru gustul meu. Nu am mai făcut repetiţii de săptămâni întregi. Aprind lumina şi închid uşa. Vreau să fiu singur. Trag taburetul, îmi pun căştile şi mă aşez. Beţele sunt aşezate peste tobe, dovadă că Peyton a fost aici şi a exersat. Mă bucur că se simte relaxată în faţa tobelor şi sper că o să-i zică mamei sale că doreşte să ia lecţii. Eu cred că o ajută să-şi refacă stima de sine şi îi oferă o preocupare, în afară de fascinaţia ei pentru fotbal.

Ritmul tobelor mă linişteşte. Aceasta este evadarea mea din realitate. Am nevoie de asta, chiar dacă mâna mea stângă este îngreunată de un ghips. Ştiu că sunt un măgar, fiindcă am şters-o aşa, fix de Crăciun, dar trebuie să-mi limpezesc gândurile. Când e în preajma mea, nu mai judec corect. Tot ce vreau să fac este să o trag într-un colţ şi s-o rog să ne mai dea o şansă. Dar nu pot să fac asta şi să-mi păstrez demnitatea în acelaşi timp. A fost suficient de fermă când m-a dat afară din casă în acea noapte. Nu a fost dispusă să se gândească la posibilitatea ca fotografiile să fi fost trucate. A presupus că sunt un mincinos şi un trişor, ceea ce nu am fost niciodată.

Înlemnesc când ritmul cântecului ei începe să răsune din tobe. Ce m-a apucat să cânt piesa asta, nu ştiu. Las beţele jos şi inspir adânc. Uşa se deschide şi aud nişte paşi care se apropie de mine.

— Chiar pleci după nuntă?

Mă uit la Liam şi dau din cap aprobator.

— Nu pot sta în aceeaşi cameră cu ea, iar ea este mereu

prin jur. Am nevoie de spaţiu.

— Quinn cum se simte?

— E bine, spun şi îmi plimb degetul pe marginea setului de tobe.

— Ştie că ne vom întoarce uneori şi, din moment ce va face şcoala acasă, mă va însoţi peste tot.

Liam oftează şi trage un alt taburet pe care să se aşeze.

— Dacă tu te vei întoarce ia L.A., JD nu va fi de acord să mai vină aici. Îmi va cere să merg eu acolo, dacă vreau să lucrăm la ceva.

— Nu da vina pe mine, Liam. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe Sam sau, la naiba, chiar şi pe Katelyn, pentru tot rahatul ăsta. Dacă nu m-a vrut, ar fi trebuit să stea deoparte. Eu m-am mulţumit să o privesc de la distanţă, dar nu, a trebuit să-mi arate că este geloasă pe alte femei şi să se comporte de parcă i-ar fi păsat, ca să insist şi mai mult.

— Ştiu că doare.

Scutur din cap.

— Nu, omule, e mai mult de atât. Nu pot să mă uit la ea fără să vreau să o sărut şi să o zgâlţâi în acelaşi timp. Nu înţeleg cum e posibil.

— E speriată.

— Ei bine, asta nu e o modalitate de a trăi şi ştim cu toţii cât de scurtă poate fi viaţa.

— Eu cred în a doua şansă, spune Liam.

Ştiu că el crede, altfel nu s-ar mai însura poimâine, dar nu putem fi cu toţii atât de norocoşi.

— Dacă ai nevoie de timp, ar trebui să ţi-l acorzi.

— Nu eu am nevoie de timp. Eu ştiu ce vreau. Vreau ca acele trei fete de la etaj să fie cu mine mereu. Vreau ca ea să fie ca o mamă pentru fiul meu, pentru că asta îşi doreşte şi el. Nu am nevoie de timp să-mi dau seama ce naiba vreau. Deja ştiu.

Îmi frec mâinile de faţa şi oftez.

— Nu eu sunt de vină pentru asta, Liam. Nu fug şi nici nu închid toate uşile. Mă mut pentru că mi-e greu să mă dau la o parte şi să privesc cum ea îşi vede de viaţa ei, pe

când a mea se clatină pe o muchie de cuţit, în timp ce aştept o fărâmă de speranţă că, într-o bună zi, s-ar putea să vrea să fie cu mine.

Liam vine lângă mine şi mă bate pe spate, apoi mă strânge de umăr.

— Josie a spus că masa este gata în treizeci de minute.

— O să fiu acolo.

După ce Liam închide uşa, nu trece mult timp şi văd că se deschide din nou. De dala aceasta, vizitatoarea mea este o fetiţă micuţă şi dulce, cu o panglică de catifea neagră în păr. Vine la mine şi mi se aşază pe genunchi. Mă cuprinde cu braţele de gât, după care mă îmbrăţişează strâns. O strâng şi eu cât pot de tare. Sper că am impresionat-o.

— De ce nu mai vii să iei cina cu noi?

Nu sunt sigur cum să-i răspund. Ce spui unui copil care a pierdut atât de multe în viaţă?

— Scriu melodii şi sunt cam prins. Uneori, asta îmi ocupă tot timpul.

O aşez mai comod pe genunchi.

— Mami iar plânge foarte mult, noaptea târziu.

— Ce vrei să spui prin „iar”?

Ridică din umeri.

— Cred că nu a făcut asta o perioadă, dar acum iar a început.

Îi dau părul pe spate şi îi zâmbesc. Nu ştiu ce să zic. O parte din mine speră că plânge pentru că nu mai suntem împreună, dar ar trebui să ştiu mai bine. Îi lipseşte viaţa ei simplă şi odată cu asta vine şi dorul de soţul ei. Ea nu varsă lacrimi pentru mine.

— Vrei să cânţi? o întreb şi îi ofer beţele.

Zâmbeşte tot mai tare când mi le ia din mână. Se învârte în poala mea şi se pregăteşte să-i dau semnalul.

Dar de data aceasta nu i-l dau.

De data aceasta, scot un alt set de beţe şi cânt împreună cu ea. Batem tobele şi ne creăm propria noastră melodie. Când avem un ritm bunicel, apăs butonul de înregistrare de pe laptop şi cântăm încontinuu până când vine timpul să mâncăm. Când terminăm de bătut tobele, suntem

obosiţi şi transpiraţi. Peyton mă îmbrăţişează din nou. Îşi strânge braţele în jurul gâtului meu. Urăsc că ne-a luat atât de mult timp să devenim prieteni şi acum, că suntem, o părăsesc.

— Te iubesc, Harrison!

— Şi eu te iubesc, Peyton!

Îi răspund automat. Inima îmi bate atât de tare, încât am senzaţia că o să-mi sară din piept sau o să se frângă în orice moment. Dacă îmi este menit să le iubesc pe ea, Elle şi Katelyn, de ce am senzaţia că fac ceva greşit?

Capitolul 38
KATELYN

— Eşti gata? o întreb şi îi aranjez voalul.

Este ataşat de împletitura franţuzească care se îmbină la ceafă. Poartă o rochie fără bretele şi strâmtă în jurul taliei. Mătasea este adunată şi prinsă în mai multe locuri, aşa că rochia pare mai voluminoasă decât este. Jenna face ultimele retuşuri la machiaj, fiindcă Josie îşi tot atinge faţa, de emoţii.

— Ia mâna! spune Jenna şi o loveşte pe Josie peste mână.

— De ce eşti atât de emoţionată? o întreb.

— Nu ştiu. Este un pas important din viaţa mea.

Jenna şi cu mine începem să râdem.

— Serios? Aveţi un fiu şi trăiţi deja împreună. De obicei, asta se întâmplă după acest pas.

Josie închide ochii şi inspiră adânc.

— Şi dacă el nu este acolo?

— Oh, Dumnezeule, Josephine, vino-ţi în fire! E timpul să mergem.

O împing spre uşă. Jenna o deschide şi vedem că domnul Preston stă dincolo de ea şi îşi aşteaptă fiica. Îl sărut pe obraz când trec pe lângă el.

Jenna, gemenele şi cu mine intrăm în antreu. Muzica se aude încet. Ne aşteptăm semnalul. Fetele intră primele şi aruncă petale de trandafiri până în faţa altarului. Rochiile lor sunt exact ca a lui Josie, doar că au bretele. Au părul frumos împletit ca al miresei, cu două şuviţe ondulate care atârnă de-o parte şi de alta. Următoarea care intră este Jenna. Număr până la douăzeci, aşa cum am exersat la repetiţii, apoi intru şi eu.

Ţin strâns în mână cei trei trandafiri albi care îmi alcătuiesc buchetul. Rochia mea, de un roşu purpuriu, îmi ajunge exact sub genunchi. Are o fundă în jurul taliei. O ador, şi nu multe femei pot spune asta despre rochia

domnişoarei de onoare. Forma ei mulată pe corp şi faptul că este lipsită de bretele mă fac să mă simt sexy.

Evit să privesc înainte de teamă că inima mea s-ar putea frânge şi mai mult. Zâmbesc invitaţilor aşezaţi pe margini şi le simt ochii aţintiţi asupra mea până când trec de ei. Fiecare bancă este decorată cu trandafiri albi şi panglici roşii. Jenna şi Aubrey au făcut o treabă excelentă cu aranjamentele florale.

Fac o greşeală şi mă uit spre Liam, curioasă să-i văd expresia de pe chip. Nu-l văd nici pe el, nici pe Jimmy, chiar dacă amândoi sunt chiar acolo. Eu îl văd doar pe Harrison, îmbrăcat la patru ace într-un smoching alb cu negru. S-a tuns şi şi-a aranjat foarte bine părul. Nu mai arată ca bărbatul căruia i-am declarat dragostea. Este prea îmbrăcat. Nu este cartea plină cu poveşti pe care m-am obişnuit eu să o tot văd.

Privirile ni se întâlnesc. Îmi muşc buza ca să-i amintesc creierului şi inimii mele că sunt aici cu un scop, că am venit pentru Josie şi Liam. Orice are legătură cu Harrison va trebui să aştepte până îmi îndeplinesc datoriile.

Fac un pas în faţă şi îmi ocup locul lângă Jenna. Fetele stau pe trepte, la fel ca Noah şi Quinn, care au avut datoria de a însoţi oaspeţii. Ei doi sunt asortaţi cu Harrison. Mă uit la Quinn, care îmi zâmbeşte. E ciufulit şi are nevoie de o tunsoare. Nu ar trebui să mă gândesc la aşa ceva, dar nu mă pot abţine. Noah are în grijă pernuţa cu inelele. Are sens ca el să ţină obiectele care-i vor valida ca familie.

Muzica dă semnalul, toată lumea se ridică în picioare. Ştiu că ar trebui să mă uit la Josie, cum se îndreaptă spre altar, dar nu-mi pot lua ochii de la bărbatul care se holbează la mine. Nu îi priveşte pe Liam sau pe Josie, ci se uită la mine. Nu ştiu dacă ar trebui să zâmbesc sau să mă uit în altă parte. Nici nu mai ştiu ce fac. Josie şi Liam păşesc spre preot şi intră în raza mea vizuală. S-a întrerupt conexiunea dintre mine şi Harrison. Nu-l mai pot vedea atât de bine.

Cuvintele preotului răsună în biserică. Vorbeşte despre iubire, viaţă şi sufletul-pereche care te face fericit. Ştiu că

aceste cuvinte nu îmi sunt adresate mie, dar rezonez cu ele. În acea perioadă scurtă, în care cu şi Harrison am fost împreună, am fost fericită. M-a făcut să zâmbesc şi să mă simt iubită. S-a purtat cu fetele mele de parcă ar fi fost ale lui şi, chiar dacă nu mai suntem împreună, comportamentul lui nu s-a schimbat. Ar trebui să fie de ajuns pentru mine.

— Liam, te rog să-ţi spui jurământul pentru Josie.

Liam îşi trosneşte gâtul, apoi îşi scutură umerii. Toţi oaspeţii râd.

— Aţi putea crede că mi-a fost uşor să-l compun, având în vedere că sunt muzician, dar vă asigur că mi-a fost foarte greu să găsesc cuvintele potrivite pe care să i le spun acestei femei.

Liam îşi drege vocea înainte să se uite în ochii ei.

— Josie, în ochii tăi mi-am găsit unicul cămin. În inima ta, am găsit singura mea iubire. În sufletul tău, mi-am găsit perechea. Josie, alături de tine, mă simt întreg, complet şi viu. Tu mă faci să râd şi tot tu îmi permiţi să plâng. Eşti în fiecare suflare a mea şi fiecare bătaie a inimii mele. Nu însemn nimic, dacă tu nu eşti a mea la fel cum sunt eu al tău.

Josie se smiorcăie. O înţeleg perfect. Şi eu am lacrimi în ochi. Preotul îi face semn cu capul şi o anunţă că este rândul ei. Ea inspiră adânc şi începe să vorbească cu dragostea vieţii ei.

— Liam, promit să-ţi încurajez individualitatea, pentru că asta te face unic şi minunat. Asta te face să fii al meu. Promit să-ţi hrănesc visele, pentru că fără ele nu am mai sta astăzi aici. Promit să te ajut să faci faţă provocărilor, pentru că suntem o echipă şi suntem mai puternici ca niciodată. Promit că întotdeauna am să-ţi fiu cea mai bună prietenă, iubită, soţie şi, cel mai important, parteneră. Promit să împărtăşesc cu tine bucuriile vieţii pentru că, alături de tine, vor fi şi mai plăcute. Liam, în ultimul rând, îţi promit o dragoste perfectă şi încredere deplină, pentru că ziua de mâine nu va fi niciodată de ajuns.

Josie nu mi-a împărtăşit niciodată jurămintele şi mă

bucur că nu a făcut-o. Când vorbeşte despre o iubire perfectă şi despre încredere, o face din experienţă. A trecut prin multe, nu doar pierderea iubirii pe care au simţit-o cândva; a fost nevoită să înveţe să aibă încredere în latura publică a lui Liam, iar ea a făcut-o cu eleganţă.

Noah le înmânează inelele părinţilor săi. Liam bate pumnul cu el, spre încântarea oaspeţilor.

— Vă declar soţ şi soţie. Liam, poţi să-ţi săruţi mireasa.

Fluierături şi râsete răsună când Liam lasă mireasa pe spate şi o sărută. Când termină, îşi ridică amândoi mâinile în aer. Îi dau buchetul lui Josie şi mă uit cum cei mai buni prieteni ai mei se grăbesc pe culoar şi pornesc spre următoarea etapă din viaţa Lor.

Copiii îi urmează, Noah cu Peyton, şi Quinn cu Elle. Eu fac un pas în faţă şi îl iau de braţ pe Harrison. Este cel mai apropiat moment dintre noi, după săptămâni întregi. Nu e nimic forţat sau stânjenitor. Totul se întâmplă natural. Mă simt ca acasă.

În momentul în care se anunţă petrecerea, Harrison pleacă de lângă mine. Ştiu că nu ar fi trebuit să mă aştept ca el să rămână alături, dar o mică parte a sufletului meu a sperat că o va face. Acea mică parte a sperat că jurămintele şi iubirea care pluteşte în aer îl vor determina să facă un pas în faţă şi să-mi ceară să vorbesc cu el. Dar nu am noroc şi nu pot da vina pe altcineva decât pe mine.

Josie şi Liam ies la primul lor dans ca soţ şi soţie. Au angajat o trupă să cânte live în această seară. Formaţia cântă una dintre piesele pe care Liam le-a scris pentru Josie. De ce a ales-o pe aceasta nu voi înţelege niciodată, dar este piesa lor. După ce termină ei, ne aşezăm cu toţii şi ne bucurăm de cină. Atmosfera este atât de relaxată, încât te face să crezi că eşti la o simplă petrecere, nu la o nuntă. Am fost invitată la mai multe şi toate au fost plictisitoare, dar aceasta are o atmosferă de club de noapte. Am senzaţia că unii chiar vor petrece până la ziuă.

Dansul începe imediat ce farfuriile au fost strânse. Liam, Josie şi Noah dansează pe o melodie, împreună, ca o

familie. Jimmy stă lângă Harrison. Ambii şi-au dat jos sacourile. Jimmy arc papionul desfăcut şi părul răvăşit. Mă întreb care dintre aceste femei este partenera lui în seara aceasta. Mă uit prin jur şi o caut pe cea care arată de parcă tocmai a ieşit din dulapul pentru haine. Gândul acesta mă face să fiu recunoscătoare că nu sunt eu persoana responsabilă cu garderoba.

Timpul zboară prea repede. Tortul a fost tăiat şi buchetul aruncat, iar Liam a executat un dans foarte erotic când i-a dat jos jartiera lui Josie. Dacă ea nu s-a simţit jenată, am fost eu pentru amândouă. Harrison a prins jartiera şi a rotit-o pe degete. A rânjit când m-a prins că mă uit la el. Şi-a lins buzele înainte să se întoarcă cu spatele. Aceasta este latura lui de rocker, cea care îmi aminteşte la ce am renunţat.

Solistul trupei ne anunţă că este timpul pentru discursuri. Mă ajută să urc pe scenă, apoi coboară microfonul.

— Bună! spun eu. Este foarte greu să pregăteşti un discurs pentru cei mai buni prieteni, mai ales când ai mei sunt atât de speciali pentru mine. Aş putea să le mulţumesc pentru nenumăratele ore în care au fost alături de mine sau să vă povestesc cum au devenit stâlpul meu de susţinere în cel mai tulburător moment din viaţa mea, dar asta nu ar spune nimic despre ei. Îi ştiu dintotdeauna şi era normal să devină un cuplu. Indiferent când au decis să facă acest pas, a fost destinat să se întâmple. Astăzi, privesc două persoane care au trecut peste toate obstacolele ivite în calea lor şi s-au unit pe vecie. Pentru mine, sunt un adevărat simbol al romantismului şi al iubirii. Pentru Josie şi Liam! Vă mulţumesc că mi-aţi arătat calea pe care trebuie s-o urmez!

Amândoi mă întâmpină la marginea scenei şi ne îmbrăţişăm. Când Harrison urcă pe scenă, inima mi se opreşte. Acela este locul unde se simte cel mai confortabil. Unde străluceşte.

— Bună seara! spune la microfon. În calitate de cavaler de onoare, este plăcerea mea să ţin acest discurs. Îl ştiu pe

Liam de peste unsprezece ani şi am trecut prin tot ce şi-ar putea imagina cineva. Când m-a invitat în casa lui cu doar un an în urmă, am văzut cu propriii mei ochi ce lipsea din viaţa lui. Sunt mândru să stau aici, în seara aceasta, şi să-l felicit pe prietenul meu că a găsit veriga lipsă din viaţa lui, că a avut curajul să alerge după ea şi că a făcut tot ce a fost necesar pentru a deveni a lui. Liam şi Josie, sunteţi un exemplu pentru noi toţi! Înainte să plec, am un cadou pentru voi. Cu săptămâni în urmă, patru tineri foarte talentaţi au venit la mine şi mi-au cerut ajutorul. Ce mi-au cerut nu am crezut că poate fi obţinut în doar câteva săptămâni, dar au exersat în fiecare minut liber pe care l-au avut. Cei patru au perseverat, iar acum sunt mândru să vi-i prezint pe Noah Westbury şi Quinn James la chitară, Elle Powell la voce şi Peyton Powell la tobe. Şi ca să ştiţi, nu eu am ales piesa!

Rămân cu gura căscată atunci când îi văd pe copii sus pe scenă. Trebuie să clipesc ca să fiu sigură că nu am vedenii, dar Harrison are dreptate, fiicele mele sunt acolo, iar una dintre ele stă la tobe. Harrison se mişcă în jurul fiecărui copil şi se asigură că toţi sunt pregătiţi. Când ajunge la Peyton, în sfârşit, observ. Văd cât de apropiaţi sunt unul de altul.

Josie şi Liam vin spre mine şi se opresc în faţa mea.

— Ai ştiut ceva despre asta? mă întreabă Liam.

Scutur din cap.

— Să fiu al naibii!

De îndată ce porneşte muzica, oaspeţii încep să râdă. Copiii cântă propria versiune a piesei „Call Me Maybe”. Nu prea înţeleg versurile pe care le cântă Elle, fiindcă mă concentrez asupra lui Peyton. Este atât de sigură pe ea şi hotărâtă în spatele tobelor, dar cel mai important e că zâmbeşte. Nu am mai văzut-o zâmbind aşa de multă vreme, iar acum o face datorită lui Harrison.

Când se termină cântecul, Peyton îl îmbrăţişează pe Harrison, înainte să fugă de pe scenă. O ridic şi o îmbrăţişez şi eu strâns.

— Peyton, sunt atât de mândră de tine!

O las jos, iar ea străluceşte de fericire.

— Am fost bună?

— Ai fost cel mai bun toboşar pe care l-am văzut vreodată!

Nu este o minciună, cel puţin nu pentru mine.

— Harrison m-a învăţat, după ce băiatul de la şcoală a început să mă sâcâie. A spus să-mi revărs toată furia pe tobele lui. Nu i-a păsat dacă le rupeam.

Derulez cuvintele rostite de ea în capul meu. Nu-mi amintesc ca un vreun băiat să o fi tachinat.

— Despre ce vorbeşti?

Liam îşi pune mâna pe umărul meu.

— Când erai în L.A., a fost un incident la şcoală. Am crezut că Harrison ţi-a spus deja, dar bănuiesc că a fost prea ocupat să-şi salveze relaţia şi probabil a uitat.

— O hărţuieşte cineva?

Liam scutură din cap.

— Nu, Quinn s-a ocupat de asta.

Încerc să înţeleg ce îmi spune, dar nu pot. Trebuie să aud toată povestea de la Harrison. Mă uit în jur după el, dar nu-l văd nicăieri.

— Unde-i Harrison?

— S-a dus acasă. Are un zbor către L.A. mâine-dimineaţă devreme.

— De ce?

Liam îşi lasă faţa în pământ înainte să-mi întâlnească privirea.

— Se mută înapoi.

Capitolul 39
HARRISON

De îndată ce cobor de pe scenă, copiii îşi încep spectacolul. A trebuit să modificăm puţin cântecul, dar sună bine. Peyton are partea cea mai grea şi a muncit mult până a prins ritmul. Stau în spatele ei, pregătit să-i dau o mână de ajutor dacă uită ceva. Dar nu o face. Îi iese fiecare bătaie.

Privesc spre mulţime, mă uit la fiecare oaspete aliniat lângă scenă să-i susţină pe copii. Sunt extrem de mândru de cei patru copii şi sunt tare fericit că m-au rugat să îi ajut să pregătească totul pentru Liam şi Josie.

Peyton se uită peste umăr, la mine. Fac un pas spre ea şi îi arăt cum ar trebui să ţină mâinile. Durează câteva secunde până îşi aminteşte ce ar trebui să facă. Din spatele ei, o văd perfect pe Katelyn, care stă în mijlocul ringului de dans şi se holbează, nu la fiica ei care cântă cu vocea, ci la fata care bate la tobe. A rămas cu gura căscată din cauza şocului, dar, sincer să fiu, cred că aş reacţiona şi eu la fel dacă aş fi acum lângă ea. Nu ştiu ce părere au ceilalţi invitaţi despre aceşti copii, dar pentru mine sunt perfecţi.

De îndată ce au terminat de cântat, Peyton îmi sare în braţe. O ţin strâns. Îmi mulţumeşte încontinuu. Cuvintele ei îmi pun un nod în gât. Nu ştiu cum să-i spun cât de mult ţin la ea şi cât de tare o să-mi lipsească ea şi sora ei. Am să mă întorc săptămâna viitoare, însă doar ca să-l iau pe Quinn şi să spun la revedere. N-o pot face astăzi, nu în felul acesta. Nu într-o zi atât de fericită, când toată lumea zâmbeşte şi se simte bine.

— Ar trebui să te duci la mama ta, o sfătuiesc şi o las cu greu din braţe.

Îmi zâmbeşte şi fuge de pe scenă chiar în braţele mamei ei, larg deschise. Nu pot să le privesc. Este prea mult pentru mine. Îi fac semn cu mâna lui Quinn, ca să ştie că

sunt gata de plecare.

El vine la mine şi batem palma.

— Am ratat o notă.

— E în regulă, ai făcut o treabă bună!

Îi ciufulesc părul.

— E timpul ca eu să plec. Am să mă întorc într-o săptămână, asta dacă nu cumva vrei să vin mai repede. Toate lucrurile de care ai nevoie sunt la Liam, bine?

— Te iubesc, tată!

— Şi eu te iubesc, amice! Sună-mă mâine.

Quinn îmi face cu mâna şi se întoarce la petrecere. Primeşte felicitări pentru prestaţie. Nu m-am gândit niciodată ce mi-ar plăcea să devină atunci când va fi mare. Dacă muzica este pasiunea lui, atunci să cânte, iar dacă vrea să fie medic, este în regulă şi asta. Vreau doar ca el să fie fericit.

Mă plimb prin sală până la ieşire. Arunc o ultimă privire vieţii pe care o las în urmă. Katelyn vorbeşte cu Liam. Josie dansează cu fiul meu, iar cele două fete pe care le iubesc ca şi cum ar fi ale mele dansează cu Noah. Simt un gram de gelozie când văd că toată lumea este atât de fericită şi mulţumită. Şi eu aş fi putut fi exact ca ei, dacă nu ar fi intervenit o anume persoană în viaţa mea.

Aerul nopţii este rece. Din cer cade o zăpadă uşoară şi se aşterne suficientă cât să păstreze urme de paşi pe pământ. Nu aştept ca maşina să se încălzească. După ce curăţ parbrizul, ies din parcare şi mă îndrept spre casă. Luminile de la petrecere strălucesc în oglinda retrovizoare. Jumătate din mine vrea să rămână, dar cealaltă jumătate doreşte să scape naibii de aici, înainte ca inima să-mi fie distrusă şi imposibil de reparat.

Până când ajung pe aleea mea, zăpada devine tot mai densă. Dacă zborul va fi anulat, o să conduc până la Los Angeles. Chiar dacă nu mă aşteaptă nimic acolo, să rămân aici ar fi o tortură.

Aprind lumina când intru în casă. Mai am de împachetat doar câteva lucruri. Cei de la mutări vor ajunge aici mâine, să-mi ducă totul înapoi şi, dacă ceva nu este bine ambalat

într-o cutie, ei refuză să-l mute.

Mă schimb rapid într-o pereche de blugi şi un tricou, apoi îmi agăţ smochingul în dulap. Josie şi Liam pleacă în luna de miere abia în februarie, iar el a promis că se va asigura că smochingul va fi returnat, împreună cu cel al lui Quinn.

Intru în bucătărie. Simt linoleumul rece sub picioarele goale. Cutiile sunt aşezate într-un colţ. Iau una dintre ele şi nişte folii protectoare, apoi mă apuc de treabă. Este o muncă plictisitoare şi îmi dau seama de ce am lăsat-o pe ultima sută de metri. Să împachetez farfurii şi pahare este probabil cel mai banal lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă uit la ceas când aud o bătaie în uşă. Este o oră cam târzie pentru ca cineva să-mi facă o vizită şi toţi cunoscuţii mei sunt la nuntă. Răsucesc clanţa şi deschid uşa. Îmi muşc interiorul obrazului de teamă să nu fac vreo mutră. Este ultimul lucru de care vreau să mă ocup în momentul de faţă.

— Ce cauţi aici?

— Trebuie să vorbim.

Ea intră fără s-o invit. Trântesc uşa în urma ei şi asta o face să tresară. Rămâne pe loc, fără jachetă pe ea, cu pielea umedă de la zăpadă. Încerc din răsputeri să mă abţin şi să nu o ating. Ea m-a părăsit pe mine, îmi reamintesc.

— Atunci vorbeşte! îi spun pe un ton cam arţăgos.

Îmi ţin garda sus. Nu am de gând să mai arăt nicio emoţie.

— Pleci?

Mă uit în jurul meu la cutii şi mă încrunt. Oare i se pare că redecorez?

— Mda, îi răspund şi mă duc în bucătărie să termin de împachetat.

Ceva îmi spune că o să stau treaz toată noaptea să termin treaba asta de rahat, aşa că ar trebui să-mi gestionez mai bine timpul.

— Harrison?

— Ce este, Katelyn?

Trântesc de tejghea paharul pe care îl ţin în mână. Mă simt ca naiba când văd că buza ei inferioară începe să tremure. Nu vreau să o fac să plângă, dar nu pot fi cârpa ei.

— Nu vreau să mă cert cu tine, bine? După cum vezi, mă mut înapoi la Los Angeles.

— De ce? întreabă cu umerii lăsaţi.

Pot să-i răspund în două feluri: sincer sau uşor. Mă reazem de tejghea şi îmi dreg glasul. Dintr-odată, podeaua a devenit foarte interesantă. Închid ochii şi inspir adânc.

— Nu pot să locuiesc în acest oraş şi să văd cum te îndrăgosteşti de altcineva. Pur şi simplu nu pot, dar asta se va întâmpla într-o zi şi, sincer să fiu, eu nu vreau să asist la asta.

— Deci pleci? Cum rămâne cu Quinn?

— Quinn va fi bine. După câteva luni petrecute într-o şcoală de stat, întoarcerea la vechiul sistem de învăţământ nu-l va traumatiza pentru tot restul vieţii. El este obişnuit cu un mod de viaţă diferit, aşa că se va adapta.

— Dar are prieteni aici.

— Şi îi va vedea când mă voi întoarce să lucrez cu formaţia, o dată pe lună.

— Deci asta a fost tot, ne vei părăsi, pur şi simplu?

Vocea i se stinge şi mă face să privesc în sus. Lacrimile îi curg pe faţă şi îi strică machiajul.

Scutur din cap şi plec de lângă tejghea.

— Nu există niciun „noi”, îi spun când trec pe lângă ea.

Deschid câteva cutii până găsesc ceea ce caut. Deşi ştiu că nu ar trebui să fac asta, îi înfăşor o pătură în jurul umerilor. Mâinile îmi zăbovesc pe ea mai mult decât este necesar. Când mă retrag, observ că se uită la mine.

Îmi trec o mână prin păr şi trag de vârfuri. Acum este prea scurt. Nu-mi place.

— Am o grămadă de chestii de împachetat înaintea zborului şi cei de la firma de mutări vor fi aici dis-de-dimineaţă, aşa că ar trebui să pleci.

Nu aştept să-i văd reacţia sau dacă mai are ceva de spus. Mă întorc la împachetat şi mă concentrez asupra

acestei acţiuni de parcă asta mi-ar fi meseria.

Detest faptul că rămâne pe loc şi mă priveşte. Din când în când, respiră adânc de parcă ar fi pe punctul să spună ceva, dar apoi între noi se aşterne şi mai multă tăcere. Nu mă pot uita la ea de teamă să nu cad la picioarele ei şi să-i cer o altă şansă. Nu voi face asta pentru că nu am greşit cu nimic. Nu-mi voi cere scuze pentru un lucru asupra căruia nu am avut niciun control, mai ales că tot ce trebuia să facă era să mă asculte.

— Harrison?

Aşez farfuria în cutie şi mă uit la ea întrebător.

— Fiica mea a fost hărţuită la şcoală.

Fac un pas înapoi şi îmi dau seama că nu i-am spus niciodată despre Peyton. Aş fi făcut-o, dar ea a pus capăt relaţiei noastre. Dau din cap şi mă sprijin de tejghea.

— Tu erai în L.A. când m-au sunat să-l iau pe Quinn de la şcoala. Pe Liam l-au informat despre Peyton, fiindcă socrul tău nu a răspuns la telefon sau ceva de genul. Oricum, m-am dus să-l iau pe Quinn şi am observat că avea un ochi vânăt. Mi-am dat seama că Peyton a avut legătură cu asta şi am crezut că ea l-a pocnit. Când ne-am întors acasă la Liam, Quinn mi-a povestit despre un prieten de-al lui care a fost hărţuit. Şi mi-a spus că i-a cerut bătăuşului să se oprească, dar el a refuzat. Când băiatul l-a atins pe prietenul lui Quinn, el a acţionat.

Încerc să mă uit la Katelyn şi văd că îşi acoperă gura cu mâna. Lacrimile continuă să-i curgă pe faţă, iar inima se frânge şi mai tare.

— Am pus lucrurile cap la cap şi mi-am dat seama că este vorba despre ea, din cauza izbucnirilor şi reţinerea lui Peyton de a face unele lucruri. Aşa că am chemat-o în studio şi i-am arătat ce am făcut eu când am fost hărţuit de ceilalţi copii.

— Ce i-ai spus? strigă ea.

— Când eram adolescent, am găsit un set de tobe şi le-am adus acasă. Aşa am învăţat să cânt, dar în timp ce băteam tobele mi-am imaginat feţele copiilor care au râs de mine zilnic. În fiecare zi, am lovit tobele până când nu a

mai rămas nimic din furia mea. I-am dat nişte beţe şi am lăsat-o să-şi facă de cap. A lovit tobele atât de tare, încât aş putea să jur că am văzut cum i s-a scurs furia din corp.

— Tu ai ajutat-o.

— Cât am putut.

— Tu ai învăţat-o şi să cânte?

Dau din cap.

— Au venit la mine cu o idee. Au vrut să cânte o melodie pentru Liam şi Josie. Aşa că am muncit din greu s-o facem să sune cât mai bine posibil.

— Mi-a zâmbit.

— Poftim?

— Peyton... mi-a zâmbit pentru prima dată de când a murit Mason. Şi nu a fost doar un zâmbet oarecare, faţa ei pur şi simplu a strălucit datorită ţie, datorită tuturor lucrurilor pe care le-ai făcut pentru ea.

Katelyn vine în faţa mea. Mă sprijin şi mai mult de tejghea.

— Uită te la mine, Harrison, vreau să-ţi spun ceva.

Ridic privirea cu ezitare. Ochii ei înlăcrimaţi îmi taie inima în două. Strâng mai tare marginea tejghelei şi mă ţin bine de ea.

— Am fost atât de proastă în ultimele săptămâni! Mulţi oameni au încercat să mă facă să-mi dau seama cât de tare m-am înşelat în legătură cu tine şi acele poze. Am crezut că te pot lăsa să pleci, că pot să-mi văd de viaţa mea şi să rămânem prieteni, dar de fiecare dată când mă întorc tu faci ceva care mă loveşte în plin şi îmi aminteşte că eşti aici. Le-ai dăruit fiicelor mele cel mai preţios cadou, iar mie... mi-ai dat o brăţară cu iniţialele altui bărbat. De ce?

— Ţi-am zis că nu ţi-as cere niciodată să nu-l mai iubeşti. El face parte din viaţa ta şi nu ţi-aş cere niciodată să renunţi la el. Îmi încalc multe principii cu acest răspuns.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc asta, atunci când am văzut pozele alea. Nu ar fi trebuit să permit cuiva să-mi tulbure mintea, dar am făcut-o şi îmi pare rău.

Îmi muşc buza ca să nu cedez. Cobor privirea, apoi îmi apăs ochii cu degetele. Am vrut să aud cuvintele acestea

cu săptămâni în urmă.

— Harrison, spune şi mă ia de mână.

Inima îmi tresaltă şi un val de căldură îmi inundă tot corpul. I-am simţit lipsa. Degetele ei se împletesc cu ale mele. Când buzele ei îmi ating pielea, îmi vine să o dau la o parte şi să-i spun „nu”. Să-i spun că am terminat-o şi că daunele nu mai pot fi reparate, dar m-aş minţi singur dacă aş face-o.

— Katelyn, te rog, nu face asta decât dacă vorbeşti serios, o implor.

— Nu poţi să ne părăseşti. Nu poţi să te urci în avionul ăla şi să zbori înapoi la Los Angeles, iar pe noi să ne laşi aici. Harrison, îmi pare rău că ne-am stricat relaţia. Ştiu că sunt egoistă şi nu merit ce îţi cer.

— Ce îmi ceri?

Se apropie de mine şi îşi trece cealaltă mână prin părul meu. Nu am nicio voinţă să-i spun să nu facă asta sau să se oprească. Ea îmi va pune capac.

— Dă-mi... Dă-ne o a doua şansă!

Închid ochii şi mă pierd în senzaţia pe care mi-o dă mâna ei prin părul meu. Vreau asta, chiar vreau, dar nu ştiu dacă o pot face.

— Te iubesc, Harrison!

Deschid ochii brusc şi inima mi-o ia la goană. Am vrut să aud aceste cuvinte din gura ei de foarte mult timp, iar acum, că le-a spus în sfârşit, nu pot, jur că nu pot să-mi amintesc cum au sunat.

— Spune-o din nou!

— Te iubesc şi îl iubesc şi pe Quinn, fetele mele te iubesc şi vrem ca voi doi să fiţi parte din viaţa noastră. Am nevoie de tine, Harrison! Vreau să mergem pe acelaşi drum împreună!

O trag mai aproape de mine, înainte ca mintea să mă oblige să mă îndoiesc de tot ce spune. A venit până aici, în toiul nopţii, să-mi spună toate aceste lucruri. Inima mi se umple de dragoste.

Fac ceea ce mi am dorit să fac de săptămâni întregi. Mă aplec şi îmi lipesc buzele de ale ei. Reacţia ei mă şochează,

deoarece pune stăpânire pe gura mea aproape instantaneu. Mă lasă de mână şi mă apucă de tricou, mă trage mai aproape de ea. Picioarele i se împletesc în jurul taliei mele, iar eu o ridic şi încerc să o duc sus la etaj. Mă opresc în momentul în care îşi strecoară mâna în pantalonii mei şi îmi dau seama că nu vom mai ajunge până la pat.

<u>Capitolul 40</u>

KATELYN

Abia acum îmi dau seama cât de mult i-am simţit lipsa. Felul în care mă face să mă simt, felul în care mă sărută... parcă mă subjugă. În acest moment nu este Harrison cel aventuros, care m-a făcut să văd lumea cu alţi ochi de pe şaua motocicletei sale; nici cel sensibil, care îmi face corpul să vibreze sub atingerea lui. Nu, acest Harrison se lasă condus de instincte primare. Dominator, animalic. Acesta este starul rock, cel care vrea să-mi demonstreze că *sunt* a lui. Acum înţeleg la ce se referă Josie atunci când ne povesteşte despre „Liam Page”. Această versiune a lui Harrison este propriul meu băiat rău.

El mă excită.

El mă satisface.

El mă face să-l doresc şi mai tare.

Îl vreau.

Am nevoie de el.

Trupul meu tânjeşte după el.

Îl vreau în toate felurile posibile.

Îl apuc de talia blugilor şi desfac nasturele, ca să-mi pot strecura mai uşor mâna înăuntru. El geme de plăcere. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Îl prind de tricou şi trag cu toată puterea. Vreau să-l rup de pe el. Simt o nevoie disperată să-l ating, aşa că îi cuprind erecţia cu mâna. Geme şi mă lipeşte de perete, apoi mă ţintuieşte cu mâna lui în ghips.

— La dracu’, îmi pare rău! spune cu respiraţia întretăiată, fără să-şi dezlipească buzele de ale mele.

Spre disperarea mea, el se retrage. Nu-mi place când nu ne mai atingem. De fiecare dată când inspir adânc, sânii îmi ajung tot mai aproape de gura lui. Trage de partea de sus a rochiei până îi scoate afară. Pe unul începe să-l sărute, iar pe celălalt îl frământă cu putere. Limba i se învârte peste sfârcul meu excitat, şi dinţii mi-l muşcă uşor.

Îmi ridic rochia, mă frec de el, ca să fim şi mai apropiaţi, însă asta nu-mi alină durerea pe care o simt.

Îl trag încă o dată de tricou. Şi-l dă jos cu o singură mână, ne separăm doar pentru o fracţiune de secundă. Strâng picioarele mai tare în jurul lui şi încerc să-l dezbrac de blugii strâmţi. Gura mea dornică îi caută cercelul din sfârc. Trag de el, ştiind că adoră senzaţia. Asta îl excită şi mai tare. Se freacă de mine şi creşte tensiunea dintre trupurile noastre îmbrăcate.

Îşi înfige degetele în picioarele mele, ţinându-mă lipită de perete. Gura lui îmi arde pielea şi îmi lasă o urmă de sărutări fierbinţi pe gât. Mă muşcă de lobul urechii.

Îl eliberez din strânsoarea pantalonilor, apoi îi masez erecţia în sus şi-n jos. Se retrage ca să mă privească. Ochii lui verzi mă scrutează şi mă provoacă să opresc totul, înainte de a merge mai departe. Ceea ce nu ştie este că eu vreau să facem asta. Îl vreau pe el. Acum, mâine şi pentru totdeauna.

Îmi dă chiloţii la o parte şi mă îndrumă spre mădularul lui pregătit. Îmi arcuiesc spatele, încă lipit de perete, iar el se ţine de tocul uşii. Face un pas înapoi şi mă penetrează cu putere. Ţip, dar nu de durere, ci de plăcere intensă şi neprefăcută.

Mă urmăreşte cu atenţie. Realizează că atingerile lui mă conduc spre extaz. Se împinge şi mai tare în mine. Mă lovesc de perete. Felul în care îşi păstrează controlul şi ritmul mă face să mă simt de parcă aş fi toba pe care îşi descarcă toată energia pe care o are.

Îmi strânge rochia în mână, apoi mă priveşte cu atenţie, în timp ce şi-o scoate din mine.

— La dracu’! spune, când mă penetrează, din nou şi din nou.

Îl trag spre gura mea şi îmi bag mâinile în părul lui, în momentul în care ajung pe culmile plăcerii. Îi dau totul.

Inima mea.

Trupul meu.

Sufletul meu.

Viaţa mea.

Harrison are un orgasm puternic. Geme şi se împinge mai adânc în mine. Realitatea acestui moment mă face să înţeleg că sunt *a lui* şi el este *al meu.*

Mă sărută uşor, gura lui zăboveşte peste a mea. Îmi trag suflarea când se îndepărtează de mine. Mă ţine până când ajung cu picioarele jos. Mă uit în ce hal arăt şi scutur din cap. Încep să mă aranjez, dar îmi dă mâinile la o parte. Îmi îndreaptă el rochia şi mă sărută de-a lungul decolteului. Se apleacă şi, cu o singură mişcare, mă ia din nou în braţe.

Îi înlănţui gâtul cu braţele, apoi mă joc cu părul lui de pe ceafă. Păşeşte tot mai repede, dar, odată ajunşi în vârful scărilor, observ că şovăie. Mă uit la el, confuză.

— Am uitat să mă închei la blugi, îmi explică, străduindu-se să nu râdă.

Când arunc o privire în camera lui, mi se opreşte inima. O mulţime de cutii sunt aliniate lângă pereţi, gata să fie mutate înapoi la Los Angeles. Mă aşază pe pat. Nu pot să mă uit la el, de teamă să nu-mi vadă suferinţa. Oare pot să-l conving să nu plece?

Harrison îmi ridică bărbia cu degetul arătător. Cel mare îmi mângâie buza inferioară. Scot limba ca să-l gust.

— Vreau să te aud că-mi ceri să nu plec, spune el.

— Rămâi, şoptesc eu. Rămâi aici şi fii cu mine. Hai să întemeiem o familie.
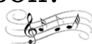
Mă ridic în picioare, să fim unul lângă altul. Îi iau mâna şi i-o lipesc de inima mea.

— Rămâi şi iubeşte-mă, iubeşte-ne pe toate trei!

Îmi sărută buzele cu atâta intensitate, încât trebuie să mă ţin de umerii lui ca să nu cad. Mă ridică în braţe, apoi mă aşază încet pe pat. Se întinde peste mine, cu o privire insistentă pe chip.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, Harrison!

Mi se face pielea de găină pe măsură ce degetele lui îmi explorează trupul. Cred că a atins fiecare centimetru din corpul meu, unele locuri chiar de mai multe ori. Dar cine mai ştie? Eu sigur nu. Sunt întinsă pe patul lui, înconjurată

de el. Trupul lui gol e lipit de al meu, iar cu degetele îşi conturează numele pe stomacul meu.

— Când ai ştiut? mă întreabă.

— Ce să ştiu?

— Că mă iubeşti?

— În noaptea în care am venit să le iau pe fete, când ţi-au colorat pielea. Vorbele lui Peyton şi felul în care te-ai purtat cu ele m-au făcut să realizez asta. Am ştiut că inima mea îţi aparţine, chiar dacă mi-a fost cam greu să accept asta.

Mă trage mai aproape de el şi îşi îngroapă faţa în părul meu.

— Cei de la mutări vor fi aici în curând, şopteşte.

Mă întorc spre el şi îi cuprind faţa.

— Mută-te cu mine.

Rânjetul lui creşte pe măsură ce realizează ce i-am propus.

— Casa ta este prea mică, la fel şi aceasta. O să cumpăr una noua.

Scutur din cap.

— Socrul meu, el...

Inspir adânc. Ştiu că Harrison nu-mi va cere niciodată să nu-l mai iubesc pe Mason. Îl respect pentru asta. Dar va putea oare să locuiască în casa în care a copilărit soţul meu? Asta nu ştiu.

— El vrea să călătorească şi nu poate să o îngrijească de unul singur. Este suficient de mare pentru noi cinci. Fetele s-au născut acolo şi Mason a copilărit acolo. Ştiu că s-ar putea să fie dificil pentru tine...

— Vrei să ne mutăm acolo?

— Da, foarte mult, la fel şi socrul meu.

— Şi el?

— Da, s-a gândit... El ştie despre noi şi s-a gândit că am putea trăi acolo, ca o familie.

Harrison mă trage spre el şi mă sărută apăsat.

— Vrei ca noi să locuim acolo, chiar dacă este plină de amintiri?

— Iubesc casa aceea. Întotdeauna am iubit-o. Aşteaptă s-

o vezi. Subsolul este terminat, aşa că poţi să-ţi pui tobele acolo, sau să ai un loc doar al tău în care să te retragi. Putem sta pe terasă în zilele calde de vară, să admirăm apusul soarelui. Sunt patru dormitoare, aşa că fiecare copil poate avea propriul loc. Cred că tu şi Quinn vă veţi acomoda perfect.

— Putem să vorbim despre câteva lucruri mai întâi?

— Desigur.

Încerc să par sigură pe mine, dar trebuie să recunosc că tremur.

Harrison îşi sprijină capul în mâini şi se uită la mine.

— Mutatul împreună este un pas mare către un angajament serios şi eu sunt pregătit să-l fac, dar vreau să fim pe aceeaşi lungime de undă. Am petrecut atât de mult timp încercând să te curtez, încât am sărit peste toate rahaturile despre care discută toate cuplurile normale încă de la început, de exemplu dacă vor copii sau ce părere au despre căsătorie.

— Mai vrei copii?

Harrison ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mă mulţumesc cu cei trei copii pe care îi avem deja, dar dacă ar mai veni încă unul aş fi fericit să-l am.

O parte din mine se simte uşurată pentru că a fi mamă de gemeni implică multă muncă şi nu-mi pot imagina cum ar fi să mai am încă unul, dar o altă parte din mine îşi doreşte cu ardoare să-i ofere un copil. Nu ştiu care parte este mai puternică în acest moment.

— Pot să accept asta.

— Bine.

Se apleacă şi mă sărută cu blândeţe.

— Acum, căsătoria.

Simt că mi se opreşte inima.

— Sunt îndrăgostit de tine, Katelyn, şi dacă îmi spui că vrei să te căsătoreşti, o facem, dar aş vrea să te gândeşti la ceva mai întâi, şi anume la fete. Ţi-am spus deja că îţi respect iubirea pentru Mason şi niciodată nu-ţi voi cere să încetezi să-l mai iubeşti, iar asta include şi schimbarea

numelui. Nu am nevoie de o bucată de hârtie să ştiu că eşti a mea. Vreau doar ca tu să mă iubeşti, asta-i tot ce-ţi cer. Vreau ca Peyton şi Elle să-şi *cunoască* tatăl şi să ştie că eu sunt aici pentru ele, când el nu poate. Este important pentru mine ca ele să decidă cum mă vor în viaţa lor. Dacă după câţiva ani vor veni la mine şi-mi vor spune că vor să le adopt, am s-o fac, dar vreau să fie decizia lor. Asta nu înseamnă că nu mă voi căsători cu tine. O voi face, doar să-mi zici când eşti pregătită, dar cred că amândoi ştim că s-ar putea să nu fii niciodată. Nu am nicio îndoială că tu eşti genul de femeie care se căsătoreşte doar o dată în viaţă, iar eu sunt total de acord cu asta. Îţi respect decizia şi mă face să te iubesc şi mai mult. Ştiu că putem avea o viaţă lungă şi fericită împreună. Unul lângă celălalt, ne vom vedea copiii crescând. Ştiu că Liam se ocupă de facturile tale. Ştiu că ţi-a plătit rata la casă, dar vreau să am eu grijă de tine de acum înainte. Nu vreau să munceşti, decât dacă asta îţi doreşti. Ştiu că îţi place să fii acasă atunci când se întorc copiii de la şcoală, iar eu vreau să ai parte de asta. Lasă-mă să am grijă de tine, Peyton şi Elle.

Simt lacrimi în ochi. Nu-mi dau seama cum poate să mă cunoască atât de bine. Mă apropii de el şi îmi îngrop faţa la pieptul lui. Mă îmbrăţişează şi mă ţine lipită el.

— Cred că, dacă aş fi fost altcineva, te-aş fi aruncat deja din pat pentru că ai zis că nu ne vom căsători niciodată.

Harrison râde.

— Iubito, dacă ai fi fost altcineva, eu nu aş mai fi aici în acest moment.

— Nu?

— Nu! spune, lăsându-se pe spate ca să mă privească. Am ochi doar pentru Katelyn Powell.

Capitolul 41
HARRISON

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da, sunt sigură!

— Ştii că eu cred că va fi ceva al naibii de sexy, nu?

Ne ridicăm mâinile împreunate şi o sărut.

— Nu, nu am ştiut până acum.

Nu-mi dau seama dacă s-a ruşinat sau nu. Îmi scutur capul.

— La naiba, iubito, mă excit doar gândindu-mă la asta.

Trag maşina în parcare la Rock City. O simt cum se încordează lângă mine. Ştiu că este speriată, dar e conştientă că se poate răzgândi oricând. Ea vrea să facă asta, a fost ideea ei.

Cobor din maşină şi alerg să-i deschid portiera. O iau de mână şi merg alături de ea.

Când a venit la mine şi mi-a zis că vrea un tatuaj, am crezut că glumeşte, dar nu a fost aşa. Ba chiar şi-a ales imaginea dorită. Am întrebat-o de cât timp se gândeşte să-şi facă unul, iar ea mi-a răspuns că de ceva vreme.

Clopoţelul de la uşă sună când intrăm. I-am tăcut o programare de îndată ce mi-a cerut asta. Completează formularele şi îi înmânează desenul artistului tatuator. Acesta începe să-l transfere pe o hârtie cu care poate lucra.

— Pe aici, îi spune.

Mă ia de mână, iar eu o strâng ca s-o asigur că o să fiu alături de ea tot timpul.

— În ce loc îl doreşti? o întreabă.

Ea se uită la mine şi zâmbeşte. Zona tatuajului a rămas un secret până acum. Îmi dă drumul la mână şi îşi ridică bluza.

— Stai, ce faci? o întreb şi încerc să-i trag bluza înapoi.

— Opreşte-te! îmi spune, dându-mi mâinile la o parte.

Se întoarce şi arată spre şold. Îi explică artistului unde

vrea să-i deseneze floarea şi cât de mare să fie.

— Va trebui să tragi pantalonii puţin mai jos, îi cere el, urmărindu-mi reacţia. Întinde-te pe o parte.

Face semn cu capul spre masă şi aşteaptă ca ea să se aşeze. Cu bluza ridicată şi cu pantalonii scurţi traşi mai jos decât mi-ar plăcea să fie văzută în public, el îi lipeşte imaginea de piele şi îndepărtează hârtia.

Floarea va fi situată chiar deasupra şoldului, cu liane deasupra şi dedesubt. Stele micuţe vor fi adăugate pentru accentuare.

— Ce culoare vrei să aibă floarea?

— Violet, răspunde ea.

Trag un scaun mai aproape de ea şi o ţin de mână. Se uită la mine, cu îngrijorare pe chip.

— O să fii bine! Ai născut gemene, asta va fi o nimica toată!

Priveşte în sus, apoi îşi apropie capul de mine. Se relaxează şi aşteaptă. Mă aplec şi o sărut pe nas. Corpul i se încordează când artistul porneşte pistolul de tatuat. Ştiu că are emoţii. Şi eu am avut când mi-am tăcut primul tatuaj, dar ştiu că o să fie bine şi probabil va mai vrea încă unul, cât de curând.

Când acul îi atinge pielea, mă strânge de mână. Mă uit la ea să văd dacă îi este teamă, dar nu-mi dau seama. Îşi ţine ochii închişi, probabil se gândeşte la un lucru fericit. Care anume, nu ştiu, fiindcă nu vrea să-mi spună. În orice caz, dacă o ajută să se liniştească poate să se gândească la el oricând doreşte.

Mi-a vorbit despre acest gând fericit după ce ne-am mutat în casă. Combinarea celor două case într-una singură a fost un coşmar. Am avut o amestecătură de obiecte care nu se potriveau. La o săptămână după ce ne-am mutat, m-am dat bătut şi am dus-o la cumpărături. I-am spus că, timp de şapte zile, eu şi copiii am auzit încontinuu că nimic nu se potriveşte, iar acum poate cumpăra orice îşi doreşte. S-a împotrivit la început, mi-a zis că se va gândi la lucrul ei fericit şi va face totul să funcţioneze. Nu am ştiut ce însemna asta, dar în fiecare zi a petrecut tot mai mult

timp închisă în sine şi mi-a fost de ajuns. În cele din urmă, a cedat şi a cumpărat mobilier nou în toată casa. Acum totul este nou şi al nostru – cred că asta a fost problema încă de la început.

Am sărutat-o pe Katelyn pentru prima dată în faţa copiilor în ziua în care le-am zis că ne mutăm împreună. M-am gândit că era ocazia perfectă. A fost mult mai uşor decât mi-am imaginat să o sărut de faţă cu ei.

I-a adunat pe toţi în camera de zi şi le-a spus că avem nişte veşti. Elle a întrebat dacă va fi din nou prinţesă, referindu-se la îndatorirea ei de la nunta lui Josie. Peyton nu a spus nimic. Quinn s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. El şi-a dat seama. I-am cuprins faţa în mâinile mele şi am sărutat-o pe Katelyn pe buze.

Nu am fost sigur ce va gândi Quinn, dar el, împreună cu fetele, a spus că va fi grozav din moment ce oricum îşi petrec majoritatea timpului împreună. Peyton m-a întrebat dacă ea şi cu mine vom mai repeta împreună. I-am spus că nimic nu se va schimba, cu excepţia faptului că voi fi mai mult prin preajmă. Cred că lor le-a surâs ideea.

Mă uit la modelul care începe să prindă formă pe corpul ei. Gândurile mele murdare o iau razna. Abia aştept să ling, să sărut şi să muşc fiecare părticică a corpului ei. Când m-a întrebat ce părere am despre faptul că vrea un tatuaj, i-am arătat. Cuvintele nu au fost suficiente să-i descriu toate gândurile. Am jucat un mic joc în acea noapte „Lasă-l pe Harrison să găsească locul tatuajului”. De fiecare dată când am crezut că mi-am dat seama, ea mi-a spus că nu şi a trebuit să o iau de la capăt. Mi-a plăcut jocul ăla.

— Cum arată?

— Sexy.

Mă loveşte peste umăr.

— Nu arată sexy. Am căutat pe internet cum se procedează. Sunt sigură că este roşu şi arată oribil.

Mă aplec şi îi şoptesc la ureche.

— Iubito, nimic nu arată oribil pe tine.

Îşi lipeşte faţa de gâtul meu şi mă sărută de câteva ori.

Refuz să mă mişc, deoarece mă bucur de toată atenţia ei. Katelyn are două laturi. Mi-am dat seama de asta după ce am început să locuim împreună.

Prima este latura maternă. Acea Katelyn este foarte pricepută la toate. Face micul dejun pentru cinci persoane, pregăteşte pacheţele cu mâncare pentru trei copii, verifică temele, spală toate rufele şi găteşte cina. Se îmbracă în colanţi strâmţi şi are părul prins în creştetul capului. Credeţi sau nu, aceasta este Katelyn cea *perversă.* Această Katelyn îmi spune să vin acasă la prânz pentru o partidă rapidă.

A doua latură este cea timidă şi rezervată. Ea stă lângă mine acum. Vrea să fie îmbrăţişată şi mângâiată, şi îşi va arăta afecţiunea doar dacă nu o vede nimeni. Nu îi este frică să arate lumii că sunt al ei, dar trebuie împinsă de la spate ca să facă publică relaţia noastră. Alături de ea îmi petrec serile în care stăm toţi aşezaţi în faţa televizorului. De obicei, se ghemuieşte într-un fotoliu şi o găsesc înconjurată de toţi copiii atunci când ajung acasă.

Prima dată când i-am văzut pe ea şi pe Quinn împreună, am crezut că o iau razna. Am fost cât pe ce să fac o cădere nervoasă şi să plâng ca un copil. Îl tratează ca pe propriul ei copil şi este mai mult decât i-aş putea cere vreodată.

— Am terminat, spune artistul.

Katelyn se apleacă să-l privească. Icneşte, apoi îşi acoperă gura.

— Este frumos!

— Ţi-am spus eu, îi răspund şi o sărut pe tâmplă.

El îl acoperă cu folie şi îi dă instrucţiunile pe care eu le-am memorat deja. Când coboară de pe masă, o trag spre mine şi o sărut, apoi mă trag la o parte şi îmi dau jos tricoul.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— E rândul meu.

Mă urc pe masă exact când artistul se întoarce cu schiţa mea.

— Unde? întreabă el.

Arăt cu degetul spre piept, iar el dă din cap.

— Ce îţi faci?
— O să vezi.
Mă întind şi îmi duc braţele la ceafă. Zâmbesc cu gura până la urechi când el lipeşte hârtia de corpul meu, după care o dă jos.
— Harrison?
Vocea ei este blândă şi ezitantă. Îmi iau mâinile de la ceafă şi le întind spre ea. Se apropie de mine şi mă lasă să o îmbrăţişez. Mă uit la ea tot timpul, fără să tresar sau să-l supraveghez pe artist, fiindcă ştiu că lucrează foarte bine.
Al meu este gata repede. Îl acoperă cu folie şi ne dă voie să plecăm. Nu o întreb dacă vrea să mergem acasă sau dacă are alte planuri. Eu vreau neapărat să mergem acasă. Acolo ne aşteaptă trei copii şi am ceva să le arăt.
De îndată ce intrăm pe alee, Jenna ne iese în cale. Arată obosită şi fără vlagă.
— Ce s-a întâmplat? o întreabă Katelyn şi îi pune mâna pe umăr.
— Cred că am răcit. Îmi pare rău dacă i-am îmbolnăvit şi pe copii.
— E în regulă, spune Katelyn, după care o conduce pe Jenna la maşină.
O aştept pe Katelyn la capătul scărilor şi mă strâmb la Peyton care se holbează la mine prin fereastră.
— Sper că nu e bolnavă, spune Katelyn când ajunge lângă mine.
— Şi cu sper. Se comporta atât de ciudat de la nuntă încoace. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ceva e în neregulă. A întâlnit pe cineva acolo? Sau a avut o aventură de-o noapte care nu a decurs prea bine?
Katelyn scutură capul.
— Nu cred. La naiba, ultima oară când am auzit-o vorbind despre vreun tip, a vorbit despre tine la petrecerea mea în pijamale. Mă tot întreba dacă ar putea să iasă cu tine.
Nu mă pot abţine să nu râd.
— O, da? Şi ce i-ai spus?
Katelyn îşi dă ochii peste cap şi se sprijină de mine. Se

ridică pe vârful picioarelor şi mă sărută.

— S-au purtat urât cu mine la petrecerea aceea în pijamale, Harrison. M-au tachinat până le-am spus că sunt îndrăgostită de tine.

O mângâi pe braţe.

— Biata de tine, zic şi o sărut pe nas.

— Haide, ne aşteaptă copiii!

O iau de mână, apoi urcăm treptele şi intrăm în casă.

Trei copii nerăbdători ne întâmpină la uşă. Quinn s-a obişnuit să vadă câte-un tatuaj nou de fiecare dată când mă întorc acasă, dar nu şi la Katelyn. Nu le-am ascuns faptul că îşi va face un tatuaj, şi toţi păreau entuziasmaţi. Mai ales Peyton. Am senzaţia că ea va fi cea mai împieliţată dintre ei.

— Ce ţi-ai făcut? întreabă Quinn.

Katelyn îşi ridică bluza, iar cu desfac folia. Fetele se apropie, dar eu le spun să nu-l atingă pentru că trebuie să se vindece.

— Tu ce ţi-ai făcut, tată?

— De unde ştii că mi-am făcut şi eu unul?

Quinn râde.

— Pentru că te cunosc. Ştiu că ţi-ai făcut şi tu ceva. Haide, arată-ne!

Îmi dau jos tricoul, şi asta le face pe fete să chicotească. Au colorat pe mine seara trecută şi nu m-am deranjat să spăl cerneala markerelor. Trag folia şi arunc o privire spre Katelyn. Are lacrimi în ochi. Lacrimi de fericire.

— Arată perfect, spune Quinn, iar aprobarea lui mă face fericit.

Tranziţia pentru noi a fost fără probleme. Ne potrivim ca o familie. El le tratează pe fete ca şi cum ar fi surorile lui şi are un respect imens pentru Katelyn. În aceste nouă săptămâni de când locuim împreună, l-am auzit strigând-o „mamă” de câteva ori, iar Katelyn i-a răspuns imediat. Am realizat că vrea să fim o familie în adevăratul sens al cuvântului în clipa în care l-a prezentat pe Quinn ca fiind fiul el.

Gemenele fac un pas în faţă şi ambele mă privesc cu

admiraţie şi uimire. Îngenunchez, ca să fim la acelaşi nivel.

— Ce părere aveţi?

— Ţi-ai scris numele noastre pe corpul tău, spune Elle.

— Da, asta am făcut.

— Suntem împreună cu Quinn, pe inima ta, adaugă Peyton.

— Asta pentru că vă iubesc pe amândouă.

Ambele fete sar pe mine şi mă doboară la pământ. Îmi petrec braţele în jurul lor şi le îmbrăţişez strâns. Quinn găseşte un locşor liber şi îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului meu.

— Hei, copii, cred că am uitat pe cineva! strig eu peste râsetele lor.

— Haide, mamă, mai avem loc! spune Quinn, făcând-o pe Katelyn să se simtă dorită.

Se aşază între picioarele mele, iar fetele o îmbrăţişează. În acest moment, îmi dau seama că viaţa mea nu poate fi mai frumoasă decât este acum. Ce se va întâmpla de acum încolo, va fi doar un bonus. Îi am pe fiul meu, pe femeia de care sunt îndrăgostit nebuneşte şi două fetiţe frumoase care îmi fac inima să cânte de fiecare dată când îmi zâmbesc.

Ce altceva şi-ar mai putea dori un tip ca mine?

Mulţumiri

Yvette – dedicaţia mea vorbeşte de la sine.

Multe, foarte multe mulţumiri pentru: Jodie, Toni, Kelly, Heather, Emily P., Damaris, Sarah, Emily T., Espe, Miller, fetelor mele de la Indie Inked, paginii The Beaumont Daily şi echipei de bloggeri care a colaborat cu mine cât am scris *O iubire neaşteptată.* Susţinerea voastră permanentă contează enorm de mult pentru mine şi nu ştiu cum voi putea vreodată să vă mulţumesc.

Eric Heatherly: ţie îţi mulţumesc pentru că ai compus melodiile ideale pentru poveştile mele. Mă bucur foarte mult că lucrăm împreună la seria „Beaumont”.

Familiei mele: vă mulţumesc pentru sprijinul vostru permanent. Ştiţi voi la cine mă refer.

Mă așteptam la o viață dedicată muzicii.
Mă așteptam să-mi cresc fiul.
O singură privire a făcut ca totul să se schimbe.
N-am așteptat niciodată fericirea.

Nu m-am așteptat niciodată să o găsesc.
Nu m-am așteptat niciodată să simt dorință.
Nu m-am așteptat niciodată să am o familie.
Nu m-am așteptat niciodată să fiu iubit.
Nu m-am așteptat niciodată să mă îndrăgostesc.

Se spune că trebuie să te aștepți la lucruri neașteptate, însă nu mi-am dat seama că voi găsi o iubire neașteptată care va dura veșnic.

„Un montagne russe de emoții [...]. *O iubire neașteptată* ne oferă speranța că în viață, chiar și în cele mai întunecate momente, există o rază de lumină. Cu toții merităm o a doua șansă pentru a învăța să iubim din nou. Mi-a tăiat respirația! Cinci stele!"

K.A. Robinson,
autoarea seriei „The Torn", bestseller *New York Times*

ÎN ACEEAȘI SERIE:

Partener media

ISBN: 978-606-793-574-5

www.edituracorint.ro